General de Brigadă

Dr. EMIL STRĂINU

FENOMENUL OZN ŞI SERVICIILE SECRETE

Cea mai populară teorie spune eă OZN-urile sunt nave interplanetare, ale căror echipaje aparţin unor rase inteligente extraterestre, cu toate că, în multe cazuri de întâlniri apropiate, descrierile martorilor converg spre ipoteza potrivit căreia cel puţin unele echipaje ar li constituite din clone extraterestre sau roboţi biologici. I)acă aşa se prezintă situaţia, atunci întrebarea noastră este lirească: ce caută ei aici?

Răspunsul, unul din numeroasele posibile, ni-l dă acelaşi Stanton Friedman:

„Ei nu sunt interesaţi să se stabilească pe Pământ, sunt doar îngrijoraţi de ceea ce vom face atunci când vom ieşi în spaţiu. Ei ştiu că este numai o chestiune de timp înjur de 100 de ani, ceea ce nu înseamnă nimic în termeni galactici până când vom trimite în spaţiu navele noastre şi vom încerca să devenim parte a unei Federaţii Galactice. înainte de a se întâmpla acest lucru, ei doresc să se asigure că ştiu absolut totul despre noi.”

Al doilea răspuns ni-l dă autorul, singurul român care a fost la Roswell, New Mexico şi în Zona 5 1.

Editorul

DEDICAŢIE:

Această carte se dedică tatălui meu, **STRAINU ILIE,** ofiţer din Arma Radiolocaţie, care a activat în Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului în perioada 1950 – 1990.

CUVÎNT ÎNAINTE

De la naşterea „oficială” a fenomenului OZN în Statele Unite la 24 iunie 1947 şi pînă astăzi specialişti, mass-media, şi o dată cu apariţia lnternetului, multimedia, publicul larg, sau ocupat intens de analizarea manifestărilor de tip ufologic.

Deşi pînă în prezent s-au lansat o întreagă gamă de teorii în acest domeniu, nu avem încă nici un răspuns ştiinţific cert care să explice în totalitate complexitatea acestui tip de manifestare.

Avem acum în faţă o lucrare a unui cercetător OZN care prezintă fenomenul ufologic din unghiul de vedere al unui militar de carieră, specialist în radiolocaţie (radar), care a lucrat în Apărarea Antiaeriană a Teritoriului României.

Pe lîngă activitatea efectivă desfăşurată pe tehnica de radiolocaţie (radare) a lucrat şi în punctele de comandă ale unităţilor de radiolocaţie, până la nivelul Punctului de Comandă Principal al Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului, într-o perioadă cînd acesta era integrat Sistemului Unic de Apărare Antiaeriană şi

Anticosmică al Tratatului de la Varşovia, unde a îndeplinit printre altele şi funcţia de *Ofiţer cu interpretarea situaţiei aeriene şi controlul regimului de zbor*, fapt care i-a permis să fie la curent cu tot ce se petrecea în spaţiul aerian la aceea vreme.

In literatura ufologică românească în afară de *Gl.bg. dr. Emil Străinu*[1], singurii militari care s-au mai aventurat să scrie despre domeniul OZN au fost: colonelul inginer de aviaţie *Zarioiu Gheorghe (înlucrarea Aviaţia Modernă)* şi *pilotul Doru Davidovic (în lucrarea Lumi Galactice).*

Participant la numeroase manifestări ştiinţifice ufologice (congrese, conferinţe) în diverse ţări ale lumii autorul acestui volum s-a deplasat şi la Roswell ca invitat la sărbătorea tipic americană prilejuită de cea de-a 60-a aniversare a ipoteticului incident de prăbuşire OZN din deşertul New Mexico din 24 iunie 1947.

Manifestările au fost organizate de *Muzeul* şi de *Centrul de Studii şi Cercetări Ufologice* de la Roswell, instituţii unice de acest fel în întreaga lume.

Pe lîngă o prestigioasă activitate ştiinţifică şi publicistică în domeniul ufologiei autorul prezentei cărţi este unul dintre puţinii oameni care au pătruns în Area 51, sau altfel spus Zona 51, unul din cele mai păzite, celebre şi enigmatice locuri de pe Terra.

Recentelor dezvăluiri referitoare la fenomenul OZN, făcute în Franţa (vezi Raportul Cometa) şi în Marea Britanie de Ministerul Apărării, adăugate poziţiei cel puţin insolite şi

1 Date biografice ale Gl.bg. dr. Emil STRĂINU în Hübners Who is Who. 2007.

neaşteptate a Vaticanului faţă de posibilitatea existenţei vieţii extratereste inteligente în Univers li se adaugă și prezenta lucrare care prin conţinutul său ne îndeamnă la o adîncă și fină meditaţie, care să ne pregătească pentru marele contact cu *semenii noştrii spaţiali întru raţiune…*

Prof. Univ. Dr. Emil **STAN**

Motto

Două lucruri le-am crezut infinite.

Universul şi prostia omenească.

Dacă de primul m-am mai îndoit uneori, de cel deal doilea m-am convins iremediabil.

Albert Einstein

ARGUMENT

Începând cu mijlocul verii anului 1989, numărul rapoartelor radar ce semnalau OZN-uri deasupra teritoriului României s-au înmulţit considerabil, la acestea adăugându-se tot mai des prezenţa unor puternice perturbaţii radioelectronice, pe frecvenţe corespunzătoare undelor scurte şi ultrascurte. Apogeul a fost atins îri luna noiembrie, numărul semnalărilor fiind depășit doar de enigmaticele aparate zburătoare ce au survolat cerul ţării noastre pe timpul evenimentelor sângeroase din decembrie ’89.

Până la declanşarea Revoluţiei, când armata s-a confruntat din plin cu straniile obiecte zburătoare, asupra cărora s-a ripostat cu artilerie şi rachete antiaeriene, foarte puţini au fost cei care au intuit că apariţia gradată a acestor OZN-uri nu reprezenta altceva decât un test prin care se urmărea verificarea capacităţii de ripostă a apărării antiaeriene române.

Tot în acea perioadă, arealul ţării noastre a fost supus

sistematic unei intense agresiuni psihologice şi psihotronice, ce-şi propunea să aprindă scânteia care trebuia, în momentul cheie, să creeze haos, să dezbine şi să dezorienteze masele. Ce a urmat ştim cu toţii.

Cu aproximativ un an înaintea dezbinării RSF Iugoslavia, spaţiul aerian al acestei ţări a fost scena unor stranii apariţii OZN, ce au făcut luni în şir deliciul presei de senzaţie, la acestea adăugându-se şi un adevărat val de proorociri, apariţii bizare şi semne cu caracter mistico-religios, care au fost de fiecare dată larg mediatizate.

în fosta URSS, tragicele evenimente din Nagorno-Karabah, Cecenia şi Georgia au fost prefaţate de ciudate apariţii celeste care, la vremea respectivă, nu şi-au găsit nici o explicaţie logică.

Şi dacă nu v-am convins încă, să ne reamintim că în seara zilei de 21 decembrie 1989, televiziunea bulgară, după ce a transmis secvenţele de la mitingul din Piaţa Palatului României, în care Nicolae Ceauşescu a vorbit pentru ultima oară în celebrul balcon, a difuzat o relatare despre apariţia unui imens OZN deasupra Dunării, în zona Giurgiu-Ruse. Emisiunea de ştiri s-a încheiat cu prezentarea fotografiilor acestui obiect!

Agentul sovietic Lev Termene, bun prieten cu părintele programului spaţial rusesc, Koroliov a declarat, după fuga sa în Occident, că printre motivele ce l-au determinat să părăsească serviciile secrete sovietice a fost şi acela că i se cerea să fabrice întâmplări cu OZN-uri şi… extratereştrii!!

CIA, prin operaţiuni binecunoscute astăzi, cum ar fi Mogul, *Skyhook* şi *Bumerang*, cea din urmă mai populară sub numele de *MOBY-DICK* a camuflat sub mantia fenomenului OZN acţiuni de cercetare strategică, dezinformare şi

intoxicare informaţională, folosind din plin în acest sens toate mass-media.

De fiecare dată succesul a fost neaşteptat de mare. Explicaţiile sunt multiple, şi vă lăsăm plăcerea să le analizaţi în detaliu în paginile acestei cărţi.

Proiecte ultrasecrete la vremea lor, precum realizarea avioanelor şi navelor maritime invizibile pentru radar, folosind tehnologia Stealth, Iniţiativa de Apărare Strategică S.D.I., cunoscută sub numele de „Războiul Stelelor", controversatul Proiect Aurora, programele de cucerire a spaţiului cosmic, de explorare a Lunii sau a Sistemului Solar, la care s-au adăugat experimente stranii gen Philadelphia, Montauk, Ummo sau proiecte bizare de tipul Alternativa III au folosit ca paravan, în decursul timpului, fenomenul OZN şi ipoteticele întâlniri cu extratereştri.

Problema nu e nouă, contestatul autor Jan Van Heising prezentându-ne, în seria de cărţi ce descriu Societăţile Secrete şi Operaţiunea Aldebaran, mult controversatele farfurii zburătoare realizate de savanţii nazişti[2] (şi nu numai) în urma contactului cu o evoluată civilizaţie extraterestră, ascund, de fapt, acţiuni oculte de transfer de tehnologie de la nazişti spre Occident şi URSS, având ca scop obţinerea pe orice căi a supremaţiei în domeniul tehnico-ştiinţific.

Nancy E. Anders, agent Secret Service SUA, a fost întrebat care este explicaţia mediatizării cuplului prezidenţial american în ipostaza de sprijinitori ai curentului ozenistic, acest lucru fiind legat şi de numeroasele informaţii potrivit cărora, în prezent, familia

2 Vezi „Dosarul secrete al farfuriei zburătoare inventate de Henri Coandă" în OZN Anchetatorii au viaţă scurtă, Ed .Triumf , 2008

Clinton ar fi adoptat un „copil extraterestru”, prezentat în numeroase fotografii în presa americană şi internaţională.

Răspunsul a fost foarte simplu, explicînd că totul este o poveste şi că nu trebuie uitat că în SUA sunt câteva zeci de milioane de adepţi ai OZN-urilor, iar acest capitol electoral nu este deloc de neglijat... *Qoud demonstrandum.*

Revenind la problema iniţială, nu putem să nu ne întrebăm de ce s-au amplificat în ultimul timp semnalările OZN, în special într-o anume zonă a ţării noastre. Dacă legăm aceasta şi de un anumit climat internaţional, care de ceva vreme se străduieşte să aducă în atenţie zona cu pricina, unele lucruri încep să se clarifice.

Mai adăugăm faptul că în prezent suntem striviţi de o avalanşă de fenomene aşa-zis paranormale, unele mai incredibile decât altele, nemaipunând la socoteală premoniţiile şi semnele, mai mult sau mai puţin cereşti, ce l-au zăpăcit pe bietul om de rând stăpânit de frica de Dumnezeu.

Cum multe şi necunoscute sunt căile Domnului, să ne reamintim că unul dintre revoluţionarii cheie din decembrie 1989 Gelu Voican Voiculescu suspectat de apartenenţă la societăţi oculte, arăta că printre factorii favorizanţi ai victoriei de atunci asupra dictaturii comuniste, a fost şi manifestarea unei *componente supranaturale ce* a născut celebra chemare: *„Vom muri, dar vom fi liberi!”*

încă de lâ sfârşitul deceniului şapte, în opinia multor specialişti, atât militari, cât şi civili, s-a conturat concluzia că fenomenul OZN este folosit de marile puteri ca armă strategică pentru menţinerea sau obţinerea unor avantaje geopolitice. într-o serie de articole, urmate de o carte de

succes, colonelul Stepan Korda[3], din fosta armată iugoslavă, a arătat că în spatele ignoranţei milioanelor de fani OZN, cercuri militare şi politice interesante au dezvoltat una din cele mai de temut arme strategice.

Fără a diminua cu nimic interesul pentru studiul fenomenului OZN, trebuie spus că atât în perioada războiului rece, cât şi în prezent, mase mari de oameni au fost şi sunt manipulate de servicii secrete şi organizaţii oculte, prin intermediul ufologiei[4], pentru atingerea unor scopuri politicomilitare strategice în diferite regiuni ale lumii şi ascunderea unor activităţi terestre sau extraterestre de ochiul public.

CE ESTE UN OZN?

De-a lungul timpului, mii de locuitori ai acestei planete au relatat despre apariţia pe cer a unor obiecte ciudate, având diferite forme şi dimensiuni, care executau manevre inexplicabile, streinii, mult în afara puterii de înţelegere a martorilor. Un număr impresionant de martori ai unor astfel de întâmplări au pretins că au avut intâlniri cu membrii unor echipaje ale acestor nave; unii au suferit vătămări corporale grave, în faţa cărora medicina tradiţională s-a recunoscut învinsă; alţii chiar au decedat; alţii, însă, s-au vindecat chiar de boli foarte grave.

Astfel de manifestări inexplicabile au fost şi sunt semnalate pe tot globul, în ciuda poziţiei oficiale a autorităţilor de minimalizare sau chiar de negare a unor astfel de evenimente, sau a atitudinii de respingere categorică din partea oamenilor de ştiinţă.

---

3 Pentru amănunte vezi: Războiul radioelectronic, România Decembrie 1989; Kosovo Iugoslavia 1999, Editura Z 2000, Bucureşti, 2000

4 Pe larg în Războiul Magicienilor, Emil Străinu, Editura Garnian, Bucureşti, 1993

La 24 iunie 1947, Kenneth Arnold, un om de afaceri din Boise, statul Idaho (SUA), a fost martorul apariţiei a nouă obiecte luminoase, în formă de disc, ce evoluau într-o manieră aparte, pe care el avea să o descrie ca asemănătoare „unei farfurii care alunecă pe apă”. Gazetarii au transformat această comparaţie a dinamicii discurilor zburătoare, în descrierea lor, drept „farfurii zburătoare”, cuvânt care a intrat în dicţionarele din lumea întreagă.

Câţiva ani mai târziu, căpitanul USAF, Edward Ruppelt unul dintre conducătorii proiectului *Blue Book,* va folosi pentru prima dată expresia „obiecte zburătoare neidentificate”.

Aşadar, ce este un OZN?

O definiţie simplă ar fi: *Un OZN acel stimul care generează un raport OZN* – definiţie dată de savantul american J. Allen Hynek, în anii şaptezeci, perfect valabilă şi astăzi.

De-a lungul ultimilor 50 de ani, au existat foarte multe încercări de a găsi o definiţie completă acestui termen. Bunăoară, în 1969, Comitetul Condon îl consideră ca fiind „stimulul unui raport făcut de o persoană sau mai multe, în legătură cu un lucru văzut pe cer (sau un obiect capabil să zboare, dar este văzut la sol), pe care observatorul nu îl poate identifica drept având o origine naturală terestră şi căruia i se pare suficient de straniu încât să-l determine să înştiinţeze poliţia, oficialităţile, presa sau un reprezentant al unei organizaţii ce are ca obiect de activitate studierea acestor obiecte”; în 1972, regretatul savant Cari Sagan definea fenomenul OZN ca fiind un obiect celest sau aerian în mişcare, detectat vizual sau cu ajutorul instrumentelor (radar, teodolit etc.) a cărui natură nu este înţeleasă imediat;

celebrul Allen J. Hynek îl consideră drept percepţia unui obiect sau a unei lumini pe cer sau sol, a cărei traiectorie aparentă, dinamică si comportare luminiscentă, per ansamblu, nu sugerează o explicaţie logică, convenţională, nu este eronat interpretată şi rămâne neidentificată după o scurtă trecere în revistă a tuturor dovezilor acceptate de acele persoane care sunt, tehnic, capabile să efectueze o identificare obişnuită, dacă aşa ceva este posibil.

în ciuda acestor încercări (lăudabile, de altfel) de a găsi un fir care să ducă la descifrarea enigmei OZN-uri, nici astăzi nu ştim mare lucru despre ele. Unele cazuri par să certifice faptul că ele sunt obiecte fizice. Alte întâmplări, însă, pot fi cu uşurinţă etichetate drept un fel de experiment sociologic; există cazuri care par să aibă componente mitologice sau chiar religioase, altele pur psihologice sau psihotronice. Unele rapoarte OZN sunt hilare, total lipsite de importanţă, în timp ce altele, mult mai numeroase, sunt înspăimântătoare prin încărcătura lor, atât pentru martor, cât şi pentru întreaga omenire.

Cercetătorii OZN susţin că un procent de 70%-80% din observaţii sunt, de fapt, interpretări eronate ale unor fenomene naturale sau anomalii, capricii ale naturii, planete, avioane, alte aeronave, comete, meteoriţi, baloane gigantice, formaţiuni noroase în formă de farfurie, fulgere globulare sau stoluri de păsări. Dar cele 20-30 de procente rămase, care reprezintă un număr impresionant de observaţii, sunt relatări la care nimeni nu a putut găsi o explicaţie raţională, pe deplin lămuritoare.

Dat fiind numărul mare de greşeli de identificare, să fie aceste apariţii insolite numai o plăsmuire a imaginaţiei? întrebat despre realitatea sau falsitatea fenomenului,

Stanton Friedman, un reputat fizician atomist şi unul dintre cei mai respectaţi investigatori ai fenomenului OZN, a răspuns: „Nu am văzut niciodată ceea ce eu personal, consider a fi o Farfurie Zburătoare, dar am discutat cu mii de persoane care pretind că le-au văzut. Mi-am petrecut 14 ani în industrie ca fizician atomist cercetând neutronii şi razele gamma însă gândesc că acestea sunt reale. Nu am văzut niciodată Australia, dar ea există.”

OZN-urile par a fi capabile să sfideze legile naturii, aşa cum le înţelegem noi astăzi. Şi poate acesta este motivul (sau cel puţin unul dintre ele) pentru care majoritatea oamenilor de ştiinţă neagă cu îndărătnicie existenţa unui astfel de fenomene, preferând siguranţa unei lumi perfect raţionale, pe deplin explicabile, în care nu mai este mare lucru de aflat.

De altfel, Heisenberg spunea că fizicianul se va strădui să rămână cât mai fidel tradiţiei teoretice de care aparţine, în care nicicând de bunăvoie, ci doar de nevoie va întreprinde modificări. în cazul de faţă, se pare că această „nevoie” o constituie însăşi aterizarea unei nave spaţiale de o provenienţă necunoscută. Aceasta ar fi dovada iredutabilă că fenomenul OZN a fost şi este tot timpul real şi că, în ciuda rezultatelor nu prea încurajatoare de până acum, nu suntem singuri în Univers.

Apariţiile neidentificate pot fi împărţite în două categorii: OZN „grele” şi OZN „uşoare”. Acestea sunt luminoase, transparente sau translucide, îşi schimbă direcţia, mărimea, forma, iar câteodată par a se dezmembra în obiecte mai mici, care pornesc fiecare în altă direcţie. în repetate rânduri, privitorii acestor apariţii au mărturisit: „Nu cred deloc că ceea ce am văzut a fost obiect metalic. Am sentimentul că era un obiect viu!”

Obiectele „uşoare” par să posede calitatea de a-şi alege orice formă doresc, începând cu uriaşele nave spaţiale şi sfârşind cu „omuleţii verzi”. Pe de altă pare, există dovezi suficiente şi în privinţa existenţei obiectelor „grele”. S-a tras de mai multe ori în aceste apariţii, dar gloanţele ricoşau, lăsând urme adânci pe pământ. Obiectele „grele” au un obicei straniu de a pierde bucăţi de metal. Par să fie prost construite, fapt care, de cele mai multe ori, permite dezagregarea lor parţială.

Sute de oameni afirmă că au dat peste asemenea obiecte „grele” căzute la pământ, pe care piloţii lor încercau să le repare. Această operaţie are loc într-un mod straniu: câteva lovituri de ciocan în pereţii exteriori, după care pasagerii se suie în navă şi pleacă.

Unii se întreabă dacă nu cumva aceste „accidente” sunt intenţionate, având drept scop întărirea credinţei în OZN ca fiind reale şi mecanice. Se ridică, însă, o altă problemă: în timp ce multe descrieri ale obiectelor flexibile, luminoase, „uşoare”, coincid întocmai, rar se găsesc două descrieri ale obiectelor „grele” care să se potrivească; iar varietatea tipurilor şi descrierilor acestora este impresionant de mare. Mint oare toţi aceşti oameni care le-au văzut?

Sau poate trebuie să credem că locuitorii altor planete confecţionează (luaţi termenul literar) sute de tipuri diferite de nave spaţiale, pentru a le trimite pe Pământ? Puţin credibil!

De unde ar putea veni? De unde vin? Aducem aici în discuţie izvoare mai vechi sau mai noi care povestesc exact lucrul pe care îl doresc (sau de care se tem cel mai mult) oamenii de ştiinţă şi autorităţile.

Cea mai populară teorie spune că OZN-urile sunt nave

inerplanetare, ale căror echipaje aparţin unor rase inteligente extraterestre, cu toate că, în multe cazuri de întâlniri apropiate, descrierile martorilor converg spre ipoteza potrivit căreia cel puţin unele echipaje ar fi constituite din clone extraterestre sau roboţi biologici.

Dacă aşa se prezintă situaţia, atunci întrebarea noastră este, firesc, ce caută ei aici? Răspunsul, unul din numeroasele posibile, ni-1 dă acelaşi Stanton Friedman: „Ei nu sunt interesaţi să se stabilească pe Pământ; sunt doar îngrijoraţi de ceea ce vom face atunci când vom ieşi în spaţiu. ...Ei ştiu că este numai o chestiune de timp în jur de 100 de ani, ceea ce nu înseamnă nimic în termeni galactici până când vom trimite în spaţiu navele noastre şi vom încerca să devenim parte a unei Federaţii Galactice. înainte de a se întâmpla acest lucru, Ei doresc să se asigure că ştiu absolut totul despre noi."

Se mai susţine că OZN-urile ar veni chiar de pe... Pământ şi că ar fi „maşini de călătorit în timp", cu ajutorul cărora urmaşii noştri ar întreprinde expediţii în trecut. Plecându-se de la teoria elaborată de Einstein, potrivit căreia două lumi pot coexista concomitent în două dimensiuni diferite, invizibile una faţă de cealaltă, s-a emis ipoteza că OZN-urile ar fi nişte maşini interdimensionale, cu ajutorul cărora „vecinii" noştri invizibili, mult mai avansaţi din punct de vedere tehnologic, ar întreprinde incursiuni în lumea noastră.

Alţii susţin ipoteza conform căreia călători interplanetari s-au stabilit pe Pământ cu mult timp înainte, adoptând obiceiurile şi limba ţărilor unde au aterizat, iar OZN-urile ar fi vehiculele lor.

O altă explicaţie ar fi că OZN-urile ar avea originea în

centrul Pământului. De-a lungul anilor, unii oameni de ştiinţă au argumentat că Pământul nu este solid, ci eufi gol în interior. Platon vorbea despre „tunele aflate în interiorul Pământului”, iar doctrina budistă vorbeşte despre o lume subterană numită Agartha, unde locuiesc milioane de persoane, într-un paradis subtropical condus de Regele Lumii, care transmite mesaje oamenilor aflaţi la suprafaţă cu ajutorul unor iniţiaţi ce traversează pasaje secrete şi ies afară în diferite puncte ale globului.

S-a mai sugerat că supravieţuitorii Atlantidei, sau chiar şi piticii şi zânele din folclor, ar trăi sub scoarţa terestră şi ar poseda o tehnologie mult mai avansată decât a noastră.

în ultimii ani, o nouă teorie ce se doreşte lămuritoare în privinţa originii OZN-urilor a câştigat foarte mult teren. Bazată în special pe dezvăluirile unor foşti agenţi guvernamentali, ea susţine că dacă nu toate, măcar o parte a OZN-urilor ar fi, în fapt, dispozitive sau aparate militare secrete. Ca argument se aminteşte faptul că atât de celebrele avioane F-l 17 Stealth[5], devenite operaţionale în timpul războiului din Golf, sunt responsabile pentru o serie de relatări OZN, mai ales că autorităţile militare americane susţineau că un asemenea aparat se află încă pe planşele de lucru chiar în momentele în care se efectuau zboruri de încercare.

AFACEREA MAJESTIC-12

În urma celor petrecute la Roswell la începutul lunii iunie 1947 (mult mediatizata prăbuşire a unui vehicul

---

5 în 2007 în timpul călătoriei în Zona 51, am constatat în direct că doar câteva aparate de acest tip mai erau folosite, ele fiind definitiv retrase din serviciu în cursul trimestrului unu din 2008, în dotare mai rămânând doar bombardierele invizibile radar de tip Stealth „B 2 Spirit“

presupus extraterestru), guvernul american s-a văzut confruntat cu o situaţie limită…Deţinea” dovada clară că nu suntem singuri în Univers. Şocul acestei realităţi a fost imens, întrebarea la care trebuia găsit răspuns era dacă să se facă publică această descoperire sau nu.

Pentru a înţelege mai bine poziţia autorităţilor (fără a o justifica, însă), trebuie amintită poziţia Statelor Unite în lume la acea vreme: era naţiunea care ieşise învingătoare din vâltoarea războiului abia încheiat, elaborase teste şi utilizase prima bombă atomică (era singura putere nucleară la acea vreme), deţinea prima escadrilă de bombardiere capabilă să ’ transporte şi să lanseze arme nucleare care, printr-o stranie coincidenţă, îşi avea sediul la Rosweil AFB.

Ne putem imagina imensa surpriză pe care au avut-o liderii (în primul rând cei militari) atunci când printre resturile metalice nu au găsit nimic din ceea ce se cunoştea în domeniul tehnicii aviatice: cilindri, pistoane, tuburi de aspiraţie ș.a… părţi componente ale mecanismului de propulsie a oricărui aparat zburător terestru şi, în plus, cadavrele recuperate nu semănau cu locuitorii Terei.

Iar când şi-au constatat neputinţa şi faptul că situaţia îi depăşea, au hotărât ca tot ce ţine de chestiunea altor civilizaţii sau aparate aeriene ciudate să fie păstrat în cel mai desăvârşit secret. Nu este mai puţin adevărat că studierea acestor aparate, care nu erau deloc rodul imaginaţiei, putea conduce la producerea unui imens şi decisiv salt calitativ în domeniul tehnologiilor aérospatiale.

Aşa că, în septembrie 1947, preşedintele Harry Truman hotăra constituirea unui grup ce urma să aibă ca obiect de activitate studierea fenomenului OZN.

Top Secret 24 septembrie 1947

Scrisoarea adresată Secretarului Apărării

Stimate domnule Secretar Forrestal'

Ca urmare a recentei noastre convorbiri asupra acestei chestiuni, prin prezenta sunteţi împuternicit să treceţi la îndeplinirea sarcinii dumneavoastră cu toată rapiditatea şi precauţia. Din acest moment, orice referire la această problemă va fi făcută numai sub titulatura OPERA TIUNEA MAJESTIC DOISPREZECE.

Rămân la părerea că orice consideraţii ulterioare ale acestei ultime chestiuni ar putea să rămână numai la latitudinea Cabinetului Preşedintelui, conform discuţiilor dumneavoastră cu doctorul Bush şi cu directorul Central Intelligence.

Harry Truman

Firesc, se naşte întrebarea dacă aceste documente sunt reale sau nu. Dacă sunt, ele tratează o chestiune clasificată la cel mai înalt nivel, ale cărei implicaţii sunt mult mai[6]

profunde decât ar părea la prima vedere. Există posibilitatea, la fel de reală, ca documentele să fie false sau numai unul dintre ele, sau pot fi un amestec de adevăr şi ficţiune.

Jaime Shandera, cel care a primit fotocopiile documentelor, lucra cu William Moore, un producător de televiziune care avea multe contacte cu un grup numit „Insiders”, ai cărui membri, sau cel puţin unii dintre ei, erau în legătură cu Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene, cu sediul la Albuquerque, New Mexico. Aceşti „insiders” doreau să facă cunoscut publicului adevărul cu privire la farfuriile zburătoare, dar în aşa fel încât identitatea

6 Secretarul Apărării James Forrestal se va sinucide în mod ciudat, vezi capitolul „OZN-urile ucid prin procură“ din această carte.

şi poziţia lor să rămână neafectate.

Aşadar, *Majestic-12* sau *Majority-12,* cum i s-a mai spus, avea ca sarcină investigarea cazurilor OZN şi verificarea credibilităţii informaţiilor. Era un grup mixt, format din oameni de ştiinţă şi din militari, aşa că o parte importantă a activităţii era consacrată analizei informaţiilor obţinute, în scopul identificării metodelor de modernizare şi dezvoltare a tehnologiilor militare.

Rezultatele şi concluziile la care se ajungea erau comunicate direct preşedintelui statului. Tot şeful administraţiei era singura persoană ce putea acorda accesul la informaţiile *Majestic-12* şi asta numai politicienilor sau militarilor care deţineau autorizaţiile de rigoare.

Unul dintre documentele *Majestic-12* primite de Shandera în 1984, datat la 18 noiembrie 1952, era clasificat *ULTRASECRET/MAJIC/FOR YOUR EYES* şi era o informare pregătită de amiralul Hilenkoetter pentru preşedintele ales al Statelor Unite, Dwight Eisenhower, prin care acesta era pus la curent cu afacerea Roswell şi cu faptul că la 4 km de locul accidentului fuseseră recuperate corpurile a patru extraterestri.

SUBIECT: INFORMARE PRELIMINARĂ ASUPRA OPERAŢIUNII MAJESTIC-12 *DESTINATĂ PREŞEDINTELUI ALES EISENHOWER DOCUMENT PREGĂTIT LA 18 NOIEMBRIE 1952 OFIŢER INSTRUCTOR: ADM. ROSCOE H. HILLENKOETTER (MJ-12)*

Notă: *Acest document a fost pregătit numai ca o informare preliminară. El trebuie privit ca o introducere a unei prezentări ulterioare de ansamblu a întregii operaţiuni.*

Operaţiunea ***Majestic-12*** *este o operaţiune de culegere de informaţii/cercetare şi dezvoltare TOP SECRET, care*

răspunde direct şi numai Preşedintelui Statelor Unite. Operaţiunile din cadrul proiectului sunt conduse şi sunt duse la îndeplinire sub controlul Grupului ***Majestic-12 (Majic-12),*** *grup ce a fost înfiinţatprintr-un ordin executiv special secret al Preşedintelui Truman, la 24 septembrie 1947, la recomandarea Dr. Vanne var Bush şi a Secretarului ui James Forrestal.*

La 24 iunie 1947, un pilot civil ce zbura deasupra Munţilor Cascade a observat nouă aparate aeriene în formă de disc, care călătoreau în formaţie, cu o viteză foarte mare. Cu toate că aceasta nu a fost prima observaţie a unor astfel de obiecte, a reuşit să capteze interesul major al publicului.

Au urmat sute de rapoarte similare. Multe dintre acestea au venit din partea unor surse militare şi civile credibile. Ele au avut ca rezultat încercări independente ale câtorva elemente din cadrul armatei de a descoperi natura şi intenţiile acestor obiecte, în interesul apărării naţionale. în acest scop au fost intervievaţi martorii oculari şi au fost făcute câteva încercări infructuoase de a urmări aceste obiecte cu ajutorul aviaţiei.

Uneori, reacţia publicului a fost aproape isterică. în ciuda tuturor acestor eforturi, nu s-a reuşit descoperirea unor date importante legate de aceste obiecte, până ce un fermier nu a relatat că un astfel de aparat ar fi explodat într-o zonă îndepărtată din statul New Mexico, aflată la aproximativ 75 de mile nord-est de baza aeriană Roswell (astăzi baza Walker).

La 8 iulie 1948 a fost declanşată o operaţiune secretă destinată recuperării resturilor acestui aparat. în timpul desfăşurării operaţiunii, o recunoaştere aeriană a condus la descoperirea a patru corpuri, în aparenţă umane, ce păreau a

fi ejectate la aproximativ 2 mile de locul unde fuseseră găsite sfărâmăturile.

Toate corpurile erau lipsite de viaţă şi se găseau într-o stare avansată de descompunere, datorită acţiunii animalelor de pradă şi a condiţiilor atmosferice. O echipă specială, formată din oameni de ştiinţă, a fost însărcinată cu studiul corpurilor. Rămăşiţele au fost şi ele deplasate în locuri diferite.

Dintr-un studiu analitic, secret, făcut de generalul Twining şi de dr. Bush, la ordinele directe ale preşedintelui, a rezultat o esimare preliminară datată 19 septembrie 1947, în care se emitea ipoteza că discul recuperat era, probabil, o navă de recunoaştere cu rază mică de acţiune.

Această ipoteză sc bazează pe faptul că aparatul avea dimensiuni reduse şi, aparent, nu avea provizii la bord. O analiză similară a celor patru cadavre a fost condusă de dr. Bronk. O evaluare preliminară, elaborată la 30 noiembrie 1947, concluziona că factorii evoluţionişti şi biologici ai acestor fiinţe sunt foarte diferiţi de cei ai speciei Hommo Sapiens, în ciuda aspectului lor uman.

Este aproape o certitudine faptul că aceste aparate de zbor nu aparţin nici unei naţiuni de pe Pământ, multe speculaţii centrându-se în jurul întrebării privind originea lor şi cum au ajuns ei aici. Planeta Marte a fost şi rămâne o posibilitate, chiar dacă mulţi oameni de ştiinţă, inclusiv dr. Menye, înclină să creadă că avea de-a face cu fiinţe dintr-un alt sistem solar.

Multe resturi ale aeronavei purtau însemne asemănătoare unui fel de scriere. Eforturile de a o descifra n-au avut succes.

La fel de lipsite de succes s-au dovedit şi încercările de

a descoperi metoda de propulsie sau natura de transmisie a sursei de putere. Cercetările au fost îngreunate de absenţa completă a unor elemente identificabile, aripi, propulsoare, reactoare sau oricăror metode convenţionale de propulsie şi ghidare, precum şi a lipsei totale a componentelor metalice dure. Se presupune că sistemul de propulsie a fost complet distrus de explozia care a cauzat prăbuşirea.

La 6 decembrie 1950, un al doilea obiect, probabil cu o origine similară celui despre care am amintit mai sus, ce se deplasa cu o mare viteză, s-a prăbuit în zona El Indio Guerrero, aflată la graniţa statului Texas cu Mexicul. în momentul în care o echipă de investigare a ajuns la faţa locului, ce mai rămăsese din aparat fusese distrus într-un incendiu.

Ce a mai putut fi recuperat, a fost transportat pentru studiu la centre ale Comisiei pentru Energia Atomică, în localitatea Sandia[7], statul New Mexico.

Implicaţiile pentru Securitatea Naţională rămân, în continuare, de o foarte mare importanţă, din moment ce motivele şi intenţiile acestor vizitatori sunt complet necunoscute. în plus, creşterea semnificativă a activităţii de supraveghere a unor astfel de nave, începută în mai şi contiunată pe toată durata toamnei acelui an, a condus la îngrijorătoarea concluzie că derularea unor noi evenimente asemănătoare este iminentă.

Din aceste motive, precum şi datorită considerentelor de politică externă şi de natură tehnologică, precum şi

7 Poligonul Sandia şi Baza Air Force Sandia se află în deşertul New Mexico în apropiere de localitatea Albuquerque. în timpul deplasării în zonă şi discuţiilor cu localnicii ce se ocupă exclusiv cu creşterea vitelor aceştia au povestit că în zonă noaptea pot fi văzute luminile şi jeturile motoarelor unor „aeronave ce zboară haotic“ şi au forme cel puţin „ciudate“.

pentru a se evita cu orice preţ o panică generalizată, membrii Grupului *Majestic-12*rămân la părerea unanimă că măsurile de securitate cele mai stricte trebuie continuate, fără întrerupere, de-a lungul întregii administraţii venite la putere. Concomitent, trebuia avut în vedere *Contigency Plan* (Planul alternativ) *MJ-1949-04 P/78 (Tiop Secret-Eyes Only),* în cazul ivirii necesităţii unui comunicat către întreaga naţiune.

Un alt document, foarte interesant, îl constituie lista celor doisprezece membrii *Majestic.* lato:

Dr. Vannever **Bush** considerat conducătorul grupului a fost director al *Joint Research and Development*, după încheierea celui de-al doilea război mondial; anterior a deţinut funcţii de conducere în cadrul *National Research Council* şi *Office of Scientific Resarch and Development* (birou ce a condus cercetările în cadrul *Proiectului*, desfăşurate la Alamogordo, New Mexico, zonă în care au fost semnalate foarte multe apariţii OZN);

Vice-amiral Roscoe Hillenkoetter a fost primul director al nou-înfiinţatei CIA; după trecerea sa în rezervă, a devenit membru al NIC AP (Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene), al cărei director executiv a fost, pentru o bună perioadă de timp, maiorul Donald Keyhoe;

Hillenkoetter este creditat cu afirmaţia: „Prin secretul oficial, cât şi prin ridiculizare, oamenii trebuie convinşi că fenomenul OZN este un non-sens”;

Detlev Bronk om de ştiinţă, fost preşedinte al *National Research Council*; consilier al Comisiei pentru Energie Atomică; a mai făcut parte din Comitetul Consilierilor ştiinţifici de pe lângă Brookhaven Laboratory;

James Forrestall secretar al US Navy, iar din 1947 Secretar al Ministerului Apărării; a fost considerat eminenţa cenușie a grupului; în 1949 a suferit o comoţie cerebrală şi, pe fondul unei depresii nervoase, se sinucide (oare?), aruncându-se de la etajul al patrulea al spitalului Betsheba stabiliment aparţinând US Navy, unde se afla internat. Se spune că în ultimele luni de viaţă, Forrestall părea urmărit de un sentiment de vinovăţie legat de un anumit lucru făcut de el sau la care participase, pe care îl considera a fi o „trădare” a Statelor Unite; după decesul său, este înlocuit de Generalul Walter B. Smith, şef al Marelui Stat Major al generalului Einsenhower în mii celui de-al doilea război mondial; a mai fost, pentru o perioadă, ambasador al Statelor Unite în URSS;

Gordon Gray secretar-asistent al US Navy; începând cu anul 1949, devine Secretar plin; în anii următori, devine consilier special al Preşedintelui Truman şi se pare că a fost implicat în elaborarea strategiei războiului psihologic şi psihotronic.

Dr. Jerome Hunsaker şef al departamentului de Inginerie Mecanică și Aeronautică al Comitetului Naţional al Consilierilor ştiinţifici pentru Aeronautică;

Dr. Donald Menzel specialist în astronomie şi totodată, unul dintre cei mai fervenţi „demascatori” ai fenomenului OZN; la prima vedere, prezenţa sa în rândul membrilor

Majestic-12 poate părea surprinzătoare, totuşi acest lucru sugerează faptul că toată campania sa anti-OZN era una dintre perdelele de protecţie a cunoştinţelor pe care *MJ-12* le-a dobândit în urma investigaţiilor;

General **Robot Mantague** – comandant al Bazei

Aeriene Sandia din Albuquerque, New Mexico.

Contra-amiral Sidney Souers – fost director al *Central Intelligence Agency și* secretat-executiv al *National Security Council* (NS A);

General Nathan Twining – comandant al *Air Matterial Command,* cu sediul la Baza Aeriană Wright-Patterson, începând cu anul 1945;

Loyd Brekne a fost secretar executiv al *Joint Research and Development Board,* implicat, printre altele, în evaluarea sistemelor de rachetă; la începutul anilor 50 îl regăsim printre membrii Comisiei Robertson;

Hoyt Vandenberg director al *Central Intelligence Agency,* în anul 1948 deţinea funcţia de şef al Marelui Stat Major al USAF; în această calitate a decis distrugerea raportului Proiectului Sing, îh care se sugera posibilitatea ca OZN-urile să fie nave interplanetare.

Aşadar, după cum am spus, cel mai greu este răspunsul la întrebarea dacă cele opt pagini ale documentelor *Majestic-12* prezintă fapte reale sau nu. Acesta este un lucru foarte dificil de constatat, din următoarele motive: documentele ar putea fi în întregime o dezinformare; documentele ar putea conţine unele lucruri reale, alături de altele false, fapt ce pot» pune un investigator pe piste greşite; documentele *ar* putea fi în întregime reale.

Dintre membrii *Majestic-12,* toti decedaţi în prezent, ne vom opri asupra generalului Nathan Twining. Prezenţa lui în această comisie nu este o surpriză: în raportul Comisiei Condon, publicat în 1969, se găseşte scrisoarea adresată de

Nathan Twining, generalului de brigadă Schulgen, la 23 septembrie 1947, în care era consemnată opinia sa asupra farfuriilor zburătoare, exprimată în calitate de șef al

Matterial Comand:

— fenomenul raportat este real şi nu viziuni sau ficţiuni;

— există posibilitatea ca unele incidente (observaţii OZN) să se datoreze unor fenomene naturale, cum ar fi

— caracteristicile operaţionale relatate, cum ar fi rata extremă de ascensiune, manevrabilitate şi acţiunile considerate evazive atunci când (OZN) sunt interceptate de a vioane sau de radar, conduc la ipoteza că unele obiecte sunt controlate atât manual, cât şi de la distanţă.

Iată ce recomandă AMC, sub semnătura generallocotenentului Twining, în această chestiune:

„Datorită atenţiei ce trebuie acordate: 1. posibilităţii ca aceste obiecte să aibă origine „domestică”, fiind produsul unor cercetări strict secrete, necunoscute biroului AC/AS-2 sau acestui departament; 2. lipsei unor dovezi fizice sub forma unor expuneri ale rămăşiţelor unui obiect obiecte; 3. posibilităţii ca unele naţiuni să posede şi să utilizeze o formă de propulsie, posibil nucleară, care s-ar găsi dincolo de cunoştinţele noastre, recomandăm Cartierelor General al Armatei şi Forţelor Armate să emită o directivă prin care să desemneze un nume de cod şi o clasificare *de prioritate a unui studiu detaliat al acestei chestiuni, care să cuprindă pregătirea unui set pertinent de date ce vor fi puse la dispoziţia Armatei de Uscat, a Marinei, a Comisiei pentru Energia Atomică, NASA, şi proiectelor RABD şi NEPA pentru comentarii şi recomandrări, împreună cu un raport preliminar ce va fi înaintat în termen de 15 zile şi un altul amănunţit ce va ß înaintat la fiecare 30 de zile după demararea proiectului. „*

Vă lăsăm plăcerea de decide asupra veridicităţii documentelor prezentate…

ALTERNATIVA 3

DjOcumentarul *Alternativa 3* **s-a dorit** a **fi păcăleala de** 1 **aprilie făcută** de **postul de televiziune** *Anglia TV*, dar **datorită unor dificultăţi** în **programare, el** a **fost difuzat la** 20 **iunie** 1977.

Filmul, produs de David Amborse şi Chirstopher Miles, punea telespectatorul în faţa uneia dintre cele mai ciudate poveşti: oameni de ştiinţă dar nu numai ei erau răpiţi şi trimişi pe Lună sau pe Marte pentru colonizarea celor două corpuri cereşti sau erau ucişi pentru a se preveni orice scurgere de informaţii referitoare la acest subiect.

Difuzarea acestui material a produs, cum era de altfel de aşteptat, o imensă rumoare în rândul publicului. A doua zi, cotidianul *The London Daily Mail,* a publicat un articol referitor la ceea ce se difuzase cu o seară înainte, material din care vom cita câteva fragmente:

Regizorul acestui documentar-păcăleală ce ne-a înfăţişat posibilitatea existenţei vieţii pe planeta Marte, în urma sutelor de telefoane primite din partea telespectatorilor înfuriaţi a luat apărarea acestui program. El a declarat: „nu cred că suntem iresponsabili: Noi am prezentat filmul ca pe un documentar, dar numele tuturor actorilor apare pe genericul de sfârşit”. *Purtătorul de cuvânt al canalului Anglia TV a adăugat: „Suntem încântaţi de audienţa avută. Mai mult de 10.000 de persoane ne-au telefonat în legătură cu acest program*”.

Filmul, jucat de actori, era completat cu imagini filmate ale unor dezastre naturale: secetă, cutremure, erupţii vulcanice. Coloana sonoră includea pasaje mari din opera wagneriană „Cavalcada Walkiriilor” şi, pe ici-colo, inserturi muzicale semnate Brian Eno.

Reacţia publicului, ce a întrecut orice aşteptări, a determinat apariţia în 1978 a cărţii „”, scrisă de

Leslie Watkins şi David Ambrose. Dacă filmul admitea, în cele din urmă, caracterul său ficţional, în schimb volumul atrăgea atenţia că se bazează pe fapte reale.

Autorii prezentau noi relatări, majoritatea adevărate, dar nea vând nici o legătură cu *Alternativa 3.* în atenţia de a inocula cititorului credinţa în realitatea teoriei răpirilor* şi a transportului celor răpiţi pe Marte, Watkins şi Ambrose reaminteau observarea unor OZN de către Jimmy Carter, preşedinte al Statelor Unite, şi sugerau că aceasta fusese „dus acolo”.

Relatau despre dispariţia unor membri ai Comitetului Condon şi despre producerea unor aparate aeriene având o formă identică cu a farfuriilor zburătoare, de către compania de aviaţie Martin-Marietta; mai erau menţionate dispariţia fără urme a douăzeci de persoane dintr-un mic orăşel din statul Oregon şi moartea a 15 cai sălbatici în Dartmoor, Marea Britanie, acest ultim eveniment fiind prezentat de cei doi drept un exemplu de caz de mutilare a animalelor.

Faptele reprobabile comise de CIA în cadrul proiectului *MONTAUK Ultra* sunt şi ele trecute în revistă, însă

Frank Edwards, în cartea.Farfuriile zburătoare o chestiune serioasă”(tradusă şi în România) dedică subiectului răpirilor de persoane din SUA de către extratereştri un spaţiu amplu documentat susţinînd că în anii şaizeci peste 2 milioane de americani ar fi fost răpiţi de pe teritoriul american!!

nedetaliate şi fără a prezenta dovezi care să ateste vreo legătură cu *Alternativa 3.*

De fapt, ceea ce îi lipseşte cărţii este tocmai Dovada, fie

ea şi una singură, ce ar putea proba teoria unei conspiraţii. Există, într-adevăr, mult material, însă este relatat vag sau fals, sau chiar exagerat în mod voit. Pe scurt, jurnalism ieftin, de scandal. însă multe fapte relatate sunt reale și altele discutabile..

în mod paradoxal, însă, se pare că revelaţiile *Alternativei 3* sunt reale. într-o scrisoare adresată unui investigator american care îi ceruse unele lămuriri referitoare la carte, Leslie Waltkins scria:

„Cartea se bazează pe fapte, dar le foloseşte ca pe o trambulină pentru a plonja, adânc, în ficţiune. Da, în iunie 1977 a fost difuzat pe reţeaua naţională a Mării Britanii un documentar produs de Anglia Television. Această versiune TV, pe care am dezvoltat-o foarte mult în carte a fost, de fapt, un fals și fusese programată pentru difuzare la 1 aprilie. Programul a produs o imensă agitaţie pentru că telespectatorii au refuzat să creadă că este vorba de o ficţiune.

După publicarea cărţii, am primit un număr uriaş de scrisori venite din toate colţurile lumii inclusiv din partea unor persoane sus-puse, care m-au convins că, accidental, pătrunsesem pe un teritoriu interzis.

Dovezile, documentele, primite din partea corespondenţilor mei, m-au decis să scriu o continuare a cărţii, *dar foarte serioasă, și întru totul reală. Din nefericire, cutia ce conţinea marea majoritate a scrisorilor s-a numărat printre obiectele ce s-au pierdut, în mod inexplicabil, când m-am mutat de la Londra la Sydney, înainte de stabilirea mea în Noua Zeelandă.*

Am motive întemeiate să cred că după publicarea cărţii, cel puţin pentru o perioadă, telefonul mi-a fost pus sub urmărire, iar sursele mele, cu experienţă în acest domeniu, au

fost convinse că unele servicii de informaţii considerau că, probabil, ştiam prea multe.

Pe scurt, cartea era, în intenţie, o ficţiune bazată pe fapte. Dar acum cred că, în mod întâmplător, m-am apropiat de un adevăr ţinut secret

Potrivit cărţii, *prima alternativă* ar consta într-un proiect de producere a unor găuri în straturile superioare ale atmosferei, cu ajutorul unor încărcături atomice, prin aceasta urmărindu-se eliminatea reziduurilor şi a poluării în spaţiu cosmic.

într-adevăr, în anii 50-60 a existat un proiect de detonare a bombelor nucleare în atmosferă. Mai precis, în jurul anului 1958, atenţia fizicienilor ce îşi desfăşurau activitatea în cadrul diferitelor organisme guvernamentale, fusese atrasă de nou descoperitul câmp magnetic al Pământului şi de centurile de radiaţii, cunoscute sub numele de centurile Van Allen.

Nicholas Christofilos, fizician în cadrul Laboratorului de Radiaţii Livermore al Universităţii California, elaborase anumite tehnici de exploatare şi control a energiei eliberate în urma reacţiilor de fuziune a hidrogenului. Pentru aceasta, el utiliza câmpuri magnetice închise.

După ce sovieticii au lansat satelitul Sputnik 1, Christofilos s-a convins de faptul că putea folosi câmpul magnetic din jurul Pământului. Acesta putea avea o intensitate suficient de mare pentru a distruge sateliţii aflaţi pe orbită; în plus, urma să producă un bruiaj puternic în benzile de înaltă şi foarte înaltă frecvenţă, perturbând astfel comunicaţiile militare radio.

Fizicianul a solicitat guvernului să îi testeze teoria, prin detonarea în atmosferă a unei încărcături nucleare. Foarte

curând, întreaga problemă devine „top secret” şi este botezată *Proiectul Argus.*

La 27 august 1958, are loc în Atlanticul de Sud, într-un loc neprecizat, la o înălţime de 200 de km, detonarea unei bombe nucleare de o kilotonă. Experimentul a fost repetat la 30 august, la o înălţime de 250 km, iar la 6 septembrie altitudinea a fost mărită la 500 de km.

După încheierea *Proiectului Argus,* au fost derulate o serie de teste care au inclus detonarea unei bombe de 1,4 megatone la o înălţime de 400 de km. Data: 9 iulie 1959.

Nici sovieticii nu s-au lăsat mai prejos. Astfel, la 22 octombrie 1958 a fost lansată şi detonată o încărcătură de 200 de kilotone, la 28 octombrie o bombă de 800 de kilotone, iar la 1 noiembrie, o rachetă de peste 1 megatonă. Toate lansările au avut loc de la cosmodromul Baikonur.

Rezultatele au fost, însă, diferite de cele preconizate. în urma testelor, în jurul Pământului s-au format două centuri de radiaţii extrem de puternice. Ele au costat guvernele lumii cheltuieli suplimentare de miliarde de dolari pentru programele spaţiale. Datorită radiaţiilor, rachetele ce aveau la bord încărcături sensibile la radiaţii cum ar fi astronauţii au trebuit să fie lansate pe traiectorii mult mai costisitoare decât cele ce ar fi fost necesare pentru evitarea centurii de radiaţii.

Acest dubios triumf ştiinţific militar a fost deplâns de mulţi oameni de ştiinţă, dar protestele lor au fost foarte repede date uitării.

Alternativa 2 consta într-un proiect de construire a unor adăposturi subterane, unde urma să se retragă elita mondială în momentul în care condiţiile de viaţă de la suprafaţă s-ar fi înrăutăţit foarte mult. Singura coincidenţă

cu ceea ce se propunea a fi această a doua opţiune în cartea lui Watkins şi

Ambrose, era studiul efectuat de Laboratoarele din Los Almos intitulat „Efectul Armelor Atomice”..

La începutul anilor ’50, când războiul rece era în plină expansiune, Departamentul Apărării al Statelor Unite îşi îndreptase atenţia spre construcţia de baze subterane. în studiul de care aminteam, se specifică:

„Nu există dificultăţi fundamentale în construirea şi utilizarea unor facilităţi subterane importante, de diferite tipuri.

în cadrul lucrărilor celui de-al II-lea simpozion dedicat construcţiilor de protecţie, desfăşurat în 1959, organizat de Corporaţia Rand şi sponsorizat de USAF, se spunea: „Au fost calculate costurile estimative necesare folosirii permanente a unui dispozitiv de adâncire a puţurilor. Acesta (este vorba de un dispozitiv tip *Air Force*) va putea fora tunele variind de la 3 la 13 metri în diametru. Aşa cum avioanele, vapoarele şi automobilele au conferit omului supremaţia la suprafaţa pământului, maşinile de forat şi adâncit îi vor înlesni accesul în lumea subterană”.

La sfârşitul anilor 70 s-a aflat de existenţa unui oraş subteran în Bluemont, Virginia. Poreclit „Mount Weather”, facilitatea aparţinea agenţiei guvernamentale FEMA (*Emergency Management Agency)* şi era deservită de circa 1000 de persoane, cei mai mulţi fiind personal civil.

Mount Weather făcea parte integrantă din planurile COG (*Continuityof Government),* ce prevedeau, printre altele, evacuarea pieşedintelui şi a altor 4000 de agajaţi ai guvernului, în cazul unei catastrofe nucleare, revoluţii ş.a. Acest habitat a „înghiţit” peste 1 miliard de dolari pentru

construcţie, iar întreţinerea sa şi menţinerea în stare de funcţionalitate, costa aproximativ 42 milioane dolari pe an.

O altă bază subterană, de astă dată propiretatea armatei americane, mai precis a aşa-numitului *Alternate National Military Command,* cunoscută sub numele de *Raven Rock* sau *Zona R,* se afla la aproximativ 10 km nord de Camp David, la o adâncime de 200 de metri. „Pentagonul Subteran”, după cum a mai fost numit, este în fapt un bunker de aproximativ 24.000 de metri pătraţi, construit în 1949 din ordinul preşedintelui de atunci, Harry Truman, şi este deservit de un personal de 350 de oameni.

De-a lungul timpului, numai în Statele Unite au fost localizate peste 50 de instalaţii militare subterane. Construcţia tuturor acestora a fost finanţată din aşa-numitele *„budgets”.*

Tim Weiner, deţinător al Premiului Pulitzer pentru cartea „Black Check” susţinea că în proiectele de adăposturi subterane sunt „pompaţi” mult mai mulţi bani decât în oricare alt proiect.

S-a speculat foarte mult pe tema bazelor subterane şi a colaborării dintre guvern şi extraterestri în perimetrul unor astfel de facilităţi. Este posibil să fie vorba numai de zvonuri lansate special pentru a crea confuzie şi pentru a risipi orice altă bănuială în legătură cu adevăratele destinaţii ale acestora. Poate că este adevărat, şi guvernul american, într-adevăr, colaborează cu unele civilizaţii extraterestre în baze subterane.

Este posibil, de asemenea, ca unele dintre aceste construcţii să fie folosite pentru proiectele *„mind-control”.* Acesta se poate exercita prin implantarea unor dispozitive electronice miniaturale în creier. Ele există cu adevărat şi au

fost puse în evidenţă de examinările radiologice ale unor persoane ce au pretins că au fost răpite de extraterestri.

Dacă *Alternativa 1 şi 2* constau, aşa cum am văzut în producerea unor găuri de evacuare a poluării în spaţiul cosmic, respectiv crearea de habitaturi subterane, *Alternativa*

3 constă în evacuarea planetei. Leslie Watkins şi David Ambrose au prezentat-o ca pe o opţiune finală a elitei mondiale, ce urma să fie pusă în aplicare în momentul în care Terra ar fi devenit de nelocuit.

Efectul de seră şi suprapopularea sunt pericole specifice menţionate în *Alternativa 3,* cu toate că acestea nu sunt pericole iminente la adresa existenţei vieţii pe această planetă.

în ultimii 200 de ani, industrializarea şi exploatarea excesivă a resurselor naturale au avut ca rezultat, pe lângă alte efecte, şi eliberarea în atmosferă, după cum s-a estimat, a 200 milioane tone de deşeuri carbonice, dioxid de carbon, clorofluorocarburi şi gaz metan. Acestea au condus la reţinerea căldurii solare într-un mod asemătător efectului de seră. De aici a rezultat o parte din creşterea temperaturii pe tot cuprinsul globului şi mărirea nivelului poluării în progresie geometrică.

Potrivit *Jurnalului Cercetărilo Geofizice,* o estimare a nivelului de bioxid de carbon în atmosferă arată că, în anul 1750 acesta era de aproximativ 288 părţi bioxid de carbon la un milion de părţi oxige. în 1990, acest nivel a crescut la 346 părţi, pentru anul 2030 estimându-se o dublare a nivelului.

în ultimii 30 de ani, concentraţia de bioxid de carbon din atmosferă a crescut cu 10% şi până în prezent nu se întrevăd soluţii viabile de rezolvare a problemei „efectului de

seră”, cu excepţia rezultatelor dezastruase ce vor apărea sau… a celei de-a treia alternative.

Chiar dacă nu există un model teoretic al schimbărilor climatice*, în general s-a căzut de acord că temperatura **în problema schimbărilor climatice recomandăm lucrarea,.Războiul Geofizic” Editura Phobos, Bucureşti, 2008, unde aceste aspecte sunt tratate pe larg.**

Pământului, stabilă în ultimii 12.000 de ani, este acum mai mare cu aproximativ o jumătate de grad decât era acum 100 de ani.

în următorii aprosimativ 50 de ani, ne putem aştepta la o creştere a temperaturii cu circa 5 grade. Climatul va deveni astfel mai cald decât a fost în ultimele 4 milioane de ani şi, probabil va atrage după sine schimbări pe care acum le puten numai bănui.

Raportul Belii ago, întocmit în 1987 de un grup de climatologi, atrăgea atenţia asupra unei masive distrugeri a pădurilor, posibil a se produce în jurul anului 2010, datorită schimbărilor temperaturii globale şi ceea ce este valabil pentru păduri este valabil şi pentru bacterii, insecte, animale, oameni. în plus, vaste porţiuni de teren, acum arabil, vor deveni deserturi în viitorul apropiat, fapt ce va determina apariţia foametei la proporţii nemaiîntâlnite până acum.

Potrivit câtorva studii efectuate de CIA, schimbările climatice majore vor conduce la migraţii pe scară largă a populaţiei. Zonele climatice se vor deplasa spre nord cu aproximativ 600 de km în următorii 100 de ani. Industriile viitoare ale ţărilor lumii a treia vor conduce, cu siguranţă, la o creştere a gradului de poluare şi, implicit din bazinul Amazonului, ca şi a celor de pe tot cuprinsul planetei, vor

agrava problema nivelului ridicat de bioxid de carbon din atmosferă.

Această creştere, aşteptată, cu 5 grade a temperaturii se estimează a fi suficientă pentru topirea crustei vestice de gheaţă a Antarcticii, ceea ce va duce la o creştere de aproximativ cinci metri a nivelului apei mărilor şi ceanelor.

în 1985, cercetătorii aflaţi la baza Antarctică engleză de la Halley Bay, au anunţat că au descoperit o gaură imensă în stratul de ozon de deasupra Antarcticii. în 1987, aceeaşi echipă anunţă că dimensiunile gărurii crescuseră cu 60%. în prezent, găuri similare în stratul de ozon au fost semnalate şi în Europa şi America de Nord. De altfel, cea mai răspândită formă de cancer pe continentul nord-american este, potrivit Societăţii Americane de Luptă împotriva Cancerului, cel al pielii, datorat expunerii la radiaţiile ultraviolete.

Iată suficiente motive pentru o emigrare pe o altă planetă. Şi ne putem întreba dacă nu cumva elita mondială a pregătit sau chiar a lansat deja Arcele sale spaţiale. Să fie acestea OZN-urile?

EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

Ziarul* ***„Informaţia Bucureştiului”*** din 30 iulie 1968, ••luând un articol din revista franceză „” relata că „maşina timpului” a fost creată şi experimentată în timpul ultimului război mondial, în Statele Unite ale Americii. Astfel, guvernul american ar fi pus la dispoziţie mijloacele necesare pentru aşa-numitul ***Experiment Philadelphia.*** Deşi, în parte, experimentul ar fi reuşit – se spunea în continuarea articolului revistei franceze – soarta tragică a personalului aflat la bordul vasului, care apărea şi dispărea în timp şi spaţiu ar fi determinat abandonarea, pentru o perioadă de timp, a proiectului fantastic al respectivei maşini sau, mai

precis spus, până când cunoştinţele ştiinţifice şi nivelul tehnicii terestre ar fi permis reluarea sa cu şanse mai bune de reuşită (conform lucrării „OZN O problemă”, de Florin Gheorghiţă)’.

în 1912, matematicianul David Hilbert enunţa câteva teorii ale unei noi matematici. Una dintre acestea a rămas cunoscută sub numele de „spaţiul Hilbert”. Tot în aceeaşi perioadă, un alt om de ştiinţă, dr. Levinson, dezvolta anumite ecuaţii speciale, cunoscute sub numele de Ecuaţiile Temporale Levinson. El a publicat, de altfel, trei cărţi pe această temă.

Din nefericire, lucrările lui Levinson sunt astăzi obscure

*** Pe larg în lucrarea „OZN – O problemă modernă, Florin Gheorghiţă, Editura Junimea, Iaşi, pag. 103** și aproape imposibil de găsit în biblioteci. Toate aceste studii teoretice urmau să servească drept fundament pentru realizarea practică a invizibilităţii corpurilor, prin aplicarea acestor principii asupra unui corp fizic.

Oricât ar părea de surprinzător, cercetări aprofundate asupra acestui subiect (invizibilitatea corpurilor) au debutat încă din 1931. Echipa iniţială de cercetători era formată din John Hutchinson, decan al Universităţii din Chicago şi dr. Emil Kurtenaur, fizician austriac. Investigaţiile au fost finanţate de US Navy.

în 1933, la Universitatea Princeton, se puneau bazele Institutului de Studii Avansate, printre ai cărui membri fondatori îl descoperim și pe celebrul fizician Albert Einstein, în anul următor, cercetările asupra invizibilităţii au fost continuate în cadrul acestui institut. Grupului iniţial i s-a alăturat dr. John Eric von Neuman, absolvent al

Universităţilor din Berlin şi Hamburg, un eminent matematician, cu o abilitate neobişnuită de a prelua concepte teoretice abstracte din matematică şi de a le găsi aplicaţii în situaţii fizice.

Baza cercetărilor ce aveau să conducă la ceea ce este unanim cunoscut drept *Experimentul Philadelphia* se găseşte într-o teorie ştiinţifică foarte complicată, cunoscută sub numele de Teoria Unitară a Câmpurilor. Ea fusese enunţată de Albert Einstein încă din 1926 şi încerca să evidenţieze, matematic, printr-un singur set de ecuaţii, legăturile dintre cele trei forţe universale de bază: forţa electromagnetică, cea gravitaţională şi forţa nucleară.

Pornind de la conceptul enunţat încă din 1916, potrivit căruia materia este un produs al energiei şi nu invers, Einstein era convins că putea demonstra matematic faptul că gravitaţia este legată de alte forme de energie, în special de electromagnetism. Astfel, dacă dintr-un câmp magnetic se poate obţine un câmp electric, iar dintr-un câmp electric unul magnetic şi dacă gravitaţia este legată într-un mod oarecare de acestea, atunci, în urma interacţiunii dintre gravitaţie şi câmpul electric sau magnetic, ori amândouă, este posibilă obţinerea unui câmp gravitaţional.

Această presupusă legătură l-a preocupat pe marele savant până la dispariţia sa dintre noi, în 1955. în 1953, de altfel, el făcea cunoscut că ajunsese la rezultate mai mult decât promiţătoare în încercarea de a demonstra matematic legătura între forţele electromagnetice şi gravitaţie.

Fundamentul acestei teorii o constituiau aşa-numitele ecuaţii tensoriale, în fapt un lanţ de 16 mărimi, foarte complexe, din care zece reprezentau gravitaţia, iar celelalte şase electromagnetismul. De aici rezultă că un câmp pur

gravitaţional ar putea exista şi în lipsa unui câmp electromagnetic, însă un câmp electromagnetic nu ar putea exista fără un câmp gravitaţional însoţitor.

Este demn de remarcat faptul că, deşi Teoria Unitară a Câmpurilor a fost unul din principalele instrumente de lucru ale cercetătorilor implicaţi în studiul obţinerii invizibilităţii corpurilor, savantul nu a participat niciodată direct la cercetările şi experimentele propriu-zise.

La sfârşitul anilor '30 şi începutul anilor '40, US Navy manifesta un interes deosebit în cercetarea producerii şi utilizării câmpurilor magnetice de mare intensitate. Un exemplu în acest sens este şi lucrarea doctorului în fizică Francis Bitter, fondatorul Laboratorului de Magnetism al Institutului de Tehnologie Massachussetts (MIT), intitulată *Magnets, The Education of a Physicist.*

Un capitol al acestei cărţi este dedicat în întregime istoriei dezvoltării tehnicilor de demagnetizare a navelor, ca răspuns la minele magnetice inventate de germani încă din 1930. Cercetările efectuate de Bitter au condus, în cele din urmă, la elaborarea unor contramăsuri, al căror rol era acela de a face navele invizibile din punct de vedere magnetic. Se pare că toate acestea s-au constituit în punctul de plecare al unui proiect mult mai complex, al cărui scop era obţinerea in vizibilităţii totale.

în 1936, proiectul a căpătat o nouă dimensiune prin cooptarea în fruntea oamenilor de ştiinţă a savantului Nikola Tesla[8]. Născut în 1856, în Imperiul Austro – Ungar, cunoscut ca „părinte al radioului”, Tesla a fost, de asemenea, clarvăzător şi a avut anumite abilităţi paranormale.

8 Pe savant îl chema 4e fapt Nicolae Teslea şi era istroromân.

Adolescent fiind, el a avut viziunea generatorului de curent alternativ, pe care avea să-l construiască mai târziu.

Una dintre teoriile sale preferate era aceea că ar putea obţine, cu ajutorul câmpului magnetic al Pământului, o cantitate imensă de energie electrică ce ar putea fi folosită pentru a încerca stabilirea unor contacte radio cu alte civilizaţii. în 1899 are loc celebrul experiment de la Colorado Springs. Nu vom descrie acum desfăşurarea acestuia, ci ne vom mulţumi să spunem că savantul era convins că punctele şi liniile pe care le transmisese fuseseră detectate şi, mai mult chiar, i se răspunsese din spaţiu.

Semnalele captate de dispozitivul creat de el erau periodice şi sugerau, clar, că nu aveau o origine naturală. „Deşi n-am izbutit să le descifrez înţelesul spunea Tesla –, mi-a fost imposibil să le consider întâmplătoare: în spatele acestor semnale se află un scop, ele sunt rezultatul unei tentative a unor fiinţe inteligente, din afara lumii noastre, de a ne vorbi prin radio-semnale. Sunt absolut sigur că nu sunt produse de vreun obiect terestru”. Despre savant se mai vorbea că menţinea un contact regulat cu fiinţe extraterestre, un prieten al acestuia susţinând că acestea aveau loc zilnic; s-a mai spus că el însuşi era un extraterestru. Toate aceste speculaţii erau alimentate, în afara experimentelor sale, cu adevărat revoluţionare, şi de faptul că era singurul om de ştiinţă ce putea vizualiza în minte un întreg experiment, putea crea echipamentul necesar şi îl făcea să funcţioneze din prima încercare.

Pentru a se atinge obiectivul propus, acela de a face să dispară un obiect, grupul oamenilor de ştiinţă au considerat necesară ruperea buclei temporale a realităţii noastre tridimensionale. Pentru penetrarea legăturilor temporale s-a

creat un sistem de generatoare de curent alternativ şi continuu, cu ajutorul căruia urma să se modifice bucla temporală în care se afla un obiect, obţinându-se astfel dispariţia şi apariţia acestuia.

în 1936 a avut loc primul test în care a fost obţinută invizibilitatea parţială. încurajaţi de acest succes, grupul condus de Tesla și-a continuat cercetările, iar în 1940, în docurile marinei din Brooklin a avut loc un alt test. De astă dată obiectul-ţintă a fost un mic vas auxiliar, pe care fuseseră instalate în prealabil bobine Tesla de o construcţie aparte şi un generator. Experimentul, la care au fost martori ofiţeri superiori ai marinei americane, a fost un succes deplin, astfel că, din acel moment, întreaga activitate a fost pusă sub incidenţa secretului militar. Numele de cod:

RAINBOW.

în 1941. *Proiectul Rainbow* se pregătea pentru un alt test. în acest scop fusese pregătită o altă navă. Pe măsură ce data testului se apropia, Tesla devenea din ce în ce mai îngrijorat. De astă dată la bordul navei urmau să se afle şi marinari, iar savantul ştia că vor apărea probleme cu aşanumitul „factor uman”. El înţelesese că nava își avea propria sa buclă temporală, aşa cum fiecare marinar își avea propria sa buclă temporală. Pentru calcularea acestora şi pentru aducerea lor la un numitor comun (armonizare), era necesară o vreme îndelungată.

Pentru ca experimentul să decurgă fără probleme, în calcule trebuiau introduse și datele referitoare la aşa-numitul „timp-zero” atât al navei, cât și al echipajului. „Timpul-zero” se află în afara universului nostru tridimensional. El este considerat a fi superior creaţiei, căci „timpul-zero” exista înainte de crearea lumii noastre, aşa

cum o ştim noi. Se poate afirma că „timpul-zero” este legătura noastră de bază cu universul. Universul nostru se roteşte în jurul „timpului-zero” asemenea oricărui alt univers existent.

Punctele de „timp-zero” ale altor universuri diferite coincid. în 1920, Tesla a construit un generator de „timpzero”. Era un dispozitiv ciudat, căci atunci când era pornit se putea auzi „închizăndu-se” pe *„ceva”;* iar acel *ceva* părea a fi mişcarea de rotaţie a Pământului, care este considerată un „timp-zero” secundar. Este numit „timp-zero secundar” deoarece rotaţia Pământului este legată inerţial de mişcarea de rotaţie a sistemului solar, aceasta din urmă fiind legată inerţial de rotaţia galaxiei care, la rândul ei, este şi ea legată inerţial de mişcarea de rotaţie a universului; iar universul întreg se roteşte în jurul unui punct temporal zero care este, de altfel, punctul central al lumii noastre tridimensionale.

Aşadar, Tesla ştia (poate datorită contactului cu o civilizaţie extraterestră sau datorită capacităţilor sale paranormale) că stările mentală şi fizică ale echipajului aveau să fie serios afectate. Avea nevoie de timp pentru a-şi perfecţiona echipamentul. Dr. Neuman a dezaprobat această întârziere, între cei doi izbucnind un conflict ce a dus la o ruptură definitivă a relaţiilor dintre ei. Cererile savantului nu au fost satisfăcute. Era război și ultimul lucru pe care autorităţile îl puteau oferi era timpul.

Resemnat, Tesla şi-a continuat activitatea, dar, în secret, a sabotat experimentul din martie 1942. Savantul a fost imediat îndepărtat din colectivul de cercetători, dar alte versiuni susţin că acesta şi-ar fi înaintat demisia. Care a fost adevărata stare de lucruri, poate nu o vom cunoaște

niciodată, dar cert este că doar zece luni mai târziu, Tesla avea să fie găsit mort în camera sa de hotel din New York. Graba cu care a fost incinerat, chiar a doua zi după ce a fost descoperit, a dat naştere la unele zvonuri potrivit cărora savantului i s-ar fi înscenat moartea, el părăsind, de fapt, Statele Unite cu destinaţia Marea Britanie.

Speculaţiile se bazau pe mai multe evenimente, cel puţin ciudate, printre care şi acela că incinerarea sa era în totală contradicţie cu credinţa sa ortodoxă. Totuşi, ceea ce nimeni nu a putut-tăgădui şi nici explica, a fost dispariţia fără urme a documentelor aflate în safe-ul său personal.

Cât timp s-a aflat în fruntea *Proiectului Rainbow,* Tesla a folosit ceea ce a fost numit modul de abordare analog Astfel, echipamentul era lăsat în stare de funcţionare permanentă, modulat cu patru unde deosebit de complexe, iar generatorul de putere, acordat pe o frecvenţă specifică, acţiona asupra unor bobine Tesla de o construcţie aparte.

După îndepărtarea lui Tesla, la conducerea proiectului a fost numit dr. Neuman, care a refăcut întregul sistem şi a solicitat un alt vas pentru desfăşurarea unui alt experiment. A fost ales distrugătorul DE-173 ELDRIDGE. Pentru desfăşurarea experimentului, Neuman a abordat o altă modalitate. El a instalat în cala vasului două generatoare de 75 KW fiecare. Turela nr 2a fost îndepărtată în locul ei fiind instalat un electro-generator de 8 megawaţi acţionat de un motor diesel şi un oscilator. Sistemul producea un câmp electromagnetic rotitor, la o frecvenţă critică, care interacţiona cu vectorul temporal liniar considerat a patra dimensiune.

Rezultatul interacţiunii modifica bucla temporală a navei, ceea ce conducea la realizarea in vizibilităţii. Câmpul

rotativ temporal nu constituia un motiv de îngrijorare în sine. Necazurile începeau atunci când se punea problema reglării necesarului de putere. Nici un corp uman nu mai fusese expus la o putere de emisi de 20 de megawaţi de la numai 20 metri distanţă. Câţiva oameni de ştiinţă ştiau că rezultatele unei asemenea expuneri puteau fi extrem de grave, căci puterea la care putea fi expus un corp uman nu trebuia să depăşească 100 miliwaţi/cmp, studii ulterioare demonstrând, într-adevăr, că nivelul maxim de expunere nu putea depăşi 100 microwaţi/ cmp de piele.

La sfârşitul anului 1942, Neuman a ajuns, întocmai ca şi Tesla, la concluzia că experimentul putea fi fatal oamenilor şi a prevzut utilizarea unui al treilea generator ca forţă de compensare. A avut timpul necesar pentru a-1 concepe şi construi, dar nu a reuşit să îl experimenteze îndeajuns pentru a-1 sincroziza cu celelalte două. De altfel, acest sistem nu a funcţionat niciodată.

Unul dintre primele teste efectuate a scăpat de sub control, un tehnician al US Navy fiind grav rănit. Ca urmare, existenţa celui de-al treilea generator, destinat să protejeze marinarii participanţi la experiment, s-a consumat numai pe hârtie. Neuman nu a fost mulţumit de fel, dar superiorii săi nu mai de gând să aştepte.

La 20 iulie 1943 s-a decis ca totul să fie pregătit pentru un nou test. Vasul a părăsit docul şi la ora convenită s-a dat prin radio ordinul de a se pomi dispozitivul instalat pe vas. Preţ de aproximativ 20 minute, atât vasul cât şi echipajul au devenit invizibili atât pentru radar, cât şi pentru ochii martorilor.

Aşa cum era de aşteptat, membrii echipajului aflat pe vas au acuzat probleme de sănătate: unora li s-a făcut rău,

alţii au acuzat ameţeli, alţi marinari manifestând dezorientări de natură psihologică.

în mod evident, era necesar mai mult timp pentru cercetări, dar termenul limită pentru desfăşurarea experimentului principal fusese fixat la 12 august 1943. în acest răstimp, într-o încercare cvasidisperată de a evita repercusiunile asupra sănătăţii celor aflaţi la bord, Neuman a căutat să modifice echipamentul, astfel încât să se obţină numai invizibilitatea radar.

Aşadar, la 12 august 1943, ora 9 diminteaţa, în docurile portului Philadelphia avea să aibă loc cel mai dramatic şi cel mai cunoscut experiment din cadrul Programului Rainbow. în prima fază, timp de 4-5 minute, lucrurile păreau să decurgă normal. Oficialităţile aflate la locurile de observaţie puteau distinge clar conturul navei, radarele, în schimb, nemaisemnalând prezenţa ei.

Deodată, însă, s-a produs o flamă de culoare albastră, iar vasul a dispărut din faţa ochilor tuturor, pentru a reapare patru ore mai târziu. O parte a structurii distrugătorului DE 173 ELDRIDGE era distrusă, dar lucrul cel mai uluitor era acela că dispăruseră fără urmă părţi ale vasului și echipajului.

Corpurile unora dintre ei au fost descoperite făcând parte comună cu pereţii metalici ai vasului sau arşi; alţii, ceva mai norocoşi, se aflau încă în viaţă, dar au trebuit să fie spitalizaţi. După acest experimtne, US Navy se găsea într-o confuzie totală. Patru zile de şedinţă și discuţii nu au reușit să aducă o cât de mică lămurire asupra celor întâmplate. S-a decis efectuarea a încă unui test.

La sfârşitul lunii octombrie 1943, USS ELDRIDGE a fost pregătit pentru alt experiment. De această dată, la bordul

vasului nu se mai afla nici o fiinţă umană. Echipajul, aflat la bordul altor nave, supraveghea echipamentul prin control de la distanţă.

Experimentul a fost iniţiat şi vasul a devenit invizibil preţ de 15-20 de minute. După încheierea lui, cei ce au urcat la bord au rămas stupefiaţi: o parte din echipament dispăruse! Două generatoare şi un transmiţător se volatilizaseră. Sala de control era făcută scrum, dar, uluitor, generatorul de „timp-zero” rămăsese intact. El a fost demontat şi depozitat într-un loc secret.

Datorită rezultatelor considerate nesatisfăcătoare, US Navy a abandonat întregul proiect, iar US S Eldridge a fost vândut, mai târziu, marinei elene, care avea să descopere că din jurnalul de bord al navei lipsea întreaga perioadă de dinainte de ianuarie 1944. Asupra cercetărilor în domeniul producerii invizibilităţii se va aşterne linişte. Acum exista o prioritate care necesita concentrarea tuturor eforturilor umane şi a resurselor materiale, astfel că dr. Neuman şi echipa sa au fost transferaţi la Los Alamos, unde şi-au adus aportul la crearea primei bombe atomice.

După încheiera celei de-a doua conflagraţii mondiale, în 1947 noile autorităţi de la Washington s-au hotărât să arunce o nouă privire asupra celor petrecute. Proiectul Rainbow a fost redeschis, Neuman şi echipa sa instalaţi acum la Laboratoarele Institutului Brookhaven din New York având sarcina de a descoperi de ce experimentele anterioare pricinuiseră atâtea pagube în rândul marinarilor.

Ei au lucrat 5 ani încercând să afle de ce fiinţele umane aveau de suferit în urma acţiunii câmpurilor electromagnetice. Astfel au aflat că toţi oamenii se nasc cu ceea ce este numit „cadrul temporal de referinţă”. Prezenţa

noastră aici, ca fiinţe fizice şi mentale, se datorează tocmai acestui cadru temporal, care se găseşte în fondul electromagnetic al planetei noastre şi al universului nostru.

în timpul experimentelor, tocmai acest „cadru temporal de referinţă” fusese alterat, fapt ce le produsese marinarilor traume inimaginabile. Tehnologia folosită în acest cadru al Proiectului Rainbow crea o așa-numită „realitate alternativă” sau „artificială”. Acesta producea atât efectul de in vizibilitate, izolând nu numai vasul, ci şi fiecare fiinţă umană într-un așa-zis „efect de sticlă” (bottle-effect), cât și deplasarea acestora dincolo de spaţiul şi universul nostru, aşa cum îl cunoaştem noi.

Proiectul Rainbow s-a văzut confruntat cu rezolvarea acestei probleme, cu transferul acelor oameni în „sticlă” şi înapoi şi, în acelaşi timp, conectarea lor la cadrul temporal real. Cu alte cuvinte, atunci când se aflau în acea realitate alterată, marinarilor trebuiau să le fie furnizate anumite date ce le-ar fi putut da o referinţă temporală, un cadru temporal.

Răspunsul era găsit. Mai rămânea acum problema traducerii lui în practică. Iar pentru aceasta, Neuman decise că avea nevoie de un computer. Cum şi-a dat seama de acest lucru? Nu se ştie. Se spune că în 1947 el ar fi făcut parte din echipa de cercetători ai Incidentului Roswell, ca asistent al dr. Vannevar Bush, consilier al preşedintelui Truman, iar în 1949 ar fi avut acces la dezvăluirile pe care primul extraterestru capturat în viaţă le-ar fi făcut autorităţilor americante.

Dacă acest lucru este adevărat sau este doar o fabulaţie, nu avem de unde şti. Cert este că în perioada 1949-1951, Neuman a pus bazele teoretice ale computerului, care a devenit operaţional în 1952. Cu ajutorul acestuia se puteau

calcula referinţele temporale ale fiecărui individ şi, lucrul cel mai important, ele puteau fi reproduse în momentul în care subiecţii se aflau în interiorul „sticlei electromagnetice”.

în 1953 a avut loc un alt test, cu un alt vas, cu un alt echipai Experimentul a fost un succes deplin. Nu s-au mai ivit probleme de genul persoanelor care trec prin zid sau dispar, nu au mai apărut necazuri cu desincronizări la nivel molecular. Astfel de cercetări au continuat, acestea având ca rezultat echipamentul precursor al tehnologiilor Stealth de astăzi.

La sfârşitul anilor ’60, conducerea Proiectului Rainbow a înaintat Congresului Statelor Unite un raport de activitate. E drept că şi până atunci se scriau rapoarte lunare în care erau menţionate progresele făcute. Este destul de plauzibil faptul că pentru continuarea şi aprofundarea cercetărilor era nevoie de o alocare suplimentară de fonduri şi atunci trebuia prezentat Congresului un raport atotcuprinzător.

Raportul «a uluitor, pricinuind congressmanilor frisoane reci.

Se susţinea că ideea de conştiinţă (creierul uman) poate fi afectată de electromagnetism şi că era posibilă crearea de echipamente ce ar putea modifica şi condiţiona modul de gândire al unei persoane[9].

Congresul a spus un NU hotărât! Membrii săi erau îngrijoraţi de posibilitatea că toate acestea puteau fi folosite împotriva lor. Astfel că, în 1969, fondurile necesare proiectului au fost blocate. Dar grupul oamenilor de ştiinţă de la Brookhaven nu a dezarmat. Merseseră prea departe cu

9 Acesta a fost momentul care a dat un impuls decisiv aplicării psihotronicii în domeniul militar şi apariţiei „Războiului psihotronic“. Pe larg în Războiul Psihotronic şi Cîmpul de luptă mental, Editura Phobos, Bucureşti, 2008

cercetările, aşa că au contactat conducerea armatei, căreia i s-a spus că *descoperiseră o metodă prin care un potenţial inamic putea fi determinat să se predea, prin simpla apăsare a unui buton, fără a trage un singur foc de armă.*

Sediul cercetătorilor a fost mutat acum la Fort Hero, Montauk, Long Island. Ce s-a întâmplat mai departe, poate cu o altă ocazie.

DIN DOS ARUL FENOMENULUI OZN ÎN ROMÂNIA

Marele savant Albert Einstein afirma, cu ani în urmă, *za* farfuriile zburătoare există şi că cei ce le posedă sunt nişte pământeni plecaţi de pe Terra acum 20.000 de ani. Deşi senzaţională prin insolitul ei, această declaraţie nu a schimbat cu nimic lupta dintre adepţii şi detractorii fenomenului OZN, în disputa lor asupra verdicităţii mult controversatelor vizite extraterestre. Dacă informaţiile venite de peste hotare sunt, uneori, mai puţin credibile datorită deformărilor suferite pe lungul drum de la sursa de informaţie la cititor, cazurile autohtone au darul de a nelinişti, de a trezi în noi pasiuni neştiute şi multiple semne de întrebare.

Se pare că, de câţiva ani încoace, cerul ţării noastre este scena unor fenomene stranii, care încă nu şi-au găsit o explicaţie plauzibilă. Primele veşti ne-au sosit din paşnicul sat Poiana, din comuna Flămânzi, judeţul Botoşani, unde un mare număr de locuitori au fost martori la vizita unui ciudat obiect aerian. întâmplarea a avut loc în seara zilei de 20 octombrie 1990, începând cu ora 21:20, desfăşurându-se până dincolo de miezul nopţii.

Pe fondul unei pene de curent în perimetrul satului, timp de câteva ore un OZN strălucitor şi-a făcut în voie numărul, evoluţiile sale aeriene uimind zecile de martori

oculari care, ulterior, au prezentat relatări detaliate ale observaţiei nocturne. Până în momentul de faţă, deşi s-au desfăşurat cercetări asiduue, nu a putut fi elucidată natura fenomenului observat.

Un alt caz ne-a parvenit din Transilvania, unde, în noaptea de 18 spre 19 ianuarie 1991, către miezul nopţii (orele indicate de martorii oculari sunt cuprinse între 00:30 şi 02:30 în funcţie de localitatea de observaţie), a fost semnalată evoluţia unui OZN care a survolat un mare număr de aşezări, fiind urmărit de numeroşi martori (militari, civili, poliţişti) care au prezentat relatări autorităţilor locale. OZN-ul, ovoidal-alungit (cilindric sau fusiform, după alţii), avea o lungime de circa 15-20 de metri, fiind puternic irizat, iar în partea posterioară prezenta un jet de flăcări de 5-10 metri lungime. Cele mai multe relatări ne-au parvenit din localităţile Cluj, Huedin, Cugiur, Tuşnad, Oradea, Arad. După complicate evoluţii aeriene, OZN-ul s-a îndreptat spre Ungaria, fiind semnalat în mai multe localităţi de acolo, descrierile cele mai complete provenind din localitatea Kecskemet.

Analiza efectuată a confirmat faptul că traiectoria unuia dintre bolizii semnalaţi corespundea cu cea a unui satelit sovietic din seria Cosmos, ce îşi încheiase activitatea şi se dezintegrase în atmosferă. întrebarea care persistă în continuare, fără răspuns, se referă la OZN-ul ce a survolat timp de două ore şi jumătate zeci de localităţi (unele dintre ele la intervale mari de timp şi după o traiectorie neliniară).

Cert este că la acea dată, în spaţiul aerian au evoluat mai multe obiecte aeriene, dintre care cel puţin unul a rămas neidentificat.

Noaptea de 15 spre 16 februarie 1991 reprezintă

pentru multe persoane o experienţă unică: au observat un OZN gigant, evoluând în condiţii atmosferice de-a dreptul imposibile, cum spun aviatorii referindu-se la aeronavele terestre cunoscute.

în miez de iarnă, pe când ningea abundent şi viscolea puternic (vântul în rafale atingea 20.25 m/s), au început deodată să se audă tunete năpraznice, iar cerul întunecat ca smoala a fost brăzdat de fulgere orbitoare, ca în toiul verii. Nedumeriţi şi speriaţi (ninge și tună iama, semn rău!), unii s-au grăbit să iasă afară din case ca să vadă ciudatul fenomen. Și au rămas înmărmuriţi. Pe cer, sfidând vijelia, plutea fără a face nici cel mai mic zgomot un obiect cilindric lung de circa 150-180 de metri, cu diametrul înjur de 20 de metri, de culoare verde crud. în partea posterioară avea un fel de „jet" luminos, de aceeaşi culoare, dar mult mai deschisă ca nuanţă, cu o lungime ce a fost apreciată la 30-40 de metri.

De undeva din corpul cilindric se desprindeau periodic 3-5 sfere cu diametrul estimat la circa 3 metri, având o culoare verde-albăstruie. Micile sfere se apropiau de liniile de înaltă tensiune, asemănătoare fulgerelor, şi se auzeau sunete comparabile cu tunetele, de la cabluri și stâlpi la sfere. Sporindu-şi intensitatea culorii, globurile puternic irizate se întorceau la „nava-mamă". în urma descărcărilor electrice produse, unele reţele electrice şi puncte de transformare au fost scoase in funcţiune, fără a fi distruse, pe sectorul de deplasare al OZN-ului creându-se zone întinse cu pene de curent. Peste 40 de localităţi din zona de sud-este a ţării, între care câteva oraşe (Slobozia, Urziceni, Călăraşi, Tăndărei, Feteşti) au rămas toată noaptea în întuneric total sau parţial. Defecţiunile constatate a doua zi, conform spuselor unor lucrători de la reţelele de distribuţie a

energiei electrice, nu justificau amploarea penei de curent.

Martorii (vezi presa din perioada respectivă), susţin că după „alimentarea” cu energie electrică, OZN-ul se deplasa silenţios, fie foarte lent, fie cu mişcări foarte bruşte, lateral sau pe verticală, pe traiectorii aleatorii ce sfidau gravitaţia şi vântul deosebit de puternic. Viteza a fost estimată la 1000-5000 km/h. Cilindrul verde şi-a făcut simţită prezenţa şi a fost observat pe direcţia NE-SV, în afara arcului carpatic şi în zona Bărăganului. După ce s-a arătat bucureştenilor în plenitudinea frumuseţii sale, celor ce au avut curajul să iasă afară şi să înfrunte viscolul (există, de asemenea relatări ale unor persoane ce locuiesc la etajele superioare ale unor blocuri înalte, ce l-au putut observa pe geam), OZN-ul a început să „colinde” sudul ţării.

Evoluţia începută în jurul orei 20:30 a continuat toată noaptea ultima sa apariţie fiind semnalată către ziuă, în sudul Dobrogei, după care a dispărut „fără urmă”. Valul de relatări ce a urmat a făcut ca Institutul de Meteorologie să dea un comunicat în care să arate că, într-adevăr, pe fondul unui viscol foarte puternic, în sudul ţării s-au produs descărcări electrice (un fenomen meteorologic foarte rar, dar cunoscut), nepomenindu-se însă nimic despre ciudatul obiect zburător.

Staţiile radar au semnalat mai multe obiecte ce s-au deplasat pe traiectorii aleatorii, în afara traiectelor de zbor din sudul ţării. Aceastea nu erau continue şi au fost raportate în perioada 15 februarie ora 20:00 – 16 februarie ora 05:00. De semnalat că în perioada menţionată mai sus, din cauza timpului nefavorabil, zona respectivă nu a fost survolată de nici o aeronavă, aeroporturile şi aerodromurile din sud-estul ţării fiind închise.

Indicatoarele radar pentru sectorul de spaţiu aerian analizat prezentau zone puternic ionizate, ce se suprapuneau cu deplasarea obiectului. Transmisiunile radio, chiar emisiunile posturilor de radiodifuziune, au fost puternic perturbate, disfuncţionalităţile fiind puse ulterior pe seama puternicelor descărcări electrice produse. Evenimentul a fost amplu mediatizat, stârnind... ce altceva decât foarte multe controverse?!

Alexeni[10], 23 august 1984. După terminarea paradei militare aeriene (aeronavele militare participante au evoluat de pe acest aerodrom), staţia radar ce deservea Aeroportul Otopeni întreba staţia radar de la Alexeni dacă în aer, aproximativ la verticala aerodromului, mai era cumva un elicopter, deoarece se recepţiona un semnal ce corespundea unei astfel de aeronave.

La parada militară aeriană luaseră parte aeronave de tip MIG-21, MIG-23, IAR 93, IAR316, IAR 330 ŞI MI-8, iar transportul materialelor şi personalului tehnic se făcuse cu aparate de tipul AN-24 şi AN-26.

Deşi se ştia precis că nici o aeronavă de pe aerodromul Alexeni nu se mai afla în aer (toate fiind la sol, chiar husate) s-a procedat la o verificare prin luarea legăturii directe cu aerodromul militar, care a confirmat prezenţa la sol a tuturor aparatelor.

De la punctul de observare vizuală s-a confirmat prezenţa obiectului necunoscut, precum şi faptul că în limitele de cercetare prin mijloace optice nu exista nimic deosebit de semnalat. La insistenţele staţiei de la Otopeni s-a

---

10 Autorul acestei cărţi a fost la acea dată la comanda Complexului de radiolocaţie de gamă centrimetrică, format din radiotelemetrul P- 37 şi radioaltimetrul PRV- 11, dislocat pe aerodromul Alexeni, ce a fost implicat în acest caz devenit celebru.

intensificat cercetarea vizuală şi prin mijloace optice. Ofiţerul de serviciu de pe staţia radar a aerodromului Alexeni a pus în funcţiune, din proprie iniţiativă, staţia radar, care însă, nu a semnalat nimic deosebit în zona traficului cunoscut, mai ales că în zona unde Otopeniul susţinea prezenţa unui obiect; acesta nu putea executa cercetarea prin radiolocaţie (imposibilitate tehnică, locul respectiv aflându-se într-o zonă „moartă" a radarului).

De la Otopeni s-a transmis că obiectul respectiv pendulează undeva la verticala aerodromului, spre vest, la o altitudine de 4.400-4.500 metri. Obiectul apăruse subit şi fusese semnalat de 4-5 radare diferite, lucrând pe frecvenţe diferite, de pe poziţii diferite... După aproximativ 15 minute, de la postul de observare vizuală s-a semnalat apariţia unui obiect strălucitor la 225 grade azimut, simultan primindu-se de la Otopeni informaţia că obiectul se deplasează spre vest, altitudinea scăzând la 2.200 metri. Ofiţerul de serviciu şi personalul de la radarul Alexeni l-au observat ca pe un punct strălucitor în bătaia soarelui (prin lunete, teodolite, apărând un corp ovoidal, dintr-un material asemănător aluminiului).

Măsurat cu instrumente optice, părea a avea 2-3 metri lungime şi 1-5 metri lăţime şi nu făcea nici un zgomot. S-a constatat îngreunarea recepţiei, pe benzile UUS şi US manifestându-se foarte mulţi paraţiţi. Obiectul şi-a continuat deplasarea spre vest, ieşind din câmpul vizual, acum putând fi observat numai prin mijloace optice, la scurt timp intrând în zona de activitate a staţiei radar de la Alexeni. Deplasarea a avut loc pe azimut 225 grade, altitudinea crescând din acest moment cu aproximativ 1000 metri la 1000 metri parcurşi orizontali. Deodată. Obiectul este pierdut, ulterior regăsit, urcând la 22.000 metri în aproximativ 5(!) secunde.

De la Bucureşti se primeşte dispoziţie de încetare a cercetării aeriene şi OZN – se postează undeva la 260 de grade vest, la o distanţă de 20 de km de Alexeni, începând o serie de evoluţii aberante la altitudini cuprinse între 2.000-55.000 metri, cu viteze între staţionare la punct fix şi peste 12.000 km/h.

La insistenţele şefului radarului de la Alexeni, de la punctul de conducere a zborului se ia legătura cu unele aeronave civile ce survolau zona vizată, acestea confirmă prezenţa în zonă a unui balon cu aspect metalic. Dar refuză să-l raporteze oficial, motivând că nu vor să se compromită cu rapoarte OZN. Este momentul de la care nu se mai obţine cooperarea aviaţiei în această problemă. Deşi se raportează la Otopeni, aceştia nu acordă nici o importanţă observaţiei, atrăgându-se atenţia că este Ziua Naţională şi n-au nevoie de „ştiri bombă".

De la detectare, obiectul a fost urmărit timp de 40 de minute. Altitudinea sa de zbor a variat cu intermitenţe şi aleator între 2.000 şi 100.000 de metri, înălţime la care a fost pierdut, el dispărând în spaţiu cu peste 1000 de km/h. Evoluţia a fost compusă din traiecte concentrice spiralate sau în unghiuri drepte, cu viteze ascensionale şi unghiuri diferite raportate la orizontală.

A urcat şi a coborât de aproximativ 7-8 ori în limite de la 2.000 la 55.000 metri. Evoluţia nu a fost asemănătoare cu cea a unui balon, lucru confirmat de operatorii radar, toţi cu state vechi (peste 10 ani) în radiolocaţie, aleşi tocmai pentru calităţile lor în vederea paradei militare aeriene. Pe timpul evoluţiei obiectului au fost semnalate puternice perturbaţii în comunicaţiile UUS şi US. Obiectul nu a făcut zgomot, sau cel puţin acesta nu a fost perceptibil. Nu avea lumini proprii

şi nici jeturi de propulsie. Vântul era de 7-8 m/s. A evoluat fără a fi în vreun fel incomodat de vânt. Semnalul radar recepţionat era comparabil cu cel al unui avion mic curier sau cu cel al unui elicopter de transport, şi a fost recepţionat relativ constant pe toată durata evoluţiei obiectului, urmărirea nepunând probleme deosebite. Cerul era senin, temperatura de peste 28 de grade Celsius. Evenimentul desfăşurându-se pe fondul sărbătorii naţionale, nimeni nu a dorit să se încarce cu raportarea lui „mai sus".

Benzile cu zborul au fost șterse după analiză la 24 de ore. Toate datele de evoluţie sunt notate în funcţie de poziţia aerodromului de la Alexeni şi a Bucureştiului.

în limita 25.000-60.000 metri evoluţia a fost similară cu cea a unui avion de înaltă acrobaţie, dar cu unghiuri de viraj deosebit de strânse şi întoarceri în unghi drept pe verticală, manevre ce nu pot fi făcute de nici o aeronavă terestră, datorită suprasolicitărilor la care ar fi supuşi pilotul şi avionul. Ulterior s-a căutat mușamalizarea fenomenului şi ridiculizarea martorilor.

Octombrie[11] 1988. Pe aeroportul Mihail Kogălniceanu se desfăşura programul normal de decolări-aterizări al aeronavelor civile. Ora 14:14. Staţia radar ce deserveşte aerodromul a semnalat turnului de control şi punctului de conducere a zborului că pe direcţia nord-sud se deplasează un obiect-ţintă, format din mai multe obiecte elementare, estimate de la sol ca fiind între 7 şi 9, ce se deplasa cu o viteză de peste 11.000 km/h, la altitudinea de 7000 metri.

---

11 La data incidentului pe aerodromul militar se găseau şi membri ai unor grupe de studiu de la Academia Militară Tehnică şi de la Academia de înalte Studii militare, din specialităţile aviaţie şi apărare antiaeriană ce participau la un exerciţiu militar demonstrativ

Toate aceste informaţii au fost confirmate şi de alte staţii radar.

Ţinta a fost vizibilă pe radar la 456 km de aeroport, a trecut la verticala acestuia la înălţimea menţionată şi după alţi 60 de km a dispărut în abisurile spaţiului. Obiectele au zburat în formaţie fiind observate atât vizual, cât şi prin mijloace optice, timp de 8-12 secunde. S-au obţinut vizualizări şi pe radarurile de pe bord ale mai multor avioane militare, unul dintre ele fiind scos inutil la interceptare. După contactul pe radiolocatorul de la bord, pilotul a pierdut ţinta, neputându-se angaja pentru interceptare, deşi era în forţaj, viteza sa fiind insuficientă. Obiectele aveau lumini multicolore. Trei curse de pasageri aflate în trafic au confirmat viteza obiectelor.

Din întâmplare, pe aerodrom se afla un mare număr de specialişti în domeniul aeronautic, care au confirmat că aceste obiecte nu puteau avea origine terestră. în timpul evoluţiei, obiectele au fost însoţite de un zgomot de înaltă frecvenţă, martorii afirmând că sunetul avea o anumită muzicalitate, de nereprodus, dar plăcută auzului. Obiectele (după cum a reieşit la analiză) au venit din Cosmos şi tot acolo s-au întors. Evoluţia acestora a putut fi observată vizual şi de pe radarul de bord a două avioane decolate de pe o navă rusească ce se afla pe Marea Neagră.

Nu s-au observat perturbaţii rdioelectronice. încercarea de fotografiere cu fotomitralieră a fost nulă, developarea filmului nerelevând nimic, ca şi cum filmul nu ar fi fost expus. Martorii susţin că obiectele au zburat în formaţie „V” eşalonată. Culorile erau deosebit de vii şi plăcute ochiului, dar neînvăluite în halouri, fiecare obiect în parte putând fi observat separat, deşi zburau în formaţie

deosebit de strânsă. Incidentul a fost clasat din lipsă de probe şi dat uitării.

Următorul caz pe care îl prezentăm s-a petrecut în cunoscut sub numele:

„Cazul Arad 1979”.

Autoriăţile de trafic aerian maghiar semnalează celor române iminenta intrare în spaţiul aerian român a unui balon meteo unguresc. Acesta, observat şi cercetat de radarele româneşti încâ dinainte de a intra în spaţiul aerian al României, s-a deplasat pe direcţia Arad Baia Mare şi a intrat apoi în spaţiul aerian sovietic, la o altitudine de peste 5000 de metri. După aproximativ 30 km parcurşi în spaţiul aerian al fostei URSS, balonul se ridică în stratosfera şi explodează.

După intrarea pe teritoriul României, balonul a evoluat la o înălţime variind între 8000 şi 10.000 de metri. Evoluţia în spaţiul aerian românesc a durat 52 de minute. După aproximativ 23 de minute (măsurate în durata evoluţiei) a fost observat un al doilea corp ce însoţea balonul, care ţi-a făcut apariţia din Cosmos. A zburat paralel cu balonul aproximativ 34 de km, fiind observat de 7 radare diferite ca frecvenţă de lucru şi poziţie geografică de amplasare.

în momenul în care de pe aerodromul cel mai apropiat a decolat un avion de vânătoare pentru interceptare, la contactul radar cu cele două obiecte ce zburau în dandem, cel de-al doilea a manevrat, dispărând cu o viteză de peste 6 Mach în afara atmosferei Pământului. Avionul a inspectat balonul, după care s-a îndreptat spre aeroport pentru aterizare, balonul continuându-şi zborul. Deşi a existat contact radar şi vizual cu cel de-al doilea obiect (semnalul recepţionat fiind cel obţinut de la un avion mediu curier), nu

i s-a putut stabili natura, fiind catalogat ca… posibil balon. Evoluţia sa a fost urmărită pe radar până la aproximativ 100 km înălţime. Modul de evoluţie nu a corespuns aerodinamicii cunoscute la aparatele de zbor terestre.

Cazul Iulie 1974. Norii negri ai unei posibile confruntări militare se adună deasupra Mării Meditérane. Printr-o lovitură de stat, preşedintele Ciprului, arhiepiscopul Makarios este înlăturat de la conducerea ţării, insula fiind invadată de trupe turceşti. Toate ţările din zona mediteraneeană şi a Mării Negre, prin jocul alianţelor celor două blocuri militare existente la acea dată, NATO şi Pactul de la Varşovia, sunt în stare de alertă maximă.

Este de la sine înţeles că într-un asemenea context, spaţiul aerian şi maritim din zonă, ca şi cel învecinat era cercetat prin toate mijloacele (inclusiv radioelectronic), înregistrându-se astfel orice mişcare suspectă. Datorită tensiunii create în împrejurări menţionate, traficul aerian şi maritim este grav perturbat.

Dar chiar în această situaţie tragică, se pare că s-a mai întâmplat ceva, de astă dată, straniu. Am subliniat contextul tocmai pentru a arăta certitudinea fenomenului observat, dată fiind amploarea măsurilor luate cu acel prilej de toate statele din zonă, într-un moment când nimeni nu-şi permitea să glumească.

24 iulie, ora 02:15. Pe ecranul unui radar de pe coasta românească a Mării Negre apare un semnal aparţinând unei aeronave neidentificate. Se confirmă prezenţa obiectului respectiv printr-o altă instalaţie de radiolocaţie, aflată pe o altă poziţie şi dispunere, ce lucra pe o frecvenţă diferită. Deşi erau excluse erorile, un al treilea radar certifică existenţa presupusei aeronave.

Minutele trec şi ciudata prezenţă, ce nu respectă nici un traiect de zbor, nu-şi semnalează apartenenţa şi evoluează pe un traiect deosebit de sinuos, cu variaţii de altitudine şi viteză, reuşind să alarmeze pe cei ce vegheau la siguranţa cărărilor neştiute ale spaţiului aerian. S-a luat legătura cu navele aflate în larg, mai aproape de zona unde evolua obiectul neidentificat. Prezenţa lui este confirmată de două vase ale Marinei Militare, dar numai pe anumite porţiuni de traiect, când obiectul intră în posibilităţile tehnice ale mijloacelor de detectare aflate la bord, fără a se putea determina însă natura sa.

Puţin mai târziu soseşte confirmarea că radarele ruseşti şi bulgăreşti urmăreau de o bună bucată de timp ciudata „aeronavă”, după care ruşii au renunţat, considerându-1 „un balon în derivă”, iar bulgarii afirmând că este o aeronavă de luptă antisubmarină decolată de pe una din navele purtătoare din largul Mării Negre.

Evoluţia OZN-ului a fost urmărită timp de 37 de minute, în limitele de altitudine confirmate de radioaltimetre, respectiv 500-15.000 de metri, cu viteze ce variau între 0 km/h (staţionarea la punct fix) şi 4000 km/h. Prezumtivul OZN va dispărea undeva foarte aproape de zona în care se manifestase pentru ultima dată (6.000 metri altitudine şi o viteză de 970 km/h.) în perioada observaţiei nici o aeronavă nu s-a aflat în pericol, nu s-au semnalat anomalii în propagarea undelor radio şi nimeni nu a revendicat vreun incident aerian în perimetrul unde a fost observat fenomenul.

Mai târziu, câţiva marinari aflaţi în larg pe nave de luptă, au relatat la data şi ora aflate în discuţie, evoluţia unei ciudate „stele”, pe care au urmărit-o minute în şir făcând tot

felul de „acrobaţii” ce s-au finalizat cu o explozie puternică plină până la abundenţă de lumină şi culoare (un adevărat foc de artificii vor spune marinarii).

Tot ei vor povesti (simpla coincidenţă?) că în perioada respectivă calitatea recepţiei radio a scăzut până la limite minime, datorită apariţiei unor puternici paraziţi. După cum avea să se constate mai târziu la analiza incidentului, bruiajul se manifestase numai în zona survolată de enigmaticul obiect.

în 1993, la Timişoara, la Eurocon, un cercetător bulgar pasionat de fenomenul OZN relata un incident care, ca dată şi zonă, coincidea cu cel prezentat mai sus. El susţinea că o navă militară aparţinând fostei Uniuni Sovietice ar fi doborât cu o rachetă antiaeriană, în apele internaţionale ale Mării Negre, un OZN descoperit şi semnalat de radariştii români!!

Cazuistica românească este mult mai amplă dar în economia acestei cărţi ne-am oprit numai la cele care au părut mai sugestive relativ la tematica lucrării de faţă.

US NAVY CONTRA OZN

Obiectele ciudate care evoluau într-un mod foarte neobişnuit, observate de omul de afaceri Kenneth Arnold la 24 iunie 1947, precum şi valul de apariţii OZN ce a urmat, au avut un serios impact asupra autorităţilor militare. La început doar intrigate, apoi îngrijorate, acestea au intrat în panică atunci când au început să sosească relatări privind apariţia OZN-urilor deasupra bazelor militare şi în special în zona hipersensibilă şi ultrasecretă White Sands Proving Graund, singurul loc din Statele Unite de unde se lansau rachete mari teste care foloseau rahete germane V-2 şi unde exista un radar de putere foarte mare, capabil să urmărească traiectoria acestora. Nu credem că mai este nevoie să

amintim că White Sands a fost „incubatorul” viitorului program spaţial american.

Doar câteva persoane cunoşteau faptul că în timpul războiului, atât misterioasele „foo-fighters”, cât şi inexplicabilul fenomen cunoscut sub numele de „rachete-fantomă”, fuseseră tratate cu toată seriozitatea, fiind considerate ca potenţiale arme secrete; iar aparatele aeriene ce-şi făcuseră apariţia deasupra teritoriului american şi încă într-un număr impresionant puteau fi produsul unei tehnologii ale cărei polibilităţi erau cu mult peste ce dispuneau Statele Unite la acea dată.

Dacă acestea se dovedeau a fi mânuite de forţe potenţial ostile, situaţia era gravă. Or. a nu lua în serios o asemenea posibilă ameninţare era dovadă de nepăsare crasă şi presupunea asumarea unei responsabilităţi enorme.

Nimeni nu dorea să rişte, mai ales că episodul dezastrului de la Pearl Harbour era o rană necicatrizată încă. Aşa că, în foarte scurt timp, „farfuriile zburătoare” vor deveni subiectul unor investigaţii atât oficiale cât şi secrete ale US Air Force.

La 16 ianuarie1947, aşadar cu cinci luni înainte de episodul Kenneth Arnold (unanim recunoscut ca fiind debutul epocii modeme este fenomenul OZN), în jurul orei 22:30, radarul unui aparat de tip Mosquito aparţinând RAF, ce se afla în apropierea coastelor olandeze, a semnalat apariţia unei ţinte neidentificate. Pilotului i s-a ordonat interceptarea intrusului, dar după o urmărire de aproximativ o oră, perioadă în care distanţa dintre cei doi s-a redus treptat, obiectul neidentificat a efectuat o serie de manevre evazive, în mod evident controlate, după care s-a îndepărtat cu mare viteză şi a dispărut. Ministerul Aerului al Marii

Britanii a etichetat evenimentul ca inexplicabil.

Un caz banal în aparenţă, dar un număr mare de alte 16 asemănătoare, petrecute în perioada 19 mai-20 iulie 1947, de astă dată pe teritoriu american, au construit baza unui studiu efectuat de lt. col. Donald Springer, de la Baza Aeriană Hamilton.

Datat 30 iulie, acesta arată că zece dintre semnalări avuseseră loc ziua, în aproapte toate cazurile martorii fiind persoane cu experienţă în domeniul aviatic. într-o anexă a studiului, Springer nota: „Aceste farfurii zburătoare nu sunt deloc rodul imaginaţiei sau produsul unor fenomene naturale. Cu adevărat, *ceva* zboară”.

Chiar dacă numărul observaţiilor a scăzut drastic spre sfârşitul verii anului 1947 sau, mai bine spus, mass-media dovedea mai multă reticenţă în a face cunoscute poveştile cu OZN-uri, autorităţile militare analizau cu toată seriozitatea datele şi comentariile unor persoane cu experienţă, precum lt. col. Springer..

Astfel că, la 23 septembrie 1947, generalul locotenent Nathan Twining îi trimitea un memoriu gemeralul de brigadă George Schulgen, ofiţer de informaţii al Army/Air Force. Prezentând într-un alt capitol extrase importante din acest document, acum ne vom limita doar la a aminti faptul că Twining îşi exprima convingerea că „fenomenul raportat (apariţia OZN) este un lucru real” şi solicita iniţierea unui proiect secret care să studieze datele şi informaţiile pe baze bine stabilite, iar rezultatele să fie puse la dispoziţia tuturor departamentelor guvernamentale interesate de acest subiect.

Sugestiile lui Twining au fost sprijinite de Schulgen, astfel că, la 30 decembrie 1947, şeful Marelui Stat-Major.

General-maior Craigie, a ordonat crearea *Proiectului Sing.* Considerat de o importanţă majoră, acesta a primit codul de prioritate 2 A şi a fost cu sediul la *Wright Field* (care ulterior se va numi *Wright Patterson AFB).* Sarcina A.M.C. (rebotezată mai târziu *Air Technical Intelligence Center)* era aceea de a aduna, colecta, evalua şi a distribui agenţiilor guvemamenatale şi departamentelor interesate toate informaţiile privind observaţiile şi fenomenele din atmosferă care ar putea fi interpretate ca potenţiale ameninţări la adresa, securităţii naţionale.

Proiectul Sing a angajat diferiţi experţi, de la ofiţeri de informaţii însărcinaţi cu culegerea datelor, până la consultanţi ştiinţifici, cărora li s-a cerut să comenteze cazurile semnalate.

Unul dintre primii angajaţi a fost un tânăr astronom, pe atunci la Universitatea Ohio, care mai târziu, avea să devină profesor la Northwestern University: J. Allen Hynek. Aşa cum era să se recunoască mai tîrziu cooptarea sa in cadrul

Proiectului Sing s-a datorat scepticismului său total în privinţa veridicităţii fenomenului OZN. o atitudine ce convenea de minune autorităţilor şi faptului, amuzant, că printr-o întâmplare fericită, la momentul respectiv locuia relativ aproapte de *Wright Field.* Fără îndoială, această invitaţie i-a schimbat viaţa.

Proiectul Sing şi-a început activitatea în mod oficial la 22 ianuarie 1948. Unul dintre primele cazuri investigate a fost misterioasa moarte a căpitanului USAF Thomas F. Mantell jr., survenită la 7 ianuarie 1948, în timp ce se afla în urmărirea unui OZN. Evenimentele ce aveau să conducă la acest final tragic au început în j urul orei 13:15. Poliţia rutieră a statului Kentucky a comunicat telefonic bazei

aeriene Godman faptul că mai mulţi locuitori ai unui mic orăşel aflat la 10 km est de Louisville au semnalat apariţia pe cer a unei nave ciudate.

După aproximativ un sfert de oră, poliţiştii au telefonat din nou, spunând că relatări ale apariţiei ciudatei nave soseau acum din localităţi aflate la vest de Lousville. Martorii descriau obiectul ca având o formă circulară, cu un diametru de aproximativ 80-90 de metri şi se deplasa cu o viteză foarte mare.

Operatorii aflaţi în tumul de control al bazei nu aveau nici un semnal pe ecranele radar. Aşa că, din relatări, ofiţerii bazei au dedus că OZN-ul, dacă îşi menţinea direcţia estvest, ar fi trebuit să treacă la N de bază. Supoziţia lor s-a dovedit corectă, în jurul ore 13:45 obiectul trecând pe deasupra bazei. A fost observat de ofiţerul de informaţii al bazei, că şi de alte persoane, care însă nu au reuşit să-l identifice.

în jurul orie 13:30, baza Goodman s-a apropiat o patrulă a Gărzii Naţionale, comandată de căpitanul Mantei!. Acesteia i s-au comunicat coordonatele locului unde se găsea obiectul acum staţionat şi i s-a cerut să se apropie şi să-l identifice.

în jurul oreil4:30, de Baza Godman s-a apropiat o patrulă aeriană a Gărzii Naţionale, comandată de căpitanul Mantell. Acesteia i s-au comunicat coordonatele locului unde se găsea obiectul acum staţionat şi i s-au cerut să se apropie şi să-l identifice. Datorită lipsei de combustibil, unul dintre avioanele patrulei s-a văzut nevoit să se întroarcă la baza de care aparţinea, Standiford AFB. Celelalte aparate au urcat la altitudinea de 4000 de metri şi au pornit spre obiect. La ora 14:45, Mantell a chemat tumul de control:

„Văd ceva ce se află în faţă şi puţin deasupra mea. Ne

continuăm ascensiunea”. Vorbele lui aveau să fie confirmate de toţi cei aflaţi în tumul de control în acele momente. De aici, însă, lucrurile devin neclare: potrivit unor martori Mantell ar fi chemat din nou turnul de control și ar fi comunicat „Am observat vizual obiectul. Pare a fi metalic şi de dimensiuni enorme acum începe să urce

„Apoi timp de aproximativ 25 de minute, el și celelalte două apartate rămase încearcă fără succes să se apropie de „intrus” care se pare că se înalţă cu o viteză egală cu cea a avioanelor. La altitudinea de 5000 de metri, Mantell rămîne singur celelalte două avioane ale patrulei renunţînd la urmărire datorită faptului că rezervoarele lor erau aproape goale. în difuzoarele turnului s-a auzit pentru ultima dată vocea lui Mantell „Urc la 6000 de metri”

De aici, însă, lucrurile devin iar neclare. Potrivit altoi martori, pilotul ar fi adăugat că odată ajuns la această atitudine va fi nevoit să renunţe, deoarece instalaţia de oxigen nu funcţiona. Câteva minute mai târziu, aparatul s-a prăbușit, resturile contorsionate împrăştiindu-se pe o suprafaţă de 3 km pătraţi, într-o zonă situată la SV la oraşul Franklin.

Raportul comisiei de anchetă a Forţelor Aeriene concluziona că pilotul îşi pierduse cunoştinţa datorită lipsei de oxigen, întrucât zburase la o înălţime superioară celei de siguranţă, în încercarea de a atinge… planeta Venus (!).

Declaraţiile a două persoane, dintre care una era de profesie astronom, cum că pe cer în acele momente se găsea un balon meteo, a determinat echipa *Proiectului Sign* să urmărească această pistă. Investigaţiile au scos la iveală faptul că în acea perioadă, la baza aeriană Clinton County, amplasată undeva în nordul statului Ohio, se afla în derulare

un proiect secret de lansare a baloanelor-sondă de tipul Skyhoofe. Şi cum datorită curenţilor atmosferici un balon lansat de la acea bază putea fi observat de la Baza Godman, chiar dacă se afla la 200 km. S-a emis ipoteza că Mantell ar fi urmărit un astfel de balon.

începând cu anul 1947, CIA, USAF şi US Navy au conceput un program strict secret de spionare a ţărilor din estul Europei, folosind pentru aceasta baloane gigant, parţial teleghidate, echipate cu camere de televiziune, aparatură foto şi de cercetare radioelectronică.

Ideea era, de a lansa aceste baloane din Europa de vest, la mari înălţimi, pentru a fi inaccesibile instalaţiilor antiaeriene şi avioanelor de vânătoare ale epocii, şi folosind curenţii de aer, iar după o derivă lungă deasupra statelor din Europa, baloanele să fie recuperate în Japonia unde, la un semnal, aparatura de filmare, înregistrase sau cel puţin casetele să fie paraşutate, după care balonul să se autodistrugă.

Se spera ca în acest fel să se poată obţine o serie de informaţii asupra dispozitivului de apărare şi al construcţiilor militare secrete ale ţărilor din estul Europei şi ale Uniumii Sovietice, în special din Siberia.

Programul militar a fost dezvoltat prin experimente cu o serie de baloane stratosferice folosite în scopuri exclusiv ştiinţifice, diferenţa esenţială fiind forma geometrică a seriei destinată misiunilor de spionaj

O ipoteză seducătoare pentru sceptici, numai că două aspecte pun la îndoială această posibilitate. Prima ar fi aceea că foarte puţini dintre cei ce-1 cunoşteau pe Mantell şi l-ar fi imaginat pe acesta urmărind timp de 20 de minute un balon, fără a realiza ce este acesta. Unul dintre prietenii săi avea să

declare investigatorilor *Proiectului Sign* că era unul dintre cei mai prudenţi piloţi pe car îi cunoscuse şi nu şi l-ar fi putut imagina neglijându-şi raţia de oxigen.

„Singurul lucru la care mă gândesc este că urmărea un lucru pe care l-a considerat a fi important decât viaţa sau familia sa”. Al doilea aspect era acela că toate persoanele ce fuseseră implicate în programele Skyhook, şi care pretindeau că îşi pot aminti totul despre activitatea de la Clinton County, erau lovite brusc de o amnezie totală atunci când venea vorba de 7 ianuarie.

„Undeva în arhivele Forţelore Aeriene sau în cele ale Marinei nota Ruppelt în cartea sa” *„Raport asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate*” există date ce vor demonstra dacă la 7 ianuarie 1947 a fost lansat sau nu vreun balon de la Clinton County AFB. Eu nu am reuşit să le găsesc.”

Apariţiile ciudatelor obiecte într-un număr atât de mare i-a determinat pe investigatorii *Proiectului Sign* să se întrebe dacă acestea tir putea fi produsul unei tehnologii alta decât cea terestră. Cea mai mare parte a rapoartelor descriau OZN-ul sub forma unor discuri, cu diamentrul de zece ori grosimea centrului, având un dom central.

Potrivit relatărilor, ele se deplasau adesea în formaţie şi puteau fi urmărite atât vizual, cât şi cu ajutorul instrumentelor

(radar sau teodolit). Au mai fost semnalate obiecte având o formă eliptică sau de trabuc, unele având două punţi recunoscute uşor după cele două rânduri de ferestre (hoblouri).

Toate acestea se deplasau cu o viteză foarte mare, fiind capabile de accelerări fulgerătoare şi schimbare instantanee a direcţiei. Teoria potrivit căreia OZN-urile ar putea fi

rachete sovietice a fost repede înlăturată; era ridicol ca cineva să își imagineze că Uniunea Sovietică jşi-ar testa astfel de dispozitive de zbor deasupra teritoriului american, când o putea face foarte bine în imensitatea teritoriului său.

Aşa că, treptat-treptat, eliminând rând pe rând ipotezele, în rândurile investigatorilor și-a făcut apariția o idee fantastică la prima vedere, dar singura valabilă în opinia lor: tehnologia aflată în spatele OZN-urilor nu avea origine terestră, ci extraterestră. Cu alte cuvinte, OZN-urile erau nave venite din spaţiu. Cei ce nu agreau această idee erau ferm convinşi că observaţiile erau reale, dar consituiau identificări eronate ale unor lucruri obişnuite, cum ar fi avione sau stele.

Timp de mai multe luni, cele două tabere s-au situat pe poziții inflexibile. Incidentul petrecut la 24 iulie 1948, în care au fost implicatţi piloţii Clarece Chiles şi John Witted părea că va înclina balanţa în favoarea aripii „pro-ET". Potrivit celor spuse de Edward Ruppelt, cel care nu peste multă vreme avea să devină primul conducător al *Proiectului Blue Book,* această întâmplare „i-a zguduit (pe conducătorii militari) mai mult decât o făcuse incidentul Mantell.

La acea dată, în jurul orei 2:45 A:M., Clarence Chiles şi John Witted, aflaţi la manşa unui DC-3 al Companiei Eastem Airlines, într-un zbor regulat de la Houston la Atlanta, au zărit în faţa lor o lumină neidentificată ce se apropia rapid de ei pe o traiectorie de coliziune.

Cu foarte puţin timp înainte de impact, Chiles a virat brusc la stânga, OZN-ul trecând fulgerător la numai 200 de metri de avion, după care s-a înălțat extrem de repede şi a dispărut. Cu toată gravitatea situaţiei în care se aflaseră, cei doi au reușit să observe obiectul: el aducea cu fuselajul unui

vaion B-29, partea inferioară emitea o lumină albastră intensă, iar în partea posterioară se întindea un jet portocaliu de aproximativ 15 metri lungime. Obiectul avea pe fuselaj două rânduri de „ferestre” prin care se putea zări o lumină albastră (un caz asemănător s-a petrecut doi ani mai târziu, la 31 martie 1950, când pilotul unui alt aparat de tipul DC-3 a evitat coliziunea cu un OZN despre care s-a presupus că ar fi avut o o formă de disc datorită aranjamentului circular a 8 sau 10 hublouri, fiecare având o strălucire alb-albăstruie ce părea a proveni din interior).

La doar câteva minute după întâlnirea aeriană avută de Chiles şi Witted, un martor aflat la baza aeriană Macon, Georgia a relatat despre apariţia unei lumini extrem de strălucitoare ce a trecut pe deasupra sa cu o viteză foarte mare. Declaraţia martorului de la Macon AFB, la care s-a adăugat mărturia unui alt pilot care observase apariţia unei stele strălucitoare aflată în mişcare, în acelaşi timp în acelaşi timp în ere DC-3-ul era „vizitat de OZN, a convins că fenomenul OZN este un lucru real, ce implică prezenţa unor obiecte fizice în mişcare, şi necesită o examinare foarte serioasă.

La mai puţin de două săptămâni de la cele petrecute, grupul de investigatori ai *Proiectului Sign* a redactat o „Evaluare a Situaţiei”.

Trecând în revistă întreaga istorie a fenomenuli OZN, începând cu enigmaticele „fireballs” din timpul războiului, continuând cu fenomenul „rachetelor-fantomă” şi terminând cu observaţiile făcute deasupra teritoriului american înainte de 1947, pornind de ia faptul că OZN-urile ar poseda un anumit fel de tehnologie, colectivul *Proiectului Sign* a exclus posibilitatea ca acestea să aibă origine terestră şi a emis

ipoteza că ar putea fi „lucruri” extraterestre.

Cazul Chiles-Witted era piesa de rezistenţă a acestei teorii. La 5 august 1948 această sinteză a ajuns la Statul Major al Forţelor Aeriene, la şeful Statului Major, generalul Hoyt Vandenberg. Cu toate că unii ofiţeri şi chiar generali erau ferm convinși că extraterestrii examinau deja planeta noastră și insistau pe lângă general să pregătească publicul pentru dezvăluirile necesare, Şeful Statului Major a respins toate dovezile necesare, prezentate şi a dezavuat această „estimate”, considerând că „lipsesc dovezile” (!).

Acest lucru a condus la apariţia, în cadrul proiectului, a unei noi modalităţi de a investiga cazurile OZN: toate relatările OZN vori fi considerate erori de interpretare. Mai mult chiar, angajaţii proiectului, împreună cu agenţi FBI şi ai unor servicii ale poliţiei vor verifica viaţa personală a martorilor OZN pentru a descoperi dacă aceştia sunt demni de încredere.

Cei mai mulţi din anturajul proiectului au văzut în acest mod de abordare un avertisment că nu era înţelept să aducă în discuţie cazurile OZN. Şi, mai mult decât atât, pe canale neoficiale s-a aflat că Evaluarea Situaţiei fusese distrusă prin ardere, din ordinul generalului Vandenberg. Cu toate acestea, se pare că au existat câteva copii-pirat ce au circulat în diverse cercuri, una din ele fiind citită de Edward Ruppelt, patru ani mai târziu, când era deja conducăto al *Proiectului Blue Book.*

Echipa ce se declarase partizana variantei extraterestre a fost îndepărtată din cadrul proiectului. Odată cu acesta, investigarea oficială a fenomenului OZN avea să intre într-o nouă etapă, foarte controversată și mult discutată: etapa negării cu orice preţ.

La 11 februarie 1948, *Proiectul Sign* este rebotezat *Proiectul Grudge.* Sarcina principală a acestuia era de a nega sau de a se găsi explicaţii „convenţionale” tuturor observaţiilor de tip OZN şi de a face investigaţii amănunţite asupra tuturor persoanelor ce raportau aceste apariţii şi nu asupra fenomenului raportat. Se spune că „motorul” *Proiectului Grudge* l-a constituit descoperirea unor greşeli în calcularea vitezei unei ţinte neidentificate făcute de un operator radar, el atribuind acesteia o valoare mai mare decât cea reală.

Era exact ceea ce aşteptau detractorii fenomenului, care găsiseră „capătul de aţă” necesar discreditării întregului fenomen. în fapt, Forţele Aeriene jucau, cum se spune, la două capete: pe de o parte minimalizau importanţa relatărilor OZN, iar pe de altă parte refuzau să elibereze orice informaţie referitoare la acestea. S-a sugerat faptul că Forţele Aeriene nu doreau ca prea multe persoane să urmărească îndeaproape relatările OZN, căci intenţionau să ţină sub control orice activitate legată de cercetarea fenomenului.

Clasificând ca secrete rapoartele OZN, în special pe cele considerate „observaţii autentice”, se împiedica astfel initiera unor studii şi cercetări venite din partea unor oameni de ştiinţă independenţi şi implicit, apariţia oricărei concluzii care nu s-ar fi încadrat în linia oficială. De altfel, s-au luat în considerare numai rapoartele OZN făcute de ofiţeri ai Forţelor Aeriene, pentru investigarea acestora folosindu-se numai personal ştiinţific aflat sub controlul Foţelor Aeriene.

Concomiten cu aceste activităţi, autorităţile, sub masca *Proiectului*, au lansat o puternică campanie de presă, al cărei scop era acela de **3** convinge opinia publică de faptul că

OZN-urile nu reprezentau nimic neobişnuit sau extraordinar. Astfel, în primăvara anului 1949, Sydney Shalett, ziarist la *Saturday Evening Post*, atacă, în două articole, întreaga noţiune de OZN. El considera că toate observaţiile de acest fel erau erori, falsuri optice, iar cercetarea lor o simplă pierdere de vreme.

Cu toate acestea, relatările privind apariţiile OZN continuau, punându-se întrebarea dacă nu cumva tocmai articolele au fost declanşatorul avalanşei de rapoarte. Forţele Aeriene au dat publicităţii o declaraţie în care se spunea că toate observaţiile erau produsul unei isterii în masă şi ale unor identificări eronate ale unor fenomene naturale. Totuşi, pentru toată lumea era clar că ofensiva a cărei scop era să „îngroape” fenomenul OZN, eşuase.

La numai șase luni după iniţierea sa aşadar, în august 1949 *Proiectul Grudgeîşi* prezenta raportul final. Aici îşi găseau locul 244 de observaţii ce încercau a fi explicate cu sriozitate ca fiind simple evenimente naturale. Totuşi, în final, se recunoştea că 56 dintre acestea nu se mai puteau preta la o explicaţie.

Raportul mai concluziona, dar fără a oferi nici o dovadă în acest sens, că aceste întâmplări inexplicabile erau rezultatul unor aberaţii de natură psihologică din partea observatorilor. Se recomanda ca studiul OZN să fie abandonat, căci existenţa unei astfel de activităţi ar putea încuraja publicul să creadă că fenomenul este real. „Totul era evaluat pomindu-se de la premisa că OZN-urile nu pot exista” explică Edward Ruppelt perioada „Grudge”.

Această drastică schimbare a atitudinii oficiale este tot atât de greu de explicat, pe cât le-a fost de greu multor persoane care știau ce se petrecea în interiorul *Proiectului*

Sign, să o accepte. Şi aceasta, în pofida faptului că: „… raportările de apariţii OZN continuau să sosească într-o medie de 10 pe lună, dar ele nu erau verificate sau cercetate. Cele mai multe erau înlăturate de start”. începuse, astfel, cum bine remarca dr. J. Allen Hynek, perioada nefastă a atitudinii Forţelor Aeriene faţă de problema OZN. Nefastă şi ciudată în acelaşi timp, USAF considerând că materialele de factură „strict secretă”, deci inaccesibile publicului larg… nu existau.

La 27 decembrie 1949, Forţele Aeriene au anunţat încheiera oficială a investigaţiilor OZN în cadrul ***Proiectului*** *Grudge,* arhiva acestuia fiind depozitată, iar cea mai mare parte a personalului fiind transferat. în luna martie a anului 1950, revista TRUE publica o poveste adevărată, în care rolul principal îl deţineau… farfuriile zburătoare, adică tocmai acele obiecte care, potrivit autorităţilor, nu existau.

Autorul materialului era comandantul Robert Mc Laughlin, ofiţer de marină şi expert în rachete, care se afla în serviciul activ la baza *White Sands Provind Ground.* La 24 aprilie 1949, împreună cu alţi ingineri, el pregătea lansara unui balon meteo ce urma să determine viteza şi traiectoria curenţilor atmosferici. Când operatorul ce deservea teodolitul şi-a plasat instrumentul astfel încât să poată urmări balonul, şi-a făcut apariţia un obiect straniu.

Mc Laughlin l-a descris ca având o formă eliptică, cu un diametru de aproximaţie 32 de metri. OZN-ul se deplasa la o altitudine de aproximativ 90 de km, cu o viteză calculată la valoarea estimativă de 28.000 km/h. la un moment dat, obiectul s-a înălţat brusc şi a dispărut în înaltul cercului cu o viteză de „numai” 14.000 km/h. potrivit mărturiei ofiţerului, obiectul a fost vizibil aproximativ un minut, toţi cei ce l-au văzut afirmând că avea o culoare albă.

Mc Laughlin era convins că aceasta era o farfurie zburătoare şi concluziona că „aceste discuri sunt nave spaţiale venite de pe o altă plantetă”.

Observaţia de la *White Shands* avea o greutate aparte, căci erau implicate persoane cu o pregătire specială: un ofiţer de marină cu o bogată experienţă secondat de o echipă de ingineri şi tehnicieni. Explicaţia de tipul „balon” a fost foarte repede şi cu fermitate respinsă de Mc Laughlin. El a afirmat că după aproximativ un sfert de ceas a fost lansat un al doilea balon meteo, al cărui comportament a fost net diferit de cel al obiectului neidentificat observat anterior.

Cele relatate de ofiţer au căpătat o şi mai mare credibilitate atunci când s-a aflat că marina americană îi permisese acestuia să relateze ceea ce văzuse, chiar dacă acest lucru venea în totală contradicţie cu concluziile la care ajunseseră Forţele Aeriene în cadrul *Proiectului Grudge.* Sau, poate… tocmai de aceea!

Foarte curând, zona de testări a rachetelor de la *White Sands* a fost din nou survolată de un obiect zburător neidentificat. Aici, datorită specificului ei, exitau numeroase cineteodolite, legate între ele printr-un sistem telefonic ce permitea monitorizarea obiectelor ce se deplasau cu mare viteză, la altitudini superioare. La 27 aprilie 1950, la scurt timp după încheierea unui test, tehnicienii Forţelor Aeriene au observat un obiect ce traversa cerul cu o viteză uriaşă.

Datorită faptului că testul se încheiase, cele mai multe dintre camerele de luat vederi aveau pelicula consumată, doar una singură reuşind să înregistreze câteva secvenţe cu OZN-ul înainte de dispariţia acestuia. Imaginile arătau numai un obiect închis la culoare, mai mult o pată neagră, dar faptul că cineteodolitul îhregistrase, demonstra că obiectul

respectiv se deplasa. O lună mai târziu, în timpul unei alte testări, s-a produs un eveniment asemănător, de astă dată însă operatorii reuşind să înregistreze câţiva metri de peliculă, pe care apărea un obiect luminos, strălucitor, ce se deplasa foarte repede.

Pelicula a fost analizată de un grup special ce avea ca sarcină cercetarea şi evaluarea materialului fotografic. Ei au reuşit să determine că obiectul se afla la o altitudine de 30.000 de metri şi avea o viteză de deplasare de 3.200 km/h. cu toate că aceste cifre erau numai aproximative, ele demonstrează faptul că ceva solid se deplasase prin aer şi o făcuse foarte repede.

Totuşi, lipsea un lucru: o fotografie clară a unui OZN. Această situaţie nu avea să mai dureze mult.

La 11 mai 1950, Paul Trent, un fermier din localitatea McMinville, Oregon, a reuşit să facă două fotografii ale unui obiect ce staţiona pe cer, care aducea extrem de mult cu o farfurie zburătoare. în jurul orei 7:30, soţia lui Trent ieşise să-şi hrănească iepurii, când a văzut pe cer, deasupra casei, un obiect metalic în formă de disc. Şi-a strigat soţul să vină repede afară cu aparatul de fotografiat.

El a reuşit să facă două fotografii înainte ca obiectul să se pună în mişcare şi să dispară. Aceste clişee, denumite deacum înainte „fotografiile McMinville” au făcut subiectul unei amănunţite investigaţii, atât din partea partizanilor fenomenului OZN, cât şi a detractorilor şi a investigatorilor Forţelor Aeriene ce lucrau pentru *Comisia Condon.* Fără a intra prea mult în amănunte, să punctăm doar faptul că fotografiile au rezistat tuturor încercărilor de a evidenţia vreo fraudă, inclusiv analizelor computerizate. Dar cazul ce va bulversa, pur şi simplu, staff-ul forţelor Aeriene, se va

petrece anul următor.

AFACEREA LUBBOCK a demarat în seara zilei de 25 august 1951, când un salariat al corporaţiei Sandia, o companie ultrasecretă aparţinând Comisiei pentru Energie Atomică, a Statelor Unite, aflat în grădina casei sale din Albuauerque, New Mexico, a observat pe cer un aparat aerian de dimensiuni considerabile ce se deplasa lin şi fără a face nici cel mai mic zgomot.

Mai târziu, el a descris obiectul ca având forma unei aripi zburătoare, de încă o dată şi jumătate mai mare decât un bombardier B-29, ce avea şase până la opt lumini strălucitoare situate pe spatele aripilor. în aceeaşi zi, doar 20 de minute mai târziu, patru profesori al Colegiului Tehnic din localitatea Lubbock un geolog, un fizician, un chimist şi un inginer petrolist au văzut o formaţiune de lumini, mai precis între 15 şi 30 de lumini separate, având o culoare verde-albăstruie, ce se deplasa de la nord la sud într-o formaţiune semicirculară.

La 31 august, două femei ce se aflau la bordul unui autoturism, la 100 km NE de Lubbock, au observat un obiect în formă de pară, aflat la aproximativ 15 metri în faţa lor, situat la o înălţime de circa 30-40 de metri, ce se deplasa încet către est cu o viteză mai mică decât cea a unui avion uşor. Una dintre acestea, soţie a unui ofiţer al Forţelor Aeriene, mai familiarizată cu tipurile şi dimensiunile aparatelor aeriene, a susţinut în mod ferm că obiectul, de dimensiunile unui bombardie B-29, avea hublouri de jurîmprejur şi se deplasa fără zgomot, în direcţie contrară vântului. La un moment dat, obiectul şi-a mărit viteza şi printr-o mişcare spiralată s-a înălţat foarte rapid şi a dispărut în înaltul cerului.

în aceeaşi seară, Cari Halt jr., un fotograf amator, a reuşit să facă cinci fotografii, rămase celebre, ale unei formaţiuni de obiecte luminoase, de culoare verde-albăstruie, având forma literei V întoarsă, ce se deplasa pe cer, în apropierea aceleiaşi localităţi Lubbock. Imaginile au fost analizate de specialişti ai laboratorului de Cercetare Foto de la baza aeriană Wright- Paterson. Rezultatele au arătat că luminile au străbătut aproximativ 120 grade de cer cu valoare unghiulară măsurată de cei patru profesori a< Colegiului din Lubbock.

Luminile erau mai strălucitoare decât stelele înconjurătoare, această neobişnuită intensitate putând fi cauzată de o sursă luminoasă extrem de puternică, având o culoare situată aproape de infraroşu. Potrivit raportului Laboratorului, la vrema respectivă nu exitsta nici un obiect aerian cu asemena caracteristici.

Dosarul Lubbock a fost studiat şi de un grup de experţi în rachete, fizicieni atomişti şi ofiţeri ai serviciilor de informaţii. Cu toţii au fost convinşi că mărturiile corespundeau unui fenomen real, observaţiile se datorau prezenţei unui obiect solid, enorm, având mai degrabă o formă de bumerang, ce prezenta o serie de mici orificii reactive de-a lungul marginilor.

La 10 septembrie 1951, în jurul orei 11:10, un operator radar făcea o demonstraţie practică în faţa unui grup de vizitatori de rang înalt. După ce a monitorizat un obiect zburător aflat la o distanţă de aproximativ 10.000 de metri de staţie, operatorul a comutat sistemul de urmărire automată.

Dar, spre marea surpriză a celor prezenţi radarul nu a reuşit să-l încadreze, iar în confuzia ce a urmata operatorul

radar a comunicat celor de faţă că obiectul în cauză se deplasa cu o viteză ce depăşea capacitatea radarului, ceea ce însemna că se deplasa mult mai rapid decât orice tip de avion cunoscut la acea dată.

De altfel, după aproximativ 3 minute, OZN-ul a dispărut. Această observaţie a rămas fără explicaţie. Serviciul Meteo a declarat că nu fuseseră semnalate indicii ale vreunei inversii de temperatură care, datorită faptului că lumina ce pătrunde în astfel de zone suferă o deformare, ar putea da naştere la forme mişcătoare ciudate sau ar putea chiar genera semnale radar false.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, pilotul unui avion reactor de antrenament de tipul T-33, având ca pasager un maior al Forţelor Aeriene, ce evolua la 6.000 de metri altitudine, a observat un obiect discoidal argintiu, uşor estompat, ce evolua la o altitudine inferioară a aparatului. Pilotul l-a descris ca având un diametru cuprins între 10 și 15 metri. Când obiectul a coborât spre sol, pilotul l-a urmat, dar când s-a apropiat, OZN-ul s-a oprit brusc, a rămas nemişcat preţ de câteva clipe şi a ţâşnit deodată, a făcut un viraj de 120 grade și a dispărut. Maiorul, aflat la bordul avionului, a confirmat întocmai această întâlnire.

în aceeaşi zi, la ora 15:15, centrul de urmărire radar de la baza aeriană Fort Monmouth, primeşte un ordin expres de la cartierul general, prin care i se cerea să monitorizeze un „neidentificat” ce evolua la foarte mare altitudine, deplasându-se spre nord, aproximativ în aceeaşi direcţie în care dispăruse și OZN-ul observat de pilotul avionului de antrenament și de pasagerul acestuia.

Un radar de tipul „*lock-on*” ’a determinat faptul că OZN-ul călătorea cu o viteză nu foarte mare, la o înălțime de

28.000 de metri şi putea fi observat sub forma unei pete argintii. La vrema respectivă nici un aparat aerian cunoscut nu putea să evolueze la o asemenea înălţime. în dimineaţa zilei următoare, două staţii radar au înregistrat deplasarea unui alt obiect neidentificat care se înălţa, parcurgea orizontal o distanţă oarecare, apoi cobora şi se înălţa din nou, toate aceste mişcări producîndu-se într-un mod mult prea rapid pentru a putea fi urmărit de radarul automat.

în aceeaşi după-amiază, radarul a înregistrat un alt OZN care, timp de câteva minute s-a deplasat încet, după care şi-a mărit vieza şi a dispărut.[12]

Toate aceste observaţii radar sau vizale s-au făcut în apropierea localităţii Lubbock, astfel că în seara zilei de 11 septembrie 1951, în zonă au sosit doi ofiţeri ai *Intelligence Centerde* la baza *Wright-Patterson.* Cei doi au lucrat zi şi noapte, interogând pe toţi cei implicaţi în observaţii: piloţi, operatori radar, tehnicieni, instructori de zbor. 48 de ore mai târziu, cei doi şi-au prezentat raportul generalului-maior Cabell, şeful departamentului de informaţii al Forţelor Aeriene, ca şi altor ofiţeri cu funcţii de răspundere.

Această informare a fost înregistrată pe bandă audio care, datorită a ceea ce se spunea şi care se pare că era mai mult decât „fierbinte”, mai târziu a fost distrusă din ordin.

Fără îndoială că toate aceste observaţii, în special cele de la declanşarea unei noi investigaţii OZN, de astă dată mult mai serioasă, sau cel puţin aşa să pară, astfel că în aprilie 1952, *Proiectul Grudge,* care se afla în agonie, a fost rebotezat *Proiectul Blue Book,* iar conducător al acestuia a fost desemnat căpitanul Edward J. Ruppelt.

---

12 Acest tip de radar determină trei coordonate: azimutul, distanţa înclinată, şi înălţimea sau unghiul de înclinare aJ „ ţintei

Pilot cu o remarcabilă activitate în timpul celui de-al doilea război mondial, el şi-a desfăşurat activitatea la baza aeriană *Wright-Patterson.* Ca şi predecesorii săi, nici el nu era un partizan al existenţei farfuriilor zburătoare; în schimb era un investigator meticulos şi era convins că OZN-urile reprezentau un subiect ce merită a fi cercetat. Fusese adus în fruntea proiectului, după cum avea să mărturisească mai târziu, „doar pentru câteva luni şi doar pentru a pune lucrurile în ordine".

Nu i-a trebuit, însă, prea mult timp pentru a-şi da seama că se petrecea un lucru neobişnuit şi foarte curând avea să prezinte propuneri privind îmbunătăţirea substanţială a modului de culegere şi prelucrare a informaţiilor, ca şi alocarea de personal suplimentar. în cercurile înalte şi influente de la Pentagon Ruppelt era privit cu foarte multă bunăvoinţă. Unii credeau şi sperau că îi va scăpa odată pentru totdeauna de problema OZN-urilor.

Alţii, e drept, mai reduşi numeric, dar la fel de influenţi, erau siguri că în spatele apariţiilor OZN se ascundea invazia unor forţe ostile, iar Ruppelt era cel mai în măsură să dovedească acest lucru.

Cele două facţiuni, de voie, de nevoie, îşi dau astfel mâna şi îl sprijină pe Ruppelt în satisfacerea cererilor sale şi, ca urmare, proiectul devine mai activ şi mai responsabil decât precedentele.

Au fost puse la punct formulare standardizate ce au fost trimise tuturor bazelor aeriene şi centrelor de comandă. Pentagonul emite un ordin prin care orice bază USAF de pe tot cuprinsul globului este obligată să raporteze prompt orice observaţie OZN şi să acorde tot sprijinul celor însărcinaţi cu investigarea acesteia.

în funcţia de consultant ştiinţific al *Proiectului Blue Book*, Ruppelt l-a menţinut pe dr. Haynek, chiar dacă tendinţa acestuia era aceea de a considera originea OZN terestră şi naturală. Profesorul rămânea unul dintre oamenii de ştiinţă de vârf şi, în plus, deţinea un nepreţuit bagaj de cunoştinţe referitoare la primele observaţii OZN.

După o scurtă perioadă în care relatările OZN au fost investigate sub egida *AERIAL PHENOMENA GROUP,* în martie 1952 ia fiinţă *Proiectul Blue*.[13] „Ranchiuna nu se mai potrivea avea să explice Ruppelt numele de cod *Blue Book* venea de la titulatura dată testelor din licee. Ca şi acestea, proiectul avea din abundenţă probleme ce dădeau naştere la numeroase confuzii."

Fusese instituit un nou sistem de cooperare cu presa, *Blue Book* emiţând, în mod regulat, communicate de presă în care erau prezentate pe larg atât relatările privind apariţiile OZN-urilor, cât şi stadiul în care se afla investigarea acestora.

Ruppelt a luat foarte în serios observaţiile OZN, dar, după uriaşul val de apariţii din iulie 1952, al cărui epicentru a fost coasta de est a Statelor Unite şi, în mod special, capitala Washington, când a fost împiedicat prin diverse mijloace să-şi desfăşoare activitatea, a devenit convins că *Proiectul Blue Book* îi erau ascunse o mulţime de date şi informaţii, iar martorii erau intimidaţi şi obligaţi ori să-şi modifice declaraţiile, ori să nu spună absolut nimic. Devenea din ce în ce mai evident că prietenii din Pentagon îi întorseseră spatele.

în septembrie 1952, Ruppelt şi echipa sa au cercetat

---

13 Pe larg în Lucrarea lui Mandics Gyorgy Omul şi Universul şi în lucrarea : OZN O sfidare pentru raţiunea umană, Ion Hobana, Julin Weverbergh, Editura Enciclopedică Română, Colecţia" „Enciclopedia de buzunar. Bucureşti ,1971

observaţiile OZN efectuate în timpul operaţiunii MAENBRACE, cărora nu le-au putut găsi nici o explicaţie. Acest lucru l-a determinat pe Ruppelt să-şi imagineze un plan prin care s-ar fi putut rezolva misterul OZN, dacă nu în întregime, măcar în parte.

Avându-1 ca susţinător pe generalul Garland care mai târziu avea să devină şef al *Air Technical Intelligence Center* el a solicitat înfiinţarea unor puncte de observare vizuală în toată regiunea sudică a Statelor Unite, zonă în care se efectuau mai multe observaţii OZN decât în oricare alt loc. Acestea urmau să fie echipate cu dispozitive concepute special și interconectate printr-un sistem de interfon instantaneu. în acest mod, cel puţin două staţii diferite puteau monitoriza acelaşi obiect zburător, din compararea datelor putându-se astfel determina cu exactitate atitudinea, viteza și caracteristicile OZN-ului.

De asemena, fiecare punct urma să fie dotat cu echipament special pentru măsurarea căldurii degajate în urma trecerii fiecărui corp, a oricărei distorsiuni a câmpului magnetic şi a nivelului de radiaţii în momentul observaţiei.

Era prima dată când un sistem ştiinţific de o asemenea amploare era propus Forţelor Aeriene. Potrivit estimărilor, odată adoptat, sistemul permitea urmărirea, fotografierea și măsurarea obiectelor zburătoare neidentificate cu o precizie nemaiîntâlnită.

în decembrie 1952, US Navy pregătea detonarea primei bombe cu hidrogen şi unii ofiţeri superiori, amintindu-și de obiectele zburătoare neidentificate văzute în timpul Operaţiunii *Mainbrace,* desfășurată în Marea Nordului, i-au solicitat lui Ruppelt să se deplaseze în zona de testare și să-și organizeze reţeaua de observaţie. Dar, câteva

zile mai târziu, din motive niciodată explicate, lui Ruppelt i se contramandează plecarea.

Ceea ce este interesant e faptul că acest sistem de urmărire a OZN-urilor, niciodată utilizat de Ruppelt, a fost utilizat, cu doar câteva mici modificări, în 1970, în cadrul *Operaţiunii Aeneid,* ce avea drept scop monitorizarea observaţiilor OZN efectuate în Marea Britanie, în special pe coasta de est a insulei. Mai pe larg despre această operaţiune, vom vorbi într-un alt capitol.

Dezamăgit de faptul că se urmărea limitarea severă a investigaţiilor OZN şi având certitudine că, în fapt, nu se dorea aflarea adevărului ascuns în spatele apariţiilor OZN, căpitanul Ruppelt şi-a cerut transferul din cadrul *Proiectului Blue Book.*

Până în luna februarie a anului următor, personalul *Blue Book* a fost drastic diminuat, astfel că, în luna iulie a anului

1952, când Ruppelt a fost rechemat şi numit pentru o perioadă extrem de scurtă din nou în fruntea proiectului, întreaga echipă de investigatori era formată doar din el şi încă doi asistenţi.

Desgustat de felul în care fusese tratat, în august 1953, Ruppelt părăseşte Forţele Aeriene. După trecerea sa în rezervă, el publică o carte intitulată, *Asupra*

Obiectelor Zburătoare Neidentificat \ în care dezvăluie faptul că OZN-urile sunt nave interplanetare, şi face cunoscut planul autorităţilor de a ascunde acest lucru publicului larg.

în corespondenţa pe care a purtat-o cu maiorul Donald Keyhoe, în acea vreme şef al Comitetului Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene (NICAP), el asigură de faptul că nu va urma politica oficială de negare a existenţei

fenomenului şi că nu va lua parte la mascarea adevărului privind realitatea acestuia.

însă, dintr-o dată, atitudinea sa se va modifica cu 180 de grade. Ruppelt va deveni un critic al fenomenului, ridiculizând martori pe care îi susţinuse mai înainte, respingând categoric tot ceea ce afirmase până atunci şi susţinând că acum ştia că OZN-urile sunt doar simple iluzii, observaţii eronate sau simple înşelăciuni.

Cum se poate explica o atât de bruscă şi dramatică modificare a opiniilor unei persoane ce nu a pregetat să-şi sacrifice cariera pe altarul adevărului? După trecerea sa în rezervă, Ruppelt îşi găseşte o slujbă în cadrul unei companii aeriene ce execută diferite comenzi pentru Forţele Aeriene.

Se pare că a fost obligat să-şi retragă şi să-şi modifice toate afirmaţiile făcute, ameninţat fiind cu reziliera contractelor pe care firma respectivă le avea cu Forţele Aeriene. Cu alte cuvinte, ori se alinia politicii oficiale, ori era concediat. *Decesul său prematur, survenit în urma uni infarct*, a fost pus, în mare parte, pe seama presiunilor la care fusese supus pentru a-şi nega propriile păreri, pentru a da declaraţii împotriva convingerilor sale.

După căpitanul Ruppelt, la conducera *Proiectului Blue Book,* sau mai bine zis la conducera „fantomei” acestuia, este numit, pentru o perioadă de cinci ani, colonelul USAF Robert Fri ends. Despre cum se desfăşura activitatea de evaluare a rapoartelor OZN în acea perioadtă, el îşi aminteşte: „Au fost peste 12.000 de observaţii, dar numai aproximativ 700 dintre acestea au căpătat, cât de cât o explicaţie, iar dintre acestea numai aproximativ 100 au fost interesante.

De ce numai 100?. Pentru că a trebuit să treacă un număr de ani pentru ca unul din aceste evenimente să

devină, cu adevărat, interesant. în acest sens, un criteriu era stranietatea evenimentului, iar un altul credibilitatea martorilor. Dar pe măsura ce problema a evoluat, am început să avem necazuri, iar investigaţiile noastre asupra OZN-urilor au fost declarate secrete şi trecute sub controlul direct al Congresului Statelor Unite, căruia eram obligaţi să dăm socoteală de modul cum evolua proiectul”

în ultima parte a existenţei sale, *Proiectul Blue Book* a fost coordonat de maiorul Hector Quintanilla, mai precis din iulie 1963 până la sfârşitul anului 1969, când, în mod oficial, proiectul şi-a încetat activitatea. Modul total arbitrar de investigare ce începuse să apară în cadrul proiectului odată cu demisia căpitanului Ruppelt, era acum la apogeu.

De-acum, sarcina principală a membrilor *Blue Book era* de a găsi explicaţii de natură să liniştească opinia publică alarmată de numărul foarte mare de observaţii OZN şi de tăcerea inexplicabilă a autorităţilor. în acest scop, au fost luate în considerare numai acele rapoarte ce puteau fi explicate foarte uşor dându-li-se o interpretare naturală.

Nimeni nu dorea fenomene inexplicabile, iar strategia de evitare era foarte simplă: se asigura pe lângă membrii proiectului prezenţa unui om de ştiinţă, de preferat o personalitate, astfel că explicaţiile căpătau greutatea necesară pentru a fi credibile. Iată ce mărturiseşte profesorul J. Allen Hynek: „Sarcina era aceea de a nu speria publicul, de a nu tulbura apele. Am văzut acest lucru cu ochii mei.

Când se confruntau cu un fenomen pe care nu erau în stare să-l explice şi au fost foarte multe se ajungea la soluţia excluderii imediate. Da, aşa este. Când evenimentele erau foarte greu de explicat, se făceau adevărate salturi mortale

pentru a ţine departe mass-media şi opinia publică. Acesta le era sarcina. Pentru că se găseau cu adevărat în încurcătură, evitau ca lumea să-i aştepte la cotitură.”

La 17 decembrie 1969, secretarul Forţelor Aeriene, C. Seamans jr. anunţa închidera oficială a investigaţiilor în cadrul *Proiectului Blue Book.* în documentul destinat presei, purtând numărul 1077-69, se puteau citi următoarele: „Continuarea proiectului *Blue* nu se mai poate justifica pe motive de securitate naţională sau de interes ştiinţific.

Ca rezultat al investigaţiilor evenimentelor OZN începând cu 1948, concluziile au fost:

1. Nici un raport OZN investigat şi evoluat de Forţele Aeriene nu a relevat vreo ameninţare la adresa securităţii naţionale;
2. Din investigaţii nu a rezultat nici o dovadă din care să reiasă că observaţiile declarate drept „neidentificate” ar reprezenta tehnologii sau principii ce s-ar afla deasupra cunoştinţelor cunoscute;
3. Nu a rezultat nici o dovată că observaţiile de obiecte neidentificate ar fi vehicule extraterestre.”

în final, comunicatul mai menţiona că documentele *Blue Book* vor fi depozitate la Arhivele Forţelor Aeriene de la baza Maxwell, Alabama, orice informaţie referitore la acestea putând fi obţinută prin intermediul Secretariatului Forţelor Aeriene sau ale Biroului de Informaţii al USAF, având sediul la Washington D.C.

ÎNTÂLNIRI AERIENE CU OZN-uri

Consideraţi a fi printe cei mai de încredere martori ai pariţiilor de tip OZN, piloţii, militari sau civili, precum şi personalul navigant, au furnizat, cel puţin în ultimii 50 de ani, relatări extraordinare privind prezenţa obiectelor

zburătoare neidentificate pe cerul planetei noastre. După cum prea bine se ştie, scepticii au pus întotdeauna semnul întrebării în dreptul spiritului de observaţie, al pregătirii ştiinţifice sau tehnice ale martorilor unor apariţii de tip OZN.

Dar atunci când aceştia sunt persoane cu o pregătire deosebită în cazul nostru piloţi sau personal navigant lor nu le rămîne, în ultimă instanţă, decît să susţină, că observaţiile nu sunt decât greşeli de interpretare a unor fenomene naturale şi că există o explicaţie logică şi pe deplin convenţională a acestor întâmplări.

Piloţii, în orice arie geografică s-ar afla, consideraă drept OZN majoritatea întâlnirilor cu aşa-numitul „trafic necunoscut”, iar rapoartele în care acestea sunt menţionate sunt consemnate în jurnalele de bord potrivit procedurilor standard în cazul incidentelor aeriene.

Ar fi fost de aşteptat ca piloţii, membrii echipajelor aeronavelor civile sau militare să se numere printre cele din urmă persoane ce ar raporta o întâlnire cu un OZN. De ce? Pentru că a susţine acest lucru, a menţiona experienţa avută în jurnalul de bord şi a o confirma centrului de dirijare de sol, ar echivala cu… legatul la cap dacă nu te doare: declarării, interogatorii, presiuni făcute asupra pilotului pentru a-1 convinge că a fost victima iluziilor optice sau a halucinaţiilor produse de stres, expertize fizico-psihice toate acestea fiind consemnate şi în dosarul personal, ceea ce face să crească dramatic şansele ca pilotul respectiv să rămână fără slujbă la prima reducere de personal.

întâlnirile aeriene cu OZN-uri sunt, în general, dacă nu ignorate, cel puţin tratate mult mai superficial de mass-media decât cazurile, să le spunem, terestre. Acest lucru se datorează, în principal, felului în care acestea sunt tratate de

autorităţile aviatice.

în aproape toate cazurile când un pilot relatează o întâlnire pe care a avut-o cu un OZN în timpul zborului, desfăşurarea anchetei și concluziile la care ajung diferitele comisii de anchetă sunt extrem de rar făcute cunoscute publicului larg.

Dr. Richard Haines, un renumit cercetător american în domeniul OZN, a reușit să adune de-a lungul timpului un impresionant număr de rapoarte ale întâlnirilor dintre piloţi şi OZN. Cercetările sale, având la bază mărturiile a 3.500 de piloţi militari și civili care au decis să-şi rişte carierele și reputaţiile făcându-şi publice experienţele lor, au condus la edificarea unui puternic contraargument îndreptat împotriva acelor sceptici ce susţin că orice „așa-zis incident OZN poate fi explicat în mod raţional, iar concluzia sa năruie teza potrivit căreia toţi martorii unor evenimente OZN ar fi lipsiţi de bun simţ, de logică și, nu în ultimul rând, de motive.”

Putem admite faptul că un număr de piloţi ar putea greşi datorită unor cauze obiective sau subiective, poate câteva zeci, poate câteva sute. Dar 3.500? Și să nu uităm amănuntul important că aceştia sunt doar cei care au avut curajul să facă publice întâlnirile lor cu obiecte zburătoare neidentificate.

Și cum statisticile afirmă că numai 10% dintre cei ce au susţinut că au fost martorii unei apariţii OZN au făcut-o în mod oficial, iată că există un număr potenţial de cel puţin 3.500 de observaţii OZN efectuate de personal calificat, ce nu se regăsesc în nici un fel de rapoarte (amintiţi-vă de începutul filmului lui Steven Spielberg, „întâlnire de gradul III”, în care controlul de la sol întreba piloţii a două avioane

dacă doresc să raporteze oficial observaţia unui OZN şi răspunsul pe care l-au dat aceştia).

în Marea Britanie, toate incidentele aeriene ce sunt raportate Autorităţii Aviaţiei Civile (*Aviation*

Authority), inclusiv cele ce implică apariţii de tip OZN, sunt îndrumate spre un departament al Ministerului Apărării al Marii Britanii, cunoscut sub numele de *(Air Staff 2).*

în ciuda declaraţiei oficialităţilor britanice, repetată la nesfârşit, cum câ până nu se va fi dovedit că OZN-urile constituie o ameninţare la adresa securităţii regatului acest departament va manifesta un interes minor în această chestiune, *AS-2* a scăpat în mod miraculos de masivele reducerii de personal ce au avut loc nu numai o dată în Ministerul Apărării.

Dacă fenomenul OZN nu prezintă un interes deosebit, atunci de ce autorităţile britanice menţin intact acest departament special? se întreabă, pe bunpă dreptate, redactorii revistei „*UFO Magazi*

Cele mai interesante rapoarte OZN, printre care se numără aproape întotdeauna cele întocmite de piloţi, sunt expediate de *AS2* unui serviciu secret denumit *Dl*[14]

(Ddefence Intelligence 55), şi îşi găsesc destinaţia finală în birourile unei clădiri izolate, amplasată în pitorescul peisaj al Comitatului Wiltshire. Aici se află una dintre cele mai bine păzite baze aeriene din marea Britanie.

Numele ei: *RAF Air Base Rudloe* Despre activitatea desfăşurată aici nu se cunosc prea multe amănunte, dar,

---

14 în anul 2007 şi 2008 în urma mai multor desconspirări ale ' activităţii acestor structuri ultrasecrete, Ministerul Apărării al Marii Britanii a desecretizat sute de dosare de investgaţie OZN din perioada războiului rece.

mulţumită unor mici indiscreţii s-a putut deduce că la *Rudloe Manor,* agenţi guvernamentali şi oameni de ştiinţă studiază rapoartele OZN sosite din toate colţurile lumii.

Pentru siguranţa profesională a piloţilor a fost pus la punct un sistem, confidenţial, de relatare a incidentelor *(CHRIP),* dar acesta este ignorat de majoritatea celor ce au avut experienţe de tip OZN. Chiar şi aşa, anual sunt înaintate acestui sistem circa 200 de rapoarte. Dar, datorită confidenţialităţii, nimeni nu va şti cu certitudine câte rapoarte OZN se regăsesc în dosarele CHRIP.

în cele ce urmează, vom trece în revistă unele cazuri, doar câteva din cazurile de întâlniri aeriene dintre piloţi şi OZN-uri.

Un raport al USAF din 1948, destinat investigatorilor *Proiectului Sign,* cuprindea descrierea unei întâlniri aeriene avută de echipajul unui aparat de vânătoare F-61 cu un OZN. Incidentul a avut loc la 15 octombrie 1948, în largul coastelor nord-vestice ale insulei japoneze Kyushu. Unul dintre martori, locotenentul Barton Hatler operator radar, relata: „Eram într-o misiune de rutină. La un moment dat am observat o ţintă aeriană. Aceasta se afla la o distanţă pe care am apreciat-o la 10 km, drept în faţa noastră şi oarecum sub plafonul nostru de zbor. Am încercat să ne apropiem şi am mărit viteza la aproximativ 400 km/h. Ţinta nu a manifestat intenţii ostile, aşa că am crezut că era unul dintre aparatele bazei noastre. Când ne-am apropiat, am observat o uşoară modificare a azimutului ei şi o micşorare rapidă a distanţei dintre noi.

La foarte scurt timp, chestiune de secunde, ţinta a dat impresia că a plonjat spre sol. încercând să o urmărim, am făcut şi noi acelaşi lucru, dar, înainte să ne putem înscrie pe

traiectorie, a trecut pe sub noi şi s-a îndepărtat. O a doua încercare de interceptare s-a soldat cu acelaşi rezultat, ţinta mărindu-şi viteza şi îndepărtându-se imediat de noi.

Pilotul a încercat o întoarcere rapidă spre tribord, încercând să-i ia faţa, cum se sune. Dar, în momentul în care ne apropiam de pupa ei, ea şi-a mărit din nou viteza şi a dispărut”.

Potrivit unor surse ce au dorit să-şi păstreze anonimatul, acest caz a stârnit un interes deosebit în rândurile serviciilor de informaţii aflate în Orientul îndepărtat, căci, potrivit celor relatate, OZN-ul părea a fi echipat cu dispozitive de avertizare radar, el cunoscând perfect poziţia în care se afla aparatul F-61 în orice moment.

în după amiaza zilei de 21 mai 1949, un aparat de tipul F-61 a decolat de la baza aeriană Moses Lake aflată în apropierea oraşului Hanford, statul Virginia, cu misiunea de a intercepta un disc zburător ce fusese observat staţionând la o altitudine estimată între 5 şi 6 mii de metri. Farfuria zburătoare, de culoare argintie, fusese observată vizual de mai mulţi piloţi, ca şi de personalul staţiei radar Hanford. Prezenţa obiectului a fost confirmată şi de mai mult sisteme radar.

Un alt raport al Aviaţiei Militare a Statelor Unite, datat 7 noiembrie 1950, conţinea declaraţia unui pilot care se întâlnise cu un obiect zburător neidentificat, care… avea o singură lumină, foarte puternică, de culoare albă. „Aceasta s-a revărsat asupra mea într-o mişcare uşor descendentă, fără a schiţa nici cea mai mică intenţie de a vira şi a trecut pe deasupra carlingii mele cu o viteză incredibilă. Am efectuat un viraj strâns pentru a o putea vedea din nou, aceasta a început să se rotească în jurul meu cu o foarte mare uşurinţă,

făcând viraje ascendente, efectuând aprosimativ 2 tururi la unul al meu.

La 12.000 de metri, am abandonat urmărirea și m-am mulţumit să navighez în aşa fel încât să am obiectul permanent în vedere. Având experienţă în ceea ce priveşte luptele aeriene și zborul avioanelor cu reacţie și celor cu elice, mi-am putut face o idee asupra vitezei cu care se deplasa. Ei bine, acest obiect avea o viteză de 2 ori mai mare decât a mea.”

Unul dintre cele mai cunoscute cazuri de întâlniri aeriene cu OZN este cel al căpitanului James Howard, care în luna iunie 1954 se afla la comenzile unei aeronave aflate în cursa transatlantică de la New York la Londra.

Cu toate că s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu desfăşurarea ulterioară a evenimentelor, merită să notăm amănuntul surprinzător că aflat deasupra Rhode Island, aşadar abia la începutul cursei, căpitanului i sa comunicat de la sol să-şi menţină poziţia. în acea perioadă, traversarea oceanului punea încă destule probleme tehnice piloţilor în special legate de necesarul de combustibil. Pe bună dreptate, uşor enervat și îngrijorat, Howard reaminti turnului de control că *această manevră îi golea rezervoarele!*

După foarte scurt timp, controlul de la sol a permis aparatului să-şi continue drumul, dar cu schimbarea cursului via Cape Cod. Aflat acum la o înălțime de 34.000 de picioare, Howard a observat deasupra estuarului St. Lawrence şapte obiecte ce se deplasau cu o viteză egală cu cea a avionului, pe un traiect paralel cu acesta. Este foarte posibil ca personalul aflat la sol să fi observat pe ecranele radar apariţia obiectelor şi să fi decis îndreptarea celui mai apropiat avion către acestea.

La un moment dat, grupul de nave neidentificate şi-a modificat poziţia, acum putându-se observa obiecte mai mici. Howard, împreună cu pilotul Lee Boyd au chemat prin radio baza aeriană *Goose Bay,* Laborador, comunicând cele observate.

Imediat a fost ridicat în aer un aparat F-94, dar obiectele au dispărut înainte de sosirea acestuia. După aterizare, Howard împreună cu echipajul avionului au fost chestionaţi în amănunţime de reprezentanţi ai serviciului de informaţii al *USAF Gose Bay.* Ei au admis faptul că nu sunt surprinşi de această observaţie, în zonă existând numeroase asemena rapoarte.

Un foarte ciudat caz de întâlnire cu avion-OZN a avut loc la 8 aprilie 1956. Căpitanul Raymond E. Ryan, avându- 1 ca secund pe William Neff, se afla în cursa de la Albany, New-York, spre Syracuza. La ora 14:20, la o înălţime de 6000 de picioare, cei doi au observat apariţia unei lumini albe, strălucitoare, asemănătoare luminilor de aterizare ale unui avion, ce se îndrepta direct spre ei.

Au înălţat imediat aparatul pentru a evita ciocnirea cu obiectul, după care l-au privit cum acesta a făcut un viraj la dreapta într-un unghi ascuţit, postându-se în spatele lor. Ryan a estimat viteza OZN-ului la aproximativ 1000 mile/h, nimic şi nimeni neputându-1 convinge pe Neff că obiectul ar fi fost un avion convenţional.

OZN-ul a depăşit apoi avionul, plasându-se acum în faţa acestuia. îşi schimbase culoarea din alb în portocaliu. Aşa de speriat a fost Ryan, încât a aprins luminile de aterizare nentru a evita o posibilă ciocnire.

Piloţii au luat imediat legătura cu *Aeriană Grifis, care* le-a cerut să stingă toate luminile în acelaşi timp. Această

manevră le-a dat prilejul persoanelor aflate la sol să observe prezenţa unui obiect portocaliu, şi au comunicat piloţilor că au trimis două aparate pentru a intercepta intrusul.

După spusele unor martori ce au cerut să rămână anonimi, baza aeriană nu avea radarele operaţionale. Posibil din acest motiv, Forţele Aeriene au decis să nesocotească autoritatea Aviaţiei Civile şi au hotărât ca avionul de pasageri să-şi schimbe ruta şi să urmărească OZN-ul (!).

Evident, avionul nu a putut ţine pasul cu obiectul care a survolat lacul Ontario, apropiindu-se de spaţiul aerian al Canadei.

îngrijorat de faptul că se abătuse considerabil de la ruta de zbor, că încălcase regulamentele privind siguranţa zborului şi pierduse legătura radio cu baza foţelor aeriene, Ryan a decis întreruperea urmăririi şi revenirea la ruta Syracusa.

Observaţia a durat circa 20 de minute.

Un raport ulterior al Forţelor Aeriene a indicat faptul că interceptoarele au fost ridicate în aer, dar nu au găsit nimic, lucru pe care Ryan l-a contestat vehement, declarând că nu văzuse nici un avion *al* armatei pe cer.

Timp de patru luni şi jumătate după incident, asupra lui Ryan şi Neff au fost făcute presiuni puternice pentru modificarea declaraţiilor. în cele din urmă, Ryan avea să mărturisească:

„Nu am deviat de la cursul normal de zbor; am văzut un obiect neidentificat şi am depus mărturie în acest sens”, iar *CivilAeronautics Board* a confirmat faptul că pilotul nu a deviat de la ruta prestabilită şi nici nu i-a cerut nimeni aşa ceva. Dr. Donald Menzel, un sceptic notoriu cu vechi state de serviciu în slujba serviciilor de informaţii a concluzionat că

această apariţie a fost.. planeta Venus.

La 21 octombrie 1957, ofiţerul D.W. Sweeney aproape că s-a ciocnit cu un OZN, în aer, deasupra bazei *RafGaydon,* în Marea Britanie. Incidentul s-a petrecut în jurul orei 21:20, Ia altitudinea de 8500 de metri, pe când pilotul, decolat de la baza *RAF North Luffenham*, se afla într-un zbor de antrenament la bordul unui reactor de tip Meteor.

Sweeney a încercat să se apropie de obiect, moment în care cele 6 lumini ale OZN-ului s-au stins şi obiectul a dispărut. Relatarea pilotului către centrul de urmărire a zborului a fost confirmată câteva minute mai târziu, de radarul bazei Langtoff. O investigaţie ulterioară a orarelor zborurilor civile şi militare a dezvăluit că reactorul Meteor era singurul avion în zonă în acel moment.

în noaptea de 18 octombrie 1973, un elicopter al US Army, cu patru membri ai echipajului, a evitat în ultima clipă coliziunea cu un OZN. La un moment dat, în timpul zborului, comandantul Lawrence Coyne a observat o lumină ce părea că se deplasează paralel cu aparatul.

La puţin timp, lumina a crescut în intensitate, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre ei.

Coyne a îndreptat elicopterul în picaj. Cu toate acestea, obiectul venea chiar spre ei, „chiar deasupra noastră” povesteşte acesta”. L-aş putea descrie cel mai bine ca având o lungime de aproximativ 15-20 de metri”.

„Partea din faţă avea o culoare roşie, strălucitoare, iar partea din spate avea o lumină galbenă. Puteai distinge foarte clar unde se oprea lumina şi unde începea structura metalică, gri. Dâra luminoasă, aflată în spatele obiectului, a umplut cabina cu o lumină verde.”

Pilotul a estimat că aparatul necunoscut se găsea cam

la 150 de metri deasupra elicopterului. După ce a staţionat câteva secunde. OZN-uJ a demarat puternic, a făcut o răsucire şi a dispărut. Coyne a privit instrumentele de zbor şi a constatat cu stupoare că aparatul, deşi ar fi trebuit să se afle pe o traiectorie descendentă potrivit comenzilor date, urca cu o rată de 30 de metri/minut, ca si cum ar fi atras de „siajul” OZN-ului.

în cele din urmă, Coyne şi echipajul său au reuşit să aterizeze în siguranţă, după care au raportat incidentul oficialilor Administraţiei Federale a Aviaţiei.

Aceştia din urmă aveau să dezvăluie anchetatorilor că în urma incidentului, Lawrence Coyne suferise un șoc emoţional destul de puternic.

Și rușii au raportat, în câteva rânduri, întâlniri cu OZN.

Cursa nr. 8352, pe ruta Tbilisi Rostov Tallin, străbătută de avionul TU-134A, era pilotată de un echipaj al Direcţiei Estoniene din Ministerul Aviaţiei Civile ale CSI. Comandantul aeronavei era Alexeevici Cerkasin.

Dimineaţa, orele 40 şi 10 minute; până la Minsk mari erau 120 de km. Cercetând cu privirea partea sa de cer, copilotul a observat, în dreapta sus, o stea mare nescânteietoare. Ba nu o stea, o mică pată galbenă, de mărimea unei monede, alungită pe mrgini. Din mica pată galbenă s-a ivit o rază de lumină subţire, îndreptată vertical în jos până la sol. Raza s-a descis, tranformându-se într-un con strălucitor de lumină. Din acest moment, toţi au văzut ce se petrece în dreapta avionului. S-a ivit un al doilea con, mai larg, dar mai puţin luminos decât primul. Apoi al treilea, larg și foarte luminos.

„Ce-ar putea fi?” s-a întrebat comandantul.

Toţi membrii echipajului au avut aceeași impresie: că

un obiect necunoscut stă suspendat deasupra Pământului, la circa 40-50 de km.

Copilotul a început să cerceteze rapid apariţia neobişnuită.

Incredibil, pe Pământul luminat de raze conice, casele şi drumurile se distingeau foarte clar. Cât de puternic trebuie să fi fost acest „proiector”? Raza „proiectorului” s-a ridicat de pe Pâmânt şi s-a fixat pe avion. Acum se vedea un punct alb, orbitor, înconjurat de cercuri concetrice, colorate. * Comandantul încâ mai ezita dacă să raporteze sau nu despre ceea ce se petrecea. Dar s-a produs imediat ceva ce a pus capăt ezitărilor. Punctul alb s-a aprins şi în locul lui a apărut un nor verde.

— A aprins motoarele şi o şterge! a spus copilotul, reducând involuntar apariţia la platitudinea vieţii obişnuite a aviatorului.

Comandantului Cerkasin i s-a părut că obiectul a început să se apropie în mare viteză, intersectând sub un unghi ascuţit direcţia de zbor a avionului. Mai pe scurt, s-a lansat să le taie calea. El i-a strigat ofiţerului de navigaţie:

— Transmite la sol!

Dar, coincidenţă stranie, chiar după primele cuvinte ale acestuia, obiectul s-a oprit.

— A încetat să se deplaseze, a constatat pilotul.

Dispecerul aeronautic din Minsk a recepţionat comunicarea şi a răspuns politicos că nu vede nimic pe ecranul radiolocatorului şi nici vizual.

între timp, norul verde a coborât brusc, travesând rapid altitudinea de zbor a avionului. Apoi, vertical, s-a înălţat. S-a lansat în dreapta-stânga. încă o dată jos-sus, şi în fine, sa fixat în faţa avionului. Zbura ca legat de avion la

înălţimea de 10.000 de metri cu o viteză de 800 km/h.

în interiorul norului au început să „scânteieze” luminiţe – se aprindeau şi se stingeau ca o ghirlandă de beculeţe într-un pom de Crăciun.

Apoi au început să curgă pe orizontală zigzaguri de foc.

Ofiţerul de navigaţie transmitea toate acestea la sol, conştiincios. Ca răspuns, s-a auzit vocea disperată a dispecerului aeronautic:

— Observ străfulgerări la orizont Unde se află norul vostru?

Ofiţerul de navigaţie a comunicat poziţia.

— Coincide, a răspuns dispecerul.

Norul continua să-şi modifice înfăţişarea. Din el a crescut o „coadă” ce semăna cu o trombă când lată, când îngustă. S-a obţinut o „virgulă”. Apoi coada a început să se ridice „la orizont”, iar norul, din elipsă, s-a transformat în patru colţuri.

— Priviţi, a spus copilotul, ne imită!

într-adevăr, acum erau escortaţi de un „avion-nor”, ascuţit la bot, fără aripi, coada piezişă. Iradia o lumină galbenverde. Acolo unde un avion adevărat are amplasat ajutajul, se ghicea un nucleu dens.

în acest timp, în zona de dirijare a dispeceratului din Minsk a intrat încă un avion adevărat, TU-134, ce zbura de la Sankt Petersburg în direcţia opusă avionului din Tallin.

între cele două nave era o distanţă de circa 100 km. De la o asemenea distanţă un avion-nor gigantic era exclus să nu fie observat. Dar la întrebarea lui Cerkasin, comandantul avionului TU-134 ce zbura în direcţia opusă, a răspuns că… nu vede nimic.

Discpeceratul din Minsk, care acum vedea bine

„avionulnor”, a dat echipajului din Sankt Petersburg coordonatele, direcţia unde ar trebui să vadă apariţia neobişnuită. Dar aceştia parcă orbiseră. Abia la distanţa de 15 km de nor au început să-l vadă, au descris exact „avionul-nor”.

Mult mai târziu, echipajul lui Cerkasin, încercând să-şi explice cele văzute, a presupus că lumina ce se degaja din obiect era polarizată, adică nu se propaga egal în toate direcţiile.

în tandem cu „avionul-nor”, ei au depășit Riga, Vilnius. Dispecerii aeronautici din aceste oraşe au fixat succesiv tandemul straniu. Zburând peste lacurile Ciud şi Pskov, echipajul lui Cerkaşin a putut aprecia dimensiunile „avionului-nor”. Aceste două lacuri, de formă alungită, sunt despărţite de un mic batardou de pământ.

TU-134A zbura la 120 km în stânga acestora, iar avionulnor în dreapta, mai aproape de Tartu. Din locul de unde lăsa impresia că se află un nucleu dens, a apărut din nou o rază. Pata luminoasă a căzut pe nor, târât pe pământ. Obiectul își dăduse involuntar (oare?) coordonatele. Acum se putea aprecia cu aproximaţie, că lungimea lui era egală cu cea a lacului Pskov. Zborul a continuat în tandem, până la Tallin.

După aterizare, dispecerul aeronautic din Tallin a comunicat echipajului următoarele amănunte ciudate: pe ecranul radarului, TU-134A n-a fost văzut singur.

După reperul luminos, pe ecran mai erau încă două aparate, cu toate că în aer nu era nici un avion. în plus, aceste două repere erau vizibile permanent, așa după cum și trebuia. Iar mica pată luminoastă a lui TU 134 A ba dispărea, ba apărea. „Aş fi înţeles a spus dispecerul să „clipiţi” pe

ecranul radiolocatorului de aterizare. Dar pe cel de serviciu acest lucru nu se întâmplă, nu poate să se întâmple.”

N.A. Jeltuhin, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a CSI, vicepreşedinte al Comisiei pentru Anomalii, a fost rugat să comenteze materialul corespondentului special al ziarului „Trud”, V. Vostruhin.

„Comisia analizează sistematic semnalările de aşanumite obiecte zburătoare neidentificate deaasupra teritoriului Rusiei, dar trebuie să remarc că, din păcate, toate descrierile pe care le deţinem, suferă într-un fel de unilateralitate.

Observaţiile făcute de echipajul din Tallin au fost studiate de secţia estoniană a comisiei noastre. Cazul este, evident, interesant, cu toate că ne sunt cunoscute şi altele asemănătoare. Este vorba, indiscutabil, despre o anomalie.

Dar, stabilind natura fenomenului, Comisia se conduce, cu precădere, după criteriul local. Adică, dacă fenomenul este local, limitat în spaţiu, el poate fi clasificat ca o anomalie.

Iar dimensiunile obiectului, aşa cum l-au văzut aviatorii, provoacă, involuntar, circumspecţii. Era prea mare. Ar fi normal să se presupună că undeva departe, la mii de km, are loc un proces global atomosferic sau geofizic de un tip deja cunoscut sau nu pentru ştiinţă. Iar aviatorilor li s-a părut că el este undeva aproapte o iluzie optică obişnuită, cum s-ar spune.

Această explicaţie s-a dovedit în final inconsistentă. Aviatorii au reuşit să stabilească distanţa până la obiect. De aceea, nu se poate trage decât o singură concluzie: echipajul de la Tallin a văzut ceea ce noi toţi numin un obiect zburător neidentificat.

17 noiembrie 1986. Zborul cargo nr. 1628 al Liniilor Aeriene Japoneze nu a anunţat nimic deosebit. Pentru cei trei membri ai echipajului de pe ruta Rekyarvik Anchorage, cursa era una de rutină. Dar în jurul orei 06.00 seara, comandantul zborului, căpitanul Kenju Terauchi, în vârstă de 47 de ani, a observat ceea ce el a descris a fi „două coloane de lumină" ce au străpuns întunericul la aproximativ 2 km în faţa lor și la un unghi de 30 de grade stânga.

„Am crezut că era un avion militar, avea să povestească Terauchi –, așa că am întrebat turnul de control de la Anchorage dacă se mai află un alt aparat în apropiera mea. Tumul a răspuns că singurul aparat în zonă eram noi. Deodată lumini le s-au apropiat până ia 150-300 de metri de noi."

De la acea distanţă, Terauchi a reușit să distingă doi cilindri de culoare închisă, având rânduri-rânduri de lumini de strălucirea chihlimbarului, ce se roteau o dată într-o direcţie, o dată în direcţie opusă.

„Nu erau luminile obişnuite ale unor avioane a insistat pilotul. Erau incredibil de strălucitoare. Am fost sigur că acel obiect nu era un avion. S-a deplasat atât de rapid, încât mi-am dat seama că nu era ceva făcut de mâna omului, dar era produsul unei tehnologii extrem de avansate, a unei înalte iteligenţe. M-am gândit că putea fi un OZN."

Pilot cu 19 ani de activitate în spate, Terauchi era uluit de ceea ce zărise, şi a afirmat că nu i-a fost frică nici un moment.

„Cilindrii gemeni zburau în formaţie şi am realizat că *EI* controlau mai bine „avionul" lor decât o făceam eu cu al meu, aşa încât nu a existat teama unei coliziuni."

El a privit apariţia ca hipnotizat, timp de 3-5 minute,

după care OZN-ul şi-a mărit viteza şi a dispărut.

La o distanţă de 15 km de avion se puteau vedea două lumini de culoare albă, fluorescente. Terauchi a pornit radarul meteo şi a reuşit să prindă un semnal ecou slab.

încetul cu încetul, avionul a ajuns din urmă ciudatul obiect şi, în ciuda strălucirii luminilor oraşul Fairbanks, echipajul cargoului japonez a privit uluit o siluetă inimaginabilă, o minge gigantică de mărimea a două avioane de transport, având lumini ieşite în afară şi o bandă luminoasă de jur-împrejur.

în momentul în care contolorii de trafic de pe aeroportul din Anchorage au înregistrat o ţintă neidentificată ce evolua la mică distanţă de zborul 1628, au solicitat o verificare radar din partea centrului regional de control aerian militar.

Controlorii USAF au confirmat vizualizarea radar a unui semnal similar cu cel al zborului 1628, dar după numai un minut au revenit, spunând că semnalul dispăruse. La 6:53 P.M., toate observaţiie au încetat şi cargoul japonez a aterizat la destinaţie fără alte probleme.

Oficiali ai Administraţiei Federale a Aviaţiei, împreună cu reprezentanţi ai companiei aeriene nipone, au început cu promptitudine o investigaţie amănunţită. Dar, departe de a obţine o explicaţie liniştitoare, datele culese au servit numai la adâncirea misterului. Au fost avansate explicaţiile obişnuite ale unor semnalări OZN: condiţii climaterice speciale, refracţia sau reflexia luminii provenite de la o altă sursă terestră. Dar nici una nu a părut a fi potrivită în acest caz.

USAF a încercat să explice semnalul radar al OZN-ului ca fiind bruiaj electronic, chiar dacă acest lucru însemna că

trei sisteme radar independente fuseseră afectate concomitent; iar Administraţia Federală a Aviaţiei a infirmat posibilitatea, susţinută la un moment dat de USAF, ca Terauchi să fi avut halucinaţii datorită oboselii sau consumului de droguri.

în fine, întregul caz se bazează pe credibilitatea pilotului japonez, fost pilot de vânătoare cu un dosar impecabil. Nimeni nu a reușit să avanseze un motiv pentru care el ar fi inventat o asemena poveste ştiind că ar risca o ridicularizare profesionaleă atât a lui, cât și a celorlalţi membri ai echipajului. Alt exemplu:

Numai teroarea în care trăia populaţia Marii Britanii în aşteptarea sosirii rachetelor VI și V2 ar putea-o egala pe cea resimţită de membrii echipajului şi de pasagerii cursei Alitalia AZ 284, la 21 aprilie 1991, în momentul întâlnirii lor foarte apropiate cu un obiect în formă de rachetă.

Iată ce s-a întâmplat: în timpul manevrei de coborâre efectuată desupra comitatului Kent.

Căpitanul Zaghetti a observat cu uimire un „obiect zburător, foarte asemănător unei rachete”, ce se îndrepta direct spre avion şi care a trecut pe deasupra acestuia la o distanţă de numai 300 de metri.

întregul incident a durat nu mai mult de 3-4 secunde, dar în acele scurte momente, atât el, cât şi ceilaţi membri ai echipajului au reuşit să observe un obiect având o culoare maro-deschis, de formă rotundă, având aproximativ 3 metri lungime, care a evitat, cu puţin, avionul. în plus, ciudata apariţie nu prezenta nici un semn exterior de propulsie.

„Imediat după ce obiectul ne-a interceptat spune Zaghetti –, am cerut operatorului de la staţia radar să-mi spună dacă a văzut ceva pe ecranul său; iar el a răspuns că

vede o ţintă neidentificată la 20 de km în spatele nostru."

în mod absolut uluitor, Ministerul Apărării, luat se pare prin surprindere de întregul incident, a declarat în faţa câtorva reprezentanţi ai mass-media că întregul incident s-a datorat unui OZN.

La ceva mai mult de trei luni de la evenimente, departamentul de analiză şi de date al Departamentului Aviaţiei Civile a declarat următoarele:

„După îndelungate investigaţii ale autorităţilor militare şi civile, nu a fost posibil să identificăm obiectul. Departamentul Apărării Antiaeriene nu a reuşit să confirme identitatea obiectului, dar posibilitatea ca acesta să fie o rachetă militară a fost respinsă. Mai mult chiar, Ministerul Apărării nu deţine nici un raport al vreunei activităţi spaţiale ce s-ar putea preta ca explicaţie. De asemenea, descrierea obiectului nu corespunde cu ceea ce ne-am fi putut aştepta în cazul unui balon meteo. De aceea am încheiat investigaţiile şi am clasat observaţia ca Obiect Zburător Neidentificat". Rapiditatea cu care Ministerul Apărării şi Departamentul

Apărării Civile au ajuns la această concluzie este, pur şi simplu, uluitoare. La doar câteva ore de la incident, militarii susţineau deja teoria OZN; şi nu era deloc greu să înţelegem de ce: când un avion de pasageri este cât pe ce să fie doborât deasupra teritoriului bitanic de o rachetă lansată aproape cu siguranţă din greşeală, implicaţiile potenţioale sunt imense; faptul că un OZN a fost imediat citat de către departamentele guvenamentale, descuraja orice interes atât din partea presei, cât şi a politicienilor.

Dacă cineva va striga:, A fost un OZN!", multă lume va chicoti şi va râde în barbă; dar dacă cineva striga: „A fost o

rachetă!”, multă lume avea să tresară şi să urmărească lucrurile cu mare atenţie. Acest caz este, poate, un exemplu clar şi real în care o afacere politică foarte stânjenitoare şi aducătoare de mari necazuri ar fi putut fi scoasă la suprafaţă, dacă cineva nu ar fi spus:

„De ce să nu spunem că a fost un OZN?

Astfel, nimeni nu îl va crede pe căpitanul Zaghetti”. încă o dată dacă mai era nevoie – Quod Erat Demonstrandum!

SATELIŢII EXTRATERESTRI,
ÎNTRE IMAGINAŢIE SI ADEVĂR

» *

Potrivit unor ipoteze, în jurul Pământului s-ar afla satelizate (conform presei) obiecte cosmice de provenienţă extraterestră. Astfel, al 18 decembrie 1955, observatoarele astronomice din SUA, Marea Britanie şi URSS au semnalat un bolid cosmic care, încercând să se înscrie pe orbită în jurul Terrei, a explodat.

Din bolid s-au desprins două părţi mari, estimate de la sol, prin măsurători, la aproximativ 30 de metri fiecare, care se învârt în jurul Pământului la o altitudine de aproximativ 2.000 de km. Traiectoriile multor sateliţi au trebuit modificate pentru că se apropiau foarte mult de aceşti doi bolizi cosmici.

Cercetări ulterioare, confirmate de savanţi din mai multe ţări, au demonstrat că cele două părţi rezultate în urma exploziei bolidului sunt înconjurate de alte opt fragmente perfect vizibile şi de alte părţi mai mici, observabile numai cu telescoape deosebit de puternice. Iniţial s-a crezut că este vorba de un fenomen natural, iar cele două obiecte ce se învârt în jurul Pământului ar fi rămăşiţele unei meteorit gigant.

Adevărul este însă că aceşti aşa-zis meteoriţi au început să se învârtă în jurul Terrei în urma exploziei. Tocmai acesta este motivul pentru care unii cercetători se îndoiesc că ar fi vorba de simpli meteoriţi. Aceştia niciodată nu explodează spontan în Cosmos, în afara atmosferei. Ei se aprind abia când încep să cadă spre Pământ, în momentul contactului cu straturile superioare ale atmosferei.

La aceasta se adaută faptul că niciodată meteoriţii nu încep să se învârtă singuri în jurul Pământului, fapt imposibil gândindu-ne la ipotetica masă a bolidului. Cert este că provenienţa acestuia este extraterestră, indiferent de originea sa naturală sau artificială. El ar trebui fotografiat, filmat şi, eventual, anumite fragmente ce se vor detaşa studiate în laborator, ele putând oferi astfel date de o importanţă excepţională.

Deşi de la producerea acestui eveniment au trecut zeci de ani, bolidul extraterestru fragmentat continuă să existe pe orbită, învăluit într-o aură de mister. Părerile savanţilor sunt diferite, mergând de la negarea importanţei acestei descoperiri, până la identificarea bolidului cu o astronavă extraterestră.

Iată câteva dintre aceste păreri: astrofizicianul rus S.P. Bojici: „Sunt sigur că în jurul Pământului se roteşte o navă cosmică de provenienţă extraterestră, pe care se află un echipaj sosit din Univers. Propun ca Universitatea Sovietică şi Statele Unite să aducă pe Pământ cadavrele echipajului cosmic şi măcar o parte din instalaţiile navei extraterestre. Astfel, am putea obţine unele informaţii de valoare excepţională”. Părere exprimată de savant prin anii şaptezeci.

Profesorul Bojici este convins că la aceeaşi concluzie au ajuns şi astronomii americani şi britanici: „Această problemă

este cunoscută atât în America, cât şi în Marea Britanie, însă, nu se ştie de ce, nu se vorbeşte nimic. în primul rând ar trebui să fotografiem această navă distrusă, apoi ar fi necesar să-i facem o vizită şi, dacă se va constata că întradevăr este vorba de o navă extraterestră, să întocmim un program de coborâre a acesteia pe Pământ.”

Stanton Friedman, cunoscut ufolog american: „Ştim şi noi câte ceva despre explozia din 1955. Controlăm adesea fragmentele, fiindcă orbitele lor se întretaie cu sateliţii noştri. Nu este exclus ca ele să aparţină vreunei nave cosmice de provenienţă extraterestră. Sunt convins că ar merita să mergem acolo şi să cercetăm. Cine ştie, probabil că mai devreme sau mai târziu acest lucru se va realiza.”

Geologul rus I. Zolotov: „Nu pun nici pe departe semnul întrebării în dreptul ipotezei profesorului Bojici. Mă îndoiesc doar că vom fi în stare să aducem pe Pământ materialul ce se învârte în jurul planetei noastre”.

Astrofizicianul Vladimir Azhazha relatează că de foarte mult timp compania americană *Hughs Corporation* cercetează posibilitatea de a investiga rămăşiţtle acestei posibile nave cosmice. Mai mult decât atât, una din recentele dispozţii NASA evidenţiază necesitatea de a controla periodic acest meteorit dublu.

Câtă realitate şi câtă ficţiune există în această captivantă ipoteză, deocamdată nu putem şti. Meteoritul se mai află încă pe orbită şi aşteaptă cercetătorii care să-i descrifreze secretele.

în octombrie 1962 a fost plasat pe orbită satelitul *Anna,* care era echipat cu patru faruri puternice, scânteietoare, licărind cu intermitenţă. Acestea puteau fi fotografiate pe fondul stelelor, cu scopul de a permite

oamenilor de ştiinţă să calculeze mai precis dimensiunile şi forma Terrei. Cunoscut și sub numele de Firefly, satelitul a fost urmărit şi fotografiat timp de două luni, după care a încetat să mai funcţioneze.

Considerând că şi-a încheiat activitatea şi că nu mai este util, USAF şi-a întrerupt lucrul cu el şi a continuat îndeplinirea altor misiuni. în august 1963, însă după şapte luni de întrerupere, Firefly intră brusc din nou în activitate, iar tehnicienii de la USAF, bucuroşi dar foarte uimiţi, au reânceput lucrul cu el. Se pare că în această perioadă de tăcere, satelitul a fost vizitat în mai multe rânduri de un OZN.

La 2 mai 1963 a fost lansat satelitul TELSTAR 2. El a funcţionat perfect până la 16 august, când dintr-o dată intră în pană. A rămas astfel pînă la 12 august anul următor cînd, brusc, şi-a reluat activitatea de acolo de unde o întrerupsese. Cauzele acestor defecţiuni nu au putut fi determinate de la sol, specialiştii fiind puşi în faţa unor întrebări deocamdată fără răspuns.

MEN IN BLACK,
O POLITIE EXTRATERESTRĂ?

*

Prezenţa, într-un număr oarecare de cazuri OZN, a unor entităţi stranii, îmbrăcate din cap până în picioare în negru, este un fapt binecunoscut. Denumite în mod obişnuit apariţii *MEN IN BLACK* (MIB) Oamenii în negru ele se constituie şi astăzi într-un subiect major de controverse. Sunt roboţi extraterestri sau chiar entităţi extraterestre? Sunt doar simpli agenţi ai unui serviciu oarecare de informaţii? Există ei cu adevărat?

Sau poate MIB nu există deloc, responsabilă de semnalările apariţiilor lor fiind numai fantezia debordantă a

martorilor?! Putem considera la fel de bine toate acestea drept fantezii sau poveşti, dar investigarea unor cazuri, aşa cum vom vedea, ne îndreptăţeşte să considerăm o atare abordare a chestiunii drept greşită şi înşelătoare.

Obţinerea de date şi informaţii asupra celor ce se ascund în spatele iniţialelor MIB s-a datorat, în primul rând, hazardului, aşa că, probabil, nu vom reuşi prea curând să realizăm adevăratele dimensiuni ale acestui tip de fenomen.

Un lucru este sigur, puţinele pagini ale dosarelor unor astfel de întâmplări reprezintă, aşa cum vom vedea, adevărate drame ale căror dimensiuni şi urmări nu pot fi descrise în doar câteva rânduri.

în cvastitalitatea mărturiilor, MIB sunt prezentaţi ca personaje misterioase, purtând haine închise la culoare, ce caută să impună tăcerea unor martori ai unui eveniment OZN; la puţin timp după o astfel de experienţă, martorul primeşte vizita unia sau a mai multor entităţi având o înfăţişare stranie, care îi relatează experienţa avută în cele mai mici detalii, cu toate că respectivul martor nu suflase o vorbă nimănui; apoi i se pune în vedere să nu povestească nimănui ceea ce a văzut sau a simţit, mergându-se adesea până la ameninţări uneori directe, alteori ascunse în spatele unor cuvinte politicoase.

Sub diverse pretexte, MIB caută apoi să confişte toate dovezile materiale ale fenomenului: filme, fotografii, diferite bucăţi de materiale culese de martori de la locul întâmplării.

Aspectul clasic al acestor entităţi este acela al unor indivizi fără vârstă, de înălţime mijlocie, tenul închis la culoare şi ochii înclinaţi în sus, cu pupile verticale, ca la pisici. Unii dintre cei vizitaţi de MEB au afirmat că aceştia erau fardaţi şi aveau buze rujate, dând astfel senzaţia că nu

ar realiza diferenţa dinte sexe. Sunt îmbrăcaţi complet în negru, întotdeauna având pe cap o pălărie şi purtând adeseori un pulover pe gât. înfăţişarea lor este descrisă adeseori ca stranie sau insolită. Vorbesc cu o voce monotonă şi fără viaţă, aidoma unor maşini.

Pretextele pe care le invocă pentru a-şi justifica prezenţa sunt variate. Ei pătrund în locuinţa martorilor dându-se drept vânzători ambulanţi, tehnicieni ai companiilor de telefoane sau reprezentanţi ai celor mai diverse organiseme sau organizaţii oficiale, adeseori prezentând legitimaţiile aferente.

De cele mai multre ori, atunci când martorul doreşte să verifice cele declarate de vizitatori aproape întotdeauna după plecarea acestora –, i se răspunde fie că persoana respectivă nu figurează pe listele de angajaţi, fie că legitimaţiile prezentate sunt ieşite din uz sau, pur şi simplu, sunt false.

în general, MIB se deplasează în maşini de lux, impunătoare, Buik, Lincoln, Cadillac, închise la culoare, adesea negre, arătând ca şi cum atunci ar fi ieşit pe porţile fabricilor. Noaptea circulă deseori cu farurile stinse, excepţie făcând o lumină palidă de nuanţă purpurie sau verzuie ce luminează interiorul habitaclului, pe ale căror portiere sunt inscripţionate, uneori, simboluri necunoscute, şi plăci de înmatriculare imposibil de identificat s-au de găsit.

Pantofii şi genţile lor par întotdeauna noi, ca şi când nu ar fi fost folosite niciodată, îmbrăcămintea pare confecţionată dintr-o ţesătură de tip nou, foarte lucioasă şi subțire, dar nu ca mătasea.

în unele cazuri ies la iveală aspecte curioase ale fiinţei lor, precum acel vizitator care s-a deplasat la domiciliul unui

om de afacei din Wildwood, New Jersey, ce fusese martor al unui fenomen OZN. Când s-a aşezat pe scaun, cracul pantalonului său s-a ridicat, lăsând să se vadă un fir verde grefat pe piele, ce urca de-a lungul piciorului.

într-un alt caz, un grup de oameni în negru au fost zăriţi stând la marginea unui câmp plin de noroi plouase puternic în ajun –, dar cu toare acestea încălţămintea lor nu avea nici cel mai mic semn de murdărie. Prin alte părţi, în zile foarte friguroase, aceştia apar nu se ştie de unde, purtând doar un pardesiu uşor.

Unii cercetătărori ai fenomenului OZN sunt de părere că MIB au complici în rândul marilor societăţi transnaţionale, precum poşta şi telefoanele. Nu sunt puţine cazurile în care investigatorii şi martorii unui fenomen OZN au reclamat pierderea scrisorilor şi că sunt frecvent deranjaţi de apeluri telefonice ai căror autori au voci neomeneşti, cu sonorităţi metalice.

Prima intruziune a unor MIB într-un caz OZN petrecut în epoca modernă s-a produs în 1947, în aşa-numitul incident *Maury Island.* Nu vom insista asupra acestuia, datorită prezentării lui în mai multe cărţi pe teme OZN, apărute recent în ţara noastră.

Bată în continuare câteva asemena întâmplări investigate de Dom Worley, unul dintre cei mai experimentaţi investigatori OZN, a cărui activitate a debutat cu foarte mulţi ani în umră, în cadrul NICAP.

Au trebuit să treacă 17 ani de la întâmplare pentru ca Mary (pseudonim) să aibă curajul să povestească cele petrecute. Totul a început atunci când un obiect în formă de disc, de culoare argintie, învăluit într-un halou albăstrui, a fost observat trei nopţi la rând de ea, de familia ei, de vecini,

inclusiv de un poliţist.

Mary a încercat să fotografieze obiectul, dar rezultatul a fost un film voalat în întregime şi un aparat stricat (pe care agenţii guvernamentali le-au luat pentru cercetări şi au uitat să le mai înapoieze). Deodată, Mary a fost lovită de o forţă neobişnuită care, practic, a ţintuit-o de uşa de la intrare, iar o voce bolborositoare a început să o întrebe telepatic despre munca pe care o desfăşura la o întreprindere din Cleveland, Ohio, unde lucra la un dispozitiv secret al USAF ce conţinea nişte tuburi subţiri, de sticlă. După eveniment, ea a avut dureri puternice de cap şi ochi, părul i s-a decolorat, iar pielea îi era arsă ca după o şedere prelungită la soare.

Câteva zile mai târziu, cineva a sunat la uşa locuinţei sale. Mary a deschis şi s-a trezit faţă-n faţă cu un individ cu o faţă de paloare cadavreică, cu privirea de sticlă.

Respectivul purta un pardesiu mătăsos, închis la culoare, iar pe cap purta o pălărie. Mesajul pe care acest straniu personaj i l-a transmis a fost să nu sufle nici o vorbă despre incidentul OZN la care fusese martoră. După; aceasta s-a îndepărtat cu un mers ţeapăn, s-a urcat pe locul din spate al unei limuzine negre cu geamuri opace şi a plecat.

în ciuda avertismentului, la două săptămâni de la întâmplare, Mary s-a decis să apeleze la un cercetător, căruia să-i relateze întreaga întâmplare. După alte câteva zile, Mary l-a sunat pe Don Worley şi i-a spus că de câteva zile, o maşină mare, neagră se află parcată în faţa casei sale şi pleca doar în momenul în care stingea luminile din casă şi se ducea la culcare. Cei doi au stabilit ca ea să primească un chestionar pe care urma să-l completeze şi să îl trimită prin poştă.

O lună mai târziu, la uşa ei şi-au făcut din nou apariţia

MIB, care i-au înmânat plicul cu întrebări şi răspunsuri pe care ea îl depusese la poştă în acea dimineaţă. I s-a spus că EI au oameni infiltraţi peste tot şi că dacă îşi iubeşte copii, nepoţii şi ţine la viaţa ei, să nu mai trimită nimănui nici o informaţie.

Lanţul de evenimente şi-a început derularea începând cu luna ianuarie 1967, când Reed Thompson a reuşit să fotografieze un OZN „de cercetare” care se deplasa încet, printre copacii aflaţi la mai puţin de zece metri de casa sa. De aici va începe seria de evenimente ciudate.

într-o zi caldă de aprilie a anului 1973, doi indivizi slabi cu părul lung, având o înfăţişare grotească, au intrat în magazinul de piese auto al lui Reed, din localitatea Milano, statul Indiana. Câinele ciobănesc pe care el îl avea în magazin a fugit straniu, ulterior, cei câţiva clienţi aflaţi în magazin în acel moment nu şi-au amintit nimic din cele petrecute. Indivizii erau îmbrăcaţi în costume ca de paraşutişti, de culoarea bronzului, iar în mâini purtau mănuşi groase.

Dar lucrul ce deranja cel mai tare, erau feţele. Un reporter avea să le denumească „Feţe-de-plastic”. Unul dintre ei, vorbind monoton, mecanic, i-a spus lui Reed că ştia exact când făcuse fotografia OZN-ului şi i-a cerut clişeul şi negativul.

Reed i-a răspuns că acestea erau depuse într-un safe la bancă şi că acolo vor rămâne. „Faţa-de-plastic” i-a spus că acest lucru nu contează, căci ei le vor lua oricum. în răstimpul acestui dialog, un prieten al lui Reed, pe nume Craft, a ieşit afară din magazin pentru a vedea maşina cu care veniseră „ciudaţii”.

Aceasta era un Buick Le Sabre 1969, de un galben

strălucitor. Privind prin geamul întunecat, Craft a fost uluit să constate că aceasta nu avea volan sau scaune. Un lucru foarte curios, sinistru chiar, este acela că doar două zile mai târziu Craft avea să înceteze din viaţă cu totul neaşteptat, iar cele două autopsii făcute nu au reuşit să stabilească deloc cauza decesului său.

Reed a sperat că ciudaţii vizitatori plecaseră, dar se înşela. Pe când se afla pe drum spre un atelier de sudură, maşina străinilor a apărut din nou şi s-a apropiat la numai câţiva centimetri de autoturismul lui Reed.

La atelierul de sudură, „Feţele-de-plastic" şi-au parcat automobilul chiar în spatele lui şi l-au urmat pe Reed spre intrarea în atelier, ca nişte umbre. Când Reed a deschis uşa atelierului s-a produs o flamă albastră, iar când s-a uitat în spatele său a constatat, uluit, că atât cei doi, cât şi maşina lor, dispăruseră fără urmă.

Pamara Johnson, din Richmond, Indiana, una din puţinele persoane care şi-au amintit aproape în totalitate una din numeroasele răpiri ce le-a suferit, fără să fie necesară regresia hipnotică, a avut şi ea o experienţă MIB.

Aşa cum cazuistica întâlnirilor de gradul IV a demonstrat-o, răpirile au debutat de la o vârstă fragedă.

Când avea 14 ani, într-o zi însorită de iunie, o limuzină neagră a început să se învârtă pe străzile din jurul blocului în care locuia. Ea a coborât să vadă ce se întînplă. Limuzina s-a oprit şi un individ a coborît din maşină şi s-a apropiat de ea. „Purta pantaloni negri îşi amintea ea, o jachetă neagră şi o pălărie tot neagră. Aceasta din urmă semăna cu o cască pe care o poartă şoferii.

Mersul era normal. Tenul îi era deschis la culoare, ba chiar alb. Ochii îi erau negri şi nu am reuşit să îi văd pupilele.

Mi-a vorbit într-o engleză fără accent străin. Nu am auzit nici un zgomot al motorului limuzinei cu geamuri opace”.

Politicos, individul a întrebat-o dacă în blocul respectiv locuia o oarecare Rhonda Smith. Pamara nu auzise niciodată de această persoană, aşa că individul i-a mulţumit, s-a întors la amaşină şi a plecat.

La scurt timp, Pamara, însoţită de sora ei au plecat până la un magazin din apropiere. Limuzina a apărut din nou, ca din pământ. S-a oprit în dreptul refugiului pentru pietoni, moment în ere ea a văzut cum geamul din spate coboară încet şi apare ţeava unei puşti.

înspăimântată, a împins-o pe sora ei în spatele unui zid, iar ea s-a ascuns în spatele unui copac.

Au fost trase trei cartuşe care s-au oprit în triunchiul copacului, după care limuzina a demarat putenic şi a intrat pe o stradă care se înfunda şi a dispărut. O doamnă, aflată la fereastra locuinţei sale, a văzut întreaga scenă şi a sunat la poliţie. Ajunşi la faţa locului, anchetatorii au extras cele trei gloanţe din triunchiul copacului. Concluzia la care au ajuns aceştia a fost că, probabil un ucigaş plătit greşise alegera ţintei.

Având legătură sau nu cu cele întâmplate, patru ani mai târziu, însărcinată fiind, Pamara avea să fie răpită din nou, fapt de care avea să-şi amintească destul de clar. Ea, împreună cu mama şi sora ei, au fost luate la bordul unui OZN, în apropierea oraşului Arlington. Era o zi rece de decembrie când un OZN s-a apropiat de sol şi a atins vârfurile copacilor care, de atunci, au rămas uscate.

La bordul navei, Pamarei i-a fost îndepărtat foetusul ce-i fusese confirmat la examenele medicale. Vinovaţii au fost aşa-numiţii „mici omuleţi gri”. După operaţie, Pamarei i-

au fost arătate câteva recipiente mari în care se aflau foetuşi plutind într-un lichid limpede, de corpul cărora erau conectate mai multe fire.

Patsy locuieşte într-unul din oraşele aflate în zona Munţilor Appalachi. De-a lungul întregii sale vieţi a avut parte de experienţe paranormale, inclusiv răpiri. Una dintre cele mai stranii s-a petrecut în seara în care trei extraterestri mici de statură au intrat în camera ei.

Femeia era gravidă, furioasă şi nu dorea să aibă de-a face cu ei. Când cei trei s-au opropiat de patul în care se afla, ea s-a ridicat brusc şi l-a apucat de gât pe unul dintre ei. A strâns, s-a auzit o trosnitură şi capul extraterestrului a căzut pe spate. Ceilalţi doi l-au apucat imediat de braţe, s-au întors cu nişte mişcări automate, ca de robot, şi au dispărut în lumina ce apăruse în dormitor.

Ea avea pe corp un semn în forma literei V, în care se afla cifra 7 inversată, imediat dedesubt apărând un B înscris într-un cerc. Ea îşi aminteşte că odată, pe când era copil, se întâlnise cu un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-un costum dintr-o singură bucată. Ochii îi erau blânzi. Ea a fost paralizată de faţa şi de privirile lui, şi de faptul că în loc de cuvinte, creatura a scos un sunet puternic.

De-a lungul anilor, Patsy şi membrii familiei ei au fost urmăriţi, în dese rânduri, de maşini negre. Şi aceasta în pofida faptului că şi-au schimbat domicilul foarte des. Ar fi foarte interesant de aflat dacă există vreo legărură între răpitori, apariţiile Oamenilor în Negru şi semnele ciudate de pe corupul ei. Odată, îşi aminteşte, „am fost urmăriţi de ceea ce păreau a fi maşini de poliţie. Păreau căci, spre deosebire de cele obişnuite, acestea erau învăluite în partea inferioară de un fel de ceaţă mişcătoare”.

O întâmplare stranie, sinistră chiar, s-a petrecut într-o după amiază în care Patsy conducea autoturismul însoţită de soţul ei. La o distanţă foarte mică de o intersecţie, ea a leşinat pentru scurt timp. Soţul ei a înghiontit-o tocmai la timp pentru a-şi reveni şi a opri la stop. (Interesant este faptul că în apropiere se afla staţionată o limuzină de culoare neagră, cu geamuri întunecate) în acel moment, o voce care, din când în când, comunica telepatic cu Patsy i-a spus: „Vezi, te putem ucide când vrem noi!"

Patsy şi cei din jurul ei au văzut, în numeroase ocazii, elicoptere închise la culoare trecând pe deasupra sau în apropierea locuinţei lor. De exemplu, în perioada în care locuiau m localitatea Windblow, Carolina de Nord, au zărit, trei nopţi la rând, trei elicoptere ce staţionau pe cer, care păreau a fi legate între ele de un uriaş arc electric.

C. Watts era un cultivator de bumbac din regiunea Texas-ului. Nu ştia nimic despre OZN-uri, iar pe primul pe care l-a întâlnit, aterizat pe câmpul lui, l-a întâmpinat cu pumnul crezându-1 vreo maşinărie **a** guvernului, care-i disgruge recolta. Cea de-a doua întâlnire, însă s-a terminat cu o clasică răpire.

La un timp după aceea, nava a apărut din nou, numai că de astă-dată Watts a reuşit să facă fotografii cu un aparat Polaroid. Avea dovadă, acum începuse să caute răspunsuri la o persoană competentă. în cele din urmă a reuşit să ia legătura cu unii membri ai *Comitetului Condori,* dar întâlnirea cu ei a fost o mare dezamăgire pentru el.

Nu a primit nici un răspuns, mai mult chiar, dr. Condon i-a comunicat că fotografiile sale (dovezile sale) fuseseră rătăcite şi că, oricum, n-avea nici un rost să-şi bată capul cu astfel de chestiuni.

Watts nu a dezarmat şi s-a decis să-şi facă publică povestea în mass-media. Foarte repede a devenit un personaj cunoscut la nivel naţional, însă curând a început să primească ameninţări cu moartea. Dr. Allen Hynek l-a îndemnat să se supună unui test cu detectorul de minciuni pentru a-și dovedi astfel buna credinţă şi realitatea celor petrecute.

Aşa că, în ziua stabilită, Watts se afla în drum spre Amarillo, locul unde urma să aibă loc testul. La un moment dat, a văzut staţionat pe șosea un automobil marca Plymouth, cu capota ridicată. O tânără femeie blondă, atrăgătoare, aflată lângă maşină, i-a făcut semn să oprească. El a procedat întocmai şi când a coborât din maşină, o lovitură puternică primită în zona gâtului, l-a făcut să se prăbușească.

Atunci când şi-a revenit, a văzut două chipuri aplecate asupra sa. Erau bine făcuţi, cu tenul măsliniu, cu o fizionomie tipic orientală. Aveau aproximativ 1,80-1,85 metri înălţime şi purtau costume închise la culoare şi pulovere pe gât. Cei doi au îndreptat spre el două arme semiautomate şi, într-o engleză corectă, i-au spus că va trebui să nu treacă testul.

Speriat, o oră mai târziu Watts proceda întocmai.

Noaptea următoare, o maşină neagră a apărut în faţa casei sale; ulterior au fost auzite focuri de armă, provenind dinspre maşina ce se deplasa foarte încet. Toate acestea deveniseră de nesuportat pentru Watts, care a declarat, în cele din urmă, că povestea cu OZN-ul era un fals.

Cu timpul, el a început să aibă devieri comportamentale, fiind influenţat, după cum mărturisea fratele lui, de un străin care îşi făcuse apariţia în casă. Watts a început să aibă comportări paraonice, fiind convins că

unele persoane doreau să-l elimine. în cele din urmă, dintr-o greşeală generată de frică, el a tras asupra unui poliţist.

Cazul Watts are un final trist, apăsător, care se poate rezuma astfel: cândva fusese un soţ şi un tată fericit. Apoi au apărut extraterestrii. Din celula sa din închisoarea statului Texas, el declara: „Incidentul (cu OZN-ul) m-a costat soţia, copiii, 285.000 dolari, libertatea, sănătatea (în prezent suferă de tulburări cardiace) şi a fost foarte aproape să mă coste chiar viaţa. Şi toate acestea doar pentru că s-a întâmplat ceva ce nu am înţeles şi despre care am vorbit. Acum cred că ar fi fost mai bine dacă aş fi murit în acel incident”.

Nu garantăm autenticitatea acestor relatări dar în realitate sunt mult mai multe şi pînă în prezent nimeni nu le poate da o explicaţie cît acceptabilă şi credibilă…

Vezi şi „Men în Black Poliţia extraterestră, Editura Z 2000, Bucureşti, 2000

OZN SI PROGRAMELE BLACK BUDGET

La 29 noiembrie 1989, doi jandarmi aflaţi în patrulare i regiunea Eupen din Belgia, s-au văzut confruntaţi cu un eveniment straniu: în jurul orei 5:30 după-amiază, atenţia le-a fost atrasă de apariţia unor lumini puternice, aflate pe şosea în faţa lor. Sursa lor era o platformă triunghiulară, de mari dimensiuni.

Pe aceasta se aflau trei spoturi luminoase, dispuse în formă de triungi, în centru cărora se putea zări o lumină de culoare roşie-portocalie, care se rotea. Obiectul, la început staţionar, s-a ridicat în aer şi s-a pus în mişcare în direcţia nord-est.

Acest incident a fost printre primele dintr-o serie

numeroasă, ce a constituit aşa-numitul „Val OZN Belgian[15]" din perioada 1989- 1990.

Datorită numeroaselor semnalări, Forţele Aeriene Belgiene au decis trimiterea unor aparate de vânătoare F-16 în misiuni de interceptare. Rezultatele au rămas secrete, dar, potrivit unor indiscreţii, piloţii militari ar fi avut atât contact radar, cât şi vizual (OZN-ul accelerând de la o viteză de 0,09 Mach la 1,2 Mach în aproximativ 10 secunde).

într-o conferinţă de presă consacrată acestor apariţii, colonelul De Brouwer, şeful Departamentului Operaţiuni din cadrul Statului Major al Forţelor Aeriene, a declarat:

„Ceea ce au descoperit piloţii este ceva care se situează în afara zborului normal al unui avion. Uneori, am avut ceea ce noi numim „detecţie radar", fapt ce ne-a dat unele indicii asupra parametrilor vitezei, care varia de la 50 la 90 de noduri, cu o acceleraţie care s-a dezvoltat în câteva secunde.

Viteza prea mare e un element imposibil de tolerat pentru o fiinţă umană, aceasta în primul rând; în al doilea, observaţiile vizuale descriu un sistem, un aparat care staţionează sau survolează o zonă evoluînd la o altitudine joasă, fără a produce vreun zgomot. Acum, cu tehnologia actuală, acest lucru este imposibil."

Are dreptate colonelul belgian? Oare tehnologiile actuale şi când spunem acest lucru nu ne referim la tehnologia „standard", la ceea ce este cunoscut, ci la tehnologia dezvoltată în cadrul programelor secrete – nu permit realizarea unor aparate cu asemena performanţe?

---

15 în perioada respectivă conform unor surse documentare franceze printre care şi populara revistă SCIENCE & VIE, SUA, prin intermediul US AF îşi testa avioanele ce erau echipate cu tehnologie Stealth, deasupra Europei, singurii care au descoperit aceste manevre ultrasecrete fiind
specialiştii în radar francezi

Este din ce în ce mai evident faptul că unele guverne au reuşit să dezvolte tehnologii ce depăşesc cu mulţi ani tot ceea ce se cunoaşte oficial. Acest lucru se pare că s-ar fi petrecut la sfârşitul anilor ’40, dar există unele voci ce antedatează evenimentul, ipoteza nu pare totalmente hazardată dacă ne aducem aminte de misterul ce mai persistă încă în jurul faptelor petrecute în 1944 în portul Philadelphia, ca şi de ciudatele evenimente OZN de la sfârşitul anilor 40 şi începutul anilor ’50.

Bob Beam un personaj aparte, ce a fost implicat timp de peste 20 de ani în derularea proiectelor militare secrete a recunoscut faptul că Statele Unite au intrat în posesia mai multor epave ale unor OZN-uri, din care au prelevat echipamente, cadavre ale membrilor echipajului, iar în unele cazuri s-a reuşit capturarea chiar a unor entităţi în viaţă.

Aceste dezvăluiri au îndreptat atenţia publicului spre un program ultrasecret, cunoscut sub numele de *Proiectul A urora*, despre care unii experţi susţin că ar fi fost dedicat construcţiei de vehicule aeriene bazate pe o tehnologie nonterestră.

Potrivit standardelor acutale, naveta spaţială, americană reprezintă unul dintre cele mai mari succese ale tehnologiilor convenţionale aérospatiale. Cu toate acestea, este totuşi un vehicul cu puţine perspective, datorită sistemului său de propulsie limitat.

Iată că, în ultimul timp, apar tot mai multe dovezi ce acreditează ipoteza că americanii au dezvoltat un model total nou de vehicul spaţial, capabil să atingă viteze foarte mari.

La 15 septembrie 1991, naveta Discovery evolua la o altitudine de 3.000 de km, pe o orbită aflată în

semiîntuneric. La un moment dat, camera video instalată la bord a înregistrat apariţia unui punct alb, strălucitor, ce se deplasa spre Terra, potrivit calculelor, cu o viteză de 54.000 km/h. Răspunzând, în aparenţă, unui flash sosit din nivele inferioare de altitudine, punctul a executat un viraj la dreapta, fiind urmat, trei secunde mai târziu, de două antirachete ce fuseseră lansate de pe Pământ. Viteza obiectului a ajuns, în mai puţin de 2 secunde, la 200.000 km/h.

Potrivit opiniei expertului Richard Holden, obiectul nu ar fi fost o navă extraterestră, ci doar o armă ultrasecretă, bazată pe o tehnologie extraterestră. „Camera video din naveta spaţială a filmat în acea noapte, o armă de tipul *Războiul Stelelor,* activă în orbita pământului, sistemul defensiv aparţinând tehnologiei noastre şi destinat ţintelor mobile."

Cu ani în urmă, OZN-urile erau considerate obiecte simple, mai târziu rapoartele indicau apariţia unor lumini multicolore, pentru ca, mai recent, să înceapă să fie observate din ce în ce mai multe obiecte zburătoare în formă de triunghi. Ar putea fi acestea avioane ultrasecrete?

Chris Gibson, specialist în construcţii aerospaţiale, susţine că a văzut astfel de aparate de la mică distanţă: „îmi este foarte clar că s-au pus la punct astfel de dispozitive de zbor; sunt testate deasupra Mării Nordului şi sunt vehicule cu profil variabil.

De exemplu, un aparat de tipul *KC135 Q Stratotankers* era însoţit de un avion triunghiular, negru, cum nu am văzut vreodată. Un model iniţial al lui ar putea fi aparatul F-l 17 cu profil variabil, dar ceea ce am văzut era mult mai mare, era un triunghi matematic perfect."

Un alt martor, Ray Warlod este convins că a reuşit să filmeze zborul unor aparate aeriene secrete deasupra unei zone situate la vest de oraşul Las Vegas, în aşa-numita Arie:

„Pur şi simplu, am lăsat camera să filmeze. La reluarea cu încetinitorul, se putea vedea în această regiune montană obiecte zburând cu probabil 60-70.000 mile/h. cred că este vorba, probabil, de nave extraterestre capturate, prăbuşite sau nu, noi încercând să dezvoltăm aparate cu performanţe similare folosind tehnologia terestră, metale şi substanţe terestre. Probabil că în spatele acestor vehicule există o inginerie aparte, dar sigur că ceea ce am filmat aparţine fie guvernului, fie armatei.”

O serie de observaţii nocturne făcute în 1992 în apropierea bazei aeriene Beale (fostă bază operaţională a aparatelor SR-71 Blackbird), pare a furniza un indiciu asupra dimensiunilor reale ale *Proiectului Aurora.* Un aparat aerian având ca siluetă un model luminos de formă triunghiulară a fost observat din apropiere de un pasionat al aeronauticii.

El a declarat că „triunghiul luminos” era însoţit în zbor de un *KC- 135 QStratotankers* aparţinând escadrilei a 9-a *Strategic Refuelling Wing,* de un aparat de transport T – 38 A şi un aparat F-117A aparţinând escadrilei 37. Aparatul necunoscut era cu 50% mai lung decât aparatul Stealth ce-1 însoţea, având astfel o lungime de 105 picioare, dimensiuni foarte apropiate de cele ale aparatului SR 7IA, ce are o lungime de 103 picioare. Este posibil ca acest aparat să fie un vehicul de foarte mare viteză, destinat operaţiunilor de recunoaştere, dezvoltat în cadrul aşa-ziselor programe *„Black Budget*\

Bob Beam explică: „Suma de investiţii a autorităţilor în cadrul a ceea ce se numesc programe „’ este de 50 de

miliarde de dolari anual. în marea ei parte, această sumă este folosită în domeniul OZN, urmărindu-se dezvoltarea construcţiei de vehicule pe baza materialelor proprii, cu acumularea cât mai multor cunoştinţe în domeniul propulsiei.”

în 1989, Bob Lazar a apărut pe postul de televiziune din Las Vegas susţinând că este un fizician care fusese angajat de ofiţeri superiori ai Serviciilor de Informaţii pentru a studia nave extraterestre, ce se află într-un loc ultrasecret aflat în zona *Groom Lake*, Nevada.

„Sarcina mea ca inginer în domeniul propulsiei, era ca pe baza informaţiilor deţinute să ajungem la un produs finit, capabil să realizeze un zbor-test.”

Lazar a mai adăugat că scopul principal al cercetărilor era de a descoperi dacă tehnologia bazei, ar putea fi copiată astfel încât să devină funcţională folosindu-se materiale terestre.

Ca parte integrantă a atribuţiilor mele, zilnice eram introdus într-o cameră în care se găseau o masă, un scaun, 120 de rapoarte şi pliante cu instrucţiuni. Eram lăsat acolo să petrec un timp de obicei cam o jumătate de oră. Acele instrucţiuni conţineau cele mai importante informaţii legate de extraterestri şi de tehnologia lor.”

La sfârşitul lunii martie şi începutul lunii aprile 1992, un radioamator, folosind echipamente extrem de performante, a reuşit să penetreze frecvenţa de lucru folosită de NORAD pentru comunicaţii cu aparatele de tipul AWACS – E3.

Tot cu acest prilej, au fost aflate anumite nume de cod precum *Dark Star Mike* şi *November.* Aparatele Lockheed din cadrul aşa-numitului *„Black* ’ (presupunem că este vorba de

celebrul bombardier B-2) folosesc nume de cod cum ar fi. *Senior bowl, Senior Crown,* iar numele de cod al aparatelor Fl 17A Stealth era *Senior Trend.*

Numele de cod al aparatelor *Proiectului Aurora* este *Senior Citizen.* Ele navighează în jurul globului, decolând de pe coasta de vest a Statelor Unite, traversează Oceanul Pacific realimentându-se cu combstibil deasupra insulei Tahiti, şi aterizează la baza *RAF Machrihanish,* în vestul Scoţiei.

în 1992, cotidianul „The Scotsman” relata că un controlor de zbor al acestei baze monitorizase un aparat ce decolase cu o viteză estimată de 3 Mach.

Recent, s-a susţinut că aparatele *Aurora* pot călători de două ori mai repede decât orice alt aparat aerian cunoscut şi pot atinge viteza de 8 Mach.

Dacă cu foarte mult timp în urmă, Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă Americani era oarecum şovăitoare în acceptarea realităţii existenţei unor astfel de aparate, în prezent savanţii recunosc acest lucru.

Iată, în continuare, câteva fragmente dintr-un raport al acestei asociaţii, al cărui subiect a fost tocmai presupusa existenţă a unor aparate aeriene având la bază tehnologii avansate:

„Ipotezele operaţionale de lucru par a sugera existenţa unui număr important de tipuri de aparate aeriene operaţionale, misterioase: *Aurora/Senior Citiz* aparat aerian de recunoaştere de mare altitudine şi viteză (Mach 4 Mach 6); aparate cu propulsie exotică, de meure viteză (peste Mach), vehicule nepilotate bazate pe „puls détonation” sau motoare cu combustie externă, proiectate pentru misiuni de recunoaştere sau luptă;

TR-3A (Black Manta) aparat subsonic de recunoaştere de tip *Stealth,* similar aparatelor Fl 17A; aparate preprototipuri cu configuraţii variate, unice, destinate testării unor vehicule în curs de a fi sau deja propuse producţiei.

Datorită naturii fragmentare a mărturiilor, şi a declaraţiilor sau a rapoartelor contradictorii, nu se poate elabora o concluzie definitivă, ansamblul datelor de care dispunem conducând doar la schiţarea următoarelor idei: Este posibil ca măcar un aparat aerian experimental de mare altitudine şi viteză să fie supus, în prezent, testelor de zbor.

Dovezile actuale nu permit determinări concrete ale tipului de aparat ce este cunoscut sub numele de *Aurora.* Nu este clar dacă este un vehicul pilotat sau doar un zvon similar cu *D-21,* aparat ce fusese asociat cu avionele *SR-71.* Este puţin probabil, totuşi, ca vehiculele de tip *Aurora* să se afle în producţie sau să aibă satut operaţional.

Este posibil ca programul *TR-3A (Black Manta)* să existe cu adevărat şi, din acest motiv, câteva duzini din aceste aparate pot fi operaţionale sau se pot afla în producţie curentă.

Există o mare probabilitate ca unul sau mai multe aparate preprototipuri *Stealth* să existe cu adevărat, cu toate că acestea nu fac parte propriu-zis din programul de producţie.

Raportul din care v-am prezentat câteva pasaje este important datorită faptului că atestă existenţa unui număr oarecare de aparate experimentale care, în ochii specialiştilor, nu ar reprezenta decât exemplare iniţiale ale unei producţii de scară largă. Totuşi, unii analişti ai fenomenului aviatic sunt de părere că aceste concluzii ar fi

false.

Ei argumentează atitudinea lor prin faptul că ar exista dovezi dintre cele mai solide cum că aparatele *Aurora* ar fi fost folosite deja, în scopuri operaţionale. Ei se sprijină în aceste afirmaţii pe declaraţiile unor martori calificaţi, ce susţin că aceste aparate au fost folosite în timpul războiului din Golf, ca şi pe repetatele observaţii ale aparatelor de acest tip făcute în afara Statelor Unite.

Dar este bine să nu uităm un lucru: în acest capitol s-au luat în calcul proiectele Black Budget numai din SU A… Astfel de proiecte mai există şi în alte ţări precum Federaţa Rusă, China, Japonia, Franţa, etc…de unde pot apare oricînd surprize la care nici nu ne aşteptăm!

MISTERUL DE LA KECKSBURG

Orașul american Keckesurg, situat in vecinătatea maisivului Mount Pleasant, statul Pennsyilvannia, aflat la o distanţă nu mare de graniţa cu Canada, s-a trezit peste noapte în centrul atenţiei ufologilor, și nu numai a lor.

La 8 septembrie 1956, în jurul orei 4:30 P.M., sute de martori au observat pe cer o lumină portocalie uriașă, ce a traversat lacul Erie, precum și alte câteva localităţi învecinate, deplasându-se spre nord. O serie de alte observaţii, provenite de astă dată din provincia canadiană Ontario, au permis, ulterior, să se stabilească traiectoria descendentă a apariţiei.

Un număr destul de important de martori au relatat că observaseră cum din corpul obiectului se desprindeau mici fragmente incandescente, iar trena de fum de însoţea obiectul, vizibilă până la graniţa cu statul New York, a rămas vizibilă pe cer circa 20 de minute.

Presupunând că era vorba de un avion aflat în

dificultate, localnicii au sesizat echipele de intervenţie. întrebaţi fiind despre direcţia în care se deplasa „avionul”, mulţi martori au indicat o poziţie aproximativă de genul „deasupra lacului Erie” sau „la sud de lac”.

Doar câteva minute mai târziu, „ceva” se prăbuşea într-o zonă îndepărtată din apropiera oraşului Kecksburg, unda de şoc a impactului fiind înregistrată de seismograful aflat la Willow Ruin Airport, la 25 de mile de oraşul Detroit.

Localnicii, organizaţi ad-noc, au pornit imediat in căutarea misteriosului obiect şi au descoperit pe malul lacului Michigan, fâşii metalice care căzuseră din cer. Oamenii au făcut imediat legătura între deplasarea obiectului strălucitor şi resturile metalice găsite. Ei au făcut cunoscute autorităţilor ipoteza lor, numai că specialiştii USAF au rămas sceptici; de altfel, aceştia au dat publicităţii un comunicat în care se spunea că „…au fost găsite fâşii metalice, dar acestea nu provin din spaţiu”. Potrivit comunicatului, fâşiile metalice găsite fuseseră folosite în cadrul unui exerciţiu militar şi fuseseră folosite pentru a se bruia sistemele radar.

De-a lungul întregii regiunii survolate de „avionul aflat în dificultate”, atunci când părţile incandescente desprinse din acesta au atins solul, au izbucnit mici incendii, pompierii având de lucru câteva ore bune.

O întreagă armată de ziarişti cercetau terenul de-a lungul şi de-a latul, luând declaraţii martorilor, în speranţa că vor avea şansa de a localiza zona impactului. Norocul a fost însă de partea unei oarecare doamne Jones, ce locuia foarte aproape de Mount Pleasant. Ea susţinea că obiectul se prăbuşise în pădure, la „*doar un kilometru şi un pic*” de casa sa. Cei doi băieţi ai ei fuseseră martori oculari ai apariţiei

obiectului, pe care l-au descris ca pe o *„stea în flăcări”*. Imediat după dispariţia lui în spatele copacilor, din pădure s-a ridicat o palmă de fum. Copiii au vrut să plece în cercetare, însă doamna Jones, intuind posibilitatea existenţei vreunui pericol, i-a oprit după numai câţiva zeci de metri.

Imediat au fost alertaţi pompierii voluntari, cărora li s-a spus că aveau de căutat un avion ce se prăbușise în pădure şi explodase. Paralel cu acţiunile de căutare pe teren, organele de anchetă au început o verificare amănunţită a orarelor și a culoarelor de zbor, încetul cu încetul ajungându-se la concluzia, uluitoare, că nu putea fi vorba de un avion. Poate, cel mult, un avion militar. în tot cazul, s-a decis anunţarea evenimentului serviciilor de securitate ale armatei.

în jurul orei 19:30, la mai bine de trei ore de ia prima semnalare a obiectului în flăcări, un pompier, sau poate o persoană îmbrăcată în uniforma pompierilor, însoţită de o alta, probabil agent guvernamental, au ajuns la locul impactului. Aveau asupra lor un contor Geiger de tipul celor folosite de apărarea civilă.

După circa 15 minute petrecute acolo, cei doi s-au îndepărtat. La un moment dat s-au întâlnit cu un localnic, John Murphy, ce se afla în apropierea lizierii pădurii. El i-a întrebat pe cei doi ce au văzut. Pompierul i-a dat un răspuns foarte scurt „Nu ştiu” şi a continuat, spunându-i că dacă doreşte alte informaţii să se adreseze armatei.

Zvonul că ceva misterios posibil o farfurie zburătoare se prăbușise undeva în pădure s-a răspândit cu o uluitoare repeziciune. Au început să-și facă apariţia sute de mașini înţesate de curioşi. Cele câteva drumuri secundare ce duceau spre pădure erau pline de amatorii de senzaţional. Cu toate

că părea o sarcină imposibilă, poliţia a reuşit să protejeze zona şi locul impactului.

Operaţiunea era acum condusă direct de armată; sediul detaşamentului de pompieri voluntari din Kecksburg era acum ocupat de ofiţeri ai serviciilor de securitate ale armatei, în clădire fusese adus un mare număr de echipament specific, inclusiv o staţie radio de mare putere; soldaţi înarmaţi patrulau în zonă. Foarte mulţi localnici au observat vehicule militare îndreptându-se spre pădure, inclusiv un camion cu o remorcă-platformă. Alte două vehicule similare, una transportând o mică macara, au fost văzute pătrunzând printre copaci, adânc în pădure.

Interesul asupra întregului eveniment a sporit de câteva ori în momentul în care s-a aflat că la o bază aeriană din zonă aterizase un aparat al USAF ce transportase o echipă de militari şi personal ştiinţific de cel mai înalt nivel.

Mai târziu, unii martori au remarcat o coloană de vehicule militare ce se deplasa dinspre zona prăbuşirii. în această coloană se găsea şi un camion pe a cărei remorcă-platformă se puteau distinge o încărcătură de formă neobişnuită, acoperită cu o prelată. Vesta s-a răspândit cu repeziciune în întreg oraşul; cea mai vehiculată ipoteză era aceea a prăbuşirii unui avion militar. însă aceasta a fost negată de surse oficiale, mai mult chiar, pentru a se crea confuzie, au fost făcute intenţionat câteva mici indiscreţii, potrivit cărora nu era vorba de un avion, ci de un meteorit.

Iar pentru a părea autentice, ele au fost „sprijinite” de o declaraţie oficială a USAF, în care se spunea că, în ciuda unei căutări asidue, ce durase 24 de ore, în pădure nu fusese găsit nimic.

Investigatorii civili au rămas surprinşi de toate aceste

declaraţii, oficiale şi neoficiale, deoarece ipoteza meteoritului „scârţia” în multe locuri. Astfel, după adunarea a sute de declaraţii ale martorilor oculari, a reieşit că obiectul făcuse, la un moment dat, un viraj de apox.25 – 30 de grade, după care îşi continuase deplasarea pe o traiectorie descendentă, în linie dreaptă, până la impactul cu solul.

Viteza de deplasare a fost stabilită la aproximativ 8500 km/h, mult inferioară velocităţii unui meteorit, care este, se ştie, de 48.000 de km/h. şi apoi, ce meteorit poate efectua un viraj în cursul traiectoriei sale? Incidentul a rămas o enigmă. De reţinut că atunci, în 1965, ca şi astăzi de altfel, ipoteza unei evenuale prăbuşiri a unui OZN de origine extraterestă nu fusese dovedită, dar nici nu fusese respinsă în întregime.

La 25 de ani de la incident, în 1990, o echipă de investigatori condusă de Stan Gordon, membru al Asociaţiei de Studiere a Inexplicabilului, din Pennsylvania, a decis să reanalizeze cazul prăbuşirii de la Kecksburg. în urma unei anchete desfăşurate pe scară largă, echipa de cercetători a reuşit să localizeze câţiva dintre martorii direcţi sau indirecţi ai evenimentului.

James Romanki avea, în 1965, 18 ani şi făcea parte din corpul pompierilor voluntari din Kecksburg. Atunci, la vremea incidentului, era membru al uneia dintre echipele ce încercau să localizeze locul unde se presupunea că se prăbuşise un avion. Intervievat de echipa lui Stan Gordon, el şi-a amintit că văzuse OZN-ul la sol:

„Nu avea aripi, motoare, elice sau fuselaj, nu avea ferestre, uşi, nu avea spărturi sau îmbinări. Era o singură piesă uriaşă, de metal”. Obiectul avea o formă de ghindă*, o ghindă de bronz de aproximativ 3,50 metri înălţime şi

aproximativ 3 metri în diametru la bază, şi avea o margine teşită ce era uşor ridicată.

Apropiindu-se mai mult de straniul corp, Romanski a observat că pe peretele de metal erau inscripţionate semne misterioase, în 1990, datorită unui documentar realizat în cadrul programului *Unsolved Mysteries* (Mistere Nerezolvate), cele

Cu prilejul unor discuţii ce au avut loc la Roswell cu ocazia Simpozionului „Rosweel la a 60 a aniversare"din anul 2007 organizat de **Centrul de Studii şi Cercetări Ufologice din Roswell, New Mexico, unii specialişti ufologi americani au adus argumente potrivit cărora acesta capsulă era una din primele prototipuri experimentate pentru viitorul program Apollo – Omul pe Lună. Cazuri asemănătoare de ca la sol, ci cu aterizări urmate de decolări în faţa unor martori, sunt cazurile Soccorro,** New **Mexic, martor poliţistul Zamora şi Valea Plopului România, martori mai mulţi săteni. Şi aceste două „nave" au avut pe „carcasă" inscripţii indecifrabile. atît pentru martori cît şi pentru specialişti** petrecute la Kecksburg au captat interesul general. Potrivit celor spuse în cadrul programului, sute de alţi martori, prin declaraţiile lor, au sporit credibilitatea şi greutatea probelor deja deţinute.

Printre aceştia s-a numărat şi un fost ofiţer al poliţiei militare din cadrul USAF care, în 1965 se afla la baza aeriană Lockbome, în apropiere de Columbus, Ohio. Sub pseudonimul Robert Adams, el a dezvăluit că unităţile de intervenţie au fost puse în stare de alertă roşie încă din primele ore ale zilei de 10 decembrie, la doar câteva ore de la confirmarea prăbuşirii unui obiect necunoscut în apropiere de Kecksburg.

Adams, împreună cu unitatea din care făcea parte, a fost trimis la un hangar căruia urma să îi asigure paza. La un moment dat, „...un camion-platformă, ducând un obiect acoperit cu o prelată, a intrat în hangar, iar ofiţerii superiori ne-au ordonat să tragem în oricine ar încerca să intre fără permis special.”

Mai târziu, prin faţa sa a trecut un alt camion ce transporta o încărcătură camuflată, având de două ori mărimea unei maşini Wolkswagen. Adams a fost schimbat din post între orele 6 și 7 dimineaţa, camionul cu obiectul respectiv pe platformă părăsind baza în aceeaşi zi, în jurul orei 19:30, cu destinaţia baza aeriană *Wright-Patterson,* aflată la o distanţă de aproximativ 160 km.

Un an mai târziu, Adams a fost disponibilizat din cadrul Forţelor Aeriene, măsură pe care el o consideră foarte ciudată, o manevră deliberată, datorată evenimentelor la care fusese martor.

Un alt martor, cu pseudonimul John Cummings, susţine că a văzut obiectul cu ochii săi, în incinta unui hangar al bazei *Wright-Patterson,* la 12 decembrie 1965. El era şofer al unei companii de materiale de construcţii din Dayton, care efectua dese livrări acestei baze.

La 11 decembrie, un ofiţer superior al bazei a venit la sediul companiei şi a comandat un număr de cărămizi cu rezistnţă sporită la radiaţii, necesare construcţiei unei camere speciale de protecţie într-una din clădirile bazei. A doua zi, Cummings, însoțit de vărul său, de asemena angajat al aceleiaşi companii, a livrat peste 6000 de cărămizi. „Descărcăm cărămizile pe nişte paleţi”.

„Vărul meu şi cu mine am hotărât să ne furişăm în hangar pentru a vedea ce era atât de secret”. Din nefericire,

cei doi au fost surprinşi de gardieni, dar nu înainte de a reuşi să vadă obiectul. Acesta avea o formă de clopot, de culoare bronz-închis şi avea în jur de 4 metri în diametru la bază şi aproximativ 3,50 metri înălţime.

Obiectul era susţinut de un eşafod acoperit pe trei părţi de o pânză suspendată de tavan, care-1 învăluia ca o paraşută, în jurul lui se aflau în jur de 15 persoane, îmbrăcate în costume de protecţie, care încercau să deschidă obiectul. „Am fost scoşi afată şi ni s-a spus să uităm ceea ce văzusem, că în 20 de ani obiectul va deveni un lucru obişnuit."

Cummings a furnizat o mulţime de alte date, foarte interesante şi incitante, chiar dacă greu de verificat. Astfel, el a susţinut că i s-ar fi spus că oamenii de ştiinţă nu reușiseră să pătrundă în interiorul obiectului, în ciuda folosirii frezelor cu diamante sau a lămpilor cu acetilenă.

Chiar mai incredibilă a fost ipoteza căruia containerul de bronz ar fi conţinut corpurile unor fiinţe extraterestre mai mult ca sigur rănite. Această informaţie, cumulată cu ceea ce văzuse în interiorul hangarului, l-a determinat pe Cummings să fie convins că obiectul era, într-adevăr, aparatul prăbușit la Kecksburg.

Leonard Stringfield, un renumit cercetător american specializat în investigarea cazurilor de prăbuşiri-aterizări de

OZN-uri, din nefericire decedat în 1996, era de părere că: „Kecksburg deţine o importanţă la fel de mare ca şi faimosul caz Roseell.

Numeroşi investigatori sunt de părere că guvernul american a recuperat corpuri ale unor fiinţe extraterestre, după una sau chiar două prăbuşiri ale unor nave în deşert, în apropiere de Ros well, în 1947. Având în vedere cantitatea

de informaţii, eu plasez cazul Kecksbrug pe primul loc după Roswell cel meii important caz de recuperare a uni OZN din istorie.

în acest caz Gordon a adunat zeci de documente şi a compilat sute de pagini de investigaţii. Important este că zilnic ies la iveală noi date şi informaţii.

Totuşi, să fie vorba de o navă spaţială extraterestră?

Datele pe care le avem, precum şi vasta operaţiune de recuperare şi încercările de a analiza originea obiectului, tind să convergă spre o clasică operaţiune de recuperare a unui vehicul non-terestru, însoţită de obişnuita operaţiune de camuflare a acestui lucru. întrebarea este ce anume să se camufleze? Recuperarea unei nave spaţiale extraterestre? A unui vehicul experimental al USAF?

Potrivit revistei britanice *Ufo Magazine,* un dosar al cazului Kecksburg, întocmit de un cercetător britanic în 1994, aruncă o lumină nouă asupra celor petrecute. Astfel, studiul aminteşte că la 23 noiembrie 1965, dintr-o zonă secretă aflată adânc în interiorul teritoriului fostei Uniuni Sovietice, a fost lansată, în secret, o rachetă spaţială.

Aceasta purta satelitul Cosmos-96, a cărui construcţie era bazată pe o formă modificată a navei Soiuz, al cărui design era bazat pe forma clopotului de scufundare.

Colonelul Rodnez s. Lusey, şef-adjunct al Statului Major al *US Space Commanda* dezvăluit că „Cosmos-96 intenţiona să fie o sondă spaţială cu destinaţia planeta Venus: datorită însă unor defecţiuni a rachetei purtătoare, satelitul s-a prăbuşit, la 9 decembrie 1965, într-o locaţie situată la 51,8 grade lat. N şi 82,5 grade long. V”. colonelul a mai adăugat că inscripţiile „extraterestre” găsite pe obiect şi descrise de unii martori, ar fi, de fapt, o scriere obişnuită în limba rusă, limbă

ce ar putea fi considerată „extraterestră” pentru mulţi.

Cu alte cuvinte, ceea ce se prăbuşise la Kecksburg nu era altceva decât un satelit. într-adevăr, ipoteza cercetătorului britanic pare a fi cea mai la îndemână, cu toate că unele neclarităţi mai persistă încă. De exemplu, nu se explică modul în care satelitul ar fi putut face un viraj de 25 de grade la o înălţime îndeajuns de mică pentru a fi observat de martorii de la sol.

La 23 noiembrie 1965, sovieticii aveau deja trei sonde în drum spre planeta Venus: Venus-1, lansată la 12 februarie 1961, Venus-2 lansată la 12 noiembrie 1965 şi Venus 3 lansată la 16 noiembrie 1965; de fiecare dată lansarea a fost anunţată cu surle şi trâmbiţe ca fiind un succes deplin.

Satelitul Cosoms-96 a fost lansat, într-adevăr, la 23 noiembrie 1965 având perigeul de 209 km şi apogeul de 262 km, o înclinaţie de 51 de grade, iar perioada de rotaţie în jurul Pământului era de 89,2 minute. Lansările în cadrul programului Cosmos s-au făcut de la cosmodromurile Kapustin-Yar (Marea Caspică-Volga), cu rachete Lans-Cosmos, pe orbite cu înclinaţie de 49 de grade şi de la Baikonur, cu rachete R-7. De aceea ne întrebăm de ce să fi vrut ruşii să trimită încă o sondă spre Venus?

Forma cea mai des folosită a sateliţilor programului Cosmos a fost cea a unui corp cilindric, cu capace semisferice, compartimentat în rezervoare cu propergol, modul de serviciu şi blocul echipamentelor ştiinţifice, la exterior găsindu-se panouri solare, antene, senzori şi alte prelungiri ale instrumentelor aflate la bord.

Obiectul găsit în pădurile de lângă Kecksburg nu părea a avea aceste caracteristici; martorii oculari l-au descris, mai degrabă, ca pe o „ghindă”, o singură piesă uriaşă de metal, de

forma unei ghinde.

Referindu-se la inscripţia de pe corpul obiectului, ce se presupunea că ar fi fost litere chirilice, James Romansky susţine că deşi cunoaşte foarte bine limba rusă, nu a reuşit să descifreze înscrisul.

Este adevărat că, potrivit unui studiu publicat în 1994 de *Teal Space Consulting Group,* cu sediul în Virginia, a cărui temă a constituit-o misiunile spaţiale eşuate în ultimii 36 de ani, nava spaţială care a înregistrat cel mai renumit eşec a fost seria satelitului Cosmos.

„Acestea deţin un adevărat record în privinţa duratei scurte de viaţă, adeseori explodând în decurs de numai câteva luni de la lansare precizează analistul Marco Caceres, care însă nu menţionează motivele care au stat la baza acestui trist mister.

într-unul din numerele sale din 1981, cunoscuta revistă ştiinţifică franceză *„La Recherche*” a publicat, poate, cel mai straniu articol din existenţa sa, textul fiind însoţit de un document fotografic inedit. Revista insistă pe lângă cititorii săi să nu elimine apriori şi alte explicaţii ale cazului, fiind plauzibile şi alte ipoteze interpretative. Iată relatarea celor întâmplate, conform declaraţiilor unui participant la evenimente:

în după-amiaza zilei de 7 iulie 1947, la ora 14:20, a fost semnalată prăbuşirea pe teritoriul mexican a unui obiect zburător neobişnuit. Cum acest fapt s-a produs în apropiere de graniţa cu Statele Unite, la scurt timp au sosit în zonă militari americani şi mexicani, care au trecut imediat la căutarea în comun a locului prăbuşirii.

Interesul era deosebit, întrucât, după cum au afirmat unii observatori, acest obiect zburător ar fi fost reperat la

ora 13:22 de radarurile din Washington, el parcurgând, deci, într-o oră, un traseu de 4.000 de km. La acea dată, pe Terra nu exista nici un aparat de zbor capabil să atingă asemenea viteză.

Căutările au continuat fără întrerupere şi după căderea întunericului, epava obiectului, care mai fumega la 12 ore de la prăbuşire (!), fiind reperată abia în jurul orei 2:15 A.M.

Reușind să ajungă la locul prăbușirii, într-o vale împădurită înconjurată de dealuri accidentate, militarii s-au aflat în faţa resturilor unei nave aeriene metalice, al cărui înveliş fusese spulberat de o explozie deosebit de puternică. La diferite distanţe în jur au fost găsite fragmente lamelare, confecţionate dintr-un material foarte dur.

După unele aprecieri, obiectul ar fi avut o formă circulară, cu un diametru de aproximativ 27 de metri. în partea centrală se pare că obiectul ar fi avut un dom, a cărui înălţime ar fi fost de circa 8 metri. Printre rămășițele navei nu a putut fi văzută nici o parte a sistemului de propulsie, dar, în schimb, a fost găsit corpul unei creaturi parţial arse.

Acest trup, deşi de tip hummanoid, nu era în nici un caz al unei fiinţe de pe Terra. Capul său, raportat la dimensiunile corpului, era deosebit de mare, nu avea nici nas şi nici urechi, dar orificiile respective se aflau la locurile ştiute; gura nu avea buze, fiind doar o simplă deschidere şi nu avea dinţi şi nici limbă. Deşii ochii îi erau arşi, orbitele erau anormal de mari, putându-se bănui că ar fi putut permite o vedere de 180 de grade.

La înălţimea trupului de 1.37 metri, picioarele erau proporţionate ca și la oameni, dar brațele păreau a fi deosebit de lungi; mâinile aveau câte patru degete.

Medicii care au efectuat pe loc o serie de analize

preliminare au constatat că ţesuturile musculare care nu erau arse, erau moi. Lichidul ce a fost găsit în vene a constituit, de asemenea, o surpriză, fiind incolor, cu un uşor reflex verzui şi un puternic miros de sulf.

După ce au fost făcute sute de fotografii, corpul ciudatei fiinţe a fost îmbarcat la bordul unui aparat de transport C-47 şi dus la o bază militată din Statele Unite. Epava a fost încărcată în trailere, care s-au îndreptat spre centrele secrete de cercetare militare americane.

Potrivit revistei franceze, a existat un martor care a reuşit să păstreze un film făcut la locul catastrofei şi pe care l-a dat publicităţii în 1980. Au urmat expertizele făcute asupra filmului, executate la celebrele laboratoare GSW, care au dat verdictul că pelicula are vechimea respectivă şi este autentic.

Cert este că după această senzaţională dezvăluire publică, nu a mai putut fi văzut nici filmul, nici ciudatul martor.

Cercul pare că se închide, deci, aviz...amatorilor!

FENOMENE NATURALE…
DE EXCEPŢIE

*

Pentru explicarea apariţiilor OZN-urilor prin intermediul unor fenomene naturale rare, uneori au fost invocate Aurora Boreală şi Australă şi vestita „Rază Verde”.

Deoarece aceste fenomene mai ridică, încă, multe semne de întrebare, prezentăm în continuare, în descrierea succintă a căpitanului de cursă lungă Jean Suciu Vidali, cele două apariţii care impresionează prin măreţia lor.

RAZA VERDE

în cursul iernii polare a anului 1971-1972, navigam

printre gheţurile arctice, în Marea Labrador, peste paralela de 60 de grade nordică şi meridianul 55 grade vestic, la bordul navei oceanice trauler „în cursul zilei de 20 februarie 1972, la apus de soare, am avut rara ocazie de a vedea vestita şi fascinanta „rază verde", după cum o numesc marinarii sau „flacăra verde" după cum o numesc astronomii.

De asemenea, în iarna polară 1972-1973, aflându-mă printe banchize şi icebergurі, într-o zonă apropiată Groenlandei, spre Strâmtoarea Davis, 60 grade 15 latitudine nordică şi 56 grade 10 longitudine vestică în seara zilei de miercuri, 17 februarie 1973, orele 17:30 meridianul local, mi s-a oferit a doua oară prilejul de a observa vestita „rază verde", de astă dată în condiţii climaterice favorabile.

Era o zi senină şi geroasă, soarele, râzând cu dinţi, trimetea raze strălucitoare care, izbindu-se de imensitatea cristalelor de gheaţă lucioasă, se reflectau în toate direcţiile, răspândind o luminiscenţă orbitoare, dar cu o vizibilitate excepţională, ce lărgea orizonul până la mari distanţe.

Fenomenul a apărui succesiv, în momentul răsăritului şi apusului de soare, când mai rămâne un segment al părţii superioare a discului solar deasupra orizontului, culoarea acestuia se schimbă succesiv, de la portocaliu aprins, spre violet sau combinat verde-albastu-coba

Fenomenul a durat circa 1 – 2 secunde „raza sau „flacăra verde" strălucind mai intens în momentul în care segmenul discului solar apunea. Culoarea verde strălucitoare era vizibilă atât cu ochiul liber, cât mai ales cu luneta sau binoclul Je navigaţie.

Discul solar, pentru scurt timp, nu mai apare „roşu" ci „verde". Cauza sa explică prin efectele de refracţie şi, comparativ, apare ca un crater de vulcan în erupţie, care

aruncă în văzduh limbi de vapori verzi urmaţi de fascinata „flacără verde”care, într-o clipă, uimeşte şi incită pentru totdeauna sufletul şi mintea celor care au avut prilejul s-o zărească.

Ne aflam pe o zonă apropiată de coasta Peninsulei Labrador, în sudul insulei Baffin. Era o noapte întucecoasă şi geroasă, termometrul înregistrând temperaturi scăzute 25, – 30 grade C).

Deodată, din îmdtul cerului a apărut coborând o perdea uriaşă şi jucăuşă, ale cărei falduri condulatorii se mişcau mereu şi încetişor, deplasându-se ca purtate de un zefir uşor sau de o briză lentă.

Această perdea imensă, ţesută din dese linii de raze luminoase, răspândea fascicole multicolore, asemănătoare cu desenele unui covor de curcubee verticale. Aceste zeci, sute de curcubee, difuzau în toată atmosfera o lumină feerică, grandioasă.

Culorile spectrului solar alternau succesiv de la portocaliu, la ultraviolet, unele sectoare costituind fâşii foarte luminoase, ca nişte proiectoare, altele fiind asemănătoare unor snopi de artificii.

Aveam impresia că aureola era mobilă. Mai întâi se apropia dintr-o direcţie, apoi se îndepărta mişcându-se, atât pe verticală, cât şi pe orizontală. în dansul ei cosmic, parcă venea până deasuprea navelor, la circa 200-300 metri înălţime.[16]

In zonă erau atunci patru nave, dintre care două

---

16 în anul 2007 şi 2008 am avut ocazia să studiez Aurorele Polare dincolo de Cercul Polar de Nord în : Nordul Norvegiei în Arhipelagul Svalbard, în Groelanda şi Alaska,pentru Emisfera Boreală, cît şi dincolo de Cercul Polar de Sud , în Sudul Strămtorii Magellan, pentru Emisfera Australă. Pentru prima oară Aurora Polară Boreală am observat-o la Sankt Petersburg în 1986.

româneşti, una germană şi una poloneză. Toţi martorii au rămas adânc impresionaţi, uluiţi de frumuseţea fără asemănare a acestui fenomen cosmic, cunoscut sub numele de „Aurora Boreală”

TRIUNGHIUL BERMUDELOR,

ÎN BERMUDE SI NU NUMAI

Dispariţiile misterioase a peste 100 de avioane şi nave, riregistrate în ultimii 45 de ani în zona cunoscută sub numele de ***Triunghiul Bermudelor,*** au constituit substanţa

A

a nenumărate povestiri, romane şi filme de succes. In acelaşi timp, oamenii de ştiinţă au emis diverse ipoteze, pentru a suplini absenţa unor indicii revelatoare.

S-a presupus că ar fi vorba de furtuni magnetice, uragane apărute pe neaşteptate, unii savanţi au venit cu ipoteze mult mai îndrăzneţe (existenţa în zona respectivă a unor noduli spaţio-temporali) sau de-a dreptul fanteziste (dispariţiile ar fi fost cauzate de intervenţia urmașilor atlanţilor refugiaţi sub ape, sau a unor extraterestri). Cert este că, în perimetrul celor 36.000 km pătraţi ai *triung*, cu un vârf în sudul Floridei, cu al doilea în insulele Bermude și al treila în Puerto Rico (zonă în care numărul observaţiilor OZN şi a unor creaturi ciudate este impresinant de mare), dispariţiile au avut ca unic numitor comun absenţa oricărei explicaţii corerente.

Se pare, însă, că unul dintre cele mai importante mistere ale ***Triungiului Bermudelor*** s-a lăsat descifrat.

O companie din New York, specializată în cercetări subacvatice pentru descoperirea comorilor din galioanele spaniole scufundate în apropierea coastelor Floridei, a scos la iveală rămăşiţele a cinci avioane, aparţinând marinei

americane. Cu uimire s-a constatat că era vorba de celebra „escadrilă pierdută”.

Avioanele au decolat de la Fort Lauderdale în ziua de 5 decembrie 1945 şi au dispărut fără nici o urmă, câteva zeci de minute mai târziu. Istoria *Zborului 19,* cum mai este numit cazul în literatura de specialitate, a constituit una dintre pietrele de temelie ale mitului legat de *Triunghiul Bermudelor,* mit născut în 1950, când un reporter al agenţiei de presă *Associated Press,* E.V.H. Jones, a întocmit un raport referitor la mai multe avioane şi nave maritime dispărute în zona respectivă.

Povestea a fost reluată şi îmbogăţită cu noi date şi comentarii de diverse alte publicaţii, până ce, prin anii 60, *Triunghiul Bermudelor* devenise o adevărată fixaţie colectivă.

încă nu au fost identificate toate numerele de înregistrare ale avioanelor descoperite sub apă la o adâncime de 230 de metri şi la 15 km depărtare în larg de Fort Lauderdale, însă unul dintre ele avea inscripţionat pe fuselaj numărul 28, număr ce ar corespunde numărului purtat de avionulcomandat al „escadrilei pierdute”. Deocamdată, pentru descoperirea făcută, compania de cercetări a primit 150.000 de dolari.

Triunghiul Bermudelor a dat naştere nu numai la enigme, ci şi la întâmplări care mai de care mai dramatice. Una dintre ele este naufragiul sau dispariţia vasului japonez *„Raifuku Maru*”, despre care s-a spus că a avut loc în decembrie 1924, când marinarii acestuia au cerut ajutor printr-un apel radiotelegrafiat: „Ne ameninţă un pumnal. Veniţi repede. Nto putem scăpa.”

Ce putea fi acest pumnal? O trombă? Dar cum ar fi putut confunda nişte marinari încercaţi o trombă cu un…

pumnal?

Ceea ce se ştie cu precizie e că vasul american *„Homeric”,* care a recepţionat apelul şi a ajuns la locul cu pricina după aproximativ trei ore de mers cu viteză maximă, a fost întâmpinat de o furtună extrem de puternică.

Lucrurile au rămas nelămurite până în ziua de astăzi. Unii specialişti care au cercetat dierse mărturii, inclusiv documentele care au mai putut fi reunite, susţin că au reuşit să facă lumină în această poveste. Astfel, s-a stabilit că evenimentul s-a petrecut nu în decembrie 1924, ci în aprilie 1925. *„Raifuku Maru*” naviga, în momentul naufragiului, de la Boston la Hamburg.

Potrivit poziţiei indicate în apelul de ajutor, vasul se afla la 41 grade 43 latitudine nordică şi 61 grade 39 longitudine vestică, deci departe de zona Bermudelor, care, de fapt, nu era în drumul navei. Mesajul cu pricina a fost transmis în engleză, limbă în care, *daggei*”înseamnă pumnal, iar *„danger”* pericol.

în alfabetul Morse, litera N este reprezentată printr-o linie şi un punct. Iar litera G prin două linii şi un punct. Telegrafistul japonez, înspăimântat de furtună, se prea poate să fi bătut pentru litera N o linie în plus şi astfel cuvântul a ieşit *„danger”,* de unde şi enigmaticul „pumnal”.

în februarie 1948, vasul *Urang-Medan* a naufragiat în strâmtorea Malacca. Salvatorii urcaţi la bord au constatat că toţi membrii echipajului erau morţi, fiecare la locul lui de muncă. Figurile erau crispate într-o grimasă de durere.

Câinele vasului zăcea şi el fără viaţă. Fapt curios, trupurile nu posedau urme de violenţă. Nu fuseseră otrăviţi sau asfixiaţi… Se pare că există mai multe întâmplări de acest fel care, alături de cele din *Triunghiul Bermudelor* şi

Triunghiul Diavolului, au rămas până în prezent fără răspuns.

Mourmelon este o comună oarecare, cu vreo 5.000 de suflete, situată în regiunea Marne din nordul Franţei. Aşezarea a fost înscrisă totuşi în dicţionarul Larousse datorită bazei sale militare. Actualul renume şi l-a dobândit, însă, printr-o serie de dispariţii fără urmă şi fără noimă, cărora le-au căzut victime nouă tineri militari din tabăra Mourmelon.

Debutul s-a petrecut în 1980, când soldatul Patrik Dubois, de 19 ani, a dispărut în apropierea cazărmii. Un an mai târziu, alţi trei ostaşi nu au mai Fevenit Ia unitate. Autorităţile i-au declarat dezertori, dar familiile tinerilor dispăruţi nu au acceptat această acuzaţie, aducând dovezi în sprijinul seriozităţii şi caracterului lor integru. După alte două întâmplări, tot atât de misterioase, care au provocat o adâncă emoţie în regiunea Mame, baza militară Mourmelon a devenit cunoscută ca *„Triunghiul Francez al'*

Au urmat alte trei dispariţii. Patrik Gache nu s-a mai întors la bază dintr-o permisie, deşi era un ostaş disciplinat, liniştit şi fără probleme. A dispărut şi Guy Antoniak, de 21 de ani, învoit într-o duminică spre a pregăti, împreună cu soţia sa, Patricia, prima aniversare a fiicei lor. Potrivit cercetărilor, tânărul soldat plecase pe jos din staţia de cale ferată spre baza Mourmelon, unde nu a mai ajuns.

Presa franceză a insistat mult asupra stării de durere disperată a familiilor, de îngrijorare profundă a localnicilor şi de încordare printre militarii taberei, stare agravată şi de faptul că organele de anchetă nu au descoperit încâ, nici un indiciu privind dramele de la Mourmelon.

BAALBECK, COSMODROM PENTRU EXTRATERESTRI

Experimentăm un vis? O teamă? Este greu de spus:um

poate fi interpretată întrebarea noastră, a locuitorilor Terrei: suntem singuri în Univers? Oricum, se poate înclina spre speranţa noastră că suntem singuri în Univers şi că, mai devreme sau mai târziu, vom găsi vecini… de planete, de corpuri cereşti, cu care să stabilim şi să întreţinem legături prieteneşti.

Dar, oare, n-au fost emise şi în zilele noastre ipoteze, n-au fost încercări de aducere a unor dovezi în sprijinul teoriilor că Pământul a fost vizitat de fiinţe extraterestre?

Nu au fost interpretate unele desene, basoreliefuri sau statuete ca reprezentându-i pe vizitatori, îmbrăcaţi în costume asemănătoare celor ale astronauţilor de astăzi? Nu s-au făcut afirmaţii privind existenţa unor perimetre care ar fi servit la aterizarea si decolarea navelor folosite de ei?

Sau transmiterea unor mesaje către extraterestri? Nu a existat şi în unele ţări, mai există încă acea modă după care extraterestri sau nave… teleghidate ale acestora ar încerca să se apropie de suprafaţa globului?

Sau că, dimpotrivă, OZN-urile ar reprezenta navele unor oameni care au părăsit Terra cu zece milenii în urmă, iar acum se întorc, brusc menţinând de ce oare? enigma asupra identităţii lor?

S-au scris tomuri întregi în tentativa de a se acredita ideea că unele construcţii executate cu mii de ani în urmă, în diferite zone ale planetei noastre, n-ar fi fost posibil a fi ridicate datorită complexităţii sau greutăţii componentelor lor fără cncursul unor fiinţe venite de pe alte planete sau al dispozitivelor create de acestea.

După unii autori, în această arie s-ar înscrie, de pildă, piramidele; sau uriaşele blocuri masive de piatră ale

maiestuaselor construcţii de la în Liban. Acestea sunt în număr de trei, având dimensiuni impresionante. Toate au aceeaşi lăţime şi înălţime: 3,65 şi respectiv 4,34 metri; lungimile însă diferă: 19,59 metri, 19,30 metri şi 19,10 metri.

Calculele arată că greutatea fiecăruia dintre blocuri se situează în jurul a 1200 de tone, cu mici diferenţe. Pe terasa formată de aceasta, romanii au construit, între anii 660 şi 250 î. Ch., unul dintre cele mai admirabile ansambluri arhitecturale ale antichităţii, care reuneşte două temple închinate zeilor Jupiter şi Bachus, şi o curte interioară.

Dar cercetătorii atestă că înaintea construcţiilor romane terasa exista, aici ridicându-se templul zeului Haddad, zeul focului în panteonul armenilor. Tot aici a fost slăvit zeul Baal, unii istorici considerând că „” ar însemna

„Darul lui Baal”.

La cele trei blocuri se adaugă al patrulea, numit Piatra Sudului, de dimensiuni mai mari – 4,80 x 21,49 metri aflat părăsit într-o carieră, deci neînglobat în terasă.

Evident, ţinând cont de „tehnica” din acele timpuri, apar întrebări fireşti, cum au putut fi tăiate şi finisate acele blocuri, cum au fost ele transportate la terasă şi cum a fost dislocat al patrulea, ţinând cont că, după afirmaţiile specialiştilor, greutatea fiecăruia depăşeşte cu aproximativ 300 de tone sarcina pe care ar putea-o ridica cea mai puternică macara existentă acum în lume şi că pentru punera în mişcare a unuia ar fi necesari circa 40.000 de oameni?

Lipsa, deocamdată, a unor răspunsuri certe a făcut loc, cum era de aşteptat, unor ipoteze neobişnuite, dintre acestea nelipsind cea referitoare la prezenţa extraterestrilor, cu mii

de ani în urmă, terasa respectivă servind drept cosmodrom pentru călătorii astrali, fiinţe care, conform unor păreri, au fost nevoite să întrerupă brusc lucrările la amenajarea unui teren de aterizare pentru navele lor cosmice şi au părăsit Terra, nu înainte de a fi lăsat pământenilor, ca semn al prezenţei lor, un mesaj ascuns sub terasă…

Alte supoziţii se referă la existenţa în acest loc greu accesibil a unui mare depozit de carburanţi al extraterestrilor, sau chiar a unui depozit de deşeuri radioactive. închipuiri? Realitate? Sunt întrebări la care nu numai arheologii trebuie să răspundă.

Se va găsi vreodată, oare, un răspuns lipsit de ambiguităţi?

Până atunci, haideţi să aruncăm o privire asupra unei ştiinţe mai puţin cunoscute: arheoastonomia, una dintre ramurile de frontieră ale ştiinţei, care are ca scop precizarea cunoştinţelor astronomice ale vechilor civilizaţii. Datele pe care se bazează această ştiinţă sunt destul de limitate, fragmentate şi chiar lipsite de precizie, incluzând unele documente scrise şi mai ales fragmente architecturale, sculpturi, elemente din construcţii vechi.

întemeietorul arheoastronomiei poate fi socotit renumitul astronom Norman Lockyer (1836-1920) care, cu un secol în urmă, a studiat orientarea piramidelor greceşti, demonstrând că egiptenii cunoşteau o metodă precisă pentru determinarea, prin obsevaţii astronomice, a punctelor cardinale. Majoritatea lucrărilor prezentate la secţiuni speciale, în cadrul congreselor internaţionale de astronomie sau de arheologie, se refereau la arheoastronomia civilizaţiilor preistorice din America de Sud.

De exemplu, în apropierea localităţii Nazca din Peru, există un deşert cu lăţimea de 15 km care este brăzdat de o serie de linii ce se intersectează. Regiunea respectivă aproape că nu cunoaşte deloc ploaia, astfel că orice urmă rămâne imprimată pentru milenii.

Este interesant că aceste linii se pot observa cu dificultate de la sol, în schimb, din avion sau satelit se disting foarte clar. S-a constatat că unele linii marchează punctele de răsărit şi apus ale soarelui, iar suprafeţele trapezoidale arată limitele în care sunt cuprinse punctele de răsărit și apus ale lunii.

Celelalte linii pornesc din aproximativ 62 de puncte, ce înconjoară deşertul şi, după toate probabilităţile, au legătură cu unele cursuri de apă în timpul ploilor de primăvată. Trecerea Soarelui la zenit este un moment premergător ploilor de primăvară.

Observarea planetei Venus ocupă un loc deosebit în cadrul civilizaţiei Maya. Au fost construite adevărate observatoare în acest scop, care erau astfel orientate încât să poată înregistra momentul de timp când Venus apărea înainte de răsăritul Soarelui.

Aceste momente erau legate de începutul sezonului ploios, vital pentru regiunile lipsite de râuri sau lacuri.

Cetatea Machu-Pichu, rămăşiţă a civilizaţiei incaşe, curpinde o serie de structuri care, după toate probabilităţile, erau folosite pentru determinarea calendarului prin observaţii astronomice. Aşa-numitul „*Templu al* „are un coridor lung, cu pereţi înalţi, orientat de-a lungul meridianului, în direcţia nord-sud, din care se poate determina, cu mare precizie, schimbarea zilnică a înălţimii Soarelui în momenul trecerii la meridian.

Totul a început cu aproape 30 de ani în urmă, când, în apropierea localităţii peruane Ica, au fost descoperite de către localnici nişte pietre ciudate, de culoare neagră, care, curăţate, au dat la iveală desene stranii, de o remarcabilă frumuseţe. Dr. Cabrera, primul care a avut iniţiativa de a le colecţiona în prezent deţine circa 12.000 de bucăţi şi de a le cerceta cu atenţie, a alertat cercurile de specialitate din întreaga lume. Gravurile întipărite pe miile de pietre, de cele mai diferite dimensiuni unele atingând 100 kg au stămit stupefacţie.

Animale preistorice (dinozauri, brontozauri etc.) dispărute de pe faţa pământului de milioane de ani, sunt redate cu o impresionantă precizie a detaliilor, sunt înfăţişate scene reprezentând oameni ce examinează obiecte cu ajutorul unei lupe sau cercetând bolta cerească printr-o lunetă, pe două pietre imense sunt reprezentate patru continente având alte forme decât cele actuale, mărginite de munţi şi străbătute de fluvii, populate de oameni şi animale, dar cele mai incredibile sunt scenele ce redau diferite operaţii medicale, dintre cele mai complicate: transfuzii de sânge, grefe de inimă sau de rinichi şi chiar un transplant de creier.

Un adevărat univers, ilustrând viaţa unei civilizaţii aflate pe o treaptă de dezvoltare nebănuită. „Este un fals" declara în 1968 profesorul american J. Rowe, după ce văzuse la Lima câteva exemplare.

Cercetări ulterioare, întrepinse de numeroşi specialişti, au demonstrat însă autenticitatea desenelor (ne referim la vechima gravurii) pe respectivele pietre, de altfel marele număr al acestora pese 20.000 dezgropate până în prezent excluzând posibilitatea unei contrafaceri.

Dar, în acest caz, cum poate fi explicată prezenţa lor în acest colţ pierdut în Anzi şi, îndeosebi, scenele uimitoare pe care le reprezintă, executarea acum câteva zeci de mii de ani şi, totuşi, de o extraordinară modernitate ştiinţifică?

Numărul mare de ipoteze emise de diverşi specialişti cea mai acceptabilă fiind că o civilizaţie existentă cu 10.000-50.000 de ani în urmă, dispunând de o tehnică superioară, a gravat aceste pietre şi le-a depozitat, în mod intenţionat, într-un perimetru restrâns, pentru a rămâne astfel în istorie nu au putut oferi, deocamdată, nici un fel de certitudini.

Pietrele de la Ica pun în continuare oamenilor de ştiinţă o multitudine de întrebări. Deslușirea mesajelor înscrise pe ele şi a semnificaţiei acestora, socotite a fi de un neasemuit interes ştiinţific, rămâne o preocupare de viitor a cercetătorilor şi un mare semn de întrebare…

ROMÂNIA, PE HARTA MISTERELOR

LUMII

/V

In lume există mici populaţii izolate, ce se consideră a fi urmaşii primilor oameni de pe Pământ. Aşa se socotesc multe comunităţi din Caucaz, bascii din Pirinei şi Quanchii din Canare, iar exemplele ar putea continua. Dar puţini ştiu că în ţara noastră, în preajma munţilor Gagu, din masivul Retezat, trăiesc aşa-numiţii ***sau***, păstori voinici şi foarte înalţi, cu viaţa retrasă şi particularităţi lingvistice destul de stranii, care se pretind a fi urmaşii direcţi ai dacilor şi coborâtori din… cei mai vechi oameni din lume.

Neam de păstori, ***guganii*** îşi trag numele şi se cred de-o seamă cu piscul din masivul Godeanu, la sud de Retezat, care are 21 de vârfuri, toate peste 2000 de metri, dar nici unul mai mare ca vârful Gagu (2291 metri).

Anumite particularităţi lingvistice (dialecte) în vorbire, destul de stranii, au creat legende şi au făcut din ***guguîani*** un izvor de presupuneri şi ipoteze, care îşi au originea în preistorie. Credinţa acestor păstori români, cum că ar fi cei mai vechi oameni de pe Pământ, este mult mai adâncă decât legenda, pentru că ajunge tocmai la rădăcina miturilor primordiale ale omenirii.

Se povesteşte, de pildă, că strămoşii ancestrali ai ***gugulanilorai*** fi urmaşii pământenilor din ***Gigantomachia Elina,*** care păşeau din munte în munte, cum am călca noi din piatră în piatră, iar Iovan Iorgovan ar fi nimeni altul decât modelul după care a fost întruchipat Hercule, lupta acestuia cu balaurul având loc la poalele muntelui Oslea, de lângă izvorul Cemei, cum se păstrează în baladele populare din partea locului, şi nu pe Ossa din Olimp, cum se narează în Odiseea.

Probabil că Hommer, împreună cu Hesoid, au strămutat *Gigantomachia* din Ţara Haţegului, leagănul civilizaţiei româneşti, pe coasta golfului Thermaios, ca să le fie, probabil, mai la îndemână.

Ideea cu *Gigantomachia Carpatică* a fost lansată, cu exemplificări patronimice, de Nicolae Densuşianu (1846-1911), în opera sa capitală *„Dacia”*, fiind reluată în multe studii de dată recentă, ce reanimă această poveste care, în nici un caz, nu trebuie uitată!

Numele de giganţi vine de la *Hogigas* (Uriaş) care, fiind identic cu *Hogeganes,* poate însemna şi „născut pe pământ”, adică băştinaş. Este credem revelator să reamintim că în textele antice se pomeneşte de localitatea *Gigonul (guganul),* iar pe harta geografică a României, lângă Caransebeşul de astăzi, este menţionată aşezarea du numele de *Gagnis,*

pentru a ne convinge de străvechea etimologie mitică a *guganilor.*

Să nu uităm că sunt unele aprecieri, din ce în ce meii des citate, potrivit cărora spaţiul carpato-danubiano-pontic ar fi jucat un rol hotărâtor în anumite momente-cheie ale istoriei lumii şi că, potrivit altor estimări, într-un viitor apropiat aici se va afla centrul spiritualităţii umane.

în Bucegi, în apropierea vârfului Omul, se află cel mai important Centru Energetic-Informaţional natural al planetei. Aceasta este părerea cercetătoarei Cristina Pănculescu din Bucureşti.

Iată, în esenţă, câteva lucruri despre această teorie.

Experianţa „*Centrului*” este semnalată de toate tradiţiile străvechi. Astfel, în ezoterismul musulman este „Muntele *Polar”* sau *„Muntele Qaf*”. în India şi Tibet, i se spune „*Shamballah*” sau *„Muntele Meru”* în occident se vorbeşte de *„MonsalvaC* sau *„Sediul GraaluluP* – „acolo unde timpul se preface în spaţiu”; la chinezi este *„Muntele* „sediul nemuritorilor.

Se mai regăseşte şi sub numele de „Ax/s” sau *„Cardines Mund*i” – „stâlpul cerului”, „piramidă cosmică”. în creştinism este „crucea” sau *„Arborele vi*”.

Acest centru are proprietăţi cu totul speciale. în lucrarea pe care autoarea a elaborat-o în urma acestor cercetări (finalizate în 1988), sunt descrise o serie de efecte energetice speciale ale centrului în cauză surpinse de peliculă foto, electronografice şi mostre de rocă cu proprietăţi stranii, prelevate de pe vârful respectiv. Aceste probe confirmă, pe parcursul lucrării, (deosebit de vaste) activitatea centrului.

Structura energetică a Terrei este mult mai complexă

decât se crede. Centrul energetic din Bucegi este cel mai important, însă nu este singurul. Mai există şase centri energetici de primă imporanţă (pe lângă mulţi alţii secundari), care sunt în corelaţie cu acesta şi este posibilă localizarea lor pornind de la cel din Bucegi

Acest „centru”, precum şi toţi ceilalţi centri secundari sunt cheile care vor da acces „Omului Mare”, care este Umanitatea, la oceanul infinit al energiei şi informaţiilor cosmice.

Pentru întreaga structură a universului nostru, mai există o cheie. Aceasta apare în tradiţie sub denumirea de *Axis* sau *Cardines Mundi,* care nu reprezintă altceva decât locul geometric al centrelor'tuturor structurilor macrocosmice ale Universului nostru şi, în acelaşi timp, locul geometric al Universurilor.

Există un sistem energico-informaţional natural, în care totul est în contact cu totul, făcând astfel posibilă comunicarea şi schimbul. în realitate, centrul din Bucegi reprezintă adevărata „poartă” de ieşire din Universul Terestru, el constituind punctul planetei Pământ plasat pe acest loc geometric de conexiune universală.

Prin proprietăţile pe care le are acest centru, ar rezulta că timpul (a patra dimensiune terestră) poate fi abolit, deci poate fi controlat şi, în acest caz, viteza luminii încetează de mai fi o barieră în calea omului spre Cosmos.

în urma cercetărilor, a rezultat că acest centru are o activitate (pretinzând maxime şi minime) ciclică, cu perioada de un an. Din datele furnizate de tradiţii, rezultă că aceste cicluri anuale sunt înscrise în cicluri mult mai mari care se întind pe milioane de ani.

Un ciclu complex în tradiția vedică, se regăsește sub

denumirea de *Mahayuga.* Un ciclu *Mahayuga* se compune din patru vârste ale umanităţii. Acestea sunt egale. O serie de argumente pledează pentru ipoteza că începând cu 1986, intensitatea activităţii centrului a depăşit „pragul de latenţă”, urmând şi în prezent o creştere accelerată.

Zona care conţine acest centru este *Sanctuarul principal al Kogayonului,* deci *Muntele Sacru* al dacilor. Găsindu-se în Bucegi, el se compune din trei trepte supreme de iniţiere, la care se adaugă altele douăsprezece, superioare, şi numeroase trepte inferioare de „învăţătură”, accesibile numai intiţiaţilor.

Strămoşii noştri nu au ales întâmplător acest munte. Ei cunoşteau existenţa acestui Centru, precum şi legile ce guvernau (şi guvernează) funcţionalitatea lui. Chemaţi de Sfinx, strămoşii noştri ştiau a se face nemuritori. Aceste legi pot fi redescoperite!

Teoria prezentată de Cristina Pănculescu la televiziune, radio şi presă a suscitat un viu interes, cercetători de renume din întreaga lume arătându-se interesaţi de „straniile fenomene” din munţii noştri.

Recent, arheologii au indicat o piesă inedită, un veritabil mesaj al dacilor care au trăit în secolul II î. Ch. în zona Podişului Central Moldovenesc. La 10 km sud-vest de Iaşi, pe un promontoriu numit de localnici „La Căprărie”, unde culmile dealului Bârsan coboară către iazul de deasupra satelor Dumbrăvia şi Ciubeşti, săpăturile specialiştilor au dat la iveală vestigiile a 18 locuinţe antice, 14 de suprafaţă şi 4 bordeie, care alcătuiau în urmă cu aproape două milenii, un sat locuit de daci.

Bogăţia şi varietatea materialelor găsite reliefează nu numai continuitatea locuirii dacice pe aceste meleaguri, ci şi

evoluţia culturii strămoşilor noştri. Unul dintre cele mai importante obiecte descoperite îl constituie o tabletă din ceramică (un fragment de disc) care reprezintă un decor incizat pe ambele feţe, plăcuţa având la partea superioară un orificiu pentru prindere.

Conform ipotezei descoperitorilor, tableta ar conţine imagini referiotare la un decor cosmic. Astfel, cercul de pe avers ar semnifica Pământul, cadranul, cele patru puncte cardinale, iar inciziile circulare şi semicirculare ar figura Soarele, Luna şi alte planete. în funcţie de reprezentările de pe celelalte două sferturi de cerc (care nu au fost găsite), s-ar fi putut aprecia dacă întregul décor al universului imaginează cele patru faze ale Lunii.

Pe revers s-ar contura o corabie, mijloc de navigaţie considerat, în diverse culte străvechi, ca simbol solar şi vehicul al morţii. Orificiul pentru prindere de pe tăbliţă a dus la concluzia că cir fi vorba de o amuletă cu funcţie magică.

Descoperirea de la Dumbrava îmbogăţeşte cunoştinţele noastre despre preocupările astronomice ale dacilor, adăugându-se calendarul din incinta de la Sarmisegetuza. Este interesant de semnalat că istoricul Iordanes (sec. al VI-lea) arăta că dacii făceau curent observaţii asupra stelelor.

Cultul Soarelui era răspândit printre daci dovadă fiind un vas găsit în aşezarea de la Bucureşti-Tei pe care este încrustat un cerc solar, aceeaşi reprezentare figurând şi pe câteva vase identificate la Sarmisegetuza. De asemenea, la Piatra-Roşie, specialiştii au descoperit fragmentele unui car solar în miniatură, confecţionat din fier şi bronz.

Cunoaşterea iniţiatică s-a transmis şi spre urmaşi exemplu viu fiind mulţi dintre savanţii români.

Astfel de exemplu marele om de ştiinţă Nicolae

Vasilescu Karpen (1870-1964) a fost o personalitate multilaterală. El a avut contribuţii originale în numeroase domenii: construcţii, astronautică şi, în special, fizică, realizând în electricitate descoperiri numeroase, punând în evidenţă fenomene şi efecte necunoscute.

în 1920, perfecţionând pilele electrice de tip K, realizate de el pentru prima oară în lume (!), a inventat o pilă cu electrozi de argint, al cărui principiu de funcţionare a rămas o enigmă. Ea a fost fixată pe un stativ, antrenând un motoraş. Motoraşul s-a învârtit ceva vreme în atelierul savantului. Ansamblul era dotat cu un mic aparat de măsură..

După trecerea sa în nefiinţă, micul dispozitiv (aflat în mişcare!) a fost preluat de cunoscutul neurolog Gheorghe Marinescu în paranteză fie spus, un cercetător al unor domenii despre care medicii se feresc să vorbească. Dispare dintre noi şi Gheorghe Marinescu şi lasă fiului său instalaţia în mişcare.

Acea pilă învârteşte şi astăzi motoraşul, după 70 de ani, sfidându-ne neputinţa înţelegerii legilor ce-i guvernează funcţionara. Nimeni nu a îndrăznit să desfacă vreodată această stranie realizare, de teama de a nu o defecta. De zeci şi zeci de ani pila produce acelaşi curent constant ca voltaj şi amperaj!!

Generaţiile trec, stingându-se una după alta, numai energia micii pile electrice pare nemuritoare. Până anul trecut, doritorii puteau admira dispozitivul în funcţiune la Muzeul Tehnic din Bucureşti. între timp muzeul s-a închis, pentru renovare!! iar dispozitivul continuă să funcţioneze ireproşabil.

Micul aparat de măsură arată că pila electrică din 1920 a produs constant aceeaşi tensiune, până în prezent.

Specialiştii s-au hotărât să aştepte ca mica sursă de energie să se epuizeze pentru a o putea desface şi studia, încercând să-i afle principiile de realizare.

Dacă s-au hotărât să aştepte, înseamnă că sunt extrem de optimişti!

România ocupă un loc de frunte pe harta misterlor lumii…

OPERAŢIUNEA AENEID

Acum cîţiva zeci de ani, în Marea Britaine a fost leclaşantă o acţiune de mare anvergură, al cărei scop era clarificarea misterului OZN o dată pentru totdeauna. Aceasta a implicat participarea unor însemnate forţe armate britanice şi americane, la care s-au adăugat participarea unor unităţi ale armantelor Norvegiei şi Islandei. Au fost perfectate întâlniri şi informări periodice între reprezentanţi ai Ministerului Apărării al Marii Britani (MoD) și Pentagon.

Centrul întregii operaţiuni urma să fie Marea Britanie, cu precădere coastele estice şi sud-vestice, în ambele regiuni aflându-se un mare număr de unităţi militare şi facilităţi folosite de armata engleză și americană. Acţiunea a purtat numele de cod *Operaţiunea Aeneid* şi s-a desfăşurat în perioada septembrie 1970, martie 1971. De partea engleză au fost implicate persoane aparţinând *RAF, Royal Navy, Royal Corps of Transport.* în toată ţara au fost înfiinţate 37 de centre speciale de observaţie, multe dintre ele în cadrul bazelor militare britanice.

în Lincolmshire se aflau patru asemenea puncte. Unul se afla la *RAF North Cotes,* iar un altul la *RAF Strubby,* devenită mai târziu o bază de antrenament a Colegiului Militar Aerian de la Manby. Un al treilea punct de observare era amplasat în perimetrul unui aerodrom militar folosit în

timpul celui de-al doilea război mondial, la East Kirby, şi închis cu 12 ani mai înainte, iar al patrulea se afla la Doona Nook, un poligon folosit de aviaţia NATO.

Alte centre asemănătoare se mai găseau în comitatele Yorkshire, Norfolk şi Suffolk, astfel încât coasta estică a Marii Britanii era acoperită perfect.

Cele mai multe puncte erau deservite de circa 6 persoane și erau conectate la centrele de comantă ale *RAF High Wycombe* unde se află Cartierul General al *UK Strike Command* și *RAF Rudloe Manor* în comitatul Wiltshire (baza *Rudloe Manor este* oficial înregistrată ca fiind Cartierul General al *RAF Supporting Command* şi ale Serviciilor de Securitate şi Magistratură din Marea Britanie; de asemenea, aici se afltă *Flyng Complains Fli*, comisie *ce* investighează încălcările normelor de război.

Tot de aici au fost coordonate şi investigaţiile observaţiilor OZN din Marea Britanie. Se presupune că mai mult de 30 de persoane sunt în permanenţă angajate în această activitate. Toate informaţiile colectate erau transmise către centrul de comandă american aflat la baza *USAF Patterson,* statul Ohio.

Iar OZN-urile nu au întârziat să apară…

Două interceptoare americane de tipul *Phantom* de la baza USAF din Keflavik, Islanda, au fost îndreptate pe un curs de interceptare a unei ţinte neidentificate ce se apropia cu mare viteză dinstre NV. Aparatele se aflau nu mai departe de 14 km distanţă de obiect ce apărea acum şi pe radarele de bord – când controlul de la sol a avertizat piloţii că ţinta era însoțită de încă alte trei obiecte, toate prezentând aceleași caracteristici. Echipajele aparatelor *Phantom* erau practic înconjurate de… OZN-uri.

Piloţii au descris că trei dintre obiecte aveau o formă conică, două dintre acestea având în urma lor un obiect asemănător unei „mingi de sticlă”. Cel de-al treilea obiect părea a fl însoţit de cinci asemenea mingi de sticlă. Al patrulea

OZN a fost descris ca având forma unei lespezi sau a unui monolit cu marginile ascuţite sau conice.

Toate obiectele erau înconjurate de ceea ce părea a fi o ceaţă strălucitoare. Comunicaţiile radio dintre avioane şi centrul de control, ca şi legătura radio dintre pilot şi navigator au fost întrerupte timp de aproape 2 minute, iar majoritatea instrumentelor de bord au suferit dereglări.

După consumarea întâlnirii, două dintre obiectele de formă conică, însoţite de obiectul „monolit” au accelerat şi au dispărut rapid, în timp ce al patrulea OZN, încă însoţit de acea „minge de sticlă”, s-a îndepărtat spre nord cu o viteză mult mai mică, pentru ca mai târziu să dispară şi el. Avioanele *Phantom* au revenit la bază fără alte incidente.

în aceeaşi zi s-a petrecut un alt incident asupra Mării Nordului. Două aparate *Lighting* au fost ridicate în aer de la baza Binbrook pentru a intercepta o ţintă neidentificată, dar aceasta s-a depărtat cu o viteză uriaşă înainte ca piloţii să poată sabili contacul vizual.

în ziua următoare, un pilot RAF ce a decolat, probabil, de la *RAF Valley*, a comunicat centrului de urmărire că a fost „deranjat” în mod repetat de un obiect conic în timp ce zbura deasupra Mării Irlandei. Pilotul a declarat că OZN-ul părea a fi însoţit de o singură sferă de sticlă.

Şi iată-ne în faţa unuiacdintre cele mai enigmatice întâmplări. Dispariţia (la propriu) a căpitanului USAF William Schaffer, în timpul unei misiuni de interceptare a

unui OZN. Iată derularea faptelor:

în ziua de 8 septembrie 1970, un operator radar de la staţia Saxa Ford a semnalat apariţia unei ţinte neidentificate, poziţionate deasupra Mării Nordului, la jumătatea distanţei dintre arhipelagul Shetland şi insula Alesund (teritoriu aparţinând Norvegiei).

Iniţial, ţinta evolua la o altitudine de 11.000 de metri şi se deplasa cu o viteză de peste 1000 km/h. la un moment dat, aceasta şi-a schimbat direcţia de zbor cu 30 de grade spre sud, evoluând acum cu o viteză de 1.450 km/h, la o altitudine de 13.400 de metri.

Trebuie spus că parametrii de zbor ai obiectului neidentificat erau similari cu cei ai avioanelor de recunoaştere aparţinând Armatei Sovietice ce efectuau, în acea perioadă, dese incursiuni în Atlanticul de Nord şi de-a latul coastelor britanice, în scopul testării capacităţii de reacţie a aviaţiei NATO.

Conform procedurilor standard în astfel de împrejurări, a fost alertat dispozitivu QRAF *(QuickReaction AlertFlight)* de la cea mai apropiată bază RAF/USAF. Două interceptoare de tip *Lighting* au decolat imediat de la baza RAF Leuchars, de pe coasta estică a Scoţiei şi după câteva minute, se aflau deasupra Mării Nordului. Ceea ce părea a fi o procedură familiară tuturor piloţilor echipajelor aparatelor NATO, ce aveau misiunea de a-i intercepta pe omologii lor sovietici, va căpăta, în mod neaşteptat o nouă dimensiune atunci când ţinta şi-a schimbat brusc direcţia cu 180 de grade şi a dispărut de pe radar cu o viteză de 28.000 km/h.

Misterioasa ţintă a mai apărut de câteva ori pe ecranele radarelor, venind dinspre nord, dar, ori de câte ori piloţilor le era comunicată noua direcţie de zbor, aceasta vira

din nou cu 180 de grade şi dispărea.

în disperare de cauză, au fost ridicate în aer şi două aparate *Phantom F-4,* de la baza islandeză Keflavik. Situaţia devenise extrem de tensionată.

Ţinta era acum monitorizată de staţiile *Balistic Misiile Early Wamind System,* aflate una la RAF Fylingdales, North Yorkshire şi cealaltă în Groenlanda. Informaţiile erau retransmise cu prioritate maximă către *North American Air Defence Command* (NORAD) cu sediul în Munţii Cheyenne (SUA) şi către *US Détection and Tracking Centre* din Colorado Springs.

La ora 21:39 este semnalată din nou apariţia misterioasei ţinte. De această dată, viteza era de „numai” 2.092 km/h, iar altitudinea la care evolua era de 5.490 de metri. Obiectul venea dinspre strâmtoarea Skageraak.

Repetatele încercări de interceptare ale aviaţiei de vânătoare au fost, de fiecare dată, sortite eşecului.

Convocaţi în mare grabă, analiştii şi ofiţerii de informaţii ai armatei americane au fost de părere că obiectul poate 11 un nou tip de aparat aerian sovietic extrem de performant. Apariţia acestuia într-o zonă atât de „sensibilă” ar fi putut semnifica declanşarea unui atac surpriză împotriva NATO.

Speriaţi de această perspectivă şi conştienţi că aparatele NATO cele mai perfecţionate nu pot face faţă unui tip de aparat aerian ce se deplasează cu zeci de mii de km/h, *Strategic Air Command* cu sediul în Omaha, Nebraska, decide ridicarea în aer a escadrilei de bombardiere B-52, purtătoare de armament nuclear, hotărâre ce a primit acceptul Casei Albe. în ultimul moment însă, s-a decis să se mai facă o ultimă încercare de identificare a obiectului necunoscut.

Astfel că, la ora 21:45, Cartierul general al *Strike Command UK,* cu sediul la High Wycombe, primeşte o cerere oficială de trimitere a căpitanului USAF William Schaffer, „dacă acesta este disponibil”, în misiune de interceptare a misterioasei ţinte.

în acel moment, Schaffer se afla în camera echipajului escadrilei a V-a. Tocmai revenise dintr-un zbor de antrenament pe unul din *Lightin*urile escadrilei şi purta încă echipamentul de zbor.

Cei ce l-au cunoscut, l-au descris ca pe un bărbat nu prea înalt, dar bine făcut, căruia îi plăcea la nebunie să zboare pe aparatele *Lighting.* Avea o vastă experienţă de zbor, pentru o perioadă îndeplinind misiuni de luţ)tă în Vietnam.

Luând cunoştinţă de ordinul primit, pilotul se precipită pe uşă, îndreptându-se spre locul unde se aflau două aparate *Lighting* cărora tocmai li se făcea plinul cu carburant.

Schaffer s-a urcat pe scăriţa rezemată de flancul aparatului, a pătruns în cockpit, şi-a prins centura de siguranţă şi a pornit motoarele. Aparatul era echipat cu două rachete aer-aer Rad Top şi un tun de tragere rapidă de 30 de mm.

La ora 22:06, aparatul *Lighting* având numele de cod *Foxtrot 94,* s-a propulsat cu motoarele în forţaj maxim de pe pista principală a bazei Binbrook.

Ţinta ce dădea atâta bătaie de cap era acum monitorizată de GCI (*GoundControl Intercept),* Staxton Wold, cea care va fi în paralel cu linia de coastă, la o altitudine de 1860 de metri, cu o viteză de aproximativ 850 km/h. redăm în continuare, schimbul de mesaje dintre controlul de la sol şi căpitanul Schaffer:

Schaffer: *Am contact vizual... repet... am contact vizual.*

Staxton: Poţi identifica tipul aparatului?

Schaffer: *Negativ, nimic cunoscut. Nu are un contur precis... este o lumină roşiatică... la naiba... este strălucitoare, extrem de strălucitoare.*

Staxton: *Instrumentele de bord îţi funcţionează, 94? Verifică compasul...*

Schaffer: *Afirmativ, GCI... sunt lângă ea acum, poate la 200 de metri de ... are o formă de con. Iisuse, este atât de strălucitoare încât mă orbeşte dacă o privesc mai mult de câteva secunde!*

Staxton: Cât de aproape eşti acum

Schaffer: *La 120 de metri... ţinta se află tot la ora trei... aşteptaţi mai este ceva... este ca o minge mare de fotbal... pară ar fi făcută din sticlă.*

Staxton: *Este o parte a obiectului sau este separată?*

Schaffer: *Este... nu, este separată de corpul principal, de con... se află chiar în spatele lui, foarte aproape, aproape lipită, se deplasează în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta, ca o sfârlează. Ar putea fi sursa de energie a obiectului.*

Staxton: *Poţi determina direcţia?*

Schaffer: *în coborîre uşoară... mă deplasez odată cu el... 15 metri... nu, în jure de 20... s-a ridicat acum...*

Staxton: *Afirmativ. Nu este legat de acest... poate o atracţie magnetică... cu formă conică.*

Schaffer: *Este o lumină ceţoasă... galbenă... este în mijlocul ceţii... staţi puţin, se întoarce!... Se îndreaptă spre mine!... încerc să mă depărtez... puţin... cu greu pot...*

Staxton:94, recepţie 94... Foxtrot 94 ne recepţionezi? Răspunde)...

Chiar în momentul în care controlul de zbor pierdea

legătura radio cu pilotul, pe ecrarîul radarelor, cele două semnale luminoase, avionul *Lighting* şi obiectul necunoscut, s-au apropiat unul de celălat, apoi s-au contopit într-un singur spot luminos.

Acesta a deccelerat foarte rapid şi a rămas imobil deasupra Mării Nordului, la o altitudine de 1.830 de metri.

După două minute şi jumătate, unica ţintă ce apărea acum pe ecranele radarelor s-a pus în mişcare, accelerând brusc la peste 900 de km/h, urcând la o altitudine de 2.750 de metri, pe direcţie sudică.

Apoi semnalul s-a separat din nou în două spoturi distincte, unul menţinându-şi direcţia sudică, având o viteză cuprinsă între 900 şi 1000 de km/h, pe un traiect uşor descendent, în timp ce celălat, făcând un viraj de 180 de grade, a dispărut spre nord-vest, cu o viteză ce a fost calculată, ulterior, la valoarea ameţitoare de 32.800 km/h.

La scurt timp, staţia Staxton Wold a reușit să restabilească legătura radio cu căpitanul Schaffer:

Schaffer: *CGI?* ***Mă*** *recepţionaţi?*

Staxton: *Afirmativ, 94. Tare şi clar. Cum te simţi?*

Schaffer: *Nu prea bine... nu-mi dau seama ce s-a întâmplat... mă simt ameţit...*

(Folotul raportează nefuncţionalitatea aparaturii de bord cu excepţia altimetrului.)

Staxton: *Coboară la 1060 de metri, 94!*

Schaffer: *Am înţeles, GCI.*

Staxton: *Care este nivelul carburantului, 94?*

Schaffer: *Aproape 30%.*

Staxton: *Aşa am calculat şi noi... Ne poţi spune ce s-a întâmplat?*

Schaffer: *Nu știu... a venit foarte repede. am închis*

ochii... cred că am leşinat câteva secunde...

Staxton: *Bine, 94. Rămâi pe recepţie...*

în acest timp, Strike Command decide aterizarea aparatului, undeva în apropiere de capul Flamborough. Motivul? Nu se ştie cu precizie. Poate frica de o probabilă contaminare radioactivă sau de o posibilă contaminare biologică a pilotului... Nu s-a putut afla cu certitudine...

Staţia de urmărire de la sol a comunicat unui aparat de tip *Shackleton,* ce se afla în patrulare deasupra zonei, să urmărească aparatul ce se pregătea să efectueze manevrele premergătoare aterizării. După care, Staxton Wold a avut ultimul dialog cu căpitanul Schaffer:

Staxton: *Foxtrot 94, poţi începe manevrele de aterizare.*

Schaffer: *Am înţeles, GCI, cobor acum. Terminat, GCI.*

Conform celor descrise de echipajul aparatului *Shackleton, Lighting-ul* căpitanului nu a avut probleme la impactul cu apa Mării Nordului.

Dar, la două minute după aterizare...

Shackleton: *Cockpit-ul este deschis... pluteşte foarte bine... nu-1 pot vedea pe pilot.*

Avem nevoie de un helicopter aici, GCI... Nu, nici o urmă de pilot... UNDE NAIBA ESTE?

Staxton: *Nu încă... Rămâneţi pe recepţie. Mai facem o trecere...*

Două minute mai târziu...

Shackleton: *Ciudat... CGI... se scufundă repede, dar... cockpit-ul s-a închis din nou...*

Staxton: *Puteţi confirma ieşirea pilotului din aparat?*

Shackleton: *NU ESTE ÎN A VION!, asta pot confirma... trebuie să fie în apă undeva...*

Staxton: *Vreun semnal **„search and rescue”?***

Shackleton: *Negativ, GCI. Mai încercăm o dată…*

Un minut şi jumătate mai târziu.

Shackleton: *S-a scufundat. Mai este o urmă slabă acolo unde s-a aflat… încă nici un semnal de la pilot. Repet, GCI, avem nevoie urgentă de un helicopter…*

Staxton: Este pe drum. Confirmaţi că nu aveţi nici un semnal de la pilot?

Shackeltoa: *Da, GCI, confirmat!*

Staxton: *Patrulează prin zonă, trebuie să fie pe undeva pe acolo…*

La scurt timp, elicopterul de tip specializat în operaţiuni de salvate, a sosit la locul aterizării şi a început o cercetare sistematică. în ajutorul acestuia au sosit şi şalupe de salvate ce au „puricat” zona centimetru cu centimetru. Rezultatul a fost unul. Pilotul nu a fost găsit și nu avea să mai fie găsit niciodată…

La 7 noiembrie 1970, o echipă de scafandri de la HMS Kenleston a reperat epava aparatului aflată pe fundul mării, la câţiva kilometri depărtare de ţărm. Aceasta a fost scoasă la suprafaţă și dusă, în secret, la baza Binbrook.

Accidentele aviatice în Marea Nordului nu erau un lucru neobișnuit. Cele mai multe dintre aparatele ce sufereau accidente erau trimise la Baza Grimsby, iar presa avea acces neîngrădit la orice informaţii. în mod neobişnuit însă, aparatul pilotat de Schaffer a făcut excepţie de la această regulă. Era, de asemenea, o practică normală ca epavele avioanelor să fie studiate de Ministerul Apărării la Crash Investigation Brach, de la Flambourough, unde analize, detaliate permiteau, mai mult sau mai puţin, determinarea cauzelor accidentelor. încă o dată însă, *Lighting-ul Foxtrot XS 894* făcea o inexplicabilă excepţie!

O echipă de specialişti de la Flamborough a sosit la baza Binbrook în speranţa că va putea studia epava aparatului, care se găsea, de altfel, într-o stare remarcabil de bună, în ciuda timpului petrecut în apa sărată a mării. Concluziile urmau a face obiectul unui raport destinat Ministerului Apărării, document ce urma să stea la baza deschiderii unei anchete oficiale legate de pierderea avionului şi dispariţia pilotului. Aici i-a întâmpinat o imensă surpriză: multe dintre instrumentele aflate la bord (compasul E2B, indicatorul de direcţie *„stand-by*aşa-numitul indicator *„stand-by invertei** \ panoul auxiliar de alarmă aflat în partea dreaptă a cabinei) dispăruseră.

Era o încălcare grosolană a regulamentelor. în ciuda promisiunilor făcute, cum că toate instrumentele şi aparatele lipsă vor fi returnate în cel mai scurt timp, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

A existat suspiciunea că acesta nu ar fi fost cel cu care era echipat avionul în momentul zborului. S-a presupus că datorită nefuncţionalităţii instalaţiei de catapultare, căpitanul Schaffer nu a reuşit să iasă din carlingă.

Dar martori oculari, vă amintiţi, membrii echipajului aparatului Shackleton, au confirmat deschiderea carlingii şi faptul că pilotul nu se mai afla la bord.

Pe tot parcursul investigaţiei, specialiştii de la Flamborough au fost supravegheaţi în permanentţă de un grup de cinci civili, doi dintre aceştia fiind americani. A doua zi după terminarea investigaţiei, după reântoarcerea lor la bază, ei au fost convocaţi în birourile conducerii, unde li s-a comunicat, în termei foarte duri, că nu au voie să discute cu nimeni despre aspectele accidentului XS 984, nici chiar cu famiile lor. Motivul? Siguranţa naţională…

Căpitanul Schaffer n-avea să mai fie găsit niciodată…

începând cu toamna anului 1970, încet-încet punctele de observare răspândite pe tot cuprinsul ţării, dar cu precădere pe coastele de este şi nord-este îşi vor sista, pe rând, activitatea, dat fiind rezultatele neconcludente obţinute. (Cel puţin aceasta a fost versiunea oficială). în acest fel, în martie 1971, *Operaţiuna Aeneid* s-a încheiat, dar nu înainte de a se consuma alte câteva neaşteptate întâlniri aeriene.

Astfel, chiar în primele zile ale anului 1971, misteriosul

OZN însoţit de şi mai misterioasele „mingi de sticlă” şi-a făcut din nou simţită prezenţa. Prima întâlnire s-a consumat la mare înălţime deasupra Ţării Galilor, când un aparat *Vixen,* aparţinând Fleet Air Arm, pilotat de locotenentul Badger şi având ca navigator pe locotenentul Talbot, s-a trezit faţă-n faţă cu un obiect strălucitor, asemănătore unei stele, ce s-a fixat în poziţia „ora 10”. OZN-ul s-a îndreptat cu o viteză foarte mare spre avion, iar când s-a apropiat, toate sistemele de bord ale avionului au fost scoase din funcţiune (o situaţie similară cu cea înfruntată de căpitanul Schaffer).

Mai târziu, Badger a raportat că nu mai avea nici un control asupra aparatului şi, atât el, cât şi navigatorul, au simţit cum aparatul îşi încetineşte viteza şi rămâne nemişcat într-o pâclă albastră, la o latitudine de 6.900 de metri. Două minute mai târziu, sistemele de bord au revenit la normal, iar viteza a crescut la 450 de noduri, în timp ce OZN-ul „s-a tras” încetişor într-o parte, după care a accelerat cu o viteză uluitoare, dispărând. *Sea Vixen*-ul, fără contact radio cu solul, a aterizat neautorizat la baza RAF Kemble, în comitatul Gloucestshire.

în după-amiaza zilei de 25 ianuarie 1971, staţiile radar aflate de-a lungul coastei estice au început să afişeze o serie întreagă de semnale venind de la o ţintă aflată la o altitudine de aproximativ 25.000 m, ce se deplasa cu o viteză de aproximativ 1000 de km/h.

Au fost ridicate în aer aparate *Phantom* aparţinând US AF, de la bazele din Islanda şi *Lighting-uxi* de la bazele RAF Leuchars-Scoţia, Binbrook în Lincolnshire şi Watlisham în Norfolk, având ca sprijin avioane-cistemă „,' şi aparate de salvare-recuperate *Shackleton.* Iniţial au fost semnalate peste 40 de ţinte, 18 dintre acestea mărindu-şi viteza la 7500 km/h, la o înălţime de 23.000 – de metri străbătând teritoriul

Marii Britanii de la est la vest. Ajunse în apropiere de coastele vestice al Irlandei, „ţintele” au făcut o întoarcere de 180 de grade şi au revenit pe acelaşi traseu, dar cu o viteză de „numai” 22.000 km/h.

Aparatele *Lighting* se găseau prinse acum între două formaţiuni OZN, una la est şi cealaltă la vest. Contactul s-a petrecut în partea de sud a Mării Nordului şi a implicat aparatele *Lighting* decolate de la Binbrook și Waltsham.

Nu există nici un document oficial care să relateze ceea ce s-a petrecut acolo sus. Totuşi, un personaj care la acea dată deţinea o poziţie importantă în cadrul RAF şi care, din motive lesne de înţeles a ţinut să-şi păstreze anonimatul, a dezvăluit că înregistrarea conversaţiilor piloţilor a două aparate *Lighting* cu cei de la controlul de la sol, a scos la iveală faptul că OZN-urile erau însoţite de deja „celebrele” mingi de sticlă. Cu această ocazie, au fost făcute aproape 20 de fotografii ce arată aparatele *Lighting* însoţite de 4 sau 5 mingi de sticlă, ce imitau întocmai fiecare manevră a

avionului.

Se pare că cei doi piloţi au încercat să intercepteze OZN-ul, dar acesta s-au depărtat rapid. Pe când se întorceau la bază, cele două *Lighting-uh* au fost urmărite ca nişte umbre de alte două OZN-uri ce le-au însoţit până când aparatele au ajuns în perimetrul bazei. în acest timp, spre sud, o forţă aeriană compusă din 12 aparate *Lighting* şi *Phantom,* două avioane-cistmă „*Vie toi**”' şi un aparat *Constellation* special modificat, fusese trimisă pentru a cerceta ţintele.

în timpul acestei misiuni, un *Lighting* aparţinând RAF Wattsham s-a prăbuşit în mare.

După încheiera misiunii, piloţii au redactat rapoarte detaliate dar, din păcate, nici una dintre aceste informaţii «u este, în prezent, disponibilă. De altfel, este foarte posibil ca nici un documente să nu poată fi citit mai devreme de 100 de ani.

Ne putem întreba dacă *Operaţiunea Aeneid* a fost un succes sau insucces, dacă, s-a reuşit descifrarea măcar a unora dintre secretele obiectelor zburătoare neidentificate. Răspunsul este imposibil de dat acum, dar cu siguranţă, acesta există în documentele ce poartă menţiunea „Top Secret”. Le vom putea parcurge noi, oare, vreodată?

Bineînţeles, aveţi puţintică răbdare!!

CONFRUNTARE LA CERCUL ARCTIC

Islanda este o insulă aflată la intersecţia plăcilor:ectonice ale Europei şi Americilor, nu departe de Cercul Arctic. O adevărată „plută”, alcătuită din vulcani, gheţari şi gheizere, una din puţinele regiuni ale Terrei unde izotopii radioactivi se formează în mod natural în creuzetele infernului vulcanic.

Islanda, un ţinut frumos şi aspru, este de foarte mult timp leagănul misterului şi legendei.

Principala sursă de venit a locuitorilor săi, oameni mândri, coborâtori din vestiţii vikingi, o constituie pescuitul, o meserie extrem de periculoasă în apele ce înconjoară insula. De-a lungul timpului mii de pescari plătind cu viaţa îndrăzneala de a 1 înfrunta pe zeul Neptun.

în timpul războiului rece, acestă zonă a fost protejată de Statele Unite şi aliaţii săi împotriva raidurilor sovietice provenite de la bazele din Marea Barenţ, prin extrem de vulnerabilul flanc nordic al apărării NATO.

Pentru detectarea aparatelor aeriene inamice sau al rachetelor intercontinentale, pe coastele Islandei au fost instalate staţii radar puternice. în foarte multe ocazii, avioanele de interceptare aparţinând dispozitivului QRAF

Unele dintre cele mai fascinante întîmplări ce se petrec în Islanda sau în apele din vecinătatea insulei au ca principali protagonişti „Trolii” nişte spirite, sau entităţi spirituale locale, uneori agresive alteori uinevonoare cu muritorii de rina.

erau trimise pentru a intercepta ţinte ce apăreau pe ecranele radar şi care se dovedeau a fi „fantome” sau OZN-uri. De altfel, mulţi piloţi de vânătoare au relatat despre întâlnirile lor cu aceste misterioase aparate zburătoare şi despre posibilităţile uluitoare ale acestora. De câteva ori acestea s-au încheiat în mod tragic pentru piloţi.

începând cu 20 decembrie 1992, pe coastele Islandei s-au declanşat multe evenimente surprinzătoare. în cele ce urmează vă vom prezenta o serie de mărturii reale ale unor persoane ce au dorit să-şi păstreze anonimatul. Lucru lesne de înţeles, cacă ţinem cont de faptul că martorii au fost

implicaţi, într-o formă sau alta, într-o serie de operaţiuni militare de anvergură ale celor mai mari blocuri miltare şi puteri mondiale.

Iată desfăşurarea cronologică a evenimentelor:

20 decembrie 1992

într-o convorbire telefonică, o sursă a marinei islandeze a relatat faptul că trei OZN-uri ce fuseseră semnalate pe radar plonjaseră în mare, în largul coastelor estice ale Islandei, lângă Langeness.

21 decembrie 1992

Pescarii islandezi, aflaţi în largul coastelor nordice ale Islandei, au relatat că se confruntaseră cu câteva nave ce se deplasau foarte repede pe sub apă, şi aveau lumini colorate. Ele păreau a fi însoţite de obiecte aeriene strălucitoare. în drumul lor spre sud, în direcţia aproximativă a nordului Scoţiei, OZN (*obiecte submarine*) au distrus plasele de pescuit ale pescarilor. Obişnuiţi cu prezenţa submarinelor în zonă, pescarii au declarat că obiectele nu semănau cu nici o astfel de navă văzută până atunci.

23 decembrie 1992

Unui vas al pazei de coastă şi altor două vase armate li s-au ordonat să staţioneze în largul coastei nord-estice unde.

în urmă cu două zile, fuseseră detectate cele trei OZN-uri. Operaţiunea, învăluită în mister, a provocat multă teamă echipajelor. Misiunea lor era de observatori, dar ce anume trebuiau să urmărească?

La locul evenimentelor şi-au făcut apariţia o forţă navală NATO, alcătuită, în principal, din nave ale marinei engleze, pentru desfăşurarea unui „exerciţiu”. Ziarele britanice au relatat că, în timpul exerciţiului, aparatele de detecţie submarină înregistraseră deplasarea unei nave

submarine uriaşe care a fost considerată a fi un supersubmarin rusesc din ultima generaţie.

24 decembrie 1992

Echipajele a două submarine atomice britanice au fost rechemate din permisia de Crăciun şi li s-a ordonat să se prezinte de urgenţă la bazele lor. *Endurance* şi

Warrior, ambele din clasa „vânătoare-distrugere”, au fost trimise în largul coastelor nord-estice ale Islandei, unde urmau să facă joncţiunea cu flota de suprafaţă. Navelor pazei de coastă islandeze şi vaselor armate li s-a ordonat să ocupe poziţii la Alice Fijor, pe coasta estică a insulei.

Ulterior, unele informaţii confidenţiale au dezvăluit faptul că meii mult de patru OZN-uri fuseseră detectate intrând în mare în acelaşi quadrant, ca şi cele trei observate la 21 decembrie. Surse ce au dorit să-şi păstreze anonimatul au confirmat faptul că întreaga operaţiune avea drept scop detectarea navelor non-terestre submarine. A mai fost dezvăluit faptul că fusese declanşată, în mare secret, o misiune de căutare a unui vas de suprafaţă dispărut.

30 decembrie 1992

Posturile de radio islandeze au transmis ştirea că s-au observat mai multe OZN-uri evoluând deasupra unor regiuni muntoase aflate în apropierea coastelor.

12 ianuarie 1993

Datorită vremii nefavorabile, toate vasele islandeze s-au adăpostit în Fiordul Langeness. Lucru alarmant, locuitorii acestui fiord au relatat în dese rânduri despre apariţiile nocturne ale unor fiinţe mici de statură, deosebit de ciudate.

6 februarie 1993

Vremea îmbunătăţindu-se, vaselor li s-a ordonat ieşirea în larg. Vasele pazei de coastă şi ale marinei islandeze

şi-au reocupat poziţiile de observaţie.

25 februarie 1993

Chiar în primele ore ale zilei, tuturor vaselor li s-a ordonat să se depărteze cel puţin trei mile de o flotă americană de distrură*.’v.;, care îşi începea operaţiunile în apropierea Cercului Arctic. în timp ce se aflau în această zonă, radarele;m semnalat prezenţa a 16 ţinte aeriene poziţionate deasupra băgătoarelor americane, mai precis 16 „mingi de lumină galbenă”; sunt observate sosind pe o traiectorie descendentă, oprindu-se apoi la verticala vaselor de război. Distanţa mare faţă de ţărm şi vremea nefavorabilă a eliminat posibilitatea ca acestea să fie elicoptere.

15 aprilie 1993

Tuturor vaselor din zonă implicate în această operaţiune li s-a ordonat începerea acţiunilor de căutare a unui vas american dispărut. în zona de excludere de trei mile se mai aflau numai două distrugătoare, amândouă având numele şters, echipajele fiind observate purtând echipamentul de luptă. Şi mai intrigant este faptul că numai câteva ore mai târziu, tuturor vaselor li s-a ordonat din nou părăsirea zonei și depărtarea de aria interzisă.

21 aprilie 1993

Echipajul unui aparat al Liniilor Aeriene Islandeze, aflat în cursă de la Londra la Reijkavik, a raportat observarea a două OZN-uri în timp ce survolau nordul coastei scoţiene. Două mingi luminoase mari, strălucitoare, s-au plasat de fiecare parte a avionului, menţinând aceste poziţii până cu puţin timp timp înainte ca aparatul să aterizeze pe aeroportul Keflavik.

15 mai 1993

Este în curs de desfăşurare o masivă misiune de

cercetare, condusă de vase militare islandeze, pentru găsirea a două vase de pescuit dispărute. Naufragiul unui vas de pescuit este un lucru relativ normal în aceste ape reci şi extrem de periculoase. Dar echipajele altor vase de pescuit, tulburate şi înspăimântate, au relatat despre apariţiile unor lumini asemănătoare tuburilor fluorescente, ce au staţionat deasupra vaselor lor. în acel moment, simultan, staţiile radio au încetat să mai funcţioneze, revenind la normal numai după ce obiectele fluorescente s-au îndepărtat. Căutarea vaselor dispărute a fost anulată după mai multe zile de cercetări infructoase.

în acest moment, autorităţile americane au solicitat ajutorul unei echipe de clarvăzători pentru a afla ce se întâmplase cu vasele de război americane, în apropierea Cercului Polar. *Iată, pe scurt, ceea ce au reuşit să afle pe cele paranormală (ceea ce au reuşit să transmită sursele anonime din cadrul armatei): în zonă opera un vas dotat cu echipament Stealth de tip „Sea care avea la remorcă o barjă încărcată cu instrumente şi aparate de ultimă oră ce monitorizau unele ac subacvatice*

TERESTRE. La un moment dat, vasul şi barja au dispărut fără urmă. Nu se mai cunosc până la această oră, date suplimentare.

Octombrie 1993

Mass-media din Norvegia face cunoscut faptul că vase de război ale NATO urmăresc nave non-terestre subacvatice în zona Islandei şi Norvegiei.

După această dată tăcere… multă tăcere…

O FARFURIE ZBURĂTOARE PENTRU HITLER[17]

A

In Europa anului 1944, războiul era în plină desfăşurare îi poate de aceea execuţia unui spion german, catalogat de serviciile engleze de informaţii ca deosebit de periculoas, a trecut neobservată. în astfel de situaţii, dosarul agentului pierdut primeşte ştampila „*De*" şi, dacă activitatea desfăşurată nu mai prezintă interes, cazul este clasat, urmând ca după ani şi ani să devină material de studiu pentru istorici.

Ieşirea din scenă a unui agent a cărui identitate a rămas o enigmă până în prezent, a generat dezvoltarea unor activităţi de culegere de date şi informaţii care continuă şi astăzi. S-a putut afla că spionul executat era un agent dublu ce lucra atât pentru englezi, cât şi pentru germani.

După moartea sa, dosarul activităţii sale, culegerea de date cu caracter ultrasecret în domeniul ştiinţific, a cercetătorilor în scopul creării şi dezvoltării a noi arme, a fost studiat în comisii special constituite atât în Germania, cât şi în Anglia.

în timpul operaţiunilor militare din timpul celui de-al doilea război mondial, precum şi cu alte prilejuri, ambele tabere fuseseră survolate de obiecte zburătoare neidentificate, având performanţe aerodinamice ce sfidau tehnica acelui timp. în scurt timp, se creasе convingerea că tabăra adversă luase un avans hotărâtor în domeniul tehnicii aviatice şi, ca urmare, adversarii se suspectau reciproc.

---

17 Subiectul aşa ziselor farfurii zburătoare germane, sub alte aspecte, l-am mai abordat în lucrarea OZN - în Arhivele Militare Secrete, Editura Majadahonda, Bucureşti 1995 pag.82 - 86 şi în lucrarea Serviciile secrete şi fenomenul OZN, Editura Z -2QQG, Bucureşti, 2000, pag.!47 - !5[7]

în ziarul *South Wales Argus* din 13 decembrie 1944 se scria: „Parcă pentru a fi în ton cu sărbătorile de iarnă ce se apropie, germanii au construit o armă „secretă”. Noul dispozitiv se aseamnănă cu globurile ce împodobesc pomii de Crăciun. Ele au fost văzute staţionând în aer deasupra teritoriului german, câteodată izolate, câteodată în formaţie. Au o culoare argintie şi par a fi transparente.”; iar într-un informativ al *Associated Press,* publicat la 2 ianuarie 1945, în ziarul new-yorkez *Herald Tribune,* se aduceau unele amănunte referitoare la noile dispozitive germane:

„Se pare că acum naziştii au aruncat în luptă ceva nou pe cerul nopţii. Sunt ciudate, misterioasele, „ce zboară de-a lungul aripilor aparatelor *Beaufighters* aflate în incursiuni deasupra Germaniei. Piloţii au întâlnit aceste curioase arme timp de mai bine de o lună, în zborurile de noapte. După cât se cunoaşte, nimeni nu ştie ce sunt acestea. Mingiile de foc apar brusc şi însoţesc avionele pe kilometri întregi. Par a fi radio-controlate de la sol, cel puţin aşa susţin rapoartele serviciilor de informaţii”.

Rapoartele oficiale *„foo-fightef’* au fost înaintate, printre alţii, de piloţi Henry Giblin şi Walter Cleary, care au declarat că în noaptea de 27 decembrie 1944 fuseseră hărţuiţi în apropiere de Speyer de o „uriaşă lumină arzândă” ce evolua în apropiere de aparatul lor cu o viteză de 250 mile/h; o altă întâlnire a fost semnalată de locotenentul Edward Schlüter, care, la 23 noiembrie 1944, fusese „deranjat” de „zece mici globuri de foc, de culoare roşie”, ce evoluau în formaţie, cu o viteză enormă.

într-un raport publicat în *N Times* la 2 ianuarie 1945, locotenentul Donald Meiers susţinea că ar exista trei categorii de *„foo-fighters”:*

1. mingii de foc de culoare roşie, ce apăreau la extremităţile aripilor avioanelor;
2. mingi de foc ce apăreau în faţa aparatelor;
3. lumini ce apăreau la distanţă care se aprindeau şi se stingeau, întocmai ca beculeţele dintr-un pom de Crăciun aflat în văzduh;

Meiers a confirmat faptul că, „imitau întocmai toate manevrele avioanelor, ele fiind observate atât ziua, cât şi noaptea. Lucru curios, chiar atunci când însoţeau aparatele aliate, nu apăreau pe ecranele radarelor.

în 1943, Marea Britanie a fost iniţiat un proiect secret ce avea drept scop examinarea rapoartelor OZN întocmite de piloţii aliaţi aflaţi în misiune deasupra Franţei şi Germaniei. Nefiind oferită o denumire oficială a *„foofighters”,* cele mai multe rapoarte indicau că sunt „mingi de foc”- ce zburau paralel cu avioanele aliaţilor, adesea urmărindu-le de la distanţă, cu viteze ce depăşeau 300 mile/ h şi cauzau, în dese rânduri, defecţiuni ale motoarelor (rateuri). Au existat unele cazuri când aceste apariţii au cauzat pierderea unor aparate, datorită opririi motoarelor. Dar, cu toate acestea, cele mai multe dintre rapoarte sugerau faptul că *„foo-fighters*” aveau, mai degrabă, un efect psihologic asupra piloţilor.

La început s-a crezut că „mingile de foc” ar fi încărcări electrice statice, numai că dovezile, covârşitoare ca număr, scoteau în evidenţă faptul că ele erau controlate într-un anume fel şi nu erau, cu certitudine, fenomene naturale.

într-o relatare apărută la 2 ianuarei 1945, în ziarul londonez ***Daily*** *Telegraph,* piloţii RAF descriau apariţiile drept „lumini portocalii ciudate ce ne urmăreau avioanele, câteodată zburând în formaţie cu noi, după care degajau şi urcau în altitudine”. Acest fapt a dus foarte repede la

speculaţii de genul „arme secrete germane radio-controlate de la sol", ce urmau să acţioneze asupra sistemelor de lansare a bombelor sau „arme psihologice" care urmăreau să inducă confuzie şi nervozitate în rândul piloţilor aliaţi.

Incapabile să rezolve misterul, atât RAF, cât şi USAF, au ajuns la concluzia că aceste apariţii erau doare „halucinaţii în masă" şi, în consecinţă, nu le-au mai acordat importanţă.

De altfel, apariţiile „*foo-fîghter*" s-au micşorat treptat, pe măsura scurgerii timpului şi au încetat complet cu câteva săptămâni înainte de încheierea răbzboiului.

Următorul val de observaţii OZN s-a petrecut în Europa, Scandinavia şi SUA, unde mai multe persoane au relatat apariţia unor obiecte în formă de disc sau de trabuc. Căpitanul Edward J. Ruppelt, şef al *Proiectului Blue Book* remarca: „La sfârşitul celui de-al doilea război mondial, germanii dispuneau de câteva tipuri de noi avioane şi rachete, radical diferite, aflate în diferite stadii de construcţie. Majoritatea acestora erau în stadii incipiente de dezvoltare, dar acestea sunt singurele nave cunoscute care s-ar putea apropia, ca performanţe, de relatările martorilor unor apariţii OZN".

Cele scrise de căpitanul Ruppelt, departe de a fi exagerare, par a fi oglindirea unei realităţi, pe undeva deconcertate, a faptelor şi documentelor descoperite de aliaţi (anglo-americani) după încheierea ostilităţilor.

în zonele împădurite din Scharzwald, oamenii de ştiinţă germani experimentau un gaz lichid care, aruncat cu o putere considerabilă spre un avion, se aprindea de la scânteile eşapamentului şi producea explozia aparatului. Existenţa acestui gaz a fost confirmată de dr, Rosenstem, un chimist care, interogat la Paris în 1944 de membrii misiunii

U.S ALSOS (creată pentru a localiza şi intra în posesia rezultatelor cercetării germane), a declarat că se reuşise punerea la punct a unui gaz nou, a cărui utilizare ar fi putut induce „vibraţii puternice şi chiar distrugeri ale monoatrelor avioanelor”, prin aprinderi repetate şi imediate.

Documentele descoperite de aliaţi puneau în evidenţă că în iulie 1944, dr. Hans Friederich Gold, inginer chimist ce îşi desfăşura activitatea în cadrul diviziei rachete a Laboratorului R (Rachete) din Volkenrode, descoperise faptul că amestecând o cantitate dintr-un gaz (myrol) cu aer, motoarele cu combustie internă ar funcţiona neregulat sau chiar s-ar opri complet.

în aprilie 1945, în împrejurimile centrului de testări de la Hillesleben, membri ai *Intelligence Techinal Branch* aparţinând Corpului 12 de Armată, au descoperit rămăşiţele unui ciudat dispozitiv numit Windkonone un tun ce trăgea cu gaz, în loc de obuze şi un altul numit Wibbelringkanone, care era conceput să tragă şi să aprindă un inel o „minge de foc” intensă.

Aşa cum s-a descoperit la sfârşitul războiului, oamenii de ştiinţă germani dezvolaseră rachete şi avioane interceptoare, radio-controlate, precum aparatele uzinelor Messerschmitt, Krache şi Donner, precum şi fuzee electromagnetice, electroacustice şi fotoelectrice, şi chiar focoase sensibile la câmpurile electrostatice naturale ce înconjoară avioanele.

Renato Vesco a fost inginer de aeronave. A urmat, înaintea războiului, cursurile Universităţii din Roma, după care a studiat ingineria aeronautică la Institutul German pentru Cercetări în Domeniul Aviaţiei. în timpul războiului, a lucrat pentru germani în uriaşele instalaţii subterane ale

uzinelor Fiat, pe malul lacului Garda, în apropiere de Limone, în nordul Italiei.

După război, în 1960, Vesco a lucrat pentru Ministerul Apărării din Italia ca agent secret, investigând fenomenul OZN. în 1971 a publicat o carte intitulată *Interceptaţi, dar nu doborâţi!,* care a fost prima examinare în amănunţime a tehnologiei aflate în spatele apariţiei farfuriilor zburătoare. El a examinat fenomenul OZN prin prisma tehnologiei contemporane şi a fost unicul ce a urmărit originile acestuia până în anii Germaniei naziste. Potrivit lui Vesco, documentele germane capturate de aliaţi pun în evidenţă faptul că la Volkenrode, ca şi la Institutul de Cercetări Guidonia, se lucra, la construcţia aparatelor aeriene fără protuberanţe, echipate cu montarea cu turbină extrem de avansate.

Acestea erau aşa-numitele", elaborate acolo şi construite la o fabrică din Wiener Neustadt (probabil atelierele Hanschel-Rax), cu ajutorul FFO (Flugfunk Forschungsanstalt of Oberpfaffenhoffen), aflată la sud de München şi specializată în cercetări în domeniul rachetelor ghidate cu frecvenţă înaltă, radiaţii infraroşii, radar, electronică.„Feuerha/7" era o maşină zburătoare în formă de disc, armată, propulsată de un motor special turbo-jet, radiocontrolat în momentul decolării care, atras de scânteile apărute la capătul ţevilor de eşapamente ale motoarelor avioanelor inamice, se apropia de acestea, le urmărea automat, tot automat evita coliziunea cu ele şi scurt-circuita sistemul radar şi sistemul de aprindere.

în timpul zilei, dispozitivul părea un disc strălucitor ce se învârtea în jurul propirei axe fapt ce ar putea justifica primele relatări ale unor „mingi arginti" observate pe cerul

Germaniei – iar pe timpul nopţii părea „un glob arzând”.

Dedesubtul stratului galvanizat se afla o foiţă subţire de aluminiu care juca rolul de „buton defensiv”, adică în momentul în care un glonte atingea suprafaţa obiectului, dispozitivul conecta automat sistemul de acceleraţie ce permitea *„feuerbalT’*-ului să zboare vertical şi să iasă din raza de acţiune a mitralierelor, astfel explicându-se de ce rapoartele menţionau că atunci când se trăgea asupra lor,/bo- /îg/ife/’-urile se depărtau. Vesco mai susţine că principiile de bază ale *feuerball-ului* au fost aplicate, mai târziu, la un alt aparat, mult mai mare, denumit *„Kubelblitz?*” care a fost primul aparat cu decolare verticală.

Ar putea această tehnologie, la care adăugăm şi pe cea folosită în crearea celebrelor V-1 şi V-2, să conducă la crearea unor nave mult mai mari, pilotate, în formă de farfurie zburătoare? Anii de după război au scos la lumină revelaţii uluitoare în această privinţă.

în anii 50 au început să circule zvonuri ciudate privitoare la existenţa unei nave de război zburătoare, construită în timpul războiului la o bază ultrasecretă din Germania.

într-o serie de interviuri acordate presei germane în 1952, fostul inginer Luftwaffe, căpitanul Rudolf Schriver, susţinea că în primăvara anului 1941, pe când îşi desfăşura activitaea la uzinele Heinkel din Eger, i-a venit ideea construirii unui aparat aerian cu decolare verticală. Acest fapt l-a condus la conceptul de cabină arcuită, ca o cupolă, situată în mijlocul unei aripi multiple, circulare, propulsate de un motor cu reacţie, şi el plasat în centrul de gravitaţie al întregului ansamblu, sub cabina pilotului.

Anul următor un astfel de aparat a fost pus la punct şi

testat la 1 iunie 1942. Testul a fost considerat un succes, aşa încât s-a început lucrul la un prototip mai mare, cu diametrul de 15 picioare. De diferite aspecte ale acestui proiect s-au ocupat mai mulţi ingineri, în diferite aspecte ale acestui proiect s-au ocupat mai mulţi ingineri, în diferite locuri din Europa.

în vara anului 1944, Schriver a fost transferat la Praga unde, împreună cu Walther Miethe (un inginer ce a activat la Peenemude în cadrul proiectelor V-l şi V-2), inginerul Klaus Habermohl şi dr. Giuseppe Belluzo (un fizician italian) a construit un model mult mai mare, pilotat, al prototipului său.

în acea perioadă, primele avioane cu reacţie *Messerschmidt* erau deja operaţionale. într-o uzină de lângă Praga, Schriver şi echipa sa au redesenat aparatul denumit *Model-3,* înlocuindu-i motoarele cu turbină cu o formă avansată de propulsie ce utiliza jeturi ajustabile.

în 1959, în volumul *Arme secrete germane ale celui deal doilea război mondial,* maiorul Rudolp Lusar a dedicat un întreg capitol *Proiectului Farfurie* (*Saucer),* completat cu o suită de schiţe şi desene ale farfuriei zburătoare a lui Schriver şi Miethe. Potrivit celor afirmate de Lusar, farfuria zburătoare fusese fabricată dintru-un material special, rezistent la temperaturi înalte, care consta dintr-o suprafaţă circulară ce se rotea în jurul cabinei.

Miethe avea să construiască, ceva mai târziu, o navă aeriană în formă de disc, cu un diametru de 42 de metri, ale cărei jeturi propulsoare ajustabile erau inserate în însăşi suprafaţa aparatului. întreaga maşinărie avea o înălţime totală de 32 de metri.

în intervalul de care vorbeam la început, Rudolph

Schriver susţinea că „discul zburător” era pregătit pentru testul de zbor încă de la începutul anului 1944, dar înaintarea rapidă a aliaţilor a determinat anularea acestuia şi distrugera maşinăriei, planurile fiind pierdute sau furate.

Acest lucru vine în concordanţă cu faptul că la 9 mai 1945. activitatea la uzinele BMW din Cehia a fost stopată, nu după mult timp fiind ocupată de partizani cehi. Marea majoritate a oamenilor de ştiinţă şi a tehnicienilor germani au trebuit să fugă pentru a-şi salva vieţile. Schriver a susţinut că prototipul fusese aruncat în aer de oamenii săi, pentru a preîntâmpina capturarea lui de către Armada Roşie.

Amintirele sale în ceea ce priveşte testul de zbor contrazic anumite date furnizate de Georg Klein, fost inginer în cadrul Ministerului înzestrării condus de Albert Speer. El susţine că a fost martorul unui test de zbor al discului lui Schriver, sau cel puţin al unuia similar, la 14 februarie 1945, în apropiere de Praga.

Asupra datei furnizate de Klein planează, însă, anumite dubii, datorită faptului că potrivit jurnalului de Operaţiuni al Flotei a 8-a, acea zi era improprie zborului (nori joşi, laoviţă, vizibilitate redusă) şi cu atât mai mult testării unui tip de aparat aerian atât de revoluţionar.

Totuşi, potrivit lui Renato Vesco, testul de zbor al unui aparat aerian numit *Kugelblitz,* despre care se spunea că ar fi un avion de vânătoare cu totul şi cu totul deosebit, se desfăşurase deasupra complexului subteran de la Khala (în apropiere de Peenemünde), în decursul lunii februarie 1945, şi fusese încununat de succes.

Aceste observaţii atât de diverse ca loc şi timp pot fi uşor explicate dacă se are în vedere atât faptul că părţile componente ale farfuriei zburătoare a lui Schriver fuseseră

construite în mai multe locuri din teritoriile ocupate, cât şi faptul că experimente ale unor prototipuri de aparate în formă de aripă sau de disc au fost desfăşurate şi de alţi oameni de ştiinţă.

Astfel, Heinrich Fleisnes, într-un interviu acordat magazinului *Neune Presse,* în 1980, susţine că a fost participant la proiectul construirii unui aparat aerian în formă de disc, cu propulsie reactivă, ce fusese elaborat de o echipă de tehnicieni de la Peenemunde. La sfârşitul războiului, Wehrmacht-ul a distrus cele mai multe planuri, doar câteva, considerate ca neesenţiale, căzând în mâinile ruşilor.

La începutul anului 1939, dr. Alexander Lippisch construia la uzinele Messerschmidt din Augsburg, aparatul *ME-163,* cu motoare cu reacţie, şi îşi testa aripa sa circulară în tunelul de vânt al companiei AVA din Gottingen. în acelaşi timp, Arthur Sack reuşea să dea formă obsesiei sale de mulţi ani, aparatul aerian în formă de disc (imaginat pentru prima dată în secolul 19 de matematicianul şi fizicianul Wilhelm Yacharie); Sack a testat numeroase modele în cadrul unui miting aviatic ce a avut loc între 27 şi 28 iulite 1939 la Leipzig-Mockau, cu rezultate dezastruase însă.

Un model mai mare, *AS 6* a fost construit la uzinele Mitteldeutsche Motorwerke din Leipzig. Testul ar fi continuat, dar înaintarea trupelor sovietice a pus capăt pentru totdeauna oricărei continuări.

Viktor Shauberger, şi el inginer de aeronave, susţine că a elaborat şi construit, în 1940, la uzinele Kertl (Austria), o farfurie zburătoare de mici dimensiuni, controlată de la distanţă. în dezvoltarea proiectului său a fost ajutat, meii târziu, de o echipă de ingineri cehi, dar odată cu încheiera

războiului, unele din planurile sale au încăput pe mâna ruşilor, iar altele au fost luate de americani.

Hermann Klass, un biotehnician specializat în studiul fenomenelor aerodinamice, este o altă persoană ce susţine că a lucrat la mai multe modele de nave discoidale controlate de la distanţă. Cel mai uzual model a fost cel de 2,4 metri în diametru şi era propulsat de un motor electric furnizat de Lufftwaffe. Potrivit lui Klass, aceste modele erau similare celui construit de Schriver, Habermohl, Miethe şi Beluzzo ii* Cehia şi Polonia.

într-un interviu acordat ziarului la 19

noiembrie 1954, Klein sublinia faptul că farfuriile zburătoare sunt arme top-secret atât americane, cât şi sovietice, bazate pe prototipurile germane. în mai 1945, ruşii capturaseră la Breslau, pe lângă mulţi tehnicieni importanţi, şi un model la scară al unui aparat nepilotat în formă de disc, ce fusese construit la Peenemünde.

Walther Miethe a emigrat în SUA, unde, împreună cu Werner von Braun, Dornberger şi alte sute de ingineri şi tehnicieni, şi-a continuat activitatea începută la Peenemude, la *White Sands Proving Ground,* leagănul programului spaţial american.

în lumina celor de mai sus, se pare că atât ruşii, cât şi americanii erau încă de la sfârşitul războiului în posesia unei tehnologii capabile să producă „farfurii zburătoare”. Potrivit celor afirmate de Klein, existau două tipuri de nave discoidale, una cu un diametru de aproximativ 52 de picioare, propulsată de cinci reactoare şi cea de-a doua, eu un diametru de aproximativ 138 picioare, propulsată de 12 reactoare. Klein a mai susţinut faptul că farfuriile zburătoare puteau rămâne staţionare în aer şi puteau vira în unghi

drept. Stabilitatea, spunea el, era obţinută cu ajutorul unui dispozitiv bazat pe principiul giroscopului. Klein a mari amintit faptul că farfuriile zburătoare construite în Canada de John Frost, au depăşit viteza de 1.500 mile/h.

Maiorul Lusar, în cartea sa de care am pomenit ceva mai dervreme, susţine toate aceste relatări şi confirmă faptul că Schriver fusese implicat în *Projekt Saucer,* iar Miethe, după ce iniţial lucrase sub conducerea lui Werner von Bbraun, la White Sands, s-a alăturat companiei AVRO-Canada, unde şi-a continuat activitatea de construcţie a unor nave în formă de disc. Habermohl a făcut exact acelaţi lucru, dar în URSS.

Ce s-a întâmplat cu toate aceste nave aeriene? Fără îndoială, unele au fost distruse. Voit sau nu. Cu toate acestea, circulă nenumărate zvonuri referitoare la aceste aparate atât de similare farfuriilor zburătoare ale vremurilor modeme; cea mai importantă farfurie zburătoare ar fi fost scufundată într-unul din lacurile aflate la nordul Austriei; altele ar fi fost conservate undeva în America de Sud şi Atarctida, dar nu numai atât; unii susţin că actualmente ar exista o bază germană OZN în Antarctida, multe nave fiind aduse acolo dezmembrate, cu ajutorul submarinelor.

Totuşi, cea mai bizară ipoteză dar nu neapărat fantezistă este cea potrivit căreia OZN-urile germane ar fi călătorit înapoi în discontinuitate spaţio-temporală.

Poveşti uimitoare.

Dar dacă nu sunt doar simple poveşti?

UN FRATE AL PĂMÂNTULUI

/V

Inginerul Gheorghe Dumitrescu, din Bucureşti, este tutorul unei interesante teorii în care susţine, demostrând

printr-un laborios şi documentat calcul matematic, existenţa, de partea cealaltă a Soarelui, a unui Pământ frate, supranumit Antipământ.

Autorul povesteşte că descoperirea s-a produs în timp ce căuta să demonstreze o ipoteză prin care putea detemina cazurile concrete ale accidentelor de avion... Pentru aceasta a avut nevoie să calculeze masa unui electron (pentru ce motive, nu interesează acum) şi s-a adresat tratatelor de astronomie unde, spre stupefacţia sa, a observat că sistemul solar, aşa cum îl prezintă astonomia, nu este perfect. îi lipseşte „ceva".

Se ştie că, pentru a studia structura atomului, fizicienni au ales drept model sistemul solar. După ce au găsit-o, au lăsat la o parte sistemul solar şi, prin calcule şi ipoteze, au reprezentat pe hartă rezultatul obţinut, dar nu au mers mai departe și n-au procedat la compararea modelului nou cu modelul iniţial.

O idee simplă, deci logică, la îndemâna oricui și, deşi pare o speculaţie de când cu Oul lui Columb, n-ar mai trebui să ne mai mirăm de asemena lucruri. Procedând deci ia comparaţia inversă, cercetătorul a ajuns la concluzia că reprezentării noastre despre sistemul solar îi lipseşte ceva. Este cazul să amintim că inginerul Gheorghe Dumitrescu nu s-a lansat într-o comparaţie mecanicistă, simplistă sau, dacă vreţi, naivă, a celor două modele, ci a considerat că aceste asemănări trebuie privite numai între factori având aceeaşi semnificaţie care, uneori, sunt în contradicţie cu aparenţa lucrurilor.

Nu a uitat, de pildă, diferenţele uriaşe care există între dimensiunile celor două elemente care se compară. Astfel, între nucleul atomic și Soare asemănarea se poate păstra

numai în ceea ce priveşte raportul maselor lor faţă de restul compontelor sistemelor, iar nu a volumelor aparente. Dar se va vedea că paralelismele pot duce la unele concluzii neaşteptate.

Am recurs la această paranteză din teamă ca nu cumva lipsa cifrelor şi a forumulelor matematice, pe care le-am omis cu bună ştiinţă pentru o mai uşoară respectare a ideii, să inducă în eroare şi pentru că ne aflăm în faţa unui cutezător stimulat mai mult de spectaculosul ipotezei, decât nevoia rigorii de ştiinţifice. Deci, pentru a fi scutiţi să revenim la această precizare, repetăm că inginerul Gheorghe Dumitrescu îşi bazează toate supoziţiile pe calcule şi demnostraţii matematice.

Să mergem mai departe, acolo unde descoperitorul susţine că atât atomul, cât şi sistemul solar se compun dintr-un nucleu central în jurul căruia gravitează, pe orbite riguros determinate, planetele sau electronii, după caz, dar şi într-o parte şi în cealaltă legile ar fi aceleaşi. Un singur impediment intervine, după cum afirmă inginerul Dumitrescu.

în această analogie, structura atomului o privim statistic drept reducere la unitate a unui enorm număr de exemplare, astfel că propietăţile şi configuraţia obţinută sunt apropiate de imaginea perfectă, în timp ce sistemul solar este singurul pe care-1 putem observa şi, desigur, nu este cel mai perfect dintre cele două posibile. Aşadar, anomaliile sistemului solar ies în evidenţă nu în raport cu alte sisteme solare, ci cu modelul atomic, statistic ideal.

în configuraţia unui atom, precum şi în cea a sistemului solar, sunt anumite caracteristici fundamentale, pe care trebuie să le urmărim: numărul păturilor planetare, distanţa dintre ele, şi masa componentelor ce formează sau

populează păturile planetare respective. Ca să înţelegem mai bine despre ce este vorba, să ne amintim din cartea de fizică, tabloul atomului: şapte orbite pe care gravitează câte 2-8-18-32-18- 8-2 electroni, în cazul atomului de radiu, atomul total. Se cunoaşte, de asemenea, că în cazul altor atomi, această dispunere diferă. De pildă, la atomul de uraniu, dispunerea este următoarea: 2-8-18-32-21-9-2.

Este necesar de ştiut acest lucru, ca să precizăm, afirmă cercetătorul, că atomii reali au şi ei abaterile lor, transpunând aceste date asupra sistemului solar, va trebui să recunoaştem că, analogia fiind suficientă, valoarea cea meii mare a sarcinii, corespunzător orbitei cu 32 de electroni, o are planeta Jupiter. Ea este al doilea centru de echilibru al întregului sistem solar. Se observă clar că toată această masă, corespunzătoare celor

32 de electroni de pe orbita atomică, este, de data aceasta, concentrată într-un singur punct pe orbită.

Dacă urmărim scara planetelor din sistemul solar, aşa cum ne-o arată astronomia, vom găsi, corspuzător electronilor din jurul nucleului de atom, următoarele planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Planetoizii, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluto, în total zece. Cu trei orbite mai mult decât în cazul atomului. Dacă am număra planetele până la şapte, ar trebui să ne oprim la Saturn, lucru imposibil de făcut, deoarece ştim că Jupiter trebuie să ocupe neapărat poziţia centrală.

Matematic, cercetătorul a dedus că Mercur, aflat la numai 41 diametre de Soare şi nea vând o mişcare proprie de rotaţie în jurul axei sale, nu poate fi considerat planetă, ci doar satelit direct al Soarelui.

Următoarea anomalie, susţine Gheorghe Dumitrescu, o

prezintă planeta Marte, prea mică pentru a justifica ocuparea orbitei sale. Prezenţa planetoidului Eros, care oscilează între Pământ şi Marte, chiar dacă ar fi atribuită cu totul lui Marte, din cauza micimii, nu poate modifica prea mult această anomalie.

Ultima anomalie descoperită este masa neobişnuit de mică a planetei Uranus faţă de locul ocupat şi faţă de vecinii săi, coloşii Saturn şi Neptun. Studiind aceste anomalii, recalculând masele şi distanţele dintre planete, inginerul Dumitrescu a recoordonat sistemul solar conform structurii atomului, a găsit fiecărei planete corespondentul în dispoziţia electronilor pe orbite şi a ajuns la concluzia că singur Pământul nostru, Terra, este prea mic pentru locul pe care-1 ocupă. El ar fi trebuit să fie de două ori mai mare.

Cum masa Pământului este binecunoscută, în conformitate cu legile matematicii, rezultă că undeva în spaţiu se mai află o replică a planetei noaste. Acest al doilea Pământ s-ar afla, de asemenea, pe orbita noastră, şi anume la celălalt capăt al ei, diametral opus.

Acest al doilea Pământ, care ţine balansul în sistemul solar, aflat exact la capătul celălalt al diametrului sau axei eliptice, nu poate fi văzut direct, deoarece este permanent ascuns de Soare, el este pentru noi un astru numai al zilei şi nu apare nicioadată în cursul nopţi, când bolta cerească se lasă cercetată, în amănunţime.

El este fratele şi umbra Pământului. Acest al doilea Pământ nu a fost observat niciodată, dar existenţa lui este probabilă, explicând multe din perturbaţiile mersului Pământului pe orbită, şi va putea fi identificat numai cu alte mijloace decât cele astronomice.

Deşi face parte direct din sistemul terestru, el se află de

noi la o distanţă mult mai mare decât Marte, Venus, Mercus sau Soare, respectiv la de două ori distanţa dintre Pământ şi Soare. Dimensiunile şi alte valori ale sale trebuie să fie foarte asemănătoare cu cele ale Terrei şi este foarte posibil ca acolo să existe viaţă ca şi pe Pământ.

Iată deci o ipoteză pe cât de simplă, pe atât de uluitoare, care, dacă s-ar adeveri, ar explica multe din tainele cerului și multe din paradoxurile şi enigmele cărora arheologii de pretutindeni se căznesc, de atâta vreme, să le găsească o explicaţie plauzibilă, care, cum se întâmplă întotdeauna aparţine adesa bunului simţ, simplităţii şi logicii, și mai puţin domeniului fantastic.

Mai trebuie să spunem că cercuri ştiinţifice oculte l-au ridiculizat în mod sistematic pe cercetător și i-au minimalizat descoperirea fără a o supune verificării… în străinătate ea a trezit un interes deosebit.

MISTERUL TUNGUS
SE ÎNCĂPĂŢÂNEAZĂ SĂ REZISTE

După două ore de muncă îndârjită pe câmp, Serghei îemenov se bucură de câteva minute de odihnă, mângâiat de razele soarelui. Era cu puţin trecut de ora 7, în dimineaţa zilei de 30 iunie 1908. Deodată, liniştea dimineţii a fost spulberată de o puternică explozie, iar o lumină orbitoare a umplut cerul.

Semmenov a fost azvârlit de pe verandă, pierzându-şi cunoştinţa la contacul cu solul. Când şi-a revenit, a auzit un zgomot ca de tunet, extrem de puternic, care a revenit, a zguduit întraga casă, aproape smulgând-o din fundaţie.

„Am văzut un fulger orbitor, după care a venit un val de căldură atât de mare, încât aproape că mi-a ars cămaşa pe

spate povesteşte el. Am văzut o minge de foc, uriaşă, ce acoperise o enormă porţiune a cerului. După aceea s-a făcut foarte întuneric, de parcă apusese Soarele”.

Semenov a fost unul dintre miile de martori ai celui mai mare și poate celui mai misterios eveniment, pe care lumea întreagă l-a cunoscut sub denumirea de *Fenomenul Tungus* Explozia a avut o putere inimaginabilă.

La Londra, spre exemplu, se putea citi foarte bine ziarul la miezul nopţii, iar jucătorii de golf disputau partide la orele 2 aie dimineţii’ la Stockholm., puteau fi făcute fotografii în toiul scurtei nopţi polare, deasupra Germaniei au persistat zile de-a rându nori strălucitori, iar în Olanda, astronomii au fost puşi în imposibilitate de a privi stelele, datorită luminozităţii cerului nopţii.

Instituţiile ştiinţifice de la Londra, ca şi din alte mari oraşe ale Europei, au înregistrat o puternică undă de şoc, care a înconjurat Pământul de două ori, iar în Rusia, nopţile au fost strălucitoare până în luna iulie.

Aproape 90 de ani mai târziu, rămâne un mister ceea ce a venit din spaţiu şi a explodat cu o aşa forţă terifiantă. Iar faptul că totul s-a petrecut într-o regiune izolată şi puţin populată, poate fi considerată o şansă extraordinară:

Explozia a devastat, practic, o zonă de mărimea unui oraş cu peste 2 milioane de locuitori, dar nu au existat relatări imediate privind pierderile de vieţi omeneşti. Pentru fauna locală, însă, nu a existat nici o şansă.

Nya Potapovici, proprietarul unei turme de circa 1.500 de reni, a povestit: „Focul a distrus pădurea, adăposturile şi a omorât renii. Când localnicii au pornit în căutarea turmei, au găsit numai cadavre arse. Nu a mai rămas nimic din depozite, haine, bunuri aflate în gospodării… toate au ars și s-au topit.

Aproape toţi copacii aflaţi pe o arie de 60 km au fost scoşi din pământ şi aruncaţi spre exterior, poziţionaţi ca spiţele unei roţi gigantice. Membrii unor triburi nomade, aflate la distanţă de 75 km de locul exploziei au fost aruncaţi la pământ, corturile fiindu-le sfâşiate de un vânt atat de fierbinte, încât a produs arsuri grave oamenilor.

Datorită evenimentelor politice din Rusia, cât şi a primului război mondial, investigaţiile au fost întârziate ani de zile. Nu este mai puţin adevărat că populaţia regiunii era foarte răsfirată şi extrem de primitivă, aşa încât ştirie privind teribilul eveniment au ajuns la Moscova cu mare întârziere.

Populaţia, foarte înspăimântată, era convinsă că „Zeul Odgi a coborât din cer pe Pământ şi i-a distrus prin foc pe toţi cei care se aventuraseră acolo".

Frica a făcut ca orice investigaţie să fie dificil de condus. Vânătorii şi pescarii aflaţi în zonă vorbeau despre o minge de foc strălucitoare, „aşa de intensă, încât întuneca soarele", ce se deplasa pe cer.

Oamenii aflaţi la peste 60 de km de locul exploziei au relatat despre o serie de vibraţii violente ce au fost urmate de apariţia pe cer a unui „corp arzător urmat de o dâră lată de lumină". Câţiva martori zârind o minge de foc, urmată de un stâlp de fum în formă de ciupercă, de mai mulţi kilometri înălţime. Academicianul A.A. Polkanov, aflat în Siberia în acele zile, nota în jurnalul său:

„Cerul este acoperit de un strat dens de nori; plouă torenţial şi totuşi este o lumină extraordinară. Nu ar trebui să fie lună şi cu toate acestea, norii sunt luminaţi de un fel de lumină verde-gălbuie, ce uneori devine roz".

Ziarul ce apărea la Irkutsk nota că „în localitatea Kirensk, aflată la 250 de mile de locul exploziei, localnici au

văzut o lumină alb-albăstruie ce s-a mişcat vertical în jos timp de zece minute.

Când s-a apropiat de pământ, a părut că se dezintegrează şi în locul ei s-a format un nor uriaş de fum negru; a fost auzit un sunet puternic ca de împuşcătură, toate clădirile s-au cutremurat, o limbă de foc răzbătând printr-un nor”.

La mijlocul lunii septembrie 1921, profesorul Leonid Kulik, de la Muzeul de Mineralogie din Sankt Petersburg, obsedat de cele petrecute la începutul secolului, s-a angajat într-o investigaţie de 20 de ani în speranţa aflării cauzei exploziei. Expediţia pe care a condus-o în anul 1921 s-a încheiat mai devreme decât era prevăzut, datorită iernii deosebit de aspre.

Totuşi, savantul a reuşit să determine locul exact al impactului, chiar deasupra unui vechi crater de vulcan stins. Au mai fost găsite mai multe cratere mici, datorate se credea căderii unor fragmente ale „meteoritului”.

însă meteoritul propriu-zis nu a fost descoperit, cum nu au putut fi descoperite nici cele mai mici fragmente de materie care s-ar fi desprins, eventual, de masa lui.

La începutul anului 1927, gazeta *Mirovedenie* a publicat rezultatul unor noi investigaţii în zonă, conduse de A.V. Voznesenchi, director al Obesrvatorului Meteorologic şi Magnetic din Irkutsk. El a estimat că sunetul exploziei din Tunguska a fost auzit pe o rază de 380.000 de mile pătrate.

Ca şi Kulik, el era de părere că intrusul a fost un meteorit, dar cum a existat un număr sporit de explozii, a emis ipoteza că aceasta s-ar fi fragmentat în mai mult corpuri mici înaintea impactului cu solul.

în 1938-1939, au fost efectuate fotografii aeriene ale

zonei de impact, iar în perioada 1950-1960 mai multe expediţii au vizat regiunea. Astăzi nu trece un an fără să fie organizată măcar o expediţie în zonă. Dar abia în 1945, când ciuperca atomică s-a ridicat deasupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki, oamenii de ştiinţă au realizat că martorii descriseseră, de fapt, o explozie atomică.

Medicii ruşi sunt de părere că mii de ţărani au murit în urma exploziei. Rezidenţii din satele împrăştiate de-a lungul râului Tungusk erau renumiţi pentru sănătatea lor de fier şi pentru longevitatea lor, mulţi dintre ei depăşind a 100-a aniversare a zilei de naştere.

Dar, după 1908, doctrorii locali au raportat o creştere alarmantă a numărului de morţi „premature", datorate unor ciudate maladii. De atunci, echipe ce investigau teoria exploziei nucleare au exhumât unele din corpurile decedaţilor, iar ştiinţa a găsit un nume pentru aceste maladii. E vorba de… iradiere!

Ce a explodat în taiga? Să fi fost vorba de un meteorit radioactiv? Pe scurt, răspunsul este NU! Substanţa din care sunt formaţi meteoriţii este asemnănătoare cu cea care se poate găsi pe Pământ. Cantitatea de uraniu din alcătuirea meteoriţilor este de apoximativ 200 milione milionimi per 1/100.

Pentru o reacţie în lanţ cu pulbere radioactivă, ar fi necesar un meteorit de uraniu în stare pură şi chiar mai mult, într-o formă foarte rară de izotop. U 235.

Acest izotop nu a fost găsit niciodată în stare pură. Dincolo de acest aspect, chiar dacă ne-am imagina un astfel de caz, cu totul aparte, acesta nu ar putea exista în realitate, deoarece U 235 se dezintegrează spontan prin explozii accidentale, astfel că întregul meteorit ar exploda imediat

după formarea sa. Dacă este de presupus că a existat o explozie atomică, atunci este inevitabil a presupune că deflagraţia s-a datorat unor substanţe radioactive obţinute prin metode diferite.

Specialiştii în studiul meteoriţilor au fost preocupaţi să determine care parte a obiectului s-a dezintegrat în aer. Ca probă, s-a susţinut că în subsolurile Academiei de ştiinţe a

Rusiei au fost descoperite nişte vase de cositor în care se găseau probe de sol aduse de la locul exploziei.

Analiza acestora a relevat faptul că ele conţineau particule de praf metalic, de un milimetru în diametru. Analizele chimice au stabilit prezenţa oţelului, 7% nichel, 0,7% cobalt şi, de asemenea, a unor mici sfere magnetizate cu diametrul de 1/100 milimetri, produsul dezintegrării metalului în aer, dar anunţul pripit cum că misterul Tungus fusese, în sfârşit, rezolvat s-a dovedit a fi prematur.

Praful metalic descoperit în mostrele de sol nu constituia, în nici un caz, dovada de netăgăduit că acesta ar fi rămăşiţele unui meteorit. Structura de oţel caracteristică meteoriţilor nu a fost găsită. Mai probabil acestea ar fi putut proveni de la învelişul exterior al unui vehicul spaţial distrus în explozie.

Copacii, pe o rază de mai mulţi zeci de kilometri, au fost spulberaţi. în locul ce părea a fi epicentrul exploziei, unii dintre ei rămăseseră în picioare, sfrijiţi şi siniştri după ce au pierdut frunzişul şi ramurile. Ca un lucru straniu, unii localnici au relatat descoperirea unor piese neobişnuite de metal strălucitor, mai ascuţite decât un cuţit.

în perioada 1908-1969, 77 de autori au publicat 77 de explicaţii diferite a evenimentelor, abia în 1969 fiind publicat primul raport exhaustiv şi primele concluzii ştiinţifice.

A fost făcută comparaţia între ceea ce se întâmplase în taiga şi ceea ce se întâmplase când SUA şi URSS au efectuat primele teste cu bomba H.

în 1966, cercetătorii V.K. Yuralev, D.V. Demin şi L.N. Démina au dat publicităţii un material în care susţineau că „mingea de foc” siberiană fusese, fără îndoială, o explozie atomică. Ei au examinat şi au respins, rând pe rând, ipotezele potrivit cărora deflagraţia fusese pricinuită de anti-materie sau de o gaură neagră venită din spaţiu.

în ambele cazuri, au argumentat ei, în urma impactului ar fi trebuit să rezulte un crater care, de altfel, nu există la locul impactului.

Felix ZiegeL, profesorul de aerodinamică la Institutul de Aviaţie din Moscova, şi geofizicianul A.V. Zolotov au examinat probele de la faţa locului şi au descoperit că aria distrusă nu avea o formă ovală, aşa cum s-a crezut, ci aproximativ triunghiulară.

Lui Zolotov i s-a părut plauzibilă ipoteza potrivit căreia materialul exploziv fusese depozitat înainte de a fi detonat într-un container confecţionat dintr-un material rezistent la explozii.

Profesorul Ziegel a analizat declaraţiile martorilor oculari, insistând asupra relatărilor acestora privind apariţia unei forme cilindrice, coada de foc din partea inferioară a acesteia şi traiectoria zborului.

Concluzia sa a fost că obiectul efectua manevre pe cer, schimbându-şi direcţia cu un arc de 375 de mile înainte de explozie. Mostrele de sol de la locul exploziei au relevat prezenţa unor globule sferice, de mici dimensiuni, din silicat şi magnetită.

Unii experţi sunt de părere că explozia s-a datorat unei

nave extraterestre cu propulsie nucleară ce s-a supraîncălzit în atmosfera Pământului, determinând instabilitatea combustibilului nuclear şi producând o explozie echivalentă cu detonarea unei încărcături de 40 de megatone.

Reexaminarea declaraţiilor martorilor a scos la iveală un fapt cel puţin ciudat, acela al prezenţei în zona exploziei, în cursul aceleiaşi zile, a unui al doilea obiect, ipozeza fiind că acesta ar fi putut să îl caute pe cel ce explodase.

Cercetătorii ruşi susţin că timp de decenii în zonă nu a fost semnalată prezenţa OZN-urilor. Când acestea au fost reperate, dimensiunile lor erau reduse şi păreau a fi deosebit de manevrabile.

Partizanii acestei ipoteze au o mulţime de dovezi: potrivit declaraţiei martorilor, obiectul şi-a schimbat direcţia de deplasare; numai un vehicul pilotat ar fi putut face acest lucru; câmpul magnetic al Pământului este distorsionat datorită exploziilor atomice; deflagraţia siberiană a avut efecte similare; nu există dovezi potrivit cărora ar fi existat contact direct între acel „ceva" şi sol; oamenii de ştiinţă au calculat că explozia a avut loc la o înălţime de 7.000 de metri; distrugerile întâlnite la faţa locului sunt similare celor produse în cazul detonării bombelor atomice; pe pielea animalelor rămase în viaţă s-au descoperit băşici similare arsurilor provocate de radiaţii, pe pielea vitelor din regiunea New Mexico, după ce au atinse de particule atomice radioactive provenite de la primul test nuclear; au fost descoperite mutaţii genetice ale plantelor, similare cu cele din Japonia după exploziile atomice din 1945; au fost descoperite trinite, globule mici, verzui, produse de deflagraţia nucleară; martorii au relatat apariţia unui obiect de dimensiuni considerabile, strălucitor, de o formă

cilindrică, ce se deplasa cu viteză pe cer, făcând un zgomot puternic și lăsând o coadă de vapori, chiar înainte de producerea exploziei.

Oa altă ipoteză a fost emisă de Ghiorghi Petrov și Vladimir Stulov, doctori în ştiinţe fizico-matematice. Ei susţin ipoteza ciocnirii Pământului cu nucleul unei comete. Corpul ceresc căzut în taigasusţin ei nu trebuie încadrat în aceeaşi categorie cu meteoriţii de fier sau de piatră care cad uneori pe Pământ.

Ei îşi susţin afirmaţia prin faptul că, în locul de cădere al presupusului corp ceresc, nu se observă nici un fel de crater, fenomen ce se formează obligatoriu la căderea pe Terra a unui meteorit cu mare forţă cinetică.

Cei doi savanţi aduc un argument destul de convingător: explozia corpului ceresc în atmosferă şi lovirea taigalei pe o mare suprafaţă de unda de şoc.

Potrivit acestei ipoteze, cei doi savanţi ruşi descriu fenomenul din 1908 în felul următor: în ziua de 30 iunie, o sferă afânată de zăpadă cu o rază de aproximativ 300 de metri şi o densitate mai mică de 0,01 grame pe metru cub, a pătruns cu mare viteză în straturile dense ale atmosferei, sub un anumit unghi faţă de linia orizontului. Până la altitudinea de 40-60 de km, acest uriaş „bulgăre” a evoluat ca un tot întreg, cu toate că o evaporare intensă începuse deja din partea sa frontală. Procesul de evaporare s-a intensificat brusc prin frecare cu straturile de aer, iar norul de gaze, format sub acţiunea presiunii, a crescut în volum, frânându-i înaintarea sepre Terra.

Unda de șoc frontală s-a desprins de aceasta, atrăgând după sine aerul încins din jur. La altitudinea de 10 km, întregul bulgăre s-a gazeificat, pierzându-și astfel forţa

cinetică şi difuzându-se în atmosfera înconjurătoare a taigalei.

Acest bulgăre poros de zăpadă susţin cei doi savanţi ruşi ar fi nucleul unei comete. Petrov şi Stulov afirmă, în încheiere, că actualele teorii despre nucleele cometelor nu contrazic ipoteza lor.

O legătură posibilă între mingea de foc şi fenomenul OZN se poate deduce cu uşurinţă. Dacă fiinţe inteligente sunt responsabile de prezenţa farfuriilor zburătoare pe cerul planetei, este foarte posibil ca acesta să fie responsabile şi de explozia din Taiga.

Aşa cum spuneam şi la început, evenimentul *

rămâne unul dintre cele mai mari mistere ale secolului XX.

O teorie interesantă despre fenomenul Tungus a propus cercetătorul romăr Ştefac Zgaadăr

INVAZn MARTDENE

Unul dintre primele curente populare în cercetarea fenomenului OZN este acela că guvernele simt nevoia să suprime datele pe care le deţin despre extraterestri, deoarece dezvăluirea acestora ar cauza o panică generală în rândul populaţiei. Această credinţă îşi are rădăcina sau cel puţin citează în mod obişnuit în sprijinul lor, panica din 1938, în urma difuzării, în regia lui Orson Wells, a adaptării operei lui H.G. Wells, „Războiul Lumilor”, pe postul de radio CBS.

Se cunoaşte că atunci când Orson Wells a ales ca teren

t

de aterizare pentru invadatori periferia New-York-ului şi a anunţat că „marţienii” se îndreaptă spre oraş, panica a

fost extremă; multe staţii radio şi ziare au primit telefoane de la ascultători isterici, înspăimântaţi; zeci de mii de persoane, se spunea, au încercat să părăsească oraşul şi zonele înconjurătoare la volanul automobilelor, rezultatul fiind blocarea drumurilor. S-a vorbit despre oamenii înarmaţi cu puşti, îngroziţi, care patrulau pe străzi gata să tragă în oricine sau orice mişcă. Poveşti de acest fel au fost reluate zile la rînd în ziarele de scandal, Relatări de acest gen au fost preluate şi în ziarele serioase, scrise de profesionişti. Această transmisie a fost citată de mulţi drept un exemplu de iresponsabilitate în realizarea unui program radio.

Articolele ziarelor vremii susţin noţiunea de panică. Titlurile de genul „Este un masacru!” încadrau articole descriind panica şi isteria ce cuprinsese populaţia. Telegramele agenţiei *Associated press* scriau „femei plângând isteric” şi „oameni” adunaţi în grupuri, care se rugau. Mai târziu, maiorul Donald Keyhoe, în cartea sa, *din spaţiul cosmic*”, relata faptul că „zeci de mii de locuitori şi-au părăsit casele, pornind într-un exod nebunesc în câteva state ale coastei de est. Mulţi au fost răniţi în accidente auto, alţii au murit în urma infarcturilor.

Chiar şi Jung în analiza sa asupra fenomenului OZN, *„Farfuriile zburătoare un mit modem al lucrurilor văzute pe cei*”’*,* descria „marea panică din New Jersey, cu puţin timp înaintea celui de-al doilea război mondial, când o piesă de teatru radiodifuzată a cauzat o uriaşă învălmăşeală soldată cu numeroase accidente auto”.

Dar a avut loc, într-adevrâăr, această panică? Anumiţi investigatori care s-au aplecat cu multă atenţie asupra evenimentelor de atunci, înclină să creadă că lucrurile au fost mult exagerate.

O experienţă similară de anvergură a fost încercată, din nou, la 22 iunie 1971.Scopul era de a testa credulitatea populaţiei şi comportarea diferitelor categorii de indivizi, în faţa unui asemenea eveniment. De această dată, experimentul a fost realizat de televiziunea elveţiană, în cadrul emisiunii,.Corespondenţe”.

Christian Leirdet, realizatorul emisiunii, a simulat aterizarea unui OZN în câmpia Genevei. Marţi, 22 iunie 1971, orele 20:10, un comunicat al televiziunii anunţa că un obiect straniu este semnalat lângă Geneva. La ora 20:30 se anunţă că postul de televiziune a trimis un car de reportaj la faţa locului şi că acestea va transmite, în scurt timp, primele imagini.

Se intră în direct, dar transmisia este perturbată de un puternic câmp electromagnetic. în aşteptarea clarificării, telespectatorilor le sunt prezentate documentare legate de OZN: fotografii, interviuri, şi se face prezentarea Grupului de Studiu al Fenomenelor Spaţiale (GEPS).

Numeroşi curioşi aleargă la faţa locului. Un cronicar politic anunţă că membrii Consiliului Federal sunt în şedinţă la Berna pentru a decide măsurile ce se impun de urgenţă.

în acelaşi timp, un pompier echipat într-un costum de protecţie, face înconjurul obiectului care avea un diametru de 4 metri şi fumega. La un moment dat se ridică o cupolă şi din OZN apare o fiinţă având un cap de forma unui bec electric.

Aceasta dispare spre public. Numai martorii oculari, şi nici aceştia toţi, îşi dau seama de păcăleală. Majoritatea spectatorilor direcţi, telespectatorilor şi radioascultătorilor au crezut în evenimentele ce se derulau pe ecran; în afara câtorva telefoane la poliţie nu au fost alte urmări, excepţie

făcând zvonul aterizării marţienilor, care a persistat câteva zile, dând de lucru sociologilor şi psihologilor. Nici pe departe panica ce a dominat, spun unii, în 1938 în Statele Unite.

Un experiment asemănător, dar la scară mai mică, l-au făcut japonezii, cu o machetă de farfurie zburătoare teleghidată ce a fost dirijată să aterizeze într-o duminică, la o mare expoziţie, într-un moment de mare afluenţă a vizitatorilor.

După aterizare, „OZN-ul” a început să emită diferite sunete, după care s-a adresat în limba japoneză şi alte câteva limbi de circulaţie internaţională celor ce au avut curajul să se apropie de locul evenimentului. După câteva minute de staţionare, OZN-ul a decolat.

Unul dintre incidentele care a pus specialiştii în mare dificultate se referă la marea pană de curente electric din New York, din 1965. Nici până în ziua de astăzi cauzele nu au fost elucidate, nici măcar în parte. Cert este că incidentul a coincis cu unul dintre cele mai mari valuri de observaţii OZN din Statele Unite, implicată fiind şi zona unde s-a produs evenimentul. Dar, să derulăm faptele.

La 9 noiembrie, sud-estul Canadei şi mai multe state din nord-estul Statelor Unite sunt cufundate în această noapte într-o beznă totală, în urma unei pene de curent care se produce începând cu ora 23:28. Aceasta paralizează centrele electrice şi uzinele producătoare de căldură de pe mai mult de 200 de mii de kilometri pătraţi, afectând mai mult de 309 milioane de persoane.

Presa s-a complăcut să descrie incredibilele perturbări ce au urmat, în oraşe ca New York, Boston, Philadelpia, Albany, Rochester, Providence, Ottawa, Toronto etc.

metrouri, ascensoare, semne de circulaţie rutieră şi feroviară, radioul şi televiziunea, rotativele de ziare, totul încetează să mai funcţioneze; la fel reşouri, frigidere, ceasuri, plămânii de oţel, aparate medicale vitale, instalaţii de filtrare.

O îngrămădeală groaznică s-a instalat pe străzi, agravată de faptul că maşinile rămase în pană, fără combustibil, nu puteau să alimenteze, pompele de distribuţie nemaifuncţionând. Mii de persoane, prizoniere în ascensoarele suspendate la al 30-lea sau 50-lea etaj, alte mii în maşinile lor, 800.000 la New York în staţii şi în metrou, în întuneric.

Avioanele în dificultate deasupra aerodromurilor şi aeroporturilor aflate în beznă, lipsite brusc de balizaj şi de dirijare radar şi radio, morţi în accidente, oameni înspăimântaţi de teama unui atac aerian încep interminabile rugăciuni, furturi, jafuri etc.

La Palatul de Sticlă, de la New York, şedinţa ONU este întreruptă şi peste toate acestea, pe întreaga perioadă a penei de curent, OZN-uri trecând la mare sau mică altitudine, clipind din luminile multicolore de la bord, sfidau întreaga tehnologie a secolului XX, înnebunid de groază locuitorii ce priveau înspăimântaţi evoluţiile aeriene ale acestor obiecte ce încălcau orice legi fizice cunoscute.

Sistemele de securitate ultrasofisticate anunţau avaria, aceasta transmiţându-se în lanţ în tot sistemul. Aparatura de protecţie şi control ar fi trebuit să localizeze în timp util locul defecţiunii.

Comunicatul oficial, punând pana de curent pe seama rupturii unui releu a pus cu totul la îndoială baza tehnică a acestei explicaţii, cu atât mai mult cu cât pana a dispărut fără

motiv, la fel cum a şi apărut.

Totul a rămas cufundat în cel mai adânc mister. Pana a durat exact cât evoluţia ciudatelor aeronave venite din adâncurile Universului.

A fost cea mai grandioasă demonstraţie făcută de OZN-uri. Şi poate nu mulţi mai ştiu că în acea noapte, conform afirmaţiilor din cartea *Farfuriile zburătoare o chestiune serioasă* scrisă de celebrul ziarist *Frank Edwards,* au dispărut, pentru totdeauna, un milion de americani!

TEORII SI DOCTRINE CIUDATE

In ultimii 60 de ani au fost făcute multe afirmaţii istonomice bizare de către unii oameni care se considerau ei înşişi „filozofi" sau „reformatori". Aceste „fantezii astronomice" diferă de erorile astronomilor profesionişti prin faptul că erau produse ca teorii sau ipoteze ce ar putea fi eliminate sau modificate prin descoperiri noi.

O altă caracteristică a acestor fantezii este faptul că autorii se adresau, invariabil, publicului larg, în loc să se prezinte forurilor competente să judece o nouă ipoteză, adică oamenilor de ştiinţă din domeniul respectiv.

O ultimă caracteristică este lipsa, uşor de recunoscut, a cunoştinţelor astronomice (mai ales a celor din domeniul fizicii şi matematicii).

TEORIA PĂMÂNTULUI GOL PE DINĂUNTRU

Doctrina pământului gol în interior s-a născut în America, la începutul secolului XIX-lea. Ea fusese iniţiată printr-o scrisoare publică de fostul căpitan al armatei americane John Cleves Symnes, care a trimis-o tuturor membrilor Congresului, guvernatorilor celor zece state existente pe atunci, unor societăţi savante şi unor oameni

cunoscuţi.

Către lumea întreagă!

***Declar că Pământul este gol înăuntru şi locuibil în** interior. El conţine mai multe sfere solide, concentrice, aşezate una lângă alta, şi este deschis la pol, între 12 şi 16 grade latitudine. Mă angajez să demonstrez realitatea a ceea ce afirm şi sunt gata să explorez interiorul Pământului, dacă lumea acceptă să mă ajute spre a întreprinde acest lucru.*

SYMNES CLEVES

Fost căpitan de infanterie în Ohio

El susţinea că dacă totul în lume era gol pe dinăuntru, oasele firele de păr, tulpinile plantelor, şi planetele erau la fel. Imaginea Pământului lui Symnes era cea a unui strat gol în interior, cu o grosime de 1.000 la 1.500 de mile, având două largi deschideri circulare la poli, pe care fostul căpitan le numea „margini” deşi circulare şi paralele între ele, „marginile” nu erau concentrate pe poli: o dreaptă care unea centrele celor două margini făcea cu axa Pământului un unghi de 12 grade, deoarece polii nu erau în centrele marginilor, graniţele lor erau aşezate la diferite latitudini, în locuri diferite. Marginea nordică largă de 2.000 de mile, se afla mai sus deasupra Europei, pe arhipeleagul Svalbard. Prin urmare, marginea era, la latitudinea ei cea mai joasă, în Siberia nord-estică, astfel încât o expediţie spre interiorul Pământului şi-ar fi atins cel mai convenabil ţelul deplasându-se mai întâi spre estul Siberiei. Cât despre marginea sudică, aceasta era mai mare, având un diametru de circa 3.000 de mile; una dintre dovezile existenţei sale erau tocmai norii lui Magellan. Aceştia erau lumina solară reflectată de gheaţa marginii văzută de căpitanii care s-au apropiat de ea, de cealaltă parte, fără a şti, desigur, acest lucru.

La scrisoarea de care aminteam mai sus erau anexate două documente: primul era anunţul apariţiei unei viitoare cărţi (care nu a apărut niciodată, de altfel), iar cel de-al doilea, un certificat de sănătate psihică!

Symnes a folosit timpul dintre anii 1818 (când expediase scrisorile) şi momentul, când încetează din viaţă, ţinând conferinţe despre teoria sa. Deşi vorbea mai mult despre Pământ şi despre minunile ce s-ar putea găsi în interiorul său, el susţinea că şi celelalte planete trebuie să fie construite după acelaşi plan, deoarece sferele goale, concentrice, ar fi fost forma natural pe care materia o ia de la sine.

Este un fapt istoric că guvernul de atunci al Rusiei, care se gândea la organizarea unei expediţii în Siberia răsăriteană, i-a oferit lui Symnes un post în cadrul viitoarei expediţii. Americanul a murit însâ, înainte ca expediţia să fie organizată, şi se pare că planul a fost abandonat şi din alte motive.

în 1870, un alt american, Cyrus Rees Teed, de profesie medic, declară, la rândul său că Pământul este gol înăuntru. Teed era un spirit de mare erudiţie, specializat în studiul literaturii alchimice. După cum declară în 1869, pe când lucra în laborator şi medita la cartea lui Isaia, avusese o iluminate: înţelesese că locuim nu *PE* Pământ, ci *ÎN* interiorul lui. Această viziune dădea credit Unor vechi legende, aşa încât nu i-a fost greu să întemeieze o nouă religie numită Koreshism.

„Soarele, Luna, planetele şi stelele nu sunt corpuri mari, precum s-a crezut până acum, ci nişte focalizări ale forţei.. susţinea Teed, care a decedat în 1908, după ce a anunţat că nu-i va intra cadavrul în putrefacţie. După numai

două zile, însă, adepţii lui au trebuit să îl îngroape. Această idee a Pământului gol în interior se leagă de o tradiţie ce poate fi regăsită în toate epocile şi pretutindeni.

Documentele originale ale antichităţii, care ar fi putut să aducă o rază de lumină, s-au pierdut în cea mai mare parte, fie în urma unor catastrofe naturale, fie din cauza ignoranţei şi stupizeniei oamenilor. Din lunga listă, vai ce lungă! din păcate prea lungă! –, vom aminti doar de incendiera marii biblioteci din Alexandria, distrugerea a aproximativ 200.000 de volume aflate în biblioteca din Pergam (construită în jurul anului 190 î. Ch. şi de la al cărei nume deriva temenul de „pergament”, sau distrugerea arhivelor aztece de către episcopul de Llanda.

în ciuda vitregiilor vremurilor şi a oamenilor, fragmentele ce s-au păstrat până astăzi par a sugera o cu totul altă depănare a firului vieţii şi al morţii, al creaţiei şi distrugerii pe planeta noastră.

Majoritatea tradiţiilor antice converg spre ideea că prima civilizaţie a Pământului a început în nordul îndepărtat, strămoşii divini ai omenirii coborând dintr-un lăcaş al luminii şi frumuseţii aflat dincolo de Polul Nord, numit „Tărâmul Zeilor” sau „Insulele Nepieritoare” sau „Muntele Meru”. Chinezii, de exemplu, credeau că împăratul lor îşi trăgea puterile de la „Zeul Dragon” ce sălăşluia în „Celestul Pol Nord”; în *Papirusul lui Ani,* se afirma că „Cei Strălucitori şi Cei Sfinţi”, aflaţi în spatele lui Osiris, se găseau dincolo de constelaţia Ursa Mare ce apare pe cerul nordului.

Popoarele din Caucaz credeau să Smiorgh, calul cu 12 picioare al lui Husenk, legendarul constructor al Babilonului, zbura spre Nord peste cerul arctic, spre un continent minunat.

Potrivit unor vechi poeme şi legende ale aşa-numitului Ev de Aur, în acele vremuri din Groenlanda, Islanda, Nordul Norvegiei, Suedia şi coasta arctică a Siberiei, avea o climă subtropicală, şi asta cu mult înainte ca Era Glaciară să o transforme în pustiul încheţat de astăzi.

Producerea unei atât de dramatice schimbări ar putea sugera posibilitatea ivirii unei catastrofe cosmice sau a izbucnirii unui conflict de mari proporţii.

Unii cercetători pretind că acest paradis de dincolo de Cercul Polar ar fi existat cu adevărat şi sunt convinşi că ar fi vorba de Agartha, cetate a unei civilizaţii avansate, amplasată în interiorul Pământului.

Iată un fragment din atât de controversatele „Sânte ale lui Dzyan" sau „Cărţi ale lui Dzyan".: „Regii divini au coborât şi i-au învăţat pe oameni ştiinţele şi artele, căci omul nu mai putea trăi în ţinutul său originar, care se transformase într-un tărâm mort şi îngheţat"; tot „Sântele lui Dzyan" susţin că Sanat Kumara, logosul din Venus, a coborât pe Pământ împreună cu discipolii săi dintr-o navă spaţială enormă, pentru a-1 îndruma pe omul primitiv pe calea civilizaţiei. Iată textul:

„Atunci, cu un urlet atotputernic al coborârii iuţi de la înălţimi de nemăsurat, înconjurat de valuri de foc arzând ce umplea cerul cu flăcări mişcătoare, nava Stăpânilor Flăcării sclipi în tăriile cerului. S-a oprit deasupra Insulei Albe, care se întindea în Marele Gobi".

Marea Insulă Albă, cu oraşul său Shamballah, cel mai sacru centru spiritual al Pământului de acum un milion de ani, a înflorit în mijlocul unor păduri tropicale luxuriante, într-o civilizaţie ce se întindea până în Australia. Vastul lac ce scălda pe vremuri palele munţilor Himalaya a secat,

devenind deşertul Gobi de astăzi, pe care chinezii îl numesc, foarte sugestiv, Hanhai (Marea Secată).

Se spune că Shamballah era legată prin tuneluri de sanctuare risipite în întreaga lume.

în 1883, un băiat de 18 ani, Frederik Oliver, aflat pe nuntele Shasta din California, a început să noteze o serie de comunicări oculte, orimite telepatic de la un adept atlant,

Phylos Tibetanul. Acesta din urmă i-a dezvăluit, printre altele, că într-unul din pereţii de stâncă aflaţi la poalele muntelui, s-ar afla intrarea într-un templu uluitor.

Nu vom aminti decât în treacăt despre indivizii ciudaţi îmbrăcaţi în straie de un alb imaculat, cu părul lung, ondulat, având o înfăţişare maiestuoasă, care se materializează din când în când în zonă[18], sau despre ceremoniile nocturne practicate de aceste fiinţe, în cursul cărora pe cer îşi fac apariţia lumini strălucitoare.

Unii spiritişti, susţin că acest masiv muntos ar fi frecventat de oameni din rasa Titan Atlan, supravieţuitori ai continentelor pierdute Lemuria şi Atlantida, ce locuiesc în lumea subterană din Agartha, cetate din care pornesc mai multe tuneluri spre civilizaţia aflată la suprafaţă, unul dintre acestea având ieşirea undeva prin munţii califomieni.

Tunele[19], labirinturi, catacombe misterioase, toate atribuite atlanţilor, ar exista sub Mongolia, India, Guatemala, America de Sud. Legendele greceşti povestesc că după un război interplanetar, supraviţuitorii s-ar fi retras sub pământ.

„Anticii”, cum erau denumiţi, posedau puteri magice şi

---

18 Aceşti indivizi au susţinut chiar şi discursuri în faţa Adunării Generale a ONU

19*’ Astfel de tunele se găsesc şi în spaţiul etnic românesc cele mai cunoscute fiind cele din zona cuprinsă între Carpaţii Orientali, Nistru, Dunăre şi litoralul Mării Negre

stăpâneau o tehnologie necunoscută nouă. Faptul interesant este că se susţine existenţa unor tunele construite cu mult înaintea Atlantidei, ce erau luminate cu „lumini reci” care străluceau continuu.

Tot mai des se vorbeşte de celebrul Avanpost[20] al anticilor.

Această teorie a Pământului gol în interior, a supravieţuit atât lui Symnes, cât şi lui Teed, fiind alimentată de un roman, *„Rasa care ne va înlocui*”, al scriitorului englez Bulwer-

Lytton, în care era vorba despre oameni ale căror puteri psihice erau mult mai mari decât ale noastre.

Ei dobândiseră puteri asupra lor înşişi şi asupra lucrurilor, fapt ce-i făceau egalii zeilor. Locuiau în caverne, în interiorul Pământului, dar aveau să iasă de acolo în foarte scurt timp, ca să domine Pământul. Acesta este, pe scurt, conţinutul cărţii care va sta la baza întemeierii unei comunităţi secrete numită „Societatea Vrilului” sau „Loja Luminoasă”. Cu această grupare a avut contacte strînse şi Adolf Hitler.

„Virilul” este energia uriaşă in care noi folosim doar o infirmă parte. Cel ce stăpâneşte „vrilul”, devine stăpân peste sine, peste alţii şi peste întreaga lume. Trebuie amintit că ideea de „Vrii” îşi are obârşii franceze, apărând pentru prima oară în opera literară a consulului francez la Calcutta, scriitorul Jacollio.

Welteislehre (Doctrina glaciaţiei universale) este o teorie care a dominat Germania în anii premergători şi în cursul dominaţiei naziste. Era o explicare a cosmosului ce

20 în ultimul timp referiri şi informaţii foarte precise despre Avanpostul Anticilor au fost date în Serialele de televiziune Star Gate SG i şi Suit oaie Aiianus

venea în contradicţie cu astronomia şi matematicile „consacrate”, dar care justifica vechi mituri.

Hans Horbinger, iniţiatorul acestei doctrine, născut în 1860 în Tirol, avea atunci 65 de ani, şi credea că „întrebarea iniţială a oricărei activităţi ştiinţifice este de a şti cine vrea să fie”. în concepţia lui Horbinger, singurul care poate pretinde ceva de la ştiinţă este profetul, căci el este ridicat la un nivel superior de conştiinţă în virtutea iluminării.

Pentru a vedea rădăcinile acestei doctrine, va trebui să ne întoarcem la începutul srcolului, mai exact în 1913, când, un anume Philipp Fauth a publicat o carte ce nu a putut fi trecută cu vederea: format mare, în 772 de pagini tipărite pe două coloane şi 212 ilustraţii, majoritatea diagrame cu aspect tehnic.

Cartea purta titlul „Horbingers Glacial Kosmogonie”

(*Cosmogonia glacială a lui Ho*) şi avea un subtitlu care se traducea prin „o nouă cosmogonie a Universului şi a sistemului solar”, şi se baza pe conceţia unei lupte continue dintre neptunismul cosmic şi plutonismul universal echivalent.

Ea fusese „elaborată” prin considerarea ultimelor rezultate ale tuturor ştiinţelor exacte şi era sprijinită de cunoaştere şi experienţe personale. Chiar dacă pe coperta cărţii apărea numele lui Fauth, astronom amator al cărui cercetări asupra Lunii i-au creat o oarecare notorietate, conţinutul, cea mai mare parte a lui, era scris de Horbinger însuşi.

Cartea apăruse cu un an înaintea izbucnirii primului război mondial. Unele reviste de specialitate au publicat scurte recenzii despre ea, spunând, în esenţă, că ideile prezentate de autori sunt atât de noi încât o examinare

critică a lor ar necesita un timp mai îndelungat.

După război, Horbinger afirma că ar fi avut prima inspiraţie într-o seară târzie din septembrie 1894. El era pe atunci un tânăr inginer specializat în maşini folosite în minele de cărbuni şi minereuri. După terminară lucrului, privea deseori cerul, în special Luna, cu ajutorul unui telescop portativ. Observând munţii selenari, care apar atât de albi pe fondul şesurilor întunecate ale„mărilor” i-a venit ideea că munţii lunari albi ar fi formaţi din gheaţă.

„Recunoaşterea” formaţiunilor suprafeţei lunare prin îngrămădiri de gheţari a fost prima sa intuiţie, ca să-i folosim propriile cuvinte, o a doua intuiţie a avut-o în vis, după câteva săptămâni: el s-a visat în spaţiu, privind spre Luna care era suspendată de un fir argintiu, oscilând cu un pendul uriaş. Firul argintiu se alungea şi oscilaţiile devenau tot mai largi. „Când m-am trezit scria el mai departe mi-am dat seama că Newton greşise şi că gravitaţia solară înceta să existe la o distaţă de trei ori mai mare ca cea până la Neptun.

Această afirmaţie este tipică pentru Horbinger, care niciodată, nici măcar o singură clipă, nu s-a îndoit de valabilitatea ideilor sale. Când cineva îi arăta că vreuna din aserţiunile sale nu era corectă din punct de vedere matematic, el avea un răspuns standard: „Voi aveţi încredere în ecuaţii şi nu în mine! Cât timp vă mai trebuie să înţelegeţi că matematica este o minciună fără valoare?”

între 1894 şi 1912 a existat o vie corespondenţă între Horbinger şi Fauth, iar când cartea a fost gata, el a putut să spună, cu modestie, că teoria sa este singura care explică toate fenomenele naturale, întreaga astronomie şi geologie, cosmogonie şi meteorologie. Doctrina sa se baza pe ideea luptei perpetue dintre ghiaţă şi foc dintre forţa de atracţie şi

forţa de respingere; acest război etern, care este legea tuturor planetelor, guvernează şi Pământul şi materia vie, şi determină istoria umană; această teorie schimbă complet tot ceea ce se cunoştea în general despre istoria civilizaţiilor, despre apariţia şi evoluţia omului şi a societăţiklor.

Pentru Horbinger, totul este o serie de ascensiuni şi de căderi. Oameni-zei, uriaşi, civilizaţii fabuloase, ne-ar fi precedat cu sute de mii de ani chiar milioane de ani în urmă, şi noi, poate, o să devenim exact ceea ce erau strămoşii noştri, de-a lungul unei istorii care, pe Pământ, ca şi în Cosmos, se derulează în cicluri. Destinul oamenilor este strâns legat de destinul astrelor, ceea ce se petrece în Cosmos petrecându-se pe Pământ.

Iată cum explică Horbinger această teorie:

Cu milioane de ani în urmă, în constelaţia Columna, aşa cum o vedem din poziţia noastră actuală în spaţiu, exista o enormă stea roşie, stea-mamă. Diametrul ei era de ordinul a 350 milioane de mile, iar densitatea sa era egală cu 10, astfel încât masa stelei-mamă era de cel puţin 300 de milioane de ori mai mare decât masa soarelui nostru.

O enormă stea moartă, formată din apă încheţată, se apropia încet de ea. Aceasta avea dimensiuni mai „reduse”, fiind, pentru a vă face o idee, de 40.000 de ori mai masivă decât Soarele nostru şi a lovit steaua-mamă într-o cădere verticală. Frecându-se de materia stelei-mamă, şi-a redus viteza, cufundându-se spre centrul ei, până a ajuns la straturi având aceeaşi densitate cu cea proprie. Atunci, corpul încheţat s-a transformat într-o bombă cu aburi, datorită căldurii steleimamă.

Nu s-a întâmplat totuşi nimic, atâta timp cât greutatea straturilor exteriore a putut să contrabalanseze forţa

explozivă. Apoi s-a produs un eveniment declanşator, posibil o nouă ciocnire cu o altă stea. Corpul din interior a explodat cu o mare violenţă şi o foarte mare cantitate de materie primă a fost aruncată spre exterior.

S-a întâmplat ca explozia să se îndrepte în direcţia constelaţiei Lyra, materia emanată pornind în această direcţie cu o viteză iniţială de 2.000 mile/s. A apărut însă brusc atracţia gravitaţională a stelei-mamă și, curând, masele emise au început să se mişte în jurul centrului de greutate comun. Soarele nostru a apărut în apropierea acestui centru, fiind însoţit de cel puţin 18 planete.

Deoarece întregul spaţiu era umplut cu urme de hidrogen gazos (Horbinger se gândea la urme mult mai masive decât acelea la care se referă astronomii astăzi), nici o orbită nu putea fi cu adevărat stabilă. Hidrogenul a încetinit mişcarea întregului sistem solar şi a făcut ca orbitele planetelor să se micşoreze. Deoarece planele orbitelor planetare erau aproape perpendiculare pe direcţia mişcării Soarelui în spaţiu, ne putem închipui că fiecare planetă se mişcă în jurul suprafeţei unui foarte lung con ascuţit.

Nu după mult timp, cele şase planete mici care se mişcau cândva în jurul orbitei lui Mercur (pe când această orbită era mult mai mare) au fost înghiţite de Soare, reîmprospătând energia solară.

Materia emisă în afara sistemului solar, aşa cum îl cunoaştem a mai format câteva planete suplimentare. Din corpul-mamă s-a rupt mai multă materie deçà a fost necesară pentru formarea Soarelui și a planetelor. Cea mai mare parte a acestor planete erau gazoase formate din oxigenul liber şi în decursul milioanelor de ani, acest oxigen

s-a combinat cu hidrogenul din spaţiu, pentru a forma din nou apă sau, deoarece spaţiul este rece, gheaţă.

Astronomii şi-au format o părere greşită asupra naturii Căii Lactee, din cauză că un număr de stele reale sunt aşezate astfel încât strălucesc prin inelul de gheaţă. Mai mult decât atât, o marte din materia emisă a format sori, asemănători cu al nostru, dar mai mici, care se găsesc şi ei în inelul de gheaţă sau dincolo de acest inel.

Aşadar, inelul de gheaţă plus câteva duzini de sori n ai mici, formează, de fapt, o parte a sistemului nostru Solar, dar nu în acelaşi înţeles în care, de exemplu, Uranus, este o parte a sistemului. Uranus, se află în câmpul gravitaţional al soarelui şi, deci, pe o orbită circumpolară.

Inelul este mult mai departe decât triplul distanţei până la Neptun, de aceea el nu este influenţat de gravitaţia solară.

El se deplasează împreună cu sistemul solar, având aceeaşi origine, şi este încetinit defel de hidrogenul din spaţiu.

însă blocuri de gheaţă se desprind din inel din diferite motive şi pot ajunge în câmpul gravitaţional al soarelui. Căderea în Soare a unui asemenea bloc produce o pată solară. Gheaţa se evaporă însă şi vaporii de apă sunt expulzaţi din pălnia petei solare. Vaporii îngheaţă apoi, formând gheaţa fină care se depărtează de Soare, explicând srălucirea lui Mercur şi Venus, care sunt acoperite cu „gheaţă fină”.

Pământul este prea departe de Soare ca să primească mai multă „gheaţă fină”. Când ajunge totuşi în apropiera Pământului, atunci formează norii Cirrus care se văd pe cer. Planetele exterioare nu mai primesc, de fapt „gheaţă fină”,

dar ele interceptează mai multe blocuri de gheaţă din partea inelului, căpătând din această cauză dimensiuni enorme.

Pământul constituie, în două privinţe, un caz deosebit. El nu poate primi multă „gheaţă fină” şi nu interceptează decât rareori blocurile de gheaţă. Dacă se întâmplă aceasta, atunci avem furtuni cu grindină ce se propagă rectiliniu pe distanţe de multe mile.

Dar Pământul este deosebit şi prin faptul că este supus unui proces de creştere. Au existat cinci planete mici dincolo de orbita Pământului, care au fost capturate toate de Pământ, una câte una, când orbita acestuia s-a micşorat. Fiecare din aceste Luni a fost sfărâmată prin forţa gravitaţională a Pământului şi bucăţile de Pământ au format principalele sale structuri geologice.

Luna a fost singura planetă independentă capturată acum 12.000 de ani. Procesul captării a fost însoţit de un flux enorm, care a scufundat Atlantida; amintirea acestui potop a fost păstrată în numeroase legende, iar spargerea satelitului care a precedat apariţia Lunii (pe care Horbinger o numeşte Luna

Terţiară) s-a păstrat şi ea în amintirea oamenilor, ducând la legende despre bătăliile zeilor din cer şi despre Götterdämmerung (Amurgul Zeilor).

Dacă mai adăugăm, la toate acestea, că meteoriţii nu sunt ceea ce cred astronomii, ci blocuri de gheaţă trecând pe lângă Pământ şi strălucind în lumina Soarelui, vom avea o „explicaţie” a absolut oricărui fenomen, o „imagine gigantică, monolitică şi de sine stătătoare asupra lumii”, o imagine „horbingeriană”, am adăuga noi.

După primul război mondial, Horbinger a aşteptat plin de speranţe, timp de câţiva ani, gloria care trebuia să-i vină.

Văzând că aceasta întârzie, a început să facă şi alte demersuri.

Editura Voigtlander din. Leipzig a sesizat o mină de aur potenţială şi a publicat zeci de broşuri, precum şi şapte volume legate, scrise într-un stil popular, reeditând lucrarea originală, ca şi o revistă lunară cu titlul „Cheia evenimentelor mondiale”.

între timp, termenul greco-roman de „Glacial-Kosmogonie” a fost înlocuit cu germanul „Welteislehre”, abreviat oficial în Wel, biroul Iui Horbinger devenind „Biroul Wel”.

Au fost organizate mitinguri şi conferinţe publice în care Horbinger declara deschis că, deoarece oamenii de ştiinţă profesioniști îi respingeau, din invidie, teoria, acceptarea acesteia de către universităţi trebuia să se producă sub presiunea opiniei publice.

Aceasta a existat, desigur. Datorită agresivităţii adepţilor, care nu ezitau sa acopere zidurile cu afişe, să distribuie manifeste, să producă dezordine în timpul conferinţelor şi adunărilor astronomilor sau chiar să molesteze profesori şi, în general, persoane ce nu împărtăşeau doctrina lui Horbinger (’manifestări asemănătoare celor ale trupelor SSV în foarte scurt timp s-a ajuns până acolo încât nimeni nu-şi mai putea găsi un loc de muncă până când respectivul sau respectiva persoană nu semna o declaraţie care cuprindea următoarea frază: „Jur să am încredere în teoria gheţurilor veşnice.”

Iar directorul Observatorului din Treptow, de lângă Berlin o instituţie de popularizare de tipul Observatorului Grifith din Los Angeles sau a Observatorului Amiral Ursu din Bucureşti, declara că îşi pierde mai mult de jumătate din

timpul liber răspunzând la scrisorile ce se refereau la aceste probleme.

Prin 1930, „carnavalul”, cum numeau această mişcare „oamenii de ştiinţă reacţionari”, a devenit echivalentul unui partid politic şi au început flirturi discrete cu partidul naţionalsocialist al lui Adolf Hitler, aflat în ascensiune.

Agitatorii WEL-ului au început să vorbească despre nazişti ca despre „mişcarea lor” şi au pornit să folosească terminologia din Edda (vechi legende germane) pentru fenomenele astronomice. Un bloc de gheaţă nu se mai numea, ca până atunci, „gheaţa brută” (roheis), ci a devenit „Eisling”, un termen care însemna tot „bloc de gheaţă”, dar care avea o nuanţă mitologică şi, desigur, WEL-ul era prezentat ca o „ştiinţă nordică”.

Odată cu venirea la putere a lui Hitler, mai toţi discipolii se aşteptau ca opiniile lor să fie proclamate „ştiinţa oficială” a celui de-al IlI-lea Reich.

După producerea acestui eveniment, savanţii, oamenii de ştiinţă care la început protestau publicând articole şi scrisori în care demonstrau imposibilitatea sistemului lui Horbinger, s-au raliat la doctrina gheţurilor veşnice. Printre aceşti savanţi amintim doar numele lui Lenard, care, împreună cu Roentgen, descoperise razele X, fizicianul

Hermann von Oberth, şi Stark, ale cărui cercetări în spectroscopie erau cunoscute în întreaga lume.

Hitler şi Horbinger, cei „doi mari austrieci” s-au întâlnit de mai multe ori. Al doilea i-a întărit credinţa primului, cum că poporul german, în mesianismul său, era otrăvit de ştiinţa occidentală.

Psihanaliza, serologia, relativitatea, erau nişte maşini de război îndreptate împotriva spiritului german; iar

doctrina gheţurilor veşnice ar fi furnizat contra-arma necesară. Astfel că, în scurt timp, teoreticienii naţional-socialismului și cei ai gheţurilor veşnice, s-au reunit în conferinţe: Rosenberg şi Horbinger, înconjuraţi de cei mai fideli discipoli.

Doctrina glaciaţiei universale, tocmai aceasta avea să se dovedească inspiratoarea multor greşeli ale conducerii naziste, ale lui Hitler însuși și putem afirma că o parte însemnată a sacrificiilor materiale şi umane produse îndeobște pe frontul de est, îi aparţine în totalitate. Dar despre acest aspect, poate cu altă ocazie.

Chiar dacă, oficial, aceasta viziune asupra universului a sucombat odată cu cel de-al III-lea Reich, adepţii lui Horbinger editează şi azi lucrări care îl preamăresc pe acest „Copemic al secolului nostru”.

Astfel, în 1952, un scriitor german, Elmar Brugg, scria: „Teoria gheţurilor veşnice nu e numai o operă ştiinţifică impresionantă. Este o dezvăluire a legăturilor eterne şi incoruptibile dintre Cosmos și toate evenimentele de pe Pământ. Ea leagă cataclisme atribuite climei, de evenimente cosmice: bolile, decesele, crimele, și deschide astfel o serie de porţi cu totul noi cunoaşterii mersului omenirii. Iar tăcerea ştiinţei clasice faţă de ea nu se explică decât prin conspiraţia mediocrilor”.

în ianuarie 1958, inginerul suedez Robert Engstoem adresa un memoriu Academiei de ştiinţe a Statelor Unite pentru a pune în gardă oamenii de ştiinţă împotriva experimentelor astronomice: „înainte de a purcede la astfel de experienţe, s-ar cuveni studiată într-un mod nou mecanica celestă. (…) Explozia unei bombe H pe Lună ar putea declanșa un potop înfricoșător pe Pământ.”

în 1953, americanul Martin Gardner estima la mai mult de un milion numărul adepţilor teoriei horbingeriene în Germania, Anglia şi Statele Unite.

Şi nebunia continua şi astăzi…

Extinzând, prin deducţii logice și constatări interesante, uimitoarea capacitate a materiei planetare de a se autoorganiza în mod continuu în sensul susţinerii şi al stimulării procesului evolutiv spre trepte superioare un grup de oameni de ştiinţă contemporani a lansat așa-numita „Ipoteză Gaia”.

Această nouă abordare se bazează, în fapt, pe un principiu cu adevărat provocator: Pământul ar fi o entitate cosmică vie, un „organism” uriaş care şi-a constituit singur un mediu natural optim, favorabil biosferei, pentru ca apoi, prin intermediul acestei biosfere, să-şi regleze diferitele sale manifestări, după o „concepţie” proprie!

Fără îndoială, o astfel de enunţare apare ca fiind contrară principiilor devenite clasice, oamenii de ştiinţă, cei care reprezintă „poziţia oficială” actuală, blamând vehement gândirea nonconformista.

Dar „Ipoteza Gaia” a împlinit patruzeci de ani de „existenţă ştiinţifică”, timp în care numărul susţinătorilor săi docţi, a crescut în mod continuu… Dezbaterile care au avut loc în martie 1988, în localitatea americană San Diego, au reunit un grup suficient de mare de specialiști recunoscuţi din domeniile geologiei, biologiei şi climatologiei invitaţi de un organism cu prestanţă în lumea ştiinţei, *„American Geophysical Union”.*

Autorul ideii că „pământul este viu” cercetătorul englez James Lovelock a fost susţinut din ce în ce mai frecvent, începând din cinul 1969, de către reputatul biolog american

Lynn Margulis (Universitatea în Boston) şi de către un grup crescând de partizani entuziaşti, atraşi de interesantele „coincidenţe” fenomenologice evidenţiate de cei doi promotori.

Confruntarea de la San Diego a fost însă suficient de dură; profesorul William Howard (Universitatea Harvard) nu a ezitat să proclame anatema: „Este cu totul, ridicol să gândeşti că biosfera redusă a globului nostru ar putea comanda fenomenele terestre…”

Dar, pentru a surprinde importanţa şi frumuseţea dezbaterilor ştiinţifice, care conduc treptat spre aflarea adevărului, iată câteva exemplificări ale argumentaţiilor de specialitate, ce caracterizează inevitabila confruntare.

Se ştie că după formarea planetei noastre, atmosfera sa iniţială avea o compoziţie mult diferită de cea actuală, în care la fel ca şi la planetele apropiate, Venus şi Marte preponderent era bioxidul de carbon.

Odată însă cu apariţia vegetaţiei marine şi apoi a celei de pe uscat în urmă cu circa două miliarde de ani, atmosfera s-a îmbogăţit treptat în oxigen. Deci, biosfera ar fi fost cauza şi motorul acestei transformări esenţiale.

Ba chiar mai mult decât atât, conform enunţurilor lui James Lovelock, biosfera ar controla şi regla permanent procentul de bioxid de carbon din atmosferă pentru a-1 utiliza ca pe un fel de „termostat planetar”, dată fiind proprietatea gazului respectiv de a menţine un „efect de seră” reţinând căldura solară si împiedicând pierderea ei în spaţiu.

Cercetătorul englez susţine că o anumită stabilitate a temperaturii atmosferice în decursul epocilor geologice s-ar fi datorat tocmai acestui reglaj efectuat de biosferă, prin

procese metabolice specifice. De altfel, cercetări modeme au constatat că însăşi forma norilor masivi de ploaie s-ar datora, în mare măsură, prezenţei biosferei; în acest sens, prof. Walter Shearer (de la Universitatea din Tokyo) menţiona faptul ca „bacteriile sunt agenţi de nucleaţie de mii de ori mai eficace decât particulele de praf.”

Adversarii „ipotezei Gaia” nu contestă un anumit raport al proceselor biotice în influenţarea diferitelor bilanţuri termice, chimice sau fizice care se stabilesc, continuu, la scară terestră.

Geofizicienii consideră însă ca variaţiile procentului de bioxid de carbon (C02) s-ar datora, de fapt, unui ciclu fizicochimic pur, finalizat de tectonica plăcilor din scoarţa terestră, metabolismele biotice intervenind doar cu o parte infimă.

Se ştie că picăturile apei de ploaie, antrenând bioxidul de carbon în aer, îl dizolvă formând o concentraţie slabă de acid carbonic. Pătrunzând în sol, apa acidulată dizolvă, la rândul ei, rocile constituite din silicat de calciu, pe care îl transformă în bicarbonat de calciu, care este dus apoi de ape până la depozitele de sedimentare care se formează în ape şi oceane. Deplasările tectonice ale plăcilor din crusta terestră fac ca straturile de sedimente oceanice să alunece treptat sub plăcile continentale.

Acolo, la presiuni şi temperaturi ridicate, se eliberează din nou bioxidul de carbon, care este readus în atmosferă prin emanaţiile vulcanice şi prin apele minerale. în ceea ce priveşte „mecanismul de reglaj cantitativ” al C02 din atmosferă, aceasta s-ar putea realiza tot printr-un reglaj fizico**fhi mic**

Astfel, când temperatura atmosferei este în scădere, se

restrânge şi regimul pluviometric şi, deci, din aer este preluată o cantitate mai mică de bioxid de carbon, în intervalul de timp ce urmează, procentul de C02 atmosferic va începe să crească datorită emanaţiilor vulcanice continue. Drept urmare, prin efectul de seră specific, se produce o creştere treptată a temperaturii aerului, până la limita în care „autoreglajul climatologie” intervine în sens invers, prin mărirea regimului pluviometric.

Susţinătorii „ipotezei Gaia” consideră însă că procentul de bioxid de carbon din atmosferă este reglat nu de procesul fizico-chimic, enunţat mai sus, ci de metabolismul planctonului marin, care vieţuieşte în apele ce acoperă aproape trei sferturi din suprafaţa Terrei şi al microorganismelor aflate în sol.

Se ştie că planctonul vegetal îşi asigură dezvoltarea consumând imense cantităţi de C02 prin procesul de fotosinteză. Dacă temperatura mediului ambiant creşte, dezvoltarea acestor forme vii se accentuează şi, astfel, absorbţia de bioxid de carbon creşte şi ea, reducând concentraţia de C02 în atmosferă.

Urmează astfel o diminuare a efectului de seră şi, respectiv, a temperaturii aerului, până la limita la care se amorsează procesul invers. La rândul lor, bacteriile din sol produc importante degajări de C02, James Lovelock arată că în zonele cu sol „activ”, nivelul de C02 din aer este de 20 până la 40 de ori mai mare decât în zonele în care rocile nu sunt acoperite de sol afânat.

Mergând pe linia ideilor cercetătorului englez, s-ar putea deduce însă că la o variaţie mai brutală a temperaturii atmosferice, cauzată, de exemplu, de o reducere a energiei radiate de soare, planctonul şi microorganismele din sol „s-

ar forţa” în mod colectiv să menţină mai mult bioxid de carbon în sfera aeriană, pentru a menţine căldura Pământului, întrebarea este dacă aceste vieţuitoare ar fi capabile, întradevăr, de acest „efort comun”, de ce nu l-au făcut oare în lungile perioade glaciare?

în această dispută pro şi contra „ipotezei Gaia” este totuşi de remarcat un fapt extrem de interesant: în manifestările planetei Pământ se constată existenţa unor „mecanisme de reglare” a diferiţilor parametri specifici, atunci când sunt atinse limite-plafon. Fie ca intervin diferitele procese fizicochimice ale materiei inerte, fie că acestea sunt produse de materia vie ce constituie biosfera, important este faptul că „autoreglajul” există şi se manifestă în mod continuu.

Şi acum o altă teorie cel puţin ciudată…

în aprilie 1942, o expediţie ştiinţifică având aprobarea şefilor nazişti, părăsea în mare taină Germania, ţinta lor era o insulă mică din Marea Baltică, Ruegen. Membrii expediţiei, în mare parte crema specialiştilor în sisteme radar, erau conduşi de doctorul Heinz Fischer, cunoscut pentru cercetările sale în domeniul razelor infraroşii. Erau dotaţi cu cele mai perfecţionate ale vremii (Freya, Wurburg, Wasserman, etc). De acum ajung pe insulă, Fisher dă dispoziţie ca echipamentul radar să fie montat şi aţintit spre cer într-un unghi de 45 de grade, într-o zonă în care nu era nimic de detectat.

Spre marea surpriză şi uimire a tehnicienilor, li se spune că Fuhrer-ul are motive să creadă că Pământul este concav, iar noi locuim nu la suprafaţa globului, ci în interior, adevăratul ţel al expediţiei constituindu-1 demonstrarea valabilităţii acestui fapt; prin reflexia undelor radar

propagate în Unie dreaptă se spera că se vor obţine imagini ale unor puncte extrem de îndepărtate din interiorul sferei.

E adevărat că există și un obiectiv secundar, aceia de a obţine prin reflexie imagini ale flotei engleze ancorate la Scapă Flow. Despre această stranie și nebunească expediţie a relatat Martin Gardner în cartea sa, „în numele științei”, spusele sale fiind întărite de însuși Heinz Fischer în anii de după război.

Profesorul Gérard S. Kuiper, de la Observatorul de pe Muntele Palomar, scria, în 1946, în revista *„Popular Astronomy*”, o serie de articole dedicate teoriei Pământului concav. Medii importante din marina germană și din aviaţie credeau în teoria Pământului concav.

Socoteau, mai ales, că ar fi utilă pentru reperarea flotei engleze, căci curbura concavă a Pământului ar permite observaţii la foarte mare distanţă, prin intermediul razelor infraroşii, mai puţin curbate decât razele vizibile.”

în introducerea la *„Tke Hollow Earth” (Pământul gol pe dinăuntru),* dr. Raymond Bernard arată cititorilor săi că va încerca să demonstreze că „Pământul nu este nicidecum o sferă solidă, ci, dimpotrivă, este gol pe dinăuntru… și comunică prin două deschizături polare cu suprafaţa”… că „observaţiile și descoperirile amiralului Richard E. Byrd confirmă justeţea acestor descoperiri revoluţionare”, că „Polul Nord și Polul Sud nu au fost niciodată atinse”, pentru simplul motiv că ele „nici nu există…”, că „explorarea acestor lumi noi este mai importantă decât explorarea spaţiului cosmic…”, că „misterioasele farfurii zburătoare sunt trimise de o civilizaţie avansată ce trăieşte în interiorul Pământului…” etc.

După Bernard, amiralul Byrd a raportat, în timpul

războiului, că trecând peste Polul Nord, în 1947, a văzut lacuri, munţi şi păduri. Bernard îl mai citează pe amiral, spunând că a zburat mai degrabă „dincolo” decât „peste”

„Polul Nord”. De altfel, el a afirmat întotdeauna că „expediţia de la Polul Nord a fost cea mai importantă din istoria lumii”.

Deşi comentariile lui Byrd au fost publicate în câteva ziare, descoperirea sa, comparabilă în importanţă cu cea a lui Columb, n-a dat naştere la alte comentarii. Parcă ostentativ, cercurile ştiinţifice au rămas netiilburate din 1947 şi până în prezent. Cu puţin timp înainte de a trecerea în nefiinţă, Byrd s-a referit din nou la descoperirea sa, vorbind despre „acest continent fermecat”, despre „ţara veşnicului mister”.

Oare a dorit cineva ca o asemenea descoperire să fie ignorată? Poate că rapoartele amiralului Byrd au determinat creşterea numărului de expediţii polare din ultimii ani…şi nu în ultimul embargoul deplasărilor spre poli…

Dar a zburat, într-adevăr, Byrd „peste” o regiune necunoscută aflată în interiorul concavităţii polare? îi este refuzată publicului cunoaşterea existenţei unei noi întinderi de pământ? Sau aceste declaraţii, pur şi simplu, nu pot fi luate în serios?

„Deşi chiar oficialii de la liniile aeriene, când sunt întrebaţi, răspund că se fac zboruri deasupra Polului Nord scria Ray Palmers, editor al revistei *„Flying* „acest lucru nu este întru totul adevărat”.

Anumite manevre de navigaţie fac imposibil un zbor în linie dreaptă, dincolo de Pol. în orice sens. întrebaţi piloţii acestor zboruri polare, argumenta Palmers.

Examinând ruta zborurilor peste regiunea polului

Nord, vom constata că, de fapt, se zboară în jurul Polului sau pe lângă el… De ce? Nu cumva, dacă am merge drept spre pol, în loc să aterizeze în partea opusă, avionul ar ajunge în ţara de dincolo de pol, centrul marelui necunoscut aşa cum a numit-o Byrd?

Locotenent-comandorul David Bunger s-a aflat, în februarie 1947, în fruntea unui important transport al Marinei SUA, când a descoperit „oaza lui Bunger" din Antarctida. Când amiralul Byrd descoperea „ţara de dincolo de pol", Bunger şi echipajul său zburau de la Shackleton Ice Shelf spre Queen Mary Coast, Wilkes Land.

Aici, Bunger a descoperit o serie de lacuri cu apă caldă lucru care l-a verificat aterizând pe suprafaţa unuia din ele mărginite pe două laturi de ziduri de gheaţă şi pe celelalte două, de plante. Originea acestor lacuri este necunoscută, iar mecanismul lor de apariţie, inexplicabil.

în *„HollowEarth"*, Bernard vorbeşte despre o fotografie publicată în ziarul *„Globe and Mail"* din Toronto, Canada, care reprezintă o vale frumoasă cu coline înverzite. Un aviator pretinde că fotografia a fost făcuta din avionul său, în timp ce zbura „dincolo de Polul Nord".

Ray Palmers, acest entuziast „colecţionar de întâmplări ciudate", a adunat informaţii bizare, şi anume că boul moscat migrează iama spre nord; că au fost văzuţi urşi îndreptându-se spre regiunile din nord, unde n-ar putea găsi niciun fel de hrană; că, în mod precis, la nord de paralela de 80 de grade au fost văzute vulpi.

Potrivit celor spuse de Palmers, exploratorii sunt de acord că „lângă Polul Nord, un vânt din nord determină încălzirea atmosferei. Trunchiuri de conifere sunt aduse de curent dinspre nord, dintr-o regiune unde se presupune că

nu există vegetaţie. Au fost găsiţi fluturi şi albine în nordul îndepărtat, însă niciodată la câteva sute de mile mai la sud…”

„Au fost descoperite varietăţi necunoscute de flori”, scrie Palmer. „Păsări asemănătoare becaţelor, dar diferite de orice specie cunoscută, vin spre nord şi se întorc acolo. Există iepuri într-o regiune unde nu creşte nici un fel de vegetaţie, dar unde ea pare adusă de curent dintre nord.

Triburi de eschimoşi care au migrat spre nord au lăsat urme evidente din timpul popasurilor temporale, urme ce duc direct spre nord. Eschimoşii din sud vorbesc despre triburi care trăiesc în nordul îndepărtat. Pescăruşul, binecunoscut la Point Barrow, migrează în octombrie spre nord.

Doar ţara misterioasă a amiralului Byrd poate fi cauza acestor fapte şi migraţii inexplicabile”. Poate că Palmers este prea optimist când e vorba de propriile sale ipoteze…

în 4893, corabia „Glady”, comandată de F.B. Hathfield, se afla la 43 de grade sud şi 33 de grade vest, când a fost complet înconjurată de iceberguri. La această latitudine, echipajul a observat un iceberg pe care se afla o mare cantitate de nisip şi pământ şi pe care se putea vedea clar un drum, un loc de refugiu într-un colţ adăpostit şi corpurile a cinci oameni decedaţi. Orice încercare de investigaţie a fost împiedicată de vremea rea.

Acelaşi Ray Palmers reamintea că în Antarctida nu există indigeni, deci prezenţa celor cinci cadavre este greu de explicat…; cercetările au demonstrat că, la vremea aceea, nu se raportase nici un naufragiu în zonă, ceea ce elimină posibilitatea ca cele cinci corpuri să fi aparţinut unor marinari. „Să fi venit oare aceşti oameni din misterioasa ţară de dincolo de Polul Sud – descoperită de expediţia Byrd? se

întreba el. Să fi plecat ei în necunoscut din ţara lor caldă” şi, rătăcindu-se pe platforma de gheaţă, să-şi fi găsit moartea pe o banchiză desprinsă de ţărm?”

Luigi Bianchi, explorator italian al Antarcticii, a spus că, în timpul unei perioade de 11 luni şi jumătate, cantitatea de precipitaţii n-a fost prea mare şi că, deşi ninge frecvent, nu se aşează niciodată un strat gros de zăpadă.

„In aceste condiţii se întreabă Bianchi din ce s-ar putea forma un iceberg? Totuşi, cel mai mare gheţar din lume este aici atât de mare încât este denumit Marea Barieră de Gheaţă având peste 100 de mile lungime şi 50 de mile lăţime”.

Exponenţii teoriei Pământului scobit au ajuns la concluzia că munţii de gheaţă s-au format în altă parte decât în reginile arctice.

Descoperirea de mamuţi congelaţi în Antarctida pune câteva probleme interesante, chiar dacă majoritatea savanţilor nu acceptă ipoteza că giganticele creaturi ar exista încă în interiorul Pământului. De pildă, s-a stabilit că stomacul unui mamut conţinea vegetaţie tropicală nedigerată. Un animal arctic n-ar fi avut în stomac asemenea hrană. E cam greu de acceptat teoria unei glaciaţiuni care să se fi produs atât de rapid încât să-i surprindă pe mamuţi… la masă.

Dacă cineva ar studia subiectul lumii subterane cu oarecare insistenţă, ar descoperi un mare număr de documente care atestă că, de fapt, fiecare cultură are mai multe legende care aduc în discuţie pe anticii locuitori ai „Pământului interior”. Acestea îi socotesc pe vizitatorii din subteran drept zeităţi, sau îi respectă pentru înţelepciunea şi tehnologia lor superioară. Eposul indian „Ramayana” îl descrie pe Rama drept un emisar al Agarthei sosit printre

băştinaşi la bordul unui vehicul aerian.

„Ramayana” face descrierea unei farfurii zburătoare tot atât de detaliat ca un martor contemporan. O altă figură misterioasă a preistoriei, Quetzalquatl salvatorul mayaşilor şi aztecilor, a călătorit printre indienii din Mexic, Yukatan şi Guatemala, într-o nava aeriană; iar mulţi scriitori au comparat legenda scandinavă „Ultima Thule”, care vorbeşte despre un paradis îndepărtat de la nord, cu atrăgătoarea ţară din interiorul Pământului…

Fără îndoială, se petrec lucruri inexplicabile şi *CINEVA,* încă necunoscut, este în spatele acestor fapte. S-ar putea ca pe undeva, poate în adâncurile pământului, să se arie o altă cheie a soluţiei misterului OZN.

OZN-URILE UCID PRIN PROCURĂ

A

In Evul Mediu, ecuaţia de gradul IV fusese declarată ie teologi drept o taină inaccesibilă minţii omeneşti. Matematicianul spaniol Paolo Vaines, care reuşise să descopere un procedeu simplu de rezolvare a acesteia, a fost imediat închis şi ars pe rug pentru vina de a fi încălcat, în acest mod, voinţa divină.

Exemplele pot continua. Astfel, de pildă, în 1614, un călugăr numit Ceccini, care se făcuse „vestit” denunţându-1 pe Galileo Galilei Inchiziţiei, predica din amvonul catedralei din Florenţa ideea că matematicile sunt nişte forme diavoleşti care ar trebui izgonite din sânul tuturor naţiunilor creştinătăţii.

în aceeaşi epocă, numerele negative erau considerate „născociri” sau „numerele satanei”. în flăcările rugului Inchiziţiei vor pieri mulţi alţi vizionari iluminişti, printre care celebrul Giordano Bruno. El afirmase că trebuie să fi

nebun pentru a gândi că în spaţiul infinit, în aceste lumi nenumărate şi gigantice, din care cea mai mare parte sunt în mod cert mai bune decât a noastră, nu există decât lumea pe care o percepem: „Este un adevăr absurd a crede că nu există alte fiinţe, alte facultăţi de a gândi, alte sensuri decât cele pe care le cunoaştem…"

Marele matematician german Georg Cantor, profesor la Universitatea din Halle, fondatorul teoriei mulţimilor, a introdus în matematică multe concepte şi noţiuni noi, care vor revoluţiona această ştiinţă.

Totul a decurs bine până când a început să aprofundeze noţiunile de infinit şi numere transfmite, unde se pare că a făcut nişte descoperiri ce puneau sub semnul întrebării tot ceea ce se descoperise în matematică până atunci.

Realizând importanţa descoperirilor sale, Cantor începe să le prezinte celorlalţi matematicieni ai vremii. Noutatea acestor descoperiri va stârni invidia cercurilor matematicii ale acelui timp, care vor determina un val de persecuţii acerbe şi de durată, urmărind discreditarea şi izolarea savantului.

Ostilitatea întreţinută permanent va contribui decisiv la nebu-nia şi, ulterior, la moartea lui Cantor. Odată cu dispariţia marelui savant s-a pierdut, cel puţin pentru o perioadă de timp, cheia intrării în marele infinit.

Şi totuşi, o întrebare revine obsedant… Ce taine interzise nouă, muritorilor de rând, descifrase Gerg Cantor, încât să plătească cu viaţa curajul de a le face cunoscute?

Deşi Inchiziţia nu mai există de secole, se pare că accesul la cunoaşterea unor domenii este aspru sancţionată de instanţe pe care le-am putea numi, cu indulgenţă, stranii.

Astfel, relevarea activităţii OZN a adus, de cele mai multe ori, prejudicii investigatorilor.

Din noianul de întâmplări ciudate, am selecţionat numai câteva spre exemplificare. Astfel:

Cunoscutul ziarist şi ufolog Frank Edwards, moare subit şi misterios în urma unui aşa-zis atac de cord, în 1967, imediat după ce a început să scrie nişte fraze referitoare la iminenţa unor dezvăluiri în problema OZN-urilor, care se pare că urmau să aibă repercusiuni importante asupra întregii umanităţi.

Secretarul US Navy, James Forestall, unul dintre membrii grupului *Majestic-12,* după mai multe crize depresive, se sinucide aruncându-se pe fereastra spitalului în care se afla internat.

Astrofizicianul Morris K. Jessup, care s-a ocupat de studiul OZN-urilor şi de mult-contro versatul *Proiect Rainbow* cunoscut şi sub numele de *Experimentul Philadelphia* a fost găsit mort în garaj, în maşina sa, cu toate uşile şi geamurile închise. „Sinucidere!” s-a spus. Printre altele, făcuse multe observaţii cu privire la dispariţia unor… cratere lunare.

Un alt astronom american, H.B. Wilkins, ce studia OZN-urile şi anomaliile legate de *Triunghiul Bermudelor,* a dispărut în mod inexplicabil după ce, în cadrul unei conferinţe, a pus întrebarea: „Cum este posibil ca un uragan să sfideze toate legile fizicii şi să se deplaseze în direcţia opusă vântului?”

Doctorul Glavo Fontez, profesor la şcoala Naţională de Medicină din Rio de Janeiro, moare subit după ce ţine mai multe conferinţe în care afirma că Terra este vizitată în mod curent de extraterestri. Studia fenomenul OZN de peste 15

ani.

Doctorul James McDonald, profesor la catedra de meteorologie, decan al Institutului de Fizică Atmosferică al Universităţii din Arizona, era o somitate în meteorologie şi studiul fenomenului OZN. A fost găsit mort, în ziua de 13 iunie 1972, la orele 11:00 dimineaţa, lângă podul Del Ore, în deşertul Arizona, alături de un pistol calibrul 39. „Sinucidere”, s-a spus din nou…

Astronomul şi ufologul Charles Hunt Williamson, dispare subit după ce semnalează comunităţii ştiinţifice internaţionale cazul celor două comete care au pătruns în centura solară şi au ieşit intacte din ea…

Publicistul Serge Hutin s-a ocupat, printre altele, şi de studiul fenomenelor OZN şi a extraterestrilor. Când i-a apărut cartea *L Histoire de terorisme”* aceasta a fost cumpărată de emisari misterioşi, în stocuri ce au constituit întregul tiraj, înainte ca aceasta să fie pusă în vânzare. în presă nu a apărut niciun comentariu al criticilor. Cartea a dispărut, efectiv. Acelaşi lucru îl va păţi şi autorul. Este găsit la scurt timp, mort.

Guy Tarade, un alt publicist francez, este ameninţat cu moartea după ce scrie cartea *„Farfurii Zburătoare şi civilizaţii din alte spaţii”.* Scapă lăsându-se de ozenistică…

Cercetătorului american. K. Bender, NASA şi USAF i-au cerut să renunţe la cercetările cu privire la OZN.

Cercetătorii ufologi Charles A. Maney, Edward Ruppelt, Wilbert Smith, Waveney Givon şi Robert Stiffmor mor subit după ce au declarat public că au fost ameninţaţi, dar nu vor renunţa la studiul fenomenului.

Foarte mulţi cercetători OZN, nefiind receptivi la atenţionările cu privire la renunţarea la studiul fenomenului

OZN, își ratează carierele științifice strălucite, se îmbolnăvesc de maladii incurabile, mor subit din cauze necunoscute, se sinucid sau, pur și simplu… dispar fără urmă.

începând cu anul 1982 există date precise și o listă întreagă de peste 50 de specialiști în domenii de vârf ce își desfășurau activitatea în cadrul proiectului *„Războiul Stelelor”, ce* au decedat în condiții cel puțin stranii, anterior toți acești oameni de știință fiind perfect sănătoși.

Câteva exemple sunt edificatoare: Peter Peapl și Edwin Skeals mor otrăviți cu gaze de eșapament; Alistar Bekmarl și John Ferry, electrocutați; Keet Bouden și Vimal Dadjbhai, căzuți întâmplător… de pe poduri; Roger Hill, împușcat; Johnattan Wash, aruncat pe fereastră; Assad Sharif și Mark Wihner, găsiți morți cu câte o pungă de plastic pe cap, strânsă la gât. Richard Rew și Antoni Godri, găsiți morți prin tortură… și exemplele pot continua.

Toți cei menționați erau specialiști de înaltă clasă internațională. Rezultatele anchetelor au rămas necunoscute. Presa nu a avut acces la derularea investigațiilor. Numele lor nu mai este pomenit în nici o publicație științifică!

Și dacă nu v-ara convins, exemplele pot continua… Astfel O. Elliamson, din Solna (Alabama), a dispărut într-o zi de iulie din fața casei sale, sub privirile fiicei, soției și a doi vecini, în timp ce mergea după caii ce pășeau în apropiere. în primul moment s-a crezut că a căzut într-o groapă.

Câinii arătau că acela era ultimul loc călcat de victimă. Scriitorul A. Bierge, care va prelucra întâmplarea într-o povestire, va dispărea și el, în mod asemănător.

O dispariție identică a suferit fermierul D. Lang, din

Gallatin (Tennessee). în decursul timpului au mai dispărut, în mod ciudat, şi reporterul R. Halliburton, Amelia Erhart navigatoarea solitară, Antoine de Saint Exupery, călătorii Wilîiam Wallin şi D. Crouheurst, pe care, în paranteză fie spus, l-au pasionat fenomenele insolite, printre care şi OZN-urile.

Scriitorul Patrice Gaston spunea că anchetatorii OZN au viaţa scurtă. Aime Michel, o celebritate în domeniul fenomenelor celeste insolite, scria cu umor că sindromul OZN, numit şi „Forestall”, comportă unul și același simptom: bolnavul care se ocupă de OZN, în forma gravă a bolii, descoperea ceva important… şi, am completa noi, era antenţionat să renunţe la cercetări şi la convingerile sale ozenistice. Acceptă scapă, în caz contrar dispare ori moare în mod misterios…

La noi, pilotul şi scriitorul Doru Davidovici publică, nu cu foarte mulţi ani în urmă, mai multe articole referitoare la fenomenul OZN, urmate de *best-seller-ul „Lumi Galactice”.* Va muri la scurt timp, într-un tragic accident de avion, care va ridica multe semne de întrebare…

Se pare că există un centru invizibil de unde sunt coordonate toate activităţile anti-OZN…

Apropo, vă mai interesează OZN urile?!?!

ŞOAPTELE COSMOSULUI

A

In anul 1972, Jocelyn Bell, o tânără absolventă care ucra pentru teza de doctorat, efectua o plicticoasă analiza a semnalelor înregistrate de un nou radiotelescop. La un moment dat, ea a remarcat, ca o ciudăţenie, un impuls ordonat, foarte scurt, care se repeta la intervale ceva mai lungi de o secundă.

Regularitatea aproape incredibilă a semnalelor, cu diferenţe ce nu depăşeau o sutime de milionime de secundă, precum și faptul că ele se dovedeau a avea originea într-o sursă de dimensiuni foarte mici, i-a condus pe cercetători la ipoteza unei origini artificiale.

A

In primele ore de euforie care au urmat descoperirii, radioastronomii de la Cambridge au botezat sursa cu iniţialele L.G.M. 1. cea ce însemna *Little Green* adică Micii Omuleţi Verzi, cu alte cuvinte, extraterestrii.

Cum s-a ajuns la această titulatură? La începutul anilor ’50, celebra revistă SF americană *Amazing Stories* publică, sub semnătura lui Harold Sherman, două nuvele intitulate *„Omul verde”* și *„Omul verde se întoarce”,* ce-i vor lansa definitiv pe Micii Oameni Verzi. Dar, să revenim la povestea noastră.

Entuziasmul s-a stins destul de repede, după ce şi alte observatoare astronomice dotate cu radiotelescoape au intrat în acţiune.

S-a renunţat la apelativul L.G.M., cu timpul aflându-se că asemenea surse de semnal sunt de fapt obiecte cosmice, numite pulsari.

Descoperirea pulsarilor a confirmat o veche previziune a radioastronomilor, legată de ciclurile evolutive ale stelelor. Nu a fost confirmată însă existenţa farurilor galactice care se presupunea că semnalizează rutele cosmice și zonele populate de fiinţe raţionale.

Mai târziu, în 1973, savantul rus Nikolai Kardaşev declara presei că fuseseră recepţionate semnale care „ar putea proveni de la un artefact care a intrat în sistemul solar”.

Cu alte cuvinte ar fi fost descoperită o sondă interstelară. Era vorba de cercetări efectuate, intenţionat, cu antene relativ simple, în scopul detectării unor semnale de neconfundat, semnale intense ale unei civilizaţii foarte avansate, o civilizaţie cunoscută specialiştilor sub numele de Kardaşev, din grupa a III-a.

începând cu 1968, Vsevolod Troiţki a condus un colectiv de radioastronorni care a studiat 12 stele apropiate, asemănătoare Soarelui nostru, folosind radiotelescopul Universităţii Gorki.

Nu au fost recepţionate semnalele căutate în benzile de 21 şi 30 de cm.

Mai târziu, grupul lui Troitki a utilizat o reţea de radiotelescoape aflate la mare distanţă unul de celălalt: în Siberia, Crimeea, la Murmansk, la Gorki şi încă în două locuri, pentru a detecta semnalele în benzile de 16, 30 şi 50 de cm. Kardasev și Lev Gindilis au folosit în acelaşi scop radiotelescoapele instalate în Pamir şi Caucaz, la aproape
3.0 de km depărtare.

Ambele reţele au detectat semnale neregulate care se deosebeau clar de zgomotul de fond.

Originea celor mai multe a fost clarificată. Unele proveneau de la sateliţii artificiali ai Pământului, altele erau legate de erupţiile solare sau de fenomene atmosferice.

Semnalele comentate de Kardasev în 1973 nu beneficiau însă de vreo explicaţie. Ele păreau să provină de la un satelit artificial al Pământului, dar nu de Ia unul cunoscut.

De aici s-a ajuns la concluzia că se descoperise sonda interstelară de tipul celor preconizate de Bracevell.

Alte semnale radio, cu variaţiuni foarte ordonate, s-au

dovedit a veni din direcţia quasarilor, obiecte cosmice naturale, misterioase. Semnalele din 1973 provenea însă de la un satelit militar american căruia nu i se făcuse publicitate!

Până în momentul de faţă, căutarea de semnale inteligente nu a dus la obţinerea vreunui rezultat pozitiv. Au fost ascultate mii de stele, pe zeci şi sute de mii de benzi de frecvenţă.

Orice semnal a cărui origine terestră nu a putut fi dovedită, s-a arătat a fi un accident irepetabil şi nu o serie de impulsuri ordonate şi ritmice, asemănătoare cu ideea pe care ne-am făcut-o cu privire la ipoteticile faruri galactice.

în acest sens au fost lansate programele ştiinţifice cunoscute sub siglele de SETI şi CETI.

CIUDĂŢENII SELENARE

O mulţime de lucruri ciudate au fost observate, de-a ungul timpului, pe suprafaţa prăfuită (oare?) a Lunii. în 1879 s-au observat o mulţime de pete de lumina, de linii şi figuri geometrice, pe care nimeni nu le mai văzuse înainte.

Aşa că Societatea Regală de Astronomie a Marii Britanii s-a văzut nevoită să solicite membrilor săi să aducă la cunoştinţa onorabililor oameni de ştiinţă astfel de anomalii, în speranţa că va putea fi desluşită vreo tentativă de comunicare cu pământenii venită din cosmos.

Rezultatul a fost peste 2.000 de rapoarte adunate pe parcursul a numai doi ani, toate relatând despre observarea unor lucruri aparte, stranii, pe Lună, de unde şi concluzia că pe suprafaţa astrului se întâmplă ceva foarte ciudat, ce depăşeşte puterea umană de înţelegere.

Ceva mai târziu, Patrick Powers, şeful programului

spaţial al armatei americane, scria în revista ***„Family Circle”*** că, după opinia sa, **primii oameni care vor ajunge pe Lună vor trebui să fie pregătiţi să lupte, pentru a dobândi dreptul să coboare pe suprafaţă. Oare cu cine?**

în anii ***50,*** cunoscutul astronom britanic H.P. Wilkins, cei care a elaborat una dintre cele mai documentate hărţi ale Selenei. semnala apariţia unui obiect luminos, de formă ovală, ce evolua deasupra solului lunar, în regiunea craterului Aristarh.

Acelaşi obiect avea să fie semnalat şi de astronomul american James Barlet, ceva mai târziu. Dar ciudăţeniile nu aveau sa se oprească aici. în luna ianuarie a anului 1958, revista observatorului Harvard, *„Sky and Telescope* ” publica schiţa unui „dom” selenar în fapt o mică colină rotundă pe care un astronom francez îl studiase printr-un telescop cu o oglindă de 25 cm.

Prezenţa acestor „domuri” fusese remarcată pentru prima dată în-1930. La începutul anilor 60, fuseseră înregistrate pe suprafaţa lunară mai mult de 200 de asemenea obiecte albe, emisferice. Dar lucrul care, poate, este cel mai ciudat, este faptul că acestea *îşi schimbau locul.*

în noaptea de 29 septembrie 19’58, astronomul amator John O’Neil fotografia pe Lună, în zona numită, sugestiv parcă, Marea Crizelor, o construcţie asemănătoare cu podul din Sydney, având 18 km lungime. O’Neil şi-a dat seama că uimitoarea construcţie fusese realizată într-un timp foarte scurt, deoarece cu numai cinci săptămâni în urmă el mai avusese sub observaţie acea parte a Lunii şi nu observase nimic neobişnuit.

Cu riscul de a fi combătut de lumea savanţilor, ceea ce de altfel s-a şi întâmplat, el a publicat observaţiile sale. în

mod nesperat, în ajutor i-au sărit colegii săi mai experimentaţi şi mai bine dotaţi tehnic, profesorul Patrick Moore şi dr. H.P. Wilkins. Acesta din urmă declara: „...este cu adevărat un pod. Structura pare artificială şi este, ceea ce noi numim aici, pe Pământ, o lucrare de artă”; iar profesorul Moore afirma că el observase în două rânduri, timp de mai multe ore, ciudatul pod.

La 16 mai 1954, profesorul Frazer Thompson, de la Universitatea din Toulone, a comunicat descoperirea unei breşe absolut necunoscute, recent produsă în centrul craterului Piccolomini, de la care pleca o bandă rectilinie, cu o lăţime de aproximativ 300 de metri, putând fi foarte uşor comparată cu o pistă de aterizare/decolare sau cu o autostradă. Observaţia a fost confirmată de dr. Wilkins şi de alţi astronomi.

începând cu anul 1955, pe solul lunar au apărut o serie de lumini sub formă de triunghi, cruce, cerc, cu intensităţi variabile, ce au început să se deplaseze,’Urmărite permanent de astronomi. Astfel, în noaptea de 26 noiembrie 1956, Robert E. Curtis, din Alamogordo, statul New Mexico, a fotografiat cu ajutorul unui aparat de 35 mm regiunea din jurul craterului Fra Mauro.

La developare, în stânga liniei care separa regiunile discului lunar iluminat de soare şi regiunile obscure, se putea vedea o mică cruce de Malta. Aceasta apărea pe toate clişeele făcute şi era fie pe suprafaţa Lunii, fie în imediata ei apropiere. Ca un fapt curios, această zonă a fost aleasă pentru aseîinizarea misiunii Apollo-11.

Fotografia a apărut în numărul din iunie 1958 al revistei *„Sky and Telescope”* şi a fost însoţită de comentariul astronomului Walter Haas. El sugera ipoteza potrivit căreia

această ciudată cruce, cu braţe de lungime egală, ar fi de fapt un grup de creste sau lanţuri muntoase. Totuşi, potrivit opiniei Serviciului Geologic al Statelor Unite, acest lucru ar fi fost imposibil, deoarece forţele care ar fi creat una din creste ar fi distrus-o automat pe cealaltă.

în numărul din decembrie 1963, aceeaşi revistă găzduia o notă a observatorului Lowell, care anunţa că în noaptea de 29 octombrie fuseseră detectate două pete de lumină de un roşu aprins la nord de craterul Herodot; în noaptea de 27 noiembrie, cele două pete au apărut grupate într-o formaţie ovală, pe marginea sudică a craterului Aristarh.

Toate aceste… hai să le spunem ciudăţenii, sperau să fie rezolvate o dată cu declanşarea programului spaţial american, care avea drept obiectiv principal debarcarea primilor oameni pe Lună. Despre ce s-a întâmplat cu ocazia misiunilor spre şi pe Lună, vom vorbi ceva mai încolo. Acum să ne ocupăm puţin de Lună şi de fragmentele de sol lunar pe care astronauţii le-au adus pe Pământ.

l una ar putea fi numită o planetă dublă, datorită faptului că este mult mai mare decât oricare alt satelit, în comparaţie cu planeta tutore. Distanţa faţă de Pământ variază de la

220.0 la 252.000 mile. Diametrul său este de 3.475 km, suprafaţa sa având 23.000.000 mile pătrate.

Gravitaţia selenară a fost determinată la o şesime faţă de cea terestră. Anumite zone aflate în zona vizibilă, cât şi în cea invizibilă, pun în evidenţă o concentraţie foarte mare de materie aflată sub scoarţă. Acestea au fost denumite „masconi”. Aici, gravitaţia prezintă variaţii importante care au fost puse în evidenţă de misiunile Apollo. Poate pentru

mulţi este surprinzător, dar contrar opiniei generale, Luna se roteşte în jurul propriei axe. O rotaţie completă este efectuată în 29,9 zile, adică într-o lună calendaristică.

Vârsta satelitului a fost estimată de specialişti la 4,1 miliarde ani, fapt ce pare a indica, în opinia specialiştilor, faptul ca atât Luna, cât şi Pământul s-au format aproximativ în aceeaşi perioadă de timp şi probabil din acelaşi nor de praf cosmic.

Eşantioanele de sol lunar aduse pe Terra de misiunile Apollo au ridicat, însă, serioase semne de întrebare privitoare atât la vârsta satelitului, cât şi la vârsta Universului.

Astfel, Apollo-11 a adus pe Terra, printre altele, o rocă veche de 4,6 miliarde de ani; cam la atât s-au oprit şi cercetătorii ce au estimat vechimea Pământului, deci a întregului nostru sistem solar.

In 1974, la o conferinţă ţinută de specialiştii de la NASA, a cărei temă era anunţarea misiunilor Apollo, s-a confirmat că au fost aduse pe Pământ roci selenare cu o vârstă de 5,3 miliarde ani, mai vechi, deci, decât sistemul nostru solar!?!.?

Un alt raport estimează, pe baza sistemului de analiză potasiu-argon, vechimea unui eşantion de sol lunar de 7 miliarde de ani; iar două mostre de roci au fost estimate la 20 miliarde de ani, mai vechi decât vârsta estimată a Universului cu 5 miliarde de ani!!

LUNA – SATELIT CAPTURAT SAU

PĂMÂNTUL PLANETA… CAPTURATĂ?

Potrivit unor cercetători, Luna nu s-ar fi găsit întotdeaunaîn locul unde o ştim. Poetul latin Ovidiu, aminteşte de epoca arcadiană, când cerul nopţii era lipsit de

lumina selenară.

Eruditul Victor Kembach, făcea o comparaţie între patru calendare rituale mai cunoscute: cel asirian, egiptean, indian şi mayaş, şi demonstra ca toate au un punct de plecare comun, care, cronologic, se situează în jurul anului 11.500 î. Ch.

Acest moment marchează epoca marilor catastrofe cunoscute sub numele de „potop”. Cauza acestora ar fi, spun unii savanţi, captarea Lunii, până atunci un vagabond prin spaţiu, de către Pământ, sau sosirea Lunii în apropierea Terrei, cu toate consecinţele ce decurg de aici: apariţia unor mişcări de flux-reflux foarte puternice atât la suprafaţa planetei (mareele), cât şi în interiorul acesteia (mareea magnetică), fenomene caracterizate prin inundaţii, erupţii vulcanice, mişcări seismice foarte puternice.

Un partizan al acestei ipoteze este dr. Harold Clayton Urey laureat al Premiului Nobel pentru chimie în 1934. Teoria sa este, în linii mari, următoarea: Luna s-a format odată cu Pământul, din materia ce gravita în jurul Soarelui; apoi ea s-a desprins din masa plasmei iniţiale a Pământului, ca urmare a mişcării de rotaţie a acestuia, s-a format într-o altă parte a Universului, apoi a străbătut spaţii imense datorită unei mecanici cereşti de excentie si. în sfârsit, a fost captată de

Pământ şi, datorită unor capricii ale unor legi mecanice, altfel foarte stricte, obligată să se rotească în jurul planetei noastre.

„O asemenea captură şi faptul că Luna a urmat apoi o orbită circulară în jurul Terrei, are şanse foarte mici pentru a fi credibile” afirma seniorul literaturii SF, Isaac Asimov.

într-adevăr, orbita pe care Luna se roteşte în jurul

Pământului este total diferită de a celorlalţi sateliţi ai sistemului nostru solar, planul orbitei lunare nefiind ecuatorial, ca al acestora, ci mai apropiat de eliptică unghiul format cu planul ecuatorial terestru fiind de aproximativ 5 grade. Dr. Robin Brett, exogeolog-şef la NASA, declara: „Teoria captării prezintă dificultăţi datorită mecanicii cosmice şi o considerăm, statistic, improbabilă.”

Academicienii ruşi Mihail Vasin şi Alexandr Scerbankov, într-un articol publicat în revista *„Sputnik”,* opinau că: „Luna este o navă spaţială, transformată dintr-un asteroid, al cărui interior a fost amenajat în aşa fel încât să poată adăposti motoarele, carburanţii, rezervoarele şi spaţiile de locuit pentru echipaj”, care, după un voiaj de sute de mii de ani prin Univers, s-a oprit şi a început să orbiteze în jurul Pământului pentru a observa viaţa.

Don Wi4son, în *„QurMisterious Spaceship-Monn”,* carte apărută în 1975, se întreba dacă nu cumva adâncurile lunare fuseseră amenajate ca „puncte avansate de observaţie” a Pământului, de către fiinţe venite de la mari depărtări, în 1969, pictorul şi astronomul amator Senhiakin, scria, despre faptul că diametrele şi distanţele dintre craterele selenare ar putea fi coduri, anumite mesaje pe care o civilizaţie extraterestră avansată ni le-ar fi destinat şi care, odată descifrate, ne-ar conduce la alte puncte în care să găsim alte mesaje, mai detaliate.

Trebuie să recunoaştem că aceste teorii, pe cât de frumoase şi incitante sunt, pe atât de puţin au fost luate în serios şi supuse unor cercetări aprofundate. însă atracţia pe care Luna şi enigmele ei au exercitat-o asupra oamenilor de ştiinţă, a fost mult mai puternică. Bazându-se pe datele ştiinţifice aduse de sondele spaţiale si de astronauti. oamenii

de stiintă ştiu aproape cu certitudine că Luna are o scoarţă rigidă, de circa 800-850 km grosime, iar la adâncimea de 100 de km, temperatura este cuprinsă între 300 şi 1.000 grade C.

Totuşi, există indicii puternice potrivit cărora satelitul ar fi gol pe dinăuntru, scoarţa acoperită cu o platoşă metalică ar prezenta anomalii gravitaţionale şi ar avea o ciudată activitate interioară.

în revista *„Aeronautics”* din iulie 1962, dr. Gordon McDonald, cercetător-principal la NASA, arăta că prin analiza datelor referitoare la diferenţa observată între mişcările reale ale Lunii pe orbită şi cele calculate, se poate concluziona că satelitul natural al Pământului este mai degrabă gol pe dinăuntru.

Astronomul H.P. Wilkins, în cartea sa *„Luna* scria: „Toate datele converg spre ipoteza că dincolo de adâncimea de 30-50 de km, Luna prezintă, mai mult sau mai puţin, spaţii libere cavităţi mari, tunele sublunare, crăpături legate de suprafaţă prin fisuri. Volumul aproximativ al acestor goluri este probabil de 36 milioane km”.

Părere împărtăşită şi de dr. Harold Urey; iar dr. Sean Solomon, de la Institutul Tehnologic Massachusetts, mărturisea că din rezultatele obţinute în urma diferitelor experimente efectuate în cadrul programului *Apollo,* se putea concluziona posibilitatea ca Luna să fie goală în interior.

Iată, într-o rapidă succesiune, câteva din aceste experimente: etajul de revenire al modului lunar al lui *Apollo-12* a fost lăsat să cadă pe suprafaţă Lunii. Seismografele instalate acolo au indicat vibraţii timp de 55 de minute, un semnal cu amplitudinea maximă de 7 minute

şi apoi scăderea acestuia până la dispariţie; treapta a III-a a rachetei *Saturn* ce urma să plaseze pe orbită misiunea *Apollo-13,* a fost dirijată să cadă pe suprafaţa selenară.

Impactul cu solul a fost echivalent cu explozia all tone de TNT Seismografele au înregistrat vibraţii timp de 3 ore şi 20 de minute, până la o adâncime de 40-60 de km; lucru identic întâmplat şi cu treapta a III-a a rachetei *Saturn,* care a dus pe Lună misiunea *Apollo-14.*

S-au înregistrat vibraţii timp de 3 ore, până la aceeaşi adâncime de 40-60 de km. Concluzia? în interiorul Lunii există ceva care transmite excepţional de bine vibraţiile susţin unii specialişti, iar explicaţia unor semnale atât de lungi ar corespunde faptului că ea este goală în interior.

Savantul american de origine germană, Werthner von Braun, susţinea că viteza undelor seismice propagate în masaImunii, părea să crească până la distanţa de 20 de km adâncime, apoi scădeau brusc, ca şi cum undele ar fi trecut printr-un strat de material foarte dens, apoi printr-o zonă cu densitate foarte scăzută.

Ceea ce în esenţă, este acelaşi lucru cu cele afirmate mai sus. Dar coincidenţele stranii nu se opresc aici. Seismografele instalate pe Lună au mai înregistrat, la adâncimi de 650-850 km, serii de vibraţii ciudate şi zguduiri care, comparate cu înregistrările seismografice de pe Pământ, converg spre ipoteza unei activităţi seismice de origine vulcanică.

Aceste deranjamente seismice se repetă cu precizie foarte mare şi se pare că au loc atunci când satelitul se găseşte la cea mai mare, respectiv cea mai mică depărtare de Pământ.

Una din posibilele cauze ar fi faptul că scoarţa Lunii

mult mai groasă, este şi mult mai rigidă decât cea a Terrei. Sau, poate, scoarţa nu este atât de rigidă pe cât se crede, iar deformările, cele însemnate de cratere mari, emisfere albe etc, să se datoreze ondulării ei pe stranii interior, foarte dur stratul metalic de protecţie al interiorului Lunii.

Ziarul *„New York Times”,* într-un articol dedicat misterelor selenare scria: „...este remarcabilă constatarea că fiecare seismograf aflat pe suprafaţa selenară transmite înregistrări complexe, dar identice”.

Specialiştii afirmă că înregistrările pot fi identice doar în cazul în care, datorită prelucrării artificiale a interiorului, modul de propagare a undelor seismice este acelaşi.

Aşadar, întrebarea care se pune este: Luna este o bilă goală sau un imens habitat?

BAZE EXTRATERESTRE PE LUNĂ?

✓V

In întreaga lume, mii de persoane au observat obiecte:iudate evoluând pe cerul planetei. Dintre aceştia, o categorie aparte o formează astronomii, a căror pregătire şi competenţă nu pot fi puse la îndoială. Stranietatea celor văzute a determinat pe foarte mulţi dintre ei, sceptici convinşi privind existenţa OZN-urilor, să-şi revizuiască complet atitudinea. Un astfel de exemplu este astronomul H.P. Wilkins, şef al Departamentului de Cercetări Selenare din cadrul Asociaţiei Astronomilor Britanici.

El era recunoscut pentru atitudinea sa fermă de negare a realităţii fenomenului OZN. Dar această atitudine a durat până într-o zi când, aflându-se în zbor spre Atlanta, a observat în apropierea avionului cu care călătorea un obiect în formă de disc. Recunoscându-şi neputinţa de a explica această apariţie, savantul britanic a admis că „...în privinţa

formei şi a performanţelor, era total diferit de ceea ce a construit omul”.

Un alt astronom celebru, Clyde Tombaugh, recunoscut în întreaga lume datorită descoperirii planetei Pluto, a fost, de asemenea un observator surprins al evoluţiei unui obiect strălucitor pe deasupra locuinţei sale. „în toţi aceşti ani în care am privit cerul, nu am văzut niciodată ceva asemănător. Era pilotat. Sunt sigur de acest lucru. Am avut senzaţia că am privit o navă spaţială.”

Când programul spaţial a fost pus în practică, astronauţii începându-ş? evoluţia prin spaţiu, au început să sosească şi rapoartele referitoare la observaţii ale unor obiecte zburătoare neidentificate. Cât sunt de adevărate aceste relatări?

Se ştie faptul că guvernul american nu a admis oficial că astronauţii călători prin spaţiu ar fi întâlnit extraterestri sau, cel puţin, vehicule necunoscute. Toate rapoartele ce susţin contrariul versiunii oficiale sunt oare creaţia căutătorilor de senzaţional cu orice preţ şi al scriitorilor în căutare de câştiguri ieftine, prin hrănirea publicului credul şi avid de senzaţional?

Unii, convinşi de faptul că nici un astronaut nu ar fi observat vreun OZN, ar răspunde, fără îndoială, afirmativ. Iar acest’lucru este susţinut, din păcate, şi de relativa uşurinţă cu care sunt publicate aşa-numitele *„UFO* n anumite publicaţii, poveşti care, la o simplă verificare, se dovedesc a fi simple baloane de săpun.

Un exemplu edificator în acest sens, din păcate citat în numeroase cărţi, cu şi despre OZN-uri, drept un „caz beton”, este cel al maiorului Robert White, petrecut în timpul unui zbor de testare al avionului X-15. Totul a fost declanşat de

frazele: *„There are things out there. There absolutely are”.* Unul dintre obiectele observate de el, conform propriei declaraţii, semăna cu o bucată de ziar de mărimea unei palme.

Obiectele se aflau foarte aproape de avion, la circa 30-40 de picioare, White privindu-le preţ de câteva secunde înainte de dispariţia lor. Putea fî o navă spaţială venită din alte lumi? White a admis că habar n-avea, dar obiectele i s-au părut a fi de dimensiuni mici, asemănătoare unor fulgi. Pilotul a crezut că ele puteau fi reziduuri ale carburantului. O altă explicaţie posibilă ar fi aceea că obiectele erau fulgi de gheaţă.

Dar cel mai des citat „incident OZN” este acela al astronautului John Glenn, faimoasele sale „muşte de foc”

fiind adesea, şi în mod repetat, considerate a fi OZN-uri. Dar nu toate aceste „necunoscute” pot fi sşor identificate şi nici nu pot fi aşa de rău confundate.

Raportul Condon pare cel puţin hilar, dar cu toate că în general a atacat problema OZN în maniera binecunoscută, a trebuit să se recunoască neputincioasă în a explica observaţiile făcute de astronauţi în timpul ultimilor trei misiuni Gemini.

Programul spaţial, american a debutat cu *Proiectul Mercury,* destinat plasării pe orbită a capsulelor spaţiale cu astronauţi la bord şi aducerea lor în siguranţă pe Pământ.

Astronautul Gordon Cooper este considerat a fi primul participant la zborurile acestui proiect care a văzut un OZN. La 16 mai 1963, în timpul zborului capsulei *Mercury-7,* Cooper, aflat deasupra continentului austral, a raportat prin radio Centrului de Control că a văzut „un obiect verzui” cu o trenă roşie ce s-a apropiat de capsulă. Mărimea obiectului a

fost apreciată de astronaut ca fiind „potrivită”, „Se afla la o înălţime mai mare decât cea la care mă aflam eu. Obiectul nu se afla nici măcar în apropierea orizontului”.

Această remarcă susţine ipoteza că obiectul necunoscut nu putea fi o stea sau vreun alt obiect fabricat pe Pământ. Interesant este faptul că incidentul a fost observat de toţi cei ce se aflau la staţia de urmărire *MUCHEA TRACKING STATION,* aflată în apropierea oraşului australian. Perth şi la care au făcut referire mărturiile observatorilor civili şi militari, precum şi cele ale jurnaliştilor prezenţi. De altfel, întreg incidentul a fost făcut cunoscut lumii întregi de canalul NBC.

După ce Gooper a fost adus în siguranţă pe Pământ, în cadrul conferinţei de presă ce a urmat a fost întrebat insistent de jurnalişti, nerăbdători să afle amănunte **suplimentare** referitoare la cele văzute şi simţite acolo sus, tară a se uita nici incidentul relatat mai sus. Dar ofiţerul însărcinat cu relaţiile cu presa, John J. Patterson, a spus celor prezenţi: **„Maiorul Cooper ne-a informat că preferă să nu răspundă întrebărilor dvs.”**

Oficialii NASA, de altfel foarte amabili şi cooperanţi, au refuzat de astă dată să discute aceste incidente, lucru ce a fost prompt speculat de presă. Refuzul de a discuta ceea ce ar fi trebuit să fie tăcut public a condus, natural, la părerea cvasiunanimă că NASA încearcă să ascundă adevărul în problema OZN-urilor şi incidentelor de munca.

Astronauţii Frank Borman şi James Lovell, în timpul zborului capsulei *Gemini-7*au observat şi ei un OZN pe lângă ceea ce păreau a fi deşeuri spaţiale…

Gemini: *Aici Gemini-7, Houston, mă*

Centrul Houston: *Tare şi clar, 7. Spune!*

Gemini-7: *„Bogey”, la ora 10.*

Centrul Houston: *Aici Houston, vă rugăm repetaţi.*

Gemini-7: *Am spus că avem un „bogey”, la ora* ***10!***

Centrul Houston: *Am înţeles, Gemini-7. Este cumva „boosterul” sau este o observaţie reală?*

Gemini-7: *Am avut câteva obiecte de genul sfărâmături. Observaţie reală!*

Referitor la această întâlnire, *Raportul Condon* a concluzionat: „Se poate presupune că atât obiectul „bogey”, cât şi particulele observate, s-ar datora lansării capsulei *Gemini-7;* dar acest lucru ar fi imposibil dacă astronauţii se aflau pe o orbită polară, aşa cum au afirmat. Scepticii au tras foarte repede concluzia că pilotul a interpretat greşit.”

De astă dată, însă, se înşelau. *Gemini-7* se afla, întradevăr, pe o orbită polară.

La 3 iunie 1965. astronauţii James McDivitt şi Ed. White au raportat observarea unui „bogey” în timpul misiunii *Gemini-4.* Ei au descris obiectul ca având o formă cilindrică şi se afla în apropierea capsulei lor. O verificare cu ajutorul computerului a scos din discuţie eventualitatea prezenţei în acea zonă a vreunui obiect cunoscut. Toate variantele au fost astfel eliminate rând pe rând, ajungându-se la eticheta… necunoscut.

Unii cercetători au afirmat că obiectul cilindric observat de cei doi ar fi fost, în realitate, „boosterul” capsulei, pe care ei nu l-au recunoscut. Oare este posibil ca McDevitt să nu-şi recunoască propriul „booster” când obiectul se afla aşa de aproape de el? într-un interviu acordat în anii 70, el afirma: „…Nu am fost în stare să-l identific şi nu cred că cineva ar fi putut…”

Oricât de ciudat ar părea, McDevitt a fost martorul

apariţiei unui alt obiect neidentificat. Evenimentul s-a petrecut în timpul aceleiaşi misiuni *Gemini-4,* mai precis în timpul celei de-a 38-a rotaţii în jurul Pământului. Obiectul a fost descris ca „o stea strălucitoare ce se deplasează rapid”. Altitudinea la care evolua OZN-ul era superioară celei la care se afla capsula, iar orbita părea a fi polară.

Semnalări ale apariţiei unor ţinte neidentificate în spaţiul extraterestru sosesc şi din partea cosmonauţilor ruşi. Cu toate că este foarte dificil de stabilit cu exactitate daca într-adevăr aceştia au avut întâlniri de acest fel sau nu, datorită secretului care mai învăluie, încă, o foarte mare parte a programului spaţial sovietic, există unele indicii ce ne permit să afirmăm că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat.

Să nu uităm faptul că în pofida ermeticităţii aproape perfecte, misiunile spaţiale ex-sovietice au fost monitorizate de staţii de urmărire aflate în exteriorul teritoriului exsovietic.

24 februarie 1961. Staţiile aflate la Meudon, Urin, Uppsala și Bochum urmăreau comunicaţiile dintre astronauţii sovietici aflaţi la bordul unei capsule spaţiale şi centrul de urmărire de la sol. Totul părea a decurge fără probleme când, unul dintre cosmonauţi a exclamat: „Priveşte afară prin hublou! Priveşte prin hublou! Este…” O a doua voce a exclamat: „Aici! Aici este ceva! E foarte greu…” După o uşoară pauză, a doua voce a continuat: „…dacă nu vom scăpa, lumea nu va şti niciodată despre asta! Este greu…” Exact în acest moment, centrul de urmărire a întrerupt legătura pentru a anunţa… ora exactă (!!). Nu a mai urmat nici un cuvânt din partea astronauţilor. Ce s-a întâmplat? Nu se cunoaşte nici astăzi. Se ştie grija fostei conduceri comuniste de la Moscova de a trece sub tăcere toate incidentele sau

eşecurile legate de programul spaţial.

Dacă a fost o tragedie sau nu, nu vom putea şti niciodată, cum tot atunci vom afla şi despre ce ar fi trebuit să aflăm dacă cei doi astronauţi ruşi ar fi scăpat teferi. Nu putem să trecem cu vederea, totuşi, faptul că într-adevăr s-a întâmplat ceva acolo sus, dovada fiind înregistrările făcute de staţiile de urmărire din întreaga Europă şi America.

Şi acum, este momentul să trecem la…

MISIUNILE APOLLO SI PREZENTA EXTRATERESTRĂ /V

In anul 1961, John F. Kennedy spunea că cel ce va stăpâni Cosmosul, va guverna, de asemenea, pe Pământ. A fost momentul în care programul „Omul pe Lună” a primit startul. Programul s-a numit *Apollo,* prevăzându-se iniţial un număr de 20 de misiuni pregătitoare şi de efectuare a expediţiilor selenare. Se conta pe zece misiuni operaţionale, fiecare cu incursiune pe suprafaţa Lunii cu doi astronauţi.

După multe peripeţii, programul *Apollo* va trebui să fie limitat la 17 zboruri, însoţit fiind permanent de o suită de incidente şi accidente dintre cele mai ciudate. Cineva se pare că voia, dacă nu… anularea programului, cel puţin întârzierea, cât mai mult cu putinţă, a acestuia.

Doctorul James Harder, profesor de mecanică la Universitatea California, nu este străin de fenomenul OZN. De alfel, este considerat a fî unul dintre cei mai exigenţi cercetători în acest domeniu. într-o comunicare a Agenţiei *United Press International,* el menţiona faptul că în timpul derulării benzii cu înregistrarea conversaţiilor dintre modulul lunar şi centrul de urmărire de la Houston a reieşit cu claritate dovada unor întâlniri cu OZN.

Astfel, *Apollo-11* a fost urmărit de un OZN aproape

jumătate din voiajul său spre Lună, iar *Apollo-12,* timp de trei rotaţii în jurul satelitului. Iată un fragment din conversaţia echipajului iui *Apoiîo-i2* cu cenlrui Houston:

Centnil de control: *„După cum vedem noi lucrurile, cel mai bun lucru pe care-1 putem spune despre acele panouri solare este să presupunem că se deplasau. poate cu cel mult 1 – 2 picioare/s. atunci când s-au separat Panourile voastre solare s-ar afla, probabil, la circa 300 mile depărtare de voi acum.*

Apollo-12: *„Arputea fi aşa, dar când am făcut o rotaţie, am văzut unul dintre aceste panouri că a părăsit zona foarte repede şi mi s-a părut că a plecat cu o viteză mai mare de 1 picior/s.*

Central de control: *„Ei bine, presupuneţi că au intenţii paşnice, OK?"*

Dr. Harder a prezentat aceste fapte, ca şi multe altele, oficialităţilor de la NASA, care, în mod uimitor, au recunoscut într-o discuţie particulară cu el (cel puţin un oficial NASA în mod cert a recunoscut), că misiunile *Apollo* au întâlnit OZN-uri, dar s-a preferat să nu se facă cnoscut acest lucru datorită unei posibile panici în rândul publicului.

Dr. Harder mai susţine că un membru al echipajului misiunii *Apollo-12* (al cărui nume nu-1 menţionează) i-a mărturisit faptul că în timpul misiunii au întâlnit realmente OZN-uri. El a specificat că explicaţia oficială care susţine că obiectele observate erau deşeuri spaţiale nu este cea reală, ea nefiind susţinută de caracteristicile obiectelor (viteza foarte mare) observate şi de pe Pământ, cu ajutorul diferitelor instrumente aflate în dotarea NASA.

Această explicaţie, cu toate părţile ai slabe, a fost grabnic îmbrăţişată de NASA şi de alţi oficiali responsabili cu

siguranţa zborului şi a fost folosită ori de câte ori erau semnalate OZN-uri în spaţiul extraterestru.

Premierea lansărilor din cadrul programului avea să aibă loc la 26 februarie 1966.

Misiunile *Apollo de la 1 la 6* au fost nepilotate. Dar, după euforia primei lansări cu succes, la *Apollo-2.* rezervorul de zece tone de hidrogen lichid, scos în spaţiu pentru teste, a explodat. *Apollo-5* are, ulterior, probleme în programarea automată a operaţiilor de coborâre dirijată şi la separarea treptei ascensionale. La 27 ianuarie 1967, dramă la Cape Kennedy: echipajul Virgil Grissom, Edward White şi Roger Chafîe, care urma să testeze în spaţiu nava *Apollo,* piere carbonizat în timpul unui antrenament la sol, datorită unui incendiu din cbina de comandă. *Apollo-6* are incidente la lansare, două motoare ale treptei a doua funcţionând defectuos; după plasarea pe orbită a navei, racheta purtătoare are pierderi de combustibil, iar la intrarea în atmosferă nu s-a putut realiza viteza prevăzută.

Cu misiunea *Apollo-7* începe seria zborurilor pilotate. La 11 octombrie 1968, echipajul *Apollo-7* a zărit, deasupra Australiei, mai multe obiecte zburătoare neidentificate.

Apollo-8 a fost prima navă cosmică terestră cu echipaj uman ce a efectuat un înconjur al Lunii. La data de 25 decembrie 1968, în timp ce se aflau pe partea întunecată, membrii echipajului au observat apropiindu-se de câteVa ori o navă în formă de disc, ce a produs o căldură sufocantă m cabină şi a creat o senzaţie neobişnuită echipajului.

Oscilaţiile orizontale şi verticale deveneau ameninţătoare, existând pericolul smulgerii de pe orbită. Legăturile radio cu Centrul de la Houston au fost bruiate în mod inexplicabil pe toate frecvenţele, în căşti auzindu-se

zgomote cu tonalităţi înalte de nesuportat.

Apollo-10-a fost însoţit de-a lungul întregului parcurs în jurul Lunii de un OZN strălucitor ce a fost fotografiat de la mică distanţă, ca şi alte două obiecte neidentificate ce au fost şi ele surprinse pe peliculă.

Despre aceste două obiecte s-a afirmat că ar fi fost ultima treaptă a rachetei purtătoare şi, respectiv, un panou de **Drotectie.** Insă. potrivit **calculelor, ele** ar fi trebuit să se găsească, în momentul observaţiei, la o distanţă de 600 de km, deci, practic, invizibile.

Şi membrii echipajului celebrei misiuni *Apollo-11* au fost confruntaţi cu întâlniri neaşteptate. Pe când se îndreptau spre zona Marea Liniştii pentru aselenizare, cosmonauţii au observat un obiect straniu, pe care l-au crezut a fi „boosterul" rachetei Saturn, lucru foarte repede negat de tehnicienii NASA.

Centrul de urmărire de la Houston le-a comunicat astronauţilor că „boosterul" se afla la o distanţă de 6000 de km de capsula spaţială. Straniul obiect părea a-şi schimba forma la anumite momente ale zborului, lucru observat şi fotografiat de membrii echipajului. în cele ce urmează, iată un scurt fragment dintr-un document NASA ce conţine declaraţiile astronauţilor referitoare la ciudatul obiect:

Edwin Aldrin: *Primul lucru ciudat pe care l-am văzut a fost, cred, la o zi distantă de Lună sau destul de aproape de aceasta. Obiectul avea o dimensiune considerabilă, după cum am putut observa prin telesscop (aproximativ.)... iar ceea ce am văzut părea a fi un cilindru...*

Neil Armstrong: *...sau, mai degrabă, două inele... două inele lipite unul de altul...*

Michael Collins: *Nu, mie mi s-apărut a fi un cilindru*

scobit… Era de-a dreptul straniu…

Când Columbia s-a apropiat de Lună, astronauţii au recepţionat în aparatul de radio-comunicaţii sunte ciudate, fluierături, şuierături, sonerii, sirene de pompieri etc. Părea a fi o glumă sau, mai degrabă, o încercare de mistificare a OZN.

Astronautul Michael Collins, în cartea sa *„Carrying the Fire”,* povesteşte: „…este o cacofonie asurzitoare de clopote, fluierături, ţipete şi alte sunete neidentificabile… Ne amuzăm acum apăsând butonul radio-transmiţăîoru! ui și ţinând magnetofonul în apropierea microfonului. Acest gest primeşte un răspuns imediat: *„Apollo-11* „, Houston. Sunteţi siguri că nu mai aveţi pe cineva acolo?”

Dacă misterul sunetelor ciudate a putut fi lămurit, nu aşa au stat lucrurile cu alte sunete enigmatice. S-a întâmplat în 1963, în timpul zborului capsulei pilotată de

Cooper. Cu puţin timp înainte de a observa un obiect de culoare verzuie, în timp ce survola pentru a patra oară insulele Hawaii, astronautul recepţionează o voce ciudată. Cooper a comunicat acest lucru imediat centrului de urmărire, adăugând că i s-a părut a tî o „limbă neidentificată”.

Au existat unele zvonuri potrivit cărora NASA ar fi studiat acest limbaj (dacă era vorba de un limbaj), dar nu s-ar fi ajuns la nici un rezultat. Dar, să revenim la misiunea *Apollo-11.*

Centrul de control: *Ce se întâmplă acolo? …defecţiune (paraziţi)… Centrul de control cheamă Apollo-11…*

Apollo-11: *Aceşti „copilaşi” sunt uriaşi, enormi… doamne, nu v-ar veni să credeţi… Vă spun că sunt alte nave spaţiale aici… s-au aliniat de cealaltă margine a craterului… sunt pe suprafaţa Lunii şi ne privesc*…”

Cunoscutul jurnalist Timothy Good relatează o poveste spusă de un om de ştiinţă (al cărui nume îl trece sub tăcere). Acesta i-a relatat o conversaţie avută cu Neil Armstrong, petrecută în timpul unui simpozion al NASA.

Omul de ştiinţă: *Ce s-a întâmplat cu adevărat în timpul zborului lui Apollo-11?*

Armstrong: *A fost incredibil... desigur, am ştiut dintotdeauna că există posibilitatea... de fapt există, am fost avertizaţi... oh, Doamne, erau mari!... şi ameninţători... Nu, nu se pune problema vreunei staţii spaţiale.*

Omul de ştiinţă: *Dar NASA a avut şi alte misiuni după Apollo-11!*

Armstrong: *Desigur, la acea vreme NASA erau angajate şi puteau risca instalarea păcii. Dar în realitate a fost o incursiune rapidă şi înapoi acasă.*

La 14 noiembrie 1969 lua startul spre Lună misiunea *Apollo-12.* După decolare, la o înălţime de 2,5 km, un fulger misterios a scos temporar din funcţiune tot echipamentul electric al navei. La scurt timp după incident, observatoarele din Europa raportau că *Apollo-12 e*ra însoţit de două obiecte plasate unul înainte şi celălalt în spate, ce se aprindeau şi se stingeau într-un ritm rapid.

A doua zi, echipajul format din Charles Conrad, Alan Beam şi Richard F. Gordon, raporta observarea a două obiecte strălucitoare ce se roteau rapid, cu o frecvenţă de 1.5 rotaţii/ secundă. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a depărtat cu o viteză enormă, pe când celălalt a însoţit nava până în ziua de 17 noiembrie şi *Apollo-12* a recepţionat sunete ciudate. Ele păreau a fi rezultatul unei interferenţe cu originea în afara capsulei spaţiale şi nu se datora sistemului de comunicaţii cu centrul de control.

Cu alte cuvinte, de undeva, ceva interfera în mod cert cu sistemul de comunicaţii al navei. Nu părea a fi un limbaj necunoscut, dar semăna într-un mod straniu cu sunetele produse în glumă de cosmonauţii misiunii *Apollo-11.* O altă glumă ca cea mărturisită de Collins?

Un alt OZN a fost zărit de echipajul lui *Apollo-12,* în timpul întoarcerii pe Pământ, la 24 noiembrie, deasupra Indiei.

La 13 aprilie 1970, explozia produsă în condiţii neclare, nelămurite nici până astăzi, a unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalaţia electrică şi motoarele lui *Apollo-13.*

Comandantul misiunii, John „Jack" Swigert, transmitea cen-trului de la sol: „Sunt pe emisie acum nu mai avem nici un fel de curent. Hei! S-a isprăvit! *Ei, Ei,* au terminat elementul de comHustie* E mort*"

Astfel debuta cea mai riscantă şi spectaculoasă manevră coordonată de la sol: aducerea în siguranţă înapoi pe Terra a echipajului ghinionistei misiuni. Dar cine au fost cei ce „au terminat" elementul de combustie? După unele păreri, din contextul convorbirilor anterioare exploziei şi a celor ce au urmat, s-a putut deduce că atât Centrul Houston, cât şi membrii echipajului, ştiau foarte bine despre care „ei" este vorba.

O fotografie făcută de echipajul lui *Apollo-14* în zona craterului Fra Mauro, înfăţişează un cap de om sculptat în stâncile de pe suprafaţa lunară, ce priveşte undeva, în imensitatea Cosmosului. Cine sau ce l-a sculptat? Şi această misiune s-au recepţionat inexplicabile semnale sonore şi luminoase.

Modulul de coborâre al lui *Apollo-15,* având la bord pe

comandantul David Scott și pe pilotul modulului James Irwin, era să lovească un obiect neidentificat care se deplasa cu o viteză fantastică.

La 1 august 1971, cei doi astronauţi transmiteau descoperirea unor urme stranii care coborau de pe vârful muntelui Hadley până la poale, urme paralele, cu o lăţime constantă. Acestea n-au putut fi atribuite nici unui vehicul terestru sau vreunei cauze naturale. Dar mai există și alte lucruri misterioase.

Au existat multe aspecte ale programului spaţial la care niciun om de ştiinţă nu a putut găsi o explicaţie. De ce Luna suna a gol și a vibrat timp de ore întregi atunci când modulele lunare sau treapta a III-a a rachetelor purtătoare s-a prăbușit pe suprafaţa ei?

De ce atât de mulţi specialişti sunt refractari în a accepta şi explica existenţa particulelor de metal pur ce au fost descoperite pe Lună? La sfârşitul anilor 70, cotidianul *Pravda* anunţa faptul că în anul 1971, o sondă spaţială automată rusească a recoltat particule de oţel pur, ce-nu prezentau nici cea mai infimă urmă de rugină, lucru de neînţeles pentru specialiştii sovietici.

Dr. Farouk El Baz, specialist în geologie, care îşi desfăşura activitatea la NASA, admitea faptul că nu toate descoperirile expediţiilor lunare au fost făcute publice. El susţine că evenimentele secrete (cum ar fi cele care urmau să ateste dacă Luna prezintă spaţii goale) au fost analizate, dar rezultatele au fost ţinute secret. El Baz susţine, de asemenea că luminile ciudate observate de membrii echipajelor misiunilor *Apollo-16şi Apollo-17*nu sunt altceva decât OZN-uri.

O declaraţie surprinzătoare privind OZN-uri detectate

în spaţiul cosmic a fost făcută de dr. Robert M.L. Baker Jr., în cadrul unui simpozion organizat de Comisia pentru Ştiinţă şi Astronautică a Camerei Reprezentanţilor.

Cunosc un singur sistem de supraveghere care efectuează o acoperire suficientă şi continuă a spaţiului, având o şansă mică de a nu înregistra prezenţa unor fenomene anormale deasupra atmosferei Pământului. Sistemul este parţial secret, deci nu pot intra în detalii în cadrul unei şedinţe publice. Pot spune că ieri, 28 iulie 1968, am fost la Colorado Springs (sediul Comandamentului Apărării Aeriene), unde mi s-a confirmat că de când acest sistem a devenit operaţional, a existat un număr mare de alarme.

Alarme care, până la această dată nu au putut fi puse pe seama „interferenţei unor fenomene naturale, a defectuoasei funcţionări a echipamentului sau a unor obiecte spaţiale făcute de oameni."

într-un raport întocmit de dr. Robert D. Barry *(20th Century UFO)* se afirmă că există unele documente ce dovedesc existenta unei politici de ascundere a adevărului.

Potrivit unuia din aceste documente, astronauţilor Ii s-a ordonat ca „obiectele observate ce nu sunt vehicule spaţiale, să fie raportate ca fiind componente ale aparatelor obişnuite ale NASA". Dacă acest lucru este adevărat, atunci lucrurile devin foarte interesante, deoarece mulţi astronauţi au observat inexplicabile „bogyes", care au fost catalogate, de fiecare dată, drept „deşeuri spaţiale".

în acelaşi raport se specifică faptul că un oficial de rang înalt din ierarhia NASA ar fi declarat: „Fiecare misiune pilotată pe care am trimis-o spre Lună a fost supravegheată de OZN-uri."

Acest document poate fi uşor atacat, datorită datelor insuficient susţinute de dovezi clare, concrete. Dar putea oare un oficial NASA să permită a-i fi dezvăluit numele atunci când tăcea asemenea afirmaţii?

Donald L. Zystria, şeful Departamentului de Relaţii cu Publicul al Agenţiei Spaţiale americane, a făcut următoarea declaraţie: „în timp ce NASA nu deţine nici o înregistrare a vreunei observaţii OZN, în timpul misiunilor pilotate *Apollo* au existat observaţii făcute din interiorul cabinei spaţiale, ce nu au putut fi explicate de astronauţii noştri".

Facem precizarea că această declaraţie a unui oficial căruia, iată, îi cunoaştem numele şi poziţia în cadrul agenţiei, nu face referiri la ceea ce fusese observat de piloţii misiunilor *Gemini* şi *Mercury,* catalogate de Comisia Condon ca „inexplicabile", ci se referă strict la observaţiile inexplicabile din timpul misiunilor *Apollo.*

Există, atunci, lucruri pe care NASA le ţine secret? Oare cunoaştem exact cum s-a desfăşurat programul spaţial american şi ce au descoperit astronauţii americani pe Lună? O întrebare la care nu vom răspunde acum, ci ne vom mulţumi a nota două declaraţii care nouă ni s-au părut a spune mai mult decât par la prima vedere.

Dr. Paul B. Lowman Jr., om de ştiinţă aparţinând Centrului Spatial Goddard al Agenţiei Spatiale, spunea: „Sunt uimit de cei ce susţin că noi am fi tăinuit descoperirile referitoare la activităţi extraterestre pe Luna. Ideea că o agenţie civilă ce-și desfăşoară activitatea în mod deschis ar putea ascunde o așa descoperire, este absurdă. Ar fi trebuit să jure că vor păstra secretul acestei descoperiri nu numai o duzină de astronauţi ce au aselenizat, dar și sutele de ingineri, tehnicieni și alte persoane direct implicate în

asigurarea bunei desfăşurări a misiunii, a legăturilor radio şi TV."

Iată și opinia lui Stanton Friedman, fizician atomist, cercetător OZN: „Pentru cei ce nu au lucrat niciodată cu programe strict secrete, trebuie să subliniez faptul că tipul de clasificări a unor astfel de programe este în așa fel concepută încât este, practic, imposibil să se determine vreodată ce procent din observaţiile astronauţilor de pe Pământ sau din spaţiu este clasificată.

Contrar multor păreri pe care le-am auzit, multe din datele NASA sunt secrete. Pedeapsa pentru cei ce încalcă regulile secretului sunt foarte aspre şi adesea eşti obligat să minţi pentru a inventa poveşti de camuflaj. Cred că pot garanta, după 15 ani de muncă de supraveghere, că guvernul şi angajaţii săi pot, într-adevăr, să păstreze un secret, în ciuda faptului că unele dintre acestea au fost dezvăluite în mod nechibzuit."

Bill Kaysing, un fost angajat al NASA, este de părere că misiunile *Apollo* au fost militare: „După cum bine ştiu oamenii din cadrul proiectelor aérospatiale, **misiunile *Apollo* au fost, de fapt, misiuni militare ce urmau sa stabilească posibilitatea folosirii Selenei ca bază militară operativă într-un eventual conflict. Mai mult chiar, aproape 75% din efortul NASA a fost, de fapt, unul militar şi nu civil".**

ENIGME PE PLANETA ROSIE

Un important experiment ştiinţific a avut un sfârşit neaşteptat şi frustrant, la 21 august 1993, când a fost pierdută pentru totdeauna (?) legătura cu sonda spațială *MARS OBSERVER,* aflată timp de 11 luni în marş spre planeta Marte. Cu trei zile înainte de a se înscrie pe orbită în jurul

planetei, la scurt timp după ce instrucţiunile de înscriere pe orbită fuseseră transmise computerului de la bord, sonda nu a mai răspuns comenzilor date de pe Pământ și nici nu și-a mai semnalat prezenţa controlorilor de la *Jet Propulsion Laboratory* din Pasadeana, California.

Repetatele încercări de a se restabili legătura au eşuat. Explozia unuia dintre rezervoare sau defecţiunea sistemului de comunicaţii au fost primele explicaţii privind nefericitul accident ce a costat NASA frumoasa sumă de 400 de milioane de dolari.

Această adevărată tragedie ştiinţifică ce a marcat sfârşitul primei misiuni spre Marte după sondele *Viking,* lansate în 1976, este doar un episod dintr-o lungă serie de insuccese ce păreau a ascunde sau a împiedica ceea ce ar fi putut fi una dintre cele mai mari descoperiri ştiinţifice din istoria omenirii.

Imediat în presa din întreaga lume au apărut acuzele de „conspiraţie" şi „tăinuire" a adevărului; mai ales NASA a fost acuzată de tăinuirea deliberată a unei descoperiri de o imensă importanţă: construcţiile ciudate aflate pe suprafaţa planetei și chiar detalii ale aşa-numitului „chip de Marte".

Dar care este adevărata poveste?

încă din 1972, imaginile transmise de sonda *Mariner 9* au dezvăluit construcţii ciudate pe suprafaţa planetei: patru piramide distincte *ce* apăreau în quadrantul Elysium. Au fost date publicităţii mai multe studii independente privind aceste formaţiuni tetraedice, care prezentau similitudini cu structurile artificiale văzute peste tot în China, Egipt sau Mexic.

Imaginile sondei *Mariner 9,* ce au fost transmise în perioada februarie-august 1972, au pus în evidenţă existenţa

altor piramide ce aveau nu numai trei sau patru laturi, ci şi cinci laturi, a căror geometrie pentagonală părea a fi aceeaşi cu unele structuri monoanatomice observate la nivel molecular.

în 1976, NASA a trimis următoarea serie de sonde *Viking I* şi *Viking 2,* care au transmis pe Terra imagini şi mai uluitoare. Printre miile de clişee, se găsea şi una reprezentând o imagine clară a unui chip humanoid adiacent unei alte serii de piramide, acest ansamblu fiind localizat în regiunea Cydonia.

în următorii ani, grupuri de cercetători independenţi s-au angajat într-un studiu exhaustiv al acestor imagini şi au concluzionat că datele susţin posibilitatea că-unele imagini ar putea aparţine unor structuri artificiale. Nici unul dintre ei nu a susţinut că dovezile ar fi absolut convigătoare, dar au fost de acord că probabilitatea este de luat în seamă şi că ar fi de dorit ca obţinerea unor fotografii mult mai clare să fie una din priorităţile misiunilor viitoare spre planetă.

Misiunea *Mars Observer* a dat naştere la numeroase murmure dezaprobatoare vizavi de politica de publicare a datelor obţinute, promovată de NASA. Agenţia a. anunţat că, spre deosebire de misiunile trecute, nu vor exista transmiteri de materiale fotografice publicului. Datele vor fi puse la dispoziţia Cercetătorului Principal aflat sub contract cu NASA timp de şase luni.

Aşadar, pentru misiunea *Mars* au fost introduse severe restricţii în publicarea datelor, şi, din câte se cunoaşte, acelaşi lucru era programat şi pentru misiunea *Surveyor.* Altfel spus, apar două situaţii divergente:

a) cercetarea intensivă, amănunţită a datelor, susţine posibilitatea ca unele obiecte de pe Marte să aibă o origine

artificială; b) dezinteresul inexplicabil (în aparenţă) al Agenţiei Spaţiale Americane în orice efort serios de a obţine noi date despre aceste obiecte cu ajutorul unor fotografii cu rezoluţie înaltă. Rezultanta acestor două condiţii este o breşă etică.

O primă concluzie este importanţa social-culturală şi ştiinţifica a acestei ipoteze. Descoperirea unor structuri artificiale pe suprafaţă unei alte planete ar putea deveni un eveniment ce ar putea rivaliza cu, să spunem, revoluţia lui Copemic în astronomie.

Totuşi, importanţa unei asemenea descoperiri a fost recunoscută de NASA, indirect, ce-i drept, prin eforturile de finanţare a programului *SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence)* Căutarea Inteligenţelor Extraterestre prin mijloace radio-astronomice.

Când acest nivel al importanţei intervine în relaţia dintre ipoteza artificială şi inexistenţa unor nivele de prioritate pentru imaginile de pe Marte, concluzia este evidentă; orice dubiu, oricât de mic, în ceea ce priveşte originea naturală a oricărei forme în discuţie, ar obliga NASA să dea o prioritate maximă obţinerii de imagini mult mai clare ale acelor forme aflate pe solul marţian.

în răstimpul celor 30 de ani de când au fost descoperite aceste forme, oamenii de ştiinţă aparţinând NASA au susţinut cu tărie faptul că cei ce studiază acest subiect şi ale căror rezultate apar în reviste şi ziare, nu sunt adevăraţi oameni de ştiinţă.

Agenţia Spaţială Americană a rămas tributară convingerii conform căreia nu există dovezi suficient de credibile că vreuna din acele forme ar putea fi artificială. Conceptul NASA de „dovadă palpabilă” pare a fi acela că

formele trebuie dovedite a fi artificiale folosind datele obţinute deja, înainte de a se stabili un nivel de prioritate.

Acest concept a blocat, practic, orice altă investigaţie. Pusă în faţa nemulţumirii generale, NASA a dat asigurări că regiunea Cydonia este programată a fi fotografiată cu camere de rezoluţie înaltă. Dar această regiune este foarte vastă, iar fotografiile ar urma să acopere doar un mic procent. Şi, lucru foarte important, nu a fost specificată vreo prioritate anume pentru formele în discuţie. Aşadar, cel mai probabil este ca în cursul viitoarelor misiuni acestea nu vor fi fotografiate. Care este motivaţia acestui comportament cel puţin bizar?

Pentru a răspunde la aceasta, va trebui să ne întoarcem puţin în timp. în 1960, un raport intitulat *„Proposed Studies On The Implications Of Peace ful Space Activities For Human Affaires”,* a fost înmânat preşedintelui comitetului NASA pentru studii pe termen lung. Materialul a fost pregătit de Brookhaven Institut, Washington D.C., aflat sub contract cu NASA. Raportul schiţează posibilele consecinţe ale descoperirii unei civilizaţii extraterestre şi ia în discuţie dacă o asemenea descoperire ar trebui ţinută departe de publicul larg pentru a se evita schimbările politice şi un posibil efect devastator asupra oamenilor de ştiinţă.

Acest lucru vine în totală contradicţie cu politica NASA, potrivit căreia informaţiile verificate referitoare la descoperirea unor inteligenţe extraterestre; vor fi făcute cunoscute cu promptitudine întregii lumi.

Ames Research Center al NASA a pregătit un raport privind aspectele culturale ale căutării inteligenţelor extraterestre. Aici, poziţia potrivit căreia NASA nu ar trebui să reţină datele de acest fel de la publicare este solid argumentată.

Felul în care NASA se comportă în acest caz pare a contrazice această politică. Absenţa unor evaluări ştiinţifice a formelor de pe Marte, ignorarea unei cercetări relevante, supraevaluarea temerilor că aceste fotografii ar fi dificil de obţinut din punct de vedere tehnic, posibila „sechestrare” a unor date sub mantia unui „contract privat” și, nu în ultimul rând, limbajul ambiguu folosit de oficialii agenţiei spaţiale, nu fac altceva decât să alimenteze suspiciunile unei motivaţii ascunse, contrare politicii declarate. Şi atunci este normal ca suspiciunea privind ascunderea evidenţei existenţei unei civiliaţii pe Marte să fie mereu în actualitate.

ANEXA I Serviciile Secrete

Ale *U.S. Air Force, U.S. Navy și Space Force* descifrează enigma farfuriilor zburătoare Semnalări de O.Z.N.-uri în arhivele secrete ale *U.S. NAVY*

Dosar de investigaţie: Lawrence T TUCKER

Pacificul era învăluit de o noapte frumoasă. Cerul era senin, iar stelele păreau atât de aproape încât le puteai atinge cu mâna. Norii albi ce se vedeau dedesubt se împrăştiau, dezvăluindu-i strălucirea apelor Pacificului pilotului de pe aeronava transoceanică „Pan *American” DC* 7, care zbura la o înălţime de 20.000 de picioare.

Căpitanul Wilson cerceta cronometrul de bord. Erau orele 3 a.m. după Honolulu. încă 4 ore de zbor și aeronava *Pan American* nr. 947, decolată din San Francisco, va ateriza pe aeroportul internaţional de la Honolulu. Căpitanul navei se aşează mai comod în scaunul său, observându-și secundul Richard Lorenzen și inginerul de bord Robert Scott.

Pilotul secund tocmai executase manevra de corecţie și cercetase indicaţiile aparatelor de bord. Inginerul de bord terminase verificarea indicaţiilor aparatelor de control a

funcţionării instalaţiilor de bord şi se uita la căpitanul Wilson. Comandantul aeronavei, Wilson, a verificat poziţia aeronavei în spaţiu: era în punctul 28,25 latitudine nordică şi 144,30 longitudine vestică. Toate aparatele indicau normal.

Avionul *Pan American* nr. 947 executa cursa obişnuită, în cabina de pasageri, majoritatea călătorilor aţipiseră, câţiva citeau iar cele două stewardeze erau gata să servească pe cei care ar fi dorit ceva. Şi deodată se petrecu ceva surprinzător! Wiison iiu-şi putea crede ochilor.

Lorenze şi Scott au rămas muţi de uimire în faţa priveliştei ce li se înfăţişa. La aproape 1.000 de picioare deasupra aeronavei, puţin spre stânga, un mănunchi de lumini albe şi strălucitoare brăzda cerul cu o viteză foarte mare, de la sud-vest la sud, direcţia de zbor a acestor misterioase lumini era orientată la 180° faţă de direcţia de zbor a aeronavei respective.

Luminile au menţinut această direcţie timp de 10 secunde apoi au făcut un viraj pe dreapta cu o viteză neîntâlnită la un avion cunoscut. Apoi luminile zburătoare au dispărut tot atât de neaşteptat precum au apărut.

Pilotul s-a uitat instinctiv la ceas: erau orele 13.02 după Greenwich. Pilotul a luat microfonul staţiei de radio de bord şi a chemat Centrul de radiocontrol de la Honolulu.

La Henolulu, Centrul de radiocontrol a recepţionat mesajul transmis de la bordul aeronavei nr. 947, confirmând poziţia aeronavei căpitanului Wilson şi anume 28,25 latitudine nordică şi 144,30 longitudine vestică, altitudine 20.000 de picioare; mesajul suna astfel:

„Am văzut un mănunchi de lumini strălucitoare zburând spre est. A veau aspectul unui centru luminos cu patru puncte luminoase mai slabe în stânga. Mobilul zbura pe o direcţie

orientată la 18° faţă de direcţia aeronavei mele, apoia făcut un viraj pe dreapta la 90. Mobilul în cauză părea a fi la o altitudine mai mare decât cea a avionului. Acest obiect zburător a fost văzut şi de ceilalţi membri ai echipajului, trec pe recepţie".

Toţi cei de la Central de radiocontrol au rămas complet dezorientaţi. Imediat după recepţionarea mesajului căpitanului Wilson, căpitanul Mathwing de la bordul aeronavei *Pan Am* nr. 942 a chemat Centrul de radiocontrol, comunicându-i următoarele: *„Centrul de radiocontrol Honolulu, aici Pan Am nr. 942, orele 13.02 Greenwich. Poziţia 26 latitudine nordică, 146.58 longitudine vestică.*

altitudine 19.000 picioare. Am observat un punct luminos pe fondul cerului senin. Luminile aveau o strălucire de două ori mai mare ca cea a Luceafărului. Obiectul avea aspectul unei stele foarte strălucitoare. Probabil e vorba de o stea căzătoare. Nu putem preciza distanţa şi altitudinea. Mobilul a fost vizibil timp 10-15 secunde".

„Centrul de control Honolulu, aici căpitanul Zedwick de la bordul aeronavei Stick, orele 13.02 Greenwich, raportează: Altitudinea 13.000 picioare, 26,05 latitudine nordică, 143,30 longitudine vestică. Am observat un obiect luminos. Cer senin, fără lună. Luminile aveau aspectul luminilor farurilor unui autovehicul. Distanţa 1 milă. Culoarea obiectului era albă, devenind treptat albă strălucitoare. Obiectul avea aspectul unui mobil luminos cu patru lumini mici în spate. Mobilul s-a deplasat direct spre avionul nostru, având forma unui trader uriaş. A apărut şi a dispărut la sud-vest. Era la aceeaşi înălţime cu aeronava noastră. Viteza foarte mare, aproape o mie de noduri. Acest obiect a fost văzut timp de 3-5 secunde. Presupunem că este vorba de un meteorit".

„Centrul de control Honolulu, aici căpitanul Moffatt de la bordul aeronavei Empress Flight 323, orele 13.02 Greenwich, 29,40 latitudine nordică, 150,40 longitudine vestică, altitudinea 11.000 picioare. Am observat un obiect ciudat care avea aspectul unui mobil luminos înconjurat de 6 – 7 *lumini mai mici. Se prezenta ceva mai mare decât o monedă de 10 cenţi. Strălucirea era asemănătoare cu cea a farurilor unui automobil, iar culoarea era galbenă spre portocaliu. Mobilul s-a deplasat de la sud-vest la sud-est cu o viteză mai mare decât aceea a unui avion cunoscut. Cu siguranţă că nu este vorba nici despre meteoriţi, nici despre o stea căzătoare, fiindcă nu am văzut nicio dâră luminoasă".*

„Centrul de radiocontrol Honolulu, aici aeronava United Flight nr.21, orele 13.02 Greenwich, 920 mile marine la est de Honolulu, 22,30 latitudine nordică, 142,30 longitudine vestică, altitudinea 12.000 picioare. Tocmai am văzut un punct luminos în faţa şi deasupra avionului, după care şi-a schimbat direcţia spre stânga. Pe măsura zborului obiectului am observat patru puncte luminoase situate pe aceeaşi dreaptă cu mobilul luminos".

Toată lumea de la centrul respectiv a început să se agite. Telefoanele sunau. S-au numit ofiţeri de serviciu la cartiere generale, comandamente, Forţele Aeriene ale Pacificului şi în toate punctele de la frontiera de vest. Cei ce controlează traficul aerian au chemat din nou fiecare avion şi au verificat informaţiile primite, cerându-le căpitanilor să se prezinte la sectorul operaţii al Forţelor Aeriene la sosirea pe aeroportul de la Honolulu.

Cartierul general al Forţelor Aeriene ale Pacificului a însărcinat pe ofiţerii secţiei de investigaţii să interogheze fiecare echipaj și să caute să determine natura mobilului

luminos văzut de către respectivele echipaje.

Nu au fost ridicate în aer avioane de alarmă din cauza distanţei mari până în punctul unde a fost observat obiectul luminos.

Aproximativ 5 ore mai tîrziu, între 07.15-09.00 ora locală, au fost interogate toate cele 5 echipaje care văzuseră obiectul luminos. Pe lângă aceasta, alte patru echipaje ale aeronavelor *Canadian Pacific Flightnr.* 323, *Pan Am* nr. 945, *Stick, Airwys Flight* nr. 601 *şi Pan Am* nr. 752 au raportat că au văzut un obiect zburător luminos în zona de sud-est.

După interogarea echipajelor informaţiile au fost trimise la Central de Investigaţii Aerospaţiale de la baza de aviaţie Wright – Paterson, statul Ohio. Pentru analiză şi interpretare.

Reporterii diverselor cotidiene au luat interviuri fiecărui membru de echipaj care a efectuat curse aeriene spre Honolulu în acea dimineaţă.

Agenţia telegrafică a difuzat rapid evenimentul în toate părţile globului, iar ziarele au publicat articole cu titluri senzaţionale cum ar fi: *Piloţii văzut nişte misterioase obiecte zburătoare; Obiecte zburătoare cu viteză uimitoare văzute de piloţii aeronavelor* etc.

în general, în cadrul interviurilor acordate, echipajele au declarat exact ceea ce au raportat Centrului de radiocontrol.

Ofiţerii de serviciu de la Cartierul general al Forţelor Aeriene de la Washington au fost mereu solicitaţi să soluţioneze problema legată de obiectele zburătoare neindentificate. Ei au răspuns că s-ar părea să fie vorba de un meteor, iar dacă în urma cercetărilor efectuate de Centrul de Investigaţii Aerospaţiale se va ajunge la o altă constatare,

rezultatul va fi dat publicităţii.

Personalul Centrului de Investigaţii Aerospaţiale a luat legătura cu Comandamentul de dezvoltare a cercetărilor aerospaţiale, cu Divizia 28 de aviaţie de la baza aeriană de la Hamilton din California, cu Comandantul Trupelor de Grăniceri de la Frontiera de Vest, cu Comandantul Marinei, cu Divizia de Rachete a Centrului de Investigaţii, pentru a constata dacă fenomenul observat nu a fost cauzat de vreo lansare de rachetă.

S-a luat legătura şi cu Serviciul meteorologic, precum şi cu Grupul 1.110 de sondaj atmosferic cu balonul de la baza aeriană de la Lowry, din statul Colorado. Aici s-a găsit un punct de plecare pe firul soluţionării problemei. Astfel, de la baza de lansare de la Vemalis, din statul California, s-a lansat un balon de sondaj atmosferic în ziua de 11 iulie 1959 orele 13.0 Greenwich, a cărui poziţie aproximativă era 35 latitudine nordică şi 150-158 longitudine vestică.

Baloanele de sondaj lansate erau marcate cu lumini roşii care puteau fi vizibile de la o distanţă de 5 mile. Cu toate acestea, poziţia nordică diferită, intensitatea luminoasă, diferenţa de culoare şi viteza mare a obiectului luminos observat exclud posibilitatea faptului că ar fi fost observat un balon de sondaj.

Căpitanul Mathwig de la bordul aeronavei *Pan Am* nr. 942 a comunicat că vede o lumină de intensitate celei a Lunii, însă, la o cercetare mai atentă, s-a constatat că Luna apusese la orele 22,38 ora locală sau 08,38 ora Greenwich, deci cu 4 ore şi 24 minute înainte de observarea obiectului zburător luminos. Este posibil ca obiectul să fi radiat atâta lumină încât căpitanului să-i fi tăcut impresia că vede Luna.

Căpitanul a mai afirmat că obiectul avea o strălucire de

două ori mai mare decât cea a planetei Venus, a cărei mărime stelară în punctul de strălucire maximă este de – 4,4, ceea ce înseamnă că este suficient de strălucitoare pentru a da naştere la umbre. Dacă într-adevăr obiectul luminos era de două ori mai strălucitor, înseamnă că mărimea sa stelară este de – 5.

Căpitanul Moffatt al aeronavei *Empress* a indicat existenţa unei lumini ca cea a zorilor de zi. După cum se ştie, zorile de zi încep la orele 03.31 ora locală sau 13.31 ora Greenwich, deci cu 29 minute mai târziu de apariţia mobilului luminos observat.

în acest caz se presupune de asemenea că luminozitatea puternică a mobilului în cauză a creat impresia de lumină a zorilor de zi. Tot căpitanul Moffatt a afirmat că nu poate fi vorba nici de un meteorit, nici de o stea căzătoare, fiindcă nu s-a văzut nici o dâră luminoasă.

Orice meteorit a cărui strălucire este mai mare de 3 poartă denumirea de bolid. Culoarea lui variază de la albalbăstrui până la alb-gălbui, verziu şi roşiatic. De obicei, atunci când aceşti meteoriţi sunt observaţi ei sunt însoţiţi şi de o dâră de lumină, care durează atâta timp cât meteoritul este vizibil, însă intensitatea ei poate varia. Câteodată aceşti meteoriţi se pot fracţiona în mai mulţi meteoriţi, unii putând lăsa urme, iar alţii nu.

Referindu-se la meteoriţi, într-o lucrare de specialitate, profesorul Charles Olivier din Pennsylvania a relatat că din cei
33.0 de meteoriţi observaţi de profesorul Guno Hoffemeister de la observatorul astronomic Sonneburg din Germania, numai 42, sau 1 la fiecare 786, au lăsat dâre luminoase cu o durată de 10 secunde sau mai mult.

Societatea Americană de Cercetare a meteoriţilor a indicat un raport de 1 la 750.

De asemenea, din cei 102 meteoriţi menţionaţi în referat, numai 28 au avut dâre luminoase. Potrivit celor relatate de profesorul Olivier, meteoriţii cu dâre luminoase apar într-o proporţie de 1 la 258. Viteza medie a celor 102 meteoriţi menţionaţi în raportul profesorului Olivier este de 28 mile pe secundă, ceea ce înseamnă 100,800 mile pe ora sau 87.480 noduri. Direcţiile de zbor sinuoase se datorează formelor neregulate ale meteoriţilor. Uneori, meteoriţii fac o explozie al cărei zgomot poate fi auzit.

După ce faptele relatate în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate au fost verificate de către spaţiile radar şi observatoarele civile, ele au fost în continuare trimise la analiză Centrului de Investigaţii Aerospaţiale, pentru ca personalul calificat să-şi dea părerea asupra acestor fenomene.

Concluzia finală a Centrului de Investigaţii Aerospaţiale cu privire la obiectul zburător neidentificat, observat la 11 iulie 1959 în zona dintre California şi Hawai, este un meteorit de o excepţională mărime şi luminozitate de tipul bolidului, în final, Centrul de Investigaţii Aerospaţiale a afirmat că toate rapoartele primite în ziua de 11 iulie 1959 se referă la aceiaşi meteoriţi. Toate cele relatate de martorii oculari cu privire la durata de zbor, direcţia generală şi aspectul obiectului observat confirma această ipoteză.

Concluzia Centrului de Investigaţii Aerospaţiale asupra obiectului luminos a fost publicată la data de 14 iulie 1959, reafirmând ipoteza făcută la 12 iulie 1959, adică după o zi de la observarea obiectului luminos.

Dar publicarea acestei concluzii nu a curmat şirul de scrisori care conţineau întrebări, sugestii, ipoteze. Unii susţineau că asemenea obiecte au fost observate şi ziua şi că ar putea fi nave spaţiale extraterestre.

S-au mai semnalat cazuri de observare de obiecte zburătoare neidentificate (O.Z.N.) în Alaska, în regiunea Nome-Unalakleet. Primul a fost văzut la 14 februarie 1960, iar cel de-al doilea O.Z.N. la 6 martie 1960.

O investigaţie efectuată în legătură cu O.Z.N.-ul observat la 14 februarie 1960 a relevat următoarele. La orele 4 p.m., în regiunea Nome-Unalakleet, a fost văzut un obiect strălucitor turtit şi rotund care scânteia continuu, fiind urmat de o flacără albăstruie. Centrul de Investigaţii Aérospatiale din Ohio a emis ipoteza că acest obiect ar putea fi un meteorit strălucitor.

Dintre toate informaţiile primite de Centrul de investigaţii Aerospaţiale în legătură cu O.Z.N., cele mai valoroase sunt cele care se referă la descrierea de ansamblu (fără a specifica mărimea), direcţia de deplasare faţă de observator, unghiul aproximativ de înălţare şi durata cât s-a observat. Pe baza acestor date, folosindu-se metodele trigonometrice, s-a constatat că O.Z.N.ul se afla la o înălţime de 100 mile. Din descrierea O.Z.N.-ului, altitudinea calculată de 100 mile şi durata de observare rezultă că este un meteorit.

Doctorul Christian Elvey, profesor la Universitatea din Alaska, adept al concluziei Centrului de Investigaţii Aerospaţiale, a afirmat că obiectul în cauză ar fi un meteorit foarte strălucitor. Alte supoziţii nu pot fi formulate din cauza lipsei de date certe.

Referitor la celălalt O.Z.N. observat la 6 martie 1960 în

aceeaşi regiune de către pilotul unei aeronave, care zbura la o altitudine de 4.500 picioare, la 85 de mile la sud de Nome se pot relata următoarele.

Obiectul avea aspectul unei lumini strălucitoare, părând rezultatul unei explozii la bordul unui avion. Pilotul şi secundul au raportat că flacăra era atât de strălucitoare încât i-a orbit perftru două secunde. Dar nu s-a auzit nici un zgomot. Singurul pasager de la bordul avionulüî respectiv dormea şi nu a auzit şi nu a văzut nimic. De la sol, şeriful oraşului Nome şi o fetiţă de 14 ani din aceeaşi localitate au văzut flacăra aeriană.

Spusele martorilor oculari diferă în ce priveşte dacă obiectul a fost sau nu însoţit de zgomot. Centrul de Investigaţii Aérospatiale a afirmat că obiectul respectiv a fost un bolid strălucitor, deosebirea constând numai în aceea că un bolid este însoţit de explozie.

Forţele Aeriene ale Statelor Unite au primit o serie de scrisori prin care erau învinuite că refuză să dea informaţii mai detaliate cu privire la aceste O.Z.N.-uri, care ar putea fi nişte nave extraterestre venite din alte planete sau galaxii, şi aceasta o fac pentru a nu produce panică în rândurile populaţiei.

După cum vom vedea mai jos, toate aceste învinuiri sunt lipsite de sens.

încă de pe timpul romanilor s-au observat farfurii zburătoare, care în scrierile lor sunt menţionate sub denumirea de scuturi zburătoare.

în scrierile Iui lulius Obsequiens, poet latin care a trăit în secolul al IV-lea, se descrie în felul următor fenomenul observat în anul 100 î. Hr., lângă Roma: *apusul soarelui, un obiect de formă circulară a fost văzut brăzdând cerul de la*

vest spre est”.

Printre altele, se pot menţiona următoarele. în anul 1554, în Franţa, lângă St. Chamis, a fost observat un obiect zburător misterios; în anul 1709, în Europa s-a semnalat apariţia mai multor obiecte zburătoare.

La 23 noiembrie 1896, în California, lângă Oakland, a apărut în văzduh un obiect, care avea aspectul unei ţigări de foi. Acest obiect a fost văzut de mii de oameni cum se deplasa încet spre est, spre California şi apoi spre Chicago, unde a dispărut. Astronomii din timpurile acelea au fost de părere că obiectul respectiv este *Alpha Orionis,* dar cei care l-au văzut erau de părere că este vorba de o navă spaţială.

între 1920 şi 1930 s-au înregistrat comunicări sporadice asupra faptului că s-au văzut în aer obiecte misterioase. Dar nimeni nu a fost de părere că ar fi vorba despre nave spaţiale, venite de pe alte planete sau corpuri cereşti.

în timpul celui de-al doilea război mondial, precum şi în timpul războiului din Coreea, piloţii au văzut obiecte zburătoare neidentificate, care evoluau la altitudini şi viteze mari, inaccesibile pe atunci. în acea vreme explicaţia acestor misterioase apariţii aeriene s-a căutat în fenomenul de descărcare de electricitate statică numit Sfîntul Elm.

Dar adevărata istorie a obiectelor zburătoare neidentificate (O.Z.N.-rilor) începe în 1947 când, la 24 iunie, Kenneth Araold, care zbura cu avionul său personal în zona munţilor Rainer din împrejurimile oraşului Washington, a observat un şir de nouă obiecte asemănătoare farfuriilor. După aterizare el a comunicat ceea ce a văzut, însă lanţul de reacţii stârnit de acest eveniment nu s-a limitat numai la ziua aceea.

După câteva zile de la cele relatate de el, farfuriile zburătoare au intrat în centrul atenţiei naţionale. Observatori de pe tot cuprinsul ţării au comunicat apariţia O.Z.N.-urilor de diverse forme: unele având aspectul farfurioarelor, altele sub formă de picături de lacrimă, unele sub formă de tavă, altele sub formă de reflector de lumină.

Forţele Aeriene au primit rapoarte de la majoritatea bazelor aeriene, care erau adresate Comandamentului de Asigurare Materială de la Baza aeriană din Ohio. Investigaţii exhaustive au fost efectuate pentru fiecare raport în parte şi din acest moment Forţele Aeriene încep să manifeste interes pentru fenomenul semnalat, interes ce s-a materializat sub forma unui proiect.

Acest proiect urma să cuprindă un număr cât mai mare de persoane pe măsură ce Forţele Aeriene progresau cu investigaţia pe linia O.Z.N.-urilor. La început, ştirile despre farfuriile sau discurile zburătoare se transmiteau Comandamentului de Asigurare Materială a Forţelor Aeriene pentru analiză şi interpretare, între statul major al Comandamentului de Asigurare Materială, Comandamentul Forţelor Aeriene al U.S.A. din Washington şi alte Comandamente importante, cum ar fi Comandamentul de Aviaţie de Antrenament, Comandamentul de Apărare Antiaeriană, Comandamentul de Aviaţie Tactică şi Comandamentul de Aviaţie Strategică, a avut loc un schimb de scrisori, telegrame şi convorbiri telefonice.

Problema respectivă a pus în încurcătură Forţele Aeriene, fiindcă implica luarea unor măsuri dificile în ce priveşte înfiinţarea unui organ de investigaţie şi colaborarea unui procedeu standard operativ care să facă faţă numeroaselor rapoarte referitoare la O.Z.N.

în septembrie 1947, Comandamentul de Asigurare Materială a Forţelor Aeriene a afirmat că: *stadiul de dezvoltare a SU A este posibilă construirea unei aeronave asemănătoare în linii mari cu obiectele zburătoare neidentificate ce s-au observat***”.**

în continuare, acest Comandament a arătat că orice ••încercare de a realiza o asemenea aeronavă ar costa enorm de mult şi ar necesita un timp extrem de mare. Având în vedere experienţa limitată în acest domeniu, Comandamentul de Asigurare Materială a recomandat Forţelor Aeriene ale U.S.A. să elaboreze o decizie care să acorde prioritate asigurării securităţii şi prin care să se adopte lin cod pentru fiecare studiu detaliat în această problemă şi care să determir e o listă de date ce trebuie puse la dispoziţia agenţiilor guvernamentale interesate.

în decembrie 1947, Cartierul general al Forţelor Aeriene ale U.S.A. a afirmat că forţele aeriene nu trebuie să minimalizeze importanţa rapoartelor referitoare la O.Z.N., nicidecum să le ignore, însuşindu-şi faptul că însemnătatea misiunii în acest sens consta în a colecta, corela, analiza şi acţiona, pe baza informaţiilor primite.

Pentru realizarea acestor obiective Forţele Aeriene şi-au direcţionat activităţile cuprinse în proiect în aşa fel, încât să se găsească procedee adecvate, atribuindu-se totodată acestui proiect codul de *„Sign”.* Proiectul respectiv mai cuprinde şi o clasificare pe linie de securitate a datelor de uz militar.

Proiectul *„Sign”a.* intrat în vigoare la data de 22 ianuarie 1948. Denumirea proiectului s-a modificat succesiv. La început se numea *„Grudge”,* apoi în final a căpătat denumirea de *„Project Blue Book”*când a trecut sub auspiciile

Centrului de Investigaţii Aérospatiale, denumire pe care şi-a păstrat-o până în zilele de astăzi.

Cu toate că au existat şi multe alte comunicări cu privire la observarea O.Z.N.-urilor, ceea ce a văzut Amold în iunie 1947 se apropie cel mai mult de noţiunea de farfurie zburătoare pe care o ştim noi astăzi.

Relatarea lui Amold după aterizare suna astfel: „Am *putut vedea distinct conturul lor care se proiecta pe zăpada, în timp ce se apropiau de munţi. Zburau foarte aproape de vârfurile munţilor, fiind pe direcţia de la sud spre sud-vest. Formaţia lor de zbor a vea aspectul unui stol de gâşte înşiruite în diagonală şi lipite una de alta".*

Observaţiile lui Arnold se refereau şi la faptul că obiectele în cauză erau mai mici decât avionul *DC-4, şi* se aflau la o distanţă de 20-25 mile.

„Am *urmărit timp de aproape trei minute acest şir de farfurii care apăreau şi dispăreau pe după aceste vârfuri de munţi. Ele erau plate, semănând mai mult cu o tavă întinsă, şi atât de strălucitoare ca o oglindă care reflectă razele solare. Niciodată nu am văzut ceva deplasându-se cu o viteza atât de mare".*

Amold a spus că viteza farfuriilor văzute ar fi de circa 1.200 mile pe oră.

Publicată în presă, relatarea lui Amold a fost tratată cu amuzament şi neîncredere. La reacţia stârnită de presă prin publicarea senzaţionalei istorisiri, Arnold, simţindu-se ridiculizat, a răspuns nu cu puţină ironie: *„Mă puteţi numi Einstein sau Flash Gordon*, *dar eu sunt sigur de ceea ce am văzut".* El a mai adăugat că dacă i se va mai oferi ocazia să vadă un astfel de fenomen, chiar dacă va vedea zburând în aer o clădire de 10 etaje, nu va spune nici un cuvânt despre

aceasta.

Nici astăzi nu se ştie exact ce a văzut Arnold pe muntele Rainer. S-a crezut că obiectele respective nu ar fi de origine astronomică. Acest lucru a fost determinat de profesorul Josef Allen Hynek, renumit astrofizician care a devenit şeful observatorului Universităţii din Ohio. Doctorul Hynek a colaborat cu Comandamentul de Asigurare Materială a Forţelor Aeriene, precum și cu serviciul de investigaţii în problema farfuriilor zburătoare, pentru a determina procentajul ce revine fenomenelor astronomice.

El a scos în evidenţă unele inconsistenţe în aprecierile lui Arnold asupra vitezei şi dimensiunilor farfuriilor zburătoare. Printre altele, Hynek a spus următoarele: *„Orice obiect ce poate fi observat că se deplasează cu viteze subsonice, putem presupune că este vorba de un avion obişnuit".*

Ulterior, numărul de farfurii zburătoare observate a sporit, în California, la Muroc, un grup de ofiţeri din forţele aeriene a raportat că a observat obiecte zburătoare sferice de aspectul unui disc, care aveau o viteză de peste 300 de mile pe oră.

La Portland, nişte oameni de afaceri au comunicat că au văzut un grup de discuri care se răsuceau. Ele au apărut şi dispărut de câteva ori. La câteva zile după ce Arnold a observat farfuriile zburătoare, s-a primit știrea că deasupra oraşului său natal s-au petrecut următoarele: *„A apărut un obiect circular ce părea suspendat de un nor și era la fel de strălucitor ca o oglindă reflectând razele solare".*

Obiectele zburătoare au continuat să apară și în rapoartele desnre aceste fenomene nu au lipsit detaliile fantastice în ianuarie 1948, Forţele Aeriene au stabilit

procedee operative standard de raportare, investigaţie, analiză şi interpretare a informaţiilor asupra O.Z.N.

Ca oxice proiect nou, metodele iniţiale de analiză şi interpretare nu au fost complete datorită naturii necunoscute a fenomenelor raportate. Nu se poate spune că s-au comis greşeli, dar se poate afirma că, datorită lipsei de experienţă, au existat omisiuni din cauza neluării în consideraţie a tuturor posibilităţilor.

Agenţiile de culegere a informaţiilor erau interesate să obţină cât mai multe elemente despre O.Z.N. cum ar fi fotografii, probe obiective, date asupra mărimii şi aspectului obiectelor în cauză. S-a făcut un apel ca toate persoanele care observă asemenea obiecte să comunice şi celorlalţi din jur pentru obţinerea de date cât mai exacte.

De exemplu, piloţilor militari li s-a dat indicaţia să comunice prin radio bazelor aeriene celor mai apropiate asupra prezenţei și direcţiei de zbor a O.Z.N.-urilor, astfel încât aceste baze la rândul lor să poată avertiza celelalte avioane aflate în aer sau organele de resort din zona respectivă.

Majoritatea informaţiilor au fost furnizate de persoane competente. Cu toate acestea, fiecare relatare prezintă şi anumite inconveniente cum ar fi aprecierea inexactă a distanţei, durata scurtă de observare, descrieri vagi, lipsa de fotografii, neconcordanţa dintre diferite relatări, lipsa de date descriptive. Toate acestea au făcut dificilă emiterea unor ipoteze concludente. Unele explicaţii s-au bazat pe existenţa unor cauze deja cunoscute; din această pricină iniţial s-a crezut că ar exista posibilitatea spulberării misterului O.Z.N.-urilor.

Pe măsură ce Forţele Aeriene îşi continuau activitatea

de elaborare a procedeelor de investigaţie, analiză şi interpretare, unii au învinuit Forţele Aeriene de faptul că ascund că ar fi vorba de nave extraterestre, venite de pe alte planete sau corpuri cereşti.

Forţele Aeriene, însă, de la început, au avut de înfruntat unele dificultăţi. Personalul tehnic a elaborat liste cu elementele principale de informare necesare pentru analiza fiecărui caz în parte, liste ce au fost difuzate agenţiilor guvernamentale de informare.

S-au aplicat și metode grafice, astfel încât să poată fi scoase în evidenţă toate elementele semnificative. Ca mijloace de reprezentare grafică s-au folosit hărţi pe care erau marcate poziţiile bazelor aeriene, staţiilor de radiolocaţie și staţiilor meteorologice, hărţi astronomice, hărţi cu traseele păsărilor migratoare.

Aspectele psihologice nu au fost nici ele neglijate. Membrii Comitetului de consultaţie ştiinţifică de pe lângă Statul Major al Forţelor Aeriene ale U.S.A. au dat consultaţii în această problemă. Institutul Meteorologic, Biroul Federal de Investigaţii, precum și Corporaţia *Rând,* organizaţie civilă de cercetări, colaboratoare a forţelor aeriene, și-au dat concursul în această problemă.

S-a emis ipoteza că O.Z.N.-urile ar constitui obiectul de studiu la un nivel ştiinţific și tehnic neatins încă în U.S.A. Cu toate acestea, deși în această perioadă U.S.A. constituiau una din cele mai dezvoltate naţiuni, dat fiind faptul că cercetările ştiinţifice în atare domenii se desfăşurau în secret, era posibil ca O.Z.N.-urile să fie produsul uneia din ţările de pe globul pământesc.

O altă ipoteză era aceea potrivit căreia O.Z.N.-urile ar fi nave extraterestre, venite de pe alte planete sau din alte

sisteme solare. Se cunoaşte puţin despre posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete şi de aceea nu se poate emite o ipoteză ştiinţifică asupra existenţei unei civilizaţii superioare. Mulţi oameni au sugerat ideea că planeta noastră ar fi fost vizitată în diverse intervale de extraterestrii dintr-o civilizaţie superioară, veniţi de pe Marte sau Venus. Relatări despre obiecte zburătoare s-au transmis din generaţie în generaţie. Dacă ar fi existat într-adevăr o civilizaţie superioară, cu siguranţă că aceasta ar fi stabilit un contact cu noi, pământenii.

Forţele Aeriene au tratat această problemă cu multă seriozitate şi au depus un efort considerabil în elaborarea unor procedee adecvate de raportare, investigaţie, analiză şi interpretare.

La 29 iulie 1952, la Washington, Forţele Aeriene au organizat o conferinţă de presă pe tema O.Z.N.-urilor. La 17 ianuarie 1953, un grup de consultanţi ştiinţifici de pe lângă Forţele Aeriene ale U.S.A. a arătat că nu exista nici un fel de dovadă concludentă asupra faptului că aceste obiecte zburătoare ar constitui o ameninţare directă a securităţii U.S.A.

Totodată, consultanţii respectivi au recomandat Forţelor Aeriene să ia măsurile necesare spulberării misterului care, din păcate, s-a format în jurul acestor obiecte zburătoare.

La 25 octombrie 1955, Forţele Aeriene au terminât studiul asupra O.Z.N.-urilor, studiu prevăzut în ffroiectul *„Project Blue Book”.* Secretarul Forţelor Aeriene, Donald A. Quarles, a afirmat că: *„Pe b acestui studiu noi credem că niciodată nici un obiect, denumit popular farfurie zburătoare, nu a zburat deasupra Statelor Unite”.*

La 5 noiembrie 1957, în baza investigaţiilor recente efectuate asupra O.Z.N.-urilor, Forţele Aeriene au comunicat că după 10 ani de investigaţie nu s-a obţinut nicio dovadă care să ateste existenţa farfuriilor zburătoare. La 6 octombrie 1958, Forţele Aeriene au anunţat de asemenea că nu există niciun temei că farfuriile zburătoare ar fi nave extraterestre.

La 22 ianuarie 1959, Forţele Aeriene au comunicat că din studiile efectuate a reieşit că apariţia O.Z.N.-urilor a scăzut cu mai puţin de 1%. La 17 februarie 1959, Forţele Aeriene au convocat o şedinţă la *Pentagon* pe tema OZN-urilor.

La această şedinţa s-a subliniat importanţa informării cu exactitate a populaţiei asupra acestui subiect. La 15 iulie 1959, Forţele Aeriene au comunicat că apariţia OZN-urilor în primele 6 luni ale anului a scăzut cu 50%.

La 22 ianuarie 1960, Forţele Aeriene au anunţat că în anul 1959 s-au semnalat 326 de apariţii de OZN-uri. La 21 iulie 1960, Forţele Aeriene şi-au reafirmat poziţia în problema OZN-urilor.

în prezent, oamenii de ştiinţă, inginerii şi tehnicienii din cadrul Centrului de Investigaţii Aérospatiale se ocupă cu analiza obiectelor zburătoare neidentificate în scopul de a ţine la curent publicul american asupra acestui subiect. Un comunicat a fost publicat la începutul anului 1961. Totuşi, farfuriile zburătoare continuau să apară. Apariţia unora se poate explica uşor, iar a altora însă rămâne inexplicabilă din insuficienţă de date.

Pe lângă apariţiile semnalate deasupra Pacificului în iulie 1959, menţionate în capitolul II, în ultimii 13 ani s-au observat O.Z.N.-uri fapt ce a captivat atenţia publică

generală; dat fiind că aceste apariţii nu au fost explicate, iar concluziile Centrului de Investigaţii Aerospaţiale nu acceptă existenţa farfuriilor zburătoare, problema O.Z.N.-urilor este încă viu disputată. Unele din aceste apariţii au intrat în așa-numita, *Categorie a O.Z.N.-urilor clasice".*

Apariţia unei farfurii zburătoare în anul 1948 a fost urmată de o tragedie. La 7 ianuarie 1948 a fost observat un O.Z.N. care avea aspectul unui con de îngheţată de culoare roşie la vârf, în apropierea bazei aeriene Gotman, din statul Kentucky, atât de observatori militari, cât și de civili.

Cei de la tumul de observaţie de la baza Gotman au cerut aprobarea ca un avion *Mustang F 51* să fie ridicat în aer pentru a cerceta fenomenul. Trei avioane s-au apropiat de obiect şi piloţii au raportat că obiectul respectiv are dimensiuni mari și învelişul său pare a fi metalic. Unul dintre piloţi a spus că obiectul are aspectul unei picături şi pare a fi fluid.

Comandantul formaţiei, căpitanul Thomas F. Mantell, a luat legătura cu tumul de observaţie de la Gotman şi a comunicat că obiectul pare că se deplasează cu o viteză egală cu o jumătate din viteza avionului său și se află la o altitudine corespunzătoare poziţiei Soarelui la orele 12.00.

Sunt suficient de aproape de obiect pentru a-1 putea observa bine. Se află exact în faţa mea şi continuă să se deplaseze cu o jumătate din viteza mea. Obiectul pare a fi metalic şi este foarte mare. Acum se ridică şi se deplasează înainte cu o viteza egală cu viteza mea, adică cu 360 de mile pe oră. Intenţionez să urc până la înălţimea de 20.000 de picioare si dacă nu reuşesc să mă apropii o să-l abandonez". Acesta a fost ultimul contact al căpitanului Man teii cu baza aeriană Gotman.

După 5 minute de la părăsirea formaţiei de către Mantell, celelalte 2 avioane s-au reîntors la bază. Puţin mai târziu, un avion a fost ridicat în aer pentru cercetare. Acesta, zburând pe o distanţă de 100 de mile spre sud la o altitudine de 33.000 de picioare, nu a găsit nimic.

Din investigaţiile succesive efectuate de Comitetul de Investigaţie a Accidentelor, precum şi de către o comisie medicală a rezultat că Mantell şi-a pierdut cunoştinţa la o altitudine situată între 20.000 şi 30.000 de picioare din cauza lipsei de oxigen şi a decedat înainte ca avionul să se prăbuşească.

Misteriosul obiect din cauza căruia pilotul şi-a găsit moartea a fost la început greşit identificat cu planeta Venus. Cu toate acestea, investigaţiile ulterioare au arătat că în ianuarie 1948, atunci când s-a produs catastrofa cu căpitanul Mantell, au avut loc lansări de baloane de la baza aeriană *Clinton County* din Ohio.

Din hărţile meteorologice reiese că vântul ar fi putut antrena aceste baloane spre vest, iar curenţii de mare altitudine *(Jet stream)* ar fi putut purta baloanele respective şpre sud sau spre sud-vest faţă de baza de la Gotman.

Concluzia finală a Centrului de investigaţii aerospaţiale a fost aceea că Mantell s-a ciocnit cu un astfel de balon în ziua catastrofei. Vântul puternic ar fi putut menţine balonul în poziţie orizontală, ceea ce a şi conferit balonului un aspect de picătură fluidă observat de piloţi.

în orice caz, Mantell a murit fie din cauza ciocnirii cu un balon, fie, după cum sugerează doctorul Donald H. Menzel de la observatorul Harvard, din cauza lipsei de oxigen prin urcare la înălţime mare, antrenat fiind de urmărirea unei farfurii iluzorii create de lumina solară.

Una din cele mai enigmatice apariţii de O.Z.N. cu comportare de na^a spaţială a fost întâlnită de doi piloţi, căpitanul Chiles şi John Whitted, la 24 iulie 1948, lângă Montgomery, statul Alabama.

în aceeaşi zi, tot la Montgomery, acelaşi O.Z.N. a fost observat şi de la sol la baza aeriană Robins cu o oră mai târziu. în toate rapoartele s-a specificat ca O.Z.N.-ul se deplasa spre sud, fiind urmat de flăcări colorate şi comportându-se ca un avion obişnuit.

Piloţii Chiles şi Whitted au raportat că obiectul se prezenta sub forma unui avion fără aripi, având o lungime de 100 de picioare, şi avea aspectul unei ţigări de foi. Diametrul său era de două ori mai mare decât cel al avionului *B 29 Superfortress şi* pe suprafaţa O.Z.N-uri nu era nici o proeminenţă.

*„L-am văzut amândoi în acelaşi timp şi ne-am întrebat ce ar putea fi. Obiectul s-a îndreptat asupra noastră, iar noi am virat spre stânga. Obiectul a virat spre stânga sa şi a trecut pe lângă noi în dreapta la o altitudine de 700 de picioare, apoi, ca şi când ne-a*r *fi văzut pilotul şi ar fi vrut să ne evite, şi-a accelerat viteza cu ieşirea unei flăcări puternice, dispărând în nori. Trepidaţiile de la O.Z.N. s-au resimţit la avionul nostru DC 3”.*

Se părea că avionul misterios fără aripi, observat de cei doi piloţi, avea în faţă ceva care semăna cu o cabină având geamurile deasupra.

Căpitanul Chiles a declarat că această presupusă cabină avea aspectul cabinei de pilot, însă era mult mai strălucitoare. El a menţionat că iluminaţia din cabină avea o strălucire asemănătoare cu cea a unei flăcări de magneziu.

yN-am văzut pe nimeni înăuntru. parte a avionului

venea o lumină de un albastru intens, care lumina întreaga lungime a fuzelajului. La partea posterioară era o flacără de culoare portocalie-roşiatică cu nuanţe mai deschise spre

Piloţii au spus că flacăra se extindea la 30-50 de picioare sub obiectul zburător şi căpăta o culoare mai intensă pe măsura ce avionul se îndepărta. Viteza lui a fost apreciată la 1/3 din viteza unui avion cu reacţie.

Centrul de Investigaţii Aérospatiale a cercetat programările de zbor pentru peste 225 de avioane militare şi civile şi a ajuns la concluzia că singurul avion care s-ar fi putut afla în zona aceea era avionul *C-47.* Analiza ştiinţifică a fenomenului a arătat că un fuselaj de dimensiunile descrise de cei doi piloţi ar fi putut lua la bord o încărcătură comparabilă cu greutatea unui avion de această mărime la viteze subsonice. Acest fenomen a rămas până astăzi neexplicat.

La 20 iulie 1952, la *Pentagon* s-a primit de la ofiţerul şef cu dirijarea de serviciu la Centrul de control al traficului aerian următorul raport:

„La 19iulie 1952, orele ll.40p.rn., operatorii de la radar ai Centrului de control al traficului aerian au descoperit pe ecrane 10 imagini neidentificate. Aceste imagini păreau a se afla m zona bazei aeriene Andrews, din Maryland, deplasându-se cu o viteză de aproximativ 100-130 mile pe oră".

Centrul de control al traficului aerian a avertizat baza Andrews, Centrul de coordonare a zborului avioanelor militare din Middletown, statul Pennsylvania, şi Centrul de radar situat la 200 de mile de baza Andrews. Interesant este că operatorii de la Centrul de radar al bazei Andrews nu au descoperit pe ecran aceste imagini.

La 20 iulie 1952, orele 03.15 a.m., un pilot a raportat că a văzut câteva obiecte aeriene luminoase între Washington și Martinsburg. Ele se deplasau în sus şi în jos fără mişcare de translaţie. Aceste obiecte l-au urmărit în timpul zborului de la Hamton la Washington.

Explicaţia acestui fenomen a fost destul de uşoară. Obiectele aeriene observate au fost rezultatul unei inversiuni de temperatură. Este un fenomen neobişnuit care constă în suprapunerea unei pături de aer cald pe o masă de aer rece şi se formează un canal prin care se propagă undele electromagnetice emise de radar, fiind reflectate de obiectele terestre de lamare distanţă.

în mod normal, undele electromagnetice emise de radar se propagă în linie dreaptă şi posibilităţile de reflectare a acestora de obiectivele terestre sunt limitate datorită neregularităţilor solului care, reflectând impulsurile de energie electromagnetică, creează un semnal puternic, dar existenţa unui asemenea canal (culoar) face ca impulsurile de energie electromagnetică să urmeze neregularităţile solului și să fie reflectate de obiective situate la distanţe mari.

Inversiile de temperatură au şi un efect vizual iluzoriu, deoarece la suprapunerea unei pături de aer cald pe una rece razele luminoase se alungesc și devin paralele cu suprafaţa pământului la distanţe mari, fenomen ce poate genera un miraj vizual.

în primăvara anului 1957, un avion comercial ce zbura pe ruta New York – San Juan la o altitudine de 19.000 de picioare a observat un obiect luminos mare, care venea direct spre avion. După descrierea pilotului, obiectul avea culoarea flăcării de magneziu cu o tentă de culoare verde.

Pilotul a virat brusc avionul pentru a evita o ciocnire cu obiectul aerian misterios.

Centrul de Investigaţii Aérospatiale a luat legătura cu toate avioanele militare ce zburau deasupra Atlanticului şi a constatat că în acea zi nu au avut loc lansări de rachete. Pe lângă aceasta, alte cinci avioane comerciale aflate în aceeaşi zonă au semnalat apariţia obiectelor luminoase.

După hartă s-a constatat că toate avioanele au semnalat acelaşi obiect. Trei dintre avioane au comunicat că obiectul s-a dezintegrat în aer. Această descriere coincide cu trăsăturile cunoscute ale unui bolid sau meteorit. în final, toate aceste date au fost transmise observatorului astrofizic, a cărui părere a confirmat concluziile Centrului ue Investigaţi Aerospaţiale.

După cum se poate vedea, există o similitudine între acest caz din 1957 şi cel din iulie 1959.

La 24 ianuarie 1959, orele 08.45 p.m., un pilot, aflânduse în vecinătatea localităţii Dradford, statul Pennsylvania, pe ruta spre Detroit, statul Michigan, a observat un obiect luminos misterios şi a atras pasagerilor atenţia asupra acestei privelişti ciudate. Un alt pilot a văzut un obiect luminos la 50 de mile est de Youngstown, statul Ohio, la orele 08.45 p.m. Observatorii de la sol au raportat apariţia unor lumini deasupra oraşului Akron, statul Ohio, la orele 09.15 p.m. Primul pilot a făcut următoarea declaraţie:

„Erau aproximativ orele 20.45. Am observat trei lumini puternice la bordul din stânga în apropierea oraşului Brad fort. Zburam la o altitudine de 8.500 de picioare si mă aflam deasupra unor nori în destrămare. Vizibilitatea era perfectă. Mi-a fost dificil să apreciez distanţa la care se aflau luminile. Culoarea luminilor era de un galben spre portocaliu deschis.

Intensitatea luminilor varia de la slab la strălucitor.

Câteodată intervalul dintre aceste trei lumini era ca între Calea Lactee şi Constelaţia Orion. Deodată luminile au dispărut undeva în spatele meu. Ele şi-au schimbat şi altitudinea. în decurs de 40 de minute de observare ele au atins înălţimea corespunzătoare poziţiei soarelui la orele 09.00. Luminile se aprindeau şi se stingeau pe rând, iar câteodată se stingeau toate trei simultan.

în decursul perioadei de observare luminile îşi schimbau intensitatea. Acest lucru a fost observat nu numai de mine, ci şi de cei patru membri ai echipajului, precum şi de pasagerii aflaţi la bord. De asemenea, acest lucru a fost observat şi de la bordul altor două avioane aflate în aceeaşi zonă. Singura explicaţie care s-ar putea da, în afară de aceea a prezenţei farfuriilor zburătoare, ar fi operaţia de alimentare în aer efectuată de un avion, în speţă.

Deoarece nu am asistat la o astfel de operaţie pe timp de noapte, nu sunt sigur de această ipoteză. Viteza de zbor a fost de aproape 250 de noduri. De asemenea nu cunosc viteza a vioanelor de alimentare în aer pe timpul unei astfel de operaţii.

Am luat legătura cu Centrul de control a traficului aerian central pentru a constata dacă mai sunt avioane în aer, dar nu mi-au fost indicate nici măcar cele trei avioane de care cunoşteam că se afiau în zbor.

Pe scurt, îmi vine greu să cred fost jeturi. Dacă nu erau jeturi, altă explicaţie nu pot găsi, deşi le-am observat aproape 40 de minute. Datorită întunericului şi luminilor puternice nu mi-am putut da seama de mărimea şi aspectul lor. Altitudinea obiectelor era Ia 3CP deasupra orizontului meu. Distanţa nu am putut-p aprecia".

Declaraţia scrisă a pilotului respectiv a sugerat posibilitatea ipotezei că el fusese martorul unei operaţiuni de alimentare în aer. De altfel, această ipoteză a stat la baza concluziilor trase de Centrul de Investigaţii Aérospatiale.

Acest obiect s-a dovedit a fi un avion de tipul *B-47caxe* se alimenta de la un avion de alimentare *KC-97.* Raportul pilotului a confirmat acest lucru, iar investigaţiile forţelor aeriene au relevat faptul că 3 avioane de tipul *B-47 se* aflau în zona menţionată şi se alimentau în aer. Avionul *KC-97* are câteva grupuri de lumini de bord, care la distanţă ar putea avea aspectul mai multor lumini. Durata operaţiei de alimentare este de o oră şi depinde de tipul avionului care se alimentează

Avionul *KC 97* ce alimentează avioane de tipul *B-47* zboară la o altitudine de aproximativ 17.000 de picioare, viteza lui fiind de circa 230 de noduri. Acest fapt explică de ce luminile văzute de Killian se aflau la 30° deasupra avionului său şi au rămas în câmpul de vedere timp de 40 de minute. Toate acestea coincid cu declaraţia pilotului în ce priveşte viteza mică şi configuraţia obiectului.

în afară de aceasta, deoarece avionul de alimentare avea o viteză de aproximativ 230 de noduri şi pilotul a spus că a văzut luminile la orele 08.45 p.m., este explicabil şi faptul de ce observatorii de la sol au văzut luminile la orele 09.15 p.m. O dovadă concludentă a fost dată de escadronul de prevenire şi control aerian nr. 772, care a confirmat faptul că cele trei avioane de tipul *B47* executau operaţiuni de alimentare în zona menţionată.

Mai jos vom relata câteva cazuri mai recente din investigaţiile Centrului de Investigaţii Aerospaţiale.

La 21 septembrie 1958, orele 03.00 a.m., o femeie

dintr-un oraş situat la nord de Ohio a fost trezită de o lumină puternică ce îi inundase dormitorul. Uitându-se pe fereastra care dădea în curte, femeia a văzut un obiect plat și circular, al cărui vârf avea aspectul unui dom. Martora a declarat că obiectul era la o înălţime de 6-8 picioare faţă de pământ şi se deplasa spre nord.

în momentul când l-a observat, obiectul era la o înălţime de 10 picioare faţă de nivelul ferestrei. Martora a insistat asupra faptului că partea superioară a obiectului a văzut-o foarte clar și că avea o culoare asemănătoare cu cea a duraluminiului. Obiectul observat avea un diametru de 20 de picioare şi o grosime de 6 picioare.

După ce a efectuat câteva ture deasupra curţii, obiectul s-a deplasat brusc în sus. Durata de observare a fost de 5 minute.

Investigaţiile Forţelor Aeriene au relevat faptul că pe lâneă casa martorei era o cale ferată. Din legătura cu organele de cale ferată a reieșit că un tren a trecut pe lângă casa martorei la ora apariţiei obiectului zburător. Trenul în cauză avea faruri a căror lumină putea fi văzută de martoră.

Ofiţerul de serviciu de la staţia de apărare de coastă a raportat că el a utilizat reflectorul de coastă pentru a semnaliza unei nave. Această lumină era orientată spre casa femeii respective. Ora şi data acestui fapt coincideau cu cele spuse de martoră. Timpul era ceţos și ploios. Concluzia Forţelor Aeriene a fost aceea că luminile asociate cu condiţiile meteorologice existente au creat iluzia unui obiect zburător.

La 29 septembrie 1958, orele 04.25 a.m., mai mulţi oameni din localităţile situate între Pittsburg şi Washington au văzut un obiect de formă rotundă având o dimensiune de

1/2 din discul lunar, radiind o lumină portocalie şi emiţând un zgomot asemănător cu cel al vântului. Toţi martorii au indicat apariţia obiectului cam la aceeaşi oră. Relatările cu privire la descriere şi direcţie erau asemănătoare. în zona oraşului Washington câţiva oameni au spus că obiectul a aterizat şi că s-a văzut o lumină strălucitoare pe pământ.

Investigaţiile Forţelor Aeriene au scos la iveală faptul că lumina venea din hambarul unui fermier, hambar ce nu fusese de multă vreme utilizat. Această lumină a dat naştere la iluzia că ar fi aterizat un obiect luminos. în ceea ce priveşte obiectul, descrierea aspectului şi viteza dau impresia că este vorba de un bolid. Direcţia de deplasare spre fermă şi lumina din hambar au creat iluzia că ar fi aterizat un O.Z.N. Concluzia Forţelor Aeriene în acest caz a fost aceea că era vorba de un meteorit.

în noaptea de 26 octombrie 1958, doi oameni mergeau cu maşina pe lângă un stăvilar. După ce au ieşit din curbă, ei au zărit un obiect mare, plat, sub formă de ou, ce se afla la 100-150 de picioare deasupra podului.

Ei au încetinit maşina şi când erau la 75-80 de picioare fată de pod. motorul maşinii s-a oprit, iar farurile s-au stins.

încercările de pornire a motorului au eşuat, oamenii s-au speriat şi au abandonat maşina. Martorii au observat obiectul timp de 35-45 de secunde. Obiectul a emanat o lumină de un alb strălucitor şi ambii oameni au avut senzaţia că le arde faţa.

Ridicarea pe verticală a obiectului a fost însoțită de un zgomot puternic.

Pe măsura ridicării, obiectul devenea tot mai strălucitor, forma lui neputând fi determinată. După dispariţia obiectului, motorul maşinii a putut fi pornit.

Martorii au telefonat poliţiei celei mai apropiate. Doi poliţişti au fosi trimişi la faţa locului ca să cerceteze cazul. Cei doi martori le-au relatat cele văzute.

Deoarece senzaţia că le arde faţa nu dispărea, ei au fost trimişi la spital unde medicii, după o examinare atentă, au constatat că nu e nimic grav. Cu toate că s-a făcut o cercetare a acestui eveniment, nu s-a putut ajunge la nicio concluzie plauzibilă.

La 13 martie 1959, orele 06.29 p.m., un O.Z.N. a fost observat într-un stat nordic al vestului mijlociu. Obiectul a fost observat atât de la sol, din aer şi de operatorii radar pe ecrane. Cei care au văzut obiectul au relatat că acesta era de formă rotundă, iar culoarea se schimba de la roşu spre verde. Toţi martorii au spus că obiectul avea o poziţie de 300°. Avioanele de interceptare ridicate în aer de Comandamentul apărării antiaeriene nu au reuşit să se apropie de obiect.

Acest caz a fost cercetat cu toată seriozitatea de către Forţele Aeriene. Fiecare martor a fost ascultat, a fost verificată posibilitatea existenţei în aer a unor avioane de transport. Analiza fotografiilor ecranelor radar a arătat că nu era vorba de o ţintă reală, ci de o interferenţă. Fiecare informaţie arăta că era vorba de planeta Venus.

Schimbările de culoare şi de direcţie, de deplasare se datorau alternării păturilor de aer în funcţie de temperatură. Unii martori au fost de părere că este vorba de o planetă sau stea. Planeta Venus, în momentul în care obiectul a fost observat, se afla la orizont şi era vizibilă numai datorită fenomenului de refracţie. Faptul că obiectul în cauză îşi menţinea poziţia pe acelaşi azimut şi unghi de înălţare ca planeta Venus, că avioanele de interceptare cu viteza mare nu au reuşit să se apropie şi că obiectul a dispărut treptat,

duce la concluzia că era chiar planeta Venus.

La 22 martie 1959, orele 01.30 a.m., o tânără pereche de căsătoriţi ce se deplasa spre un stat din nord-vest a observat un O.Z.N. Tinerii au declarat că obiectul avea o formă de dom cu diametrul de 20-30 de picioare, era luminat intens, de culoare argintie şi lăsa o dâră de culoare roşie. Din hublourile situate dedesubtul obiectului ieşeau două fascicule de lumină convergente. în momentul observării obiectul se deplasa spre sud-vest cu o viteză de 1-1/2 mile pe oră la o altitudine de 200 de picioare.

După aproximativ 10 minute s-a ridicat rapid şi a dispărut. Deplasarea obiectului nu a fost urmată de nici un zgomot. Cei doi tineri erau de o inteligenţă deosebită şi aveau un caracter puternic, investigaţiile efectuate în legătură cu acest caz au arătat că nu este vorba nici despre meteoriţi, nici despre avioane şi că cei doi tineri au fost victimile unei iluzii.

Un observator din apropiere avea un radiotelescop situat la 85 de picioare. Acesta putea fi văzut de către cei doi tineri de pe şoseaua pe care călătoreau. Antena discoformă a radarului era orientată spre sud-vest şi luminată de Lună şi de reflectoare. Tumul din apropiere, care era balizat cu o lumină roşie, se afla pe aceeaşi linie cu radiotelescopul şi putea fi văzut de cei doi tineri. Antena se rotea de la sudvest spre zenit. Când ajungea în punctul de zenit reflectoarele se stingeau, dând impresia că antena dispare. Toate cele relatate de martori au fost exacte, cu excepţia faptului că ei au interpretat greşit stingerea luminii.

La 7 martie 1960, orele 08.00 p.m., oamenii aflaţi pe plaja de la Miami, din Florida, au observat un obiect luminos ce brăzda cerul. Părerea imediată a fost că e vorba de un

meteorit. Investigaţiile însă, începute lia 15 martie 1960 de către Centrul naţional de control şi observare a spaţiului cosmic de la Betford, statul Massachusetts, au arătat că treptele rachetei satelitului *Discove*au intrat în atmosferă şi s-au descompus la 7 martie 1960.

Ştiri despre apariţia O.Z.N.-urilor sosesc de pretutindeni Majoritatea acestor apariţii a fost explicată logic după o investigaţie obiectivă. Ceea ce se poate afirma cu siguranţă este faptul că experienţa dobândită în decurs de 13 ani de cercetări intense a arătat că farfuriile zburătoare nu sunt nave spaţiale venite din alte galaxii, ci sunt nişte fenomene atmosferice observate, în condiţii difuze.

Dispoziţia 201 a Forţelor Aeriene ale U.S.A. defineşte O.Z.N-urile ca fiind orice obiect care prin performanţe, caracteristici aerodinamice sau trăsături neobişnuite nu se aseamănă cu un avion, proiectil ori rachetă sau acel obiect care nu poate fi identificat cu un obiect cunoscut.

Rapoartele asupra O.Z.N.-urilor trebuie să fie cât mai precise şi complete, altfel analizele şi interpretările prezintă dificultăţi foarte mari.

Condiţiile meteorologice nefavorabile sau condiţiile de iluminare pot crea iluzii ca obiectele obişnuite să fie luate drept O.Z.N. Viteza avionului, urcarea şi coborârea bruscă pot produce deformări de imagine, astfel încât obiectele cunoscute să apară ca nişte obiecte neobişnuite, executând manevre ciudate şi având o strălucire neobişnuită.

Multe din aceste obiecte necunoscute se dovedesc a fi avioane obişnuite, numai că sunt observate sub unghiuri diferite, fie avioane cu reacţie modeme care zboară cu viteze mari şi la altitudini mari, fie razele solare, selenare sau astrale reflectate de avioane şi baloane la altitudini mari,

lumina proiectoarelor reflectată de nori, baloane de sondaj meteorologic la înălţime mare, meteoriţi, comete sau stele, planete observabile în anumite perioade ale anului, fenomene meteorologice, formaţiuni de nori, păsări migratoare, praful şi ceaţa, focuri de artificii, flăcări, rachete, dâre de condensaţie.

Un meteorit, o cometă, un balon sau un avion în anumite condiţii capătă viteze, direcţii şi forme ce dau imaginea unui obiect necunoscut. Avioanele la mari înălţimi apar sub forma unui proiectil fără aripi. Obiectele care se mişcă încet ar putea fi baloane.

Obiectele ce sunt însoţite de o flacără sau lumină strălucitoare şi care lasă în urma lor o dâră luminoasă pot fi identificate cu comete sau meteoriţi. Un alt fenomen este urma de lumină provocată de razele solare pe pâlcuri de ceaţă sau vapori de apă. Luminile mişcătoare care apar noaptea sau obiectele luminoase din timpul zilei, ce se deplasează cu viteze destul de mari, ar putea fi avioane.

Ceea ce caracterizează majoritatea comunicărilor despre O.Z.N.-uri este faptul că ele indică trăsăturile unui avion modem. în ele se mai descriu şi obiecte care au caracteristicile unui container acroşabil pentru rachete, ale aripilor, suprafeţelor de comandă şi hublourilor.

Vitezele mari ale avioanelor care zboară pe timp de zi micşorează posibilitatea unei observări mai detaliate a obiectului apărut în spaţiul aerian. Obiectele discoforme argintii ar putea fi baloane. Lipsa zgomotelor sau a oricărui mijloc de propulsie vine în sprijinul acestei argumentări.

Baloanele de sondaj meteo sunt adesea lansate în mănunchi (mai multe împreună) şi, reflectând lumina Soarelui sau cea a Lunii, apar ca nişte obiecte care plutesc în

chip ciudat, ba pe o traiectorie ascendentă, ba pe una descendentă, ceea ce se datorează curenţilor de aer ascendenţi şi descendenţi.

Baloanele de sondaj meteorologic pot atinge altitudini mari şi se pot deplasa la distanţe mari. Aceste baloane sunt construite în general dintr-un material reflectant. Ele au un diametru de 100 de picioare şi sunt vizibile, în anumite condiţii meteorologice, chiar şi la altitudini foarte mari. Asemenea baloane văzute în condiţiile de reflexie a luminii pot avea aspectul unui disc şi o mişcare oscilatorie. Ele sunt prevăzute cu echipament metalic care poate reflecta unde electromagnetice.

De obicei un OZN nu este un balon atunci când viteza de deplasare este prea mare. Unele baloane însă, cum ar fi cele destinate pentru cercetare cosmică, au o viteză de peste 100 de mile pe oră. La identificarea unui obiect zburător cum ar fi balonul trebuie ţinut seama de faptul că un balon se deplasează întotdeauna în sensul vântului.

în scopul cunoaşterii mai profunde a presiunilor atmosferice, a temperaturilor, a direcţiilor vântului au fost lansate baloane gigant de sondaj atmosferic. Aceste baloane se deplasează la înălţimi foarte mari şi construite în aşa fel, încât să se autolichideze dacă zboară mai sus de 28.000 de picioare sau la o altitudine mai mică.

Baloanele respective au un diametru de 40 de picioare şi un înveliş din material plastic. Atunci când zboară la înălţimi mari deasupra unei mări liniştite şi învelişul lor reflectă lumina solară sau selenară, baloanele pot fi uşor luate drept O.Z.N.-uri.

După azimutul şi înălţimea apreciată se poate determina uşor astrul care a fost confundat cu un O.Z.N.

Meteoriţii sunt identificaţi prin aspect, viteză mare, durată mică de observare, iar în cazul bolizilor, prin culoare şi strălucire. Atunci când planeta Venus este foarte aproape de orizont şi este observată prin nori subţiri, ceaţă sau picături alternative de aer rece şi cald, creează impresia că îşi schimbă culoarea, că săvârşeşte mişcări ciudate. Pe de altă parte, meteoriţii nu au evoluţii ciudate. Când durata de observare este foarte scurtă cu siguranţă că obiectul observat este un corp astronomic.

Un O.Z.N. poate avea unul din următoarele patru aspecte: disc sau elipsă, avion, ţigară de foi, elice.

Forma este un factor determinant în identificarea unui obiect zburător. Distorsiunile de aspect, cauzate de distanţă sau de întuneric măresc dificultatea identificării. Multe din obiectele zburătoare neidentificate nu au putut fi clasificate în categoria obiectelor cunoscute din care fac parte, însă în majoritatea cazurilor ele s-au dovedit a fi reflexiile obiectelor obişnuite observate în condiţii ieşite din comun.

Luminile şi umbrele produc distorsiuni fantastice, în special atunci când sunt observate la mare distanţă şi pe întuneric,

Această varietate de aspecte este o reflectare a reacţiei la obiectele obişnuite văzute în condiţii ieşite din comun sau un produs al imaginaţiei observatorului, din cauza limitelor fiziologice sau a reacţiei psihologice la asemenea apariţii. Oboseala, condiţiile meteorologice neobişnuite, zborul la mari viteze şi altitudini pot provoca astfel de manifestări.

Unele rapoarte asupra O.Z.N.-urilor afirmă că acestea ar avea forma unui avion obişnuit numai că sunt mai luminoase şi au o aureolă roşiatică. Acest fenomen ar putea avea următoarea explicaţie. Reflectarea unei lumini de către

un avion, reflexie care capătă o strălucire neobişnuită datorită unui joc de lumini de la Soare pe părţile metalice ale avionului.

Obiectul în formă de disc cu hublouri luminate ar putea fi un avion obişnuit cu aspect distorsionat, nevăzându-li-se aripile din cauza efectului inversiei de temperatură, din care iese lumina în fascicule duble sau convergente.

Obiectele transparente în formă de ţigară de foi, luminate din interior, ar putea fi avioane cu reacţie care, observate la altitudini mari, par a fi fără aripi. Efectul de miraj al inversiei de temperatură ar putea crea impresia de transparenţă şi strălucire.

Obiectele sub formă de farfurie, care plutesc şi evoluează neobişnuit, ar putea fi planetele Venus sau Marte ce se pot observa la orizont în anumite perioade ale anului.

Când obiectele sunt văzute prin ceaţa sau pâcla, ochiul omenesc, datorită limitelor sale, le percepe ca pe nişte obiecte ce evoluează într-un chip ciudat.

Obiectele sub formă de elice pot fi avioane obişnuite sau planoare care apar distorsionate datorită inversiilor de temperatură, în majoritatea cazurilor, apariţia semnalelor pe ecranele staţiilor de radar se poate explica prin reflexia undelor electromagnetice de către obiectele îndepărtate din cauza efectului de inversie de temperatură.

Obiectele zburătoare, cum ar fi avioanele şi păsările pot fi identificate după mărimea impulsului pe ecranele radar şi după viteza şi altitudinea de zbor determinată cu ajutorul staţiilor radar. Operatorii de la ecranele radar pot să determine dacă semnalele de pe ecranele radar vin de la ţinte reale sau sunt cauzate de alte fenomene.

Un semnal difuz pe ecranul radar înseamnă că s-a

detectat un fenomen meteorologic, pe câtă vreme un semnal clar denotă că este vorba de un avion.

Descoperirile recente în aeronautică şi astronautică au şi ele contribuţia lor la apariţia imaginarelor farfurii zburătoare. De exemplu, un observator neiniţiat ar putea lua drept farfurie zburătoare un avion radar, al cărui aspect se aseamănă cu o farfurie.

Rachetele supersonice de investigaţie meteorologică, detectate de radar, pot fi interpretate ca O.Z.N. Aceste rachete sunt lansate în stratosferă cu o viteză de 3.000 de mile pe oră. La altitudinea de 20 de mile încărcătura lor explodează şi formează un nor de foiţă metalică care se detectează cu radarul pentru a se determina direcţia şi viteza vântului.

Cu O.Z.N. se mai pot confunda şi sateliţii de investigaţie ştiinţifică, lansaţi şi plasaţi pe o orbită situată la limita dintre atmosfera terestră şi spaţiul cosmic. Sateliţii lansaţi de U.S.A. se prezintă sub forma unor sfere lucioase, fiind puse în acţiune de rachete cu trei trepte.

Orbita calculată se află la o altitudine de 300 de mile, satelitul deplasându-se pe orbită în sensul mişcării de rotaţie a pământului. Sateliţii respectivi pot fi observaţi atât din Europa, Nordul Africii, cât şi din Orientul Mijlociu. Din cauza dimensiunilor mici, aceşti sateliţi se pot observa cu ochiul liber la altitudinea respectivă numai în anumite condici meteorologice. Viteza lor mare face ca ei să se afle în câmpul de vedere ai unui observator timp de 20 de minute. Sateliţii *Discoverer* sunt de acest tip.

O serie de tipuri de avioane cu decolare şi aterizare pe verticală aflate în exploatare pot fi confundate cu O.Z.N-uri.

Analizele de până acum au asigurat o serie de explicaţii

destul de satisfăcătoare în problema O.Z.N.-urilor. Strădaniile seculare ale oamenilor de ştiinţă de a găsi explicaţia la o serie de fenomene au făcut ca astăzi să se cunoască multe lucruri chiar şi despre galaxia noastră.

Cu toate acestea, multe întrebări au rămas fără răspuns, iar cercetările astronautice continuă. Acelaşi lucru este valabil şi în cadrul cercetării atmosferei terestre. Deşi multe se cunosc despre legile naturale care guvernează atmosfera noastră, mai sunt încă numeroase aspecte meteorologice care au rămas necunoscute.

Mesajele confuze cauzate de fenomenele meteorologice şi astronomice neobişnuite percepute vizual pot induce uşor în eroare. Pe fundalul cerului s-au perindat multe apariţii care nu au fost încă explicate. Multe genuri de iluzii se datorează deci fenomenelor meteorologice şi astronomice încănecunoscute.

în anumite condiţii atmosferice, din cauza fenomenului de reflexie şi refracţie, avioane obişnuite, lumina farurilor de automobil, planete, meteoriţi şi alte obiecte identificabile pot fi luate drept obiecte care zboară cu viteze supersonice, având diferite culori şi aspecte.

Norii, ceaţa, fumul industrial, picăturile de ploaie, fulgii de zăpadă sau cristalele de gheaţă sunt particule tipice care alcătuiesc lentilele atmosferice prin care obiectele obişnuite apar ca farfurii zburătoare. Lumina farurilor de automobil reflectată de nori poate crea imaginea unor discuri luminoase care evoluează ciudat cu viteze foarte mari.

Alte surse de lumină pot produce iluzii similare, a căror culoare este determinată de fenomenul de refracţie a luminii în atmosferă, datorită existenţei picăturilor de apă sau a cristalelor de gheaţă. Aerul cald are un indice de

refracţie mai mic decât cel al aerului rece. în general, aerul este mai cald la suprafaţa pământului şi se răceşte progresiv pe măsura creşterii înălţimii. în astfel de condiţii se văd obiectele la altitudine mare.

Creierul înregistrează imaginile prin intermediul ochiului. Razele de lumină au o traiectorie concavă, care se intersectează cu orizontul. Când gradientul de temperatură creşte, razele de lumină se frâng dând naştere la fenomene optice. Mirajul se produce în următoarele condiţii:

1) când aerul de la suprafaţa pământului este foarte cald, el se rarefiază, având o densitate mai mică şi traiectoria convexă a razelor de lumină se reduce, iar în condiţiile în care temperatura este foarte mare această traiectorie devine concavă;

2) în condiţiile de inversie de temperatură, atunci când un strat de aer cald se găseşte peste un strat de aer rece, traiectoria razelor de lumină se îndreaptă până când ajunge să fie paralelă cu suprafaţa pământului.

Aceste condiţii neobişnuite dau naştere la miraje, iar ochiul percepe imaginile în mod distorsionat cărora mintea nu le poate da imediat o interpretare corectă. Munţi de înălţimi obişnuite, oraşe mari pot fi proiectate în atmosferă.

Pe de altă parte, suprafeţe întinse de teren pot fi distorsionate, apărând sub forma unor imagini separate care plutesc şi dau impresia unor obiecte suspendate care se pot lua drept farfurii zburătoare.

Privită de la bordul unui avion în zbor, imaginea unei porţiuni de teren proiectate în atmosferă având forma unei ţigări de foi îşi schimbă mărimea la modificarea înălţimii faţă de avionul din care este observată, dând impresia că îşi măreşte sau micşorează viteza.

Acelaşi lucru este valabil şi noaptea pentru imaginile formate de surse luminoase cum ar fi proiectoare, faruri* luminile oraşelor şi corpurile cereşti. Inversia de temperatură poate proiecta imaginea unui avion pe fondul cerului şi astfel apare iluzia că sunt două avioane suprapuse.

Mirajul cauzat de distribuţia de temperatură este singurul tip din nenumăratele fenomene meteorologice care provoacă iluzii de apariţii aeriene neobişnuite. Celelalte forme de miraj sunt cauzate de reflexia şi refracţia luminii la trecerea prin diferite structuri atmosferice, cum ar fi diferite feluri de nori, picături de ploaie, fulgi de zăpadă, cristale de gheaţă, ceaţă sau pâclă.

Combinaţiile de fenomene meteorologice şi chiar combinările de fenomene meteorologice şi astronomice pot crea impresia că obiectele pornesc brusc sau decolează.

Refracţia combinată şi dispersia atmosferică pot da impresia că un astru îşi schimbă poziţia şi culoarea. Acest lucru este valabil în special pentru obiectele ce se află jos la orizont. Planeta Venus, de exemplu, poate avea culoarea roşie la mijloc şi un albastru strălucitor spre extremităţi, dând impresia că este un obiect zburător ce lasă dâre luminoase roşiatice.

Un observator aflat la bordul unui avion în aer poate confunda uşor acest fenomen cu un obiect zburător neobişnuit. Pe măsură ce avionul se deplasează cu viteze mari, poziţia sa relativă faţă de obiect se schimbă şi ea, iar condiţiile atmosferice din mediul situat între avion şi obiect se pot schimba şi ele. Astfel obiectul poate căpăta aparent forme şi culori fantastice.

Deşi toate planetele pot crea în anumite condiţii imagini de obiecte zburătoare, Mercur, Venus, Marte şi

Jupiter excelează în acest sens.

La strălucirea sa maximă, planeta Mercur are o mărime stelară de 1,9. Această strălucire este mai mare decât a unei stele de categoria 1. Planeta Mercur poate fi observată din când în când şi un timp scurt dimineaţa şi în amurg. Faptul că planeta respectivă se află aproape de Soare, ea nu poate fi observată pe timpul nopţii. Planeta în cauză răsare şi apune odată cu Soarele.

Distanţa planetei Mercur faţă de Soare este de 28° şi linia acestei distanţe nu este niciodată perpendiculară pe linia orizontului terestru, ci trece prin punctul sudic al discului solar, deoarece ecliptica (traiectoria aparentă a Soarelui în jurul Terrei) este orientată sub un unghi faţă de orizont. Orbita planetei Mercur este înclinată la 7° faţă de orbita Terrei, adică are o înclinare mai mare decât a oricărei planete vizibile.

Dar această înclinare nu situează planeta departe de ecliptică. Deoarece planeta Mercur are orbita plasată în interiorul orbitei Terrei, ce se deplasează între noi şi Soare, dat fiind faptul că, la fel ca toate planetele, primeşte lumina de la Soare, ce are faze asemănătoare cu cele ale Lunii.

* Planeta Venus cu o mărime stelară de 4,4 este cea mai strălucitoare dintre toate planetele, după ea urmând Marte. Alternativ, o perioadă de 9-10 luni Venus este o stea de dimineaţă şi o altă perioadă de 9-10 luni o stea de seară. Planeta Venus este cea mai vizibilă de pe Terra datorită distanţei mai mici, precum şi a distanţei maxime de 46° faţă de Soare.

Strălucirea mare a acestei planete are la bază doi factori: apropierea de Soare şi Terra şi puterea de reflexie de 0,59, ceea ce înseamnă că planeta Venus reflectă 59% din

lumina pe care o primeşte (din razele de lumină incidente). Orbita planetei Venus se află în interiorul orbitei Terra, deci ea evoluează între Terra şi Soare şi are faze ca şi Lunai.

Planeta Marte este alternativ o stea de seară timp de 13 luni. Marte este prima planetă a cărei orbită este în exteriorul orbitei Terrei. *Albedo* este de aproximativ 0,15, iar mărimea sa stelară este de 2,7. Ca strălucire, Marte ocupă locul al doilea după Venus. Deoarece Marte evoluează pe o orbită exterioară celei a Terrei, se observă întotdeauna părţile luminate de Soare. Această planetă nu are faza ca Venus sau Mercur. Observată prin telescop, această planetă are aspectul unei proeminenţe şi este de culoare roşiatică.

Planeta Jupiter este de asemenea de o mare strălucire, fiind întrecută de steaua Sirius, planetele Venus şi Marte. Jupiter are un *albedo* de 0,56, iar mărimea sa stelară este de 2, 3. Această planetă evoluează în jurul Soarelui pe o orbită mai mare decât a Terrei şi, de aceea, la fel ca Marte, nu are faze, de pe Terra văzându-se partea sa luminată.

Planetele Venus şi Marte, atunci când se află jos la orizont şi sunt observate prin ceaţă sau vapori de apă, par a-şi schimba culoarea şi a se deplasa cu viteze mari. Venus apare jos la orizont în timpul primăverii şi are o strălucire deosebită. Marte, când se află jos la orizont, la începutul verii, se aseamănă cu un obiect zburător.

Dacă una din aceste planete este observată mult timp, neavând un punct de referinţă precis ales, dă impresia de evoluţii ciudate. Astfel, planetele cu strălucire mare din galaxia noastră constituie o sursă permanentă de obiecte zburătoare iluzorii.

Câteodată, una din cele mai strălucitoare stele, Sirius, seamănă cu un O.Z.N. în aceste cazuri, la fel ca planetele

menţionate, steaua respectivă se află jos la orizont, culoarea ei se schimbă şi astrul pare că evoluează straniu. Acestea se datorează fenomenului de difuzie şi de refracţie în atmosferă şi contribuie la interpretarea confuză a naturii fenomenului observat.

Aureola *(haloul)* apare atunci când lumina de la Soare sau de la Lună trece printr-un strat subţire de nori format din cristale de gheaţă, fiind vizibil şi discul luminos cu conturul său. Acestea se numesc sursele solare sau lunare şi se datorează fenomenului de refracţie.

La trecerea luminii solare sau lunare prin cristale de gheaţă în cădere pot rezulta diverse figuri luminiscente. Aureolele sunt de obicei alburii, însă o aureolă bine dezvoltată este roşiatică în interior şi galbenă la extremităţi.

Cometele şi meteoriţii sunt deseori confundate cu obiectele zburătoare, deşi sunt observabile destul de rar datorită faptului că unghiul de incidenţă este mic. Cometele sunt corpuri nebuloase ce efectuează o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui şi au perioade mari de eclipsă.

Deşi perioadele lor nu sunt determinate, câteva din ele, cum ar fi cometa Halley, se aşteaptă să apară la date precise. Nucleul acestei comete pare a fi alcătuit din gaze îngheţate care măresc strălucirea pe măsură ce orbita cometei se apropie de Soare. Pe măsura apropierii cometei de Soare gheaţa se topeşte şi se degajă gaze care formează un nor în jurul nucleului, nor denumit *Coma.*

Unele comete devin atât de strălucitoare încât pot fi observate şi ziua. Deoarece coada unei comete este compusă din materie degajată de Soare, coada se află în faţă sau în spatele nucleului, acest lucru depinzând de faptul dacă cometa se apropie sau se depărtează de Soare.

Meteoriţii sunt corpuri ce intră în atmosfera Terrei, încălzindu-se atât de puternic încât se transformă într-un gaz incandescent. Originea meteoriţilor este foarte controversată. Teoriile cu privire la originea meteoriţilor pornesc de la dezintegrarea cometelor şi merg până la dezintegrarea planetelor. S-a apreciat că 24.000 de meteoriţi ce pot fi observaţi cu ochiul liber intră în atmosfera pământului în decurs de 24 de ore. Aceste corpuri spaţiale au diferite mărimi începând de la microscopice până la mase ce cântăresc câteva tone.

Meteoriţii strălucitori sunt cunoscuţi sub numele de bolizi. Unii dintre aceştia pătrund în straturile mai joase ale atmosferei terestre, unde explodează cu zgomot. Bolizii apar extrem de rar în decursul unui an.

Meteoriţii ce străbat atmosfera terestră pot avea diverse forme, care depind de mărimea şi compoziţia meteoritului respectiv, precum şi de condiţiile meteorologice în care a fost observat. Un meteorit de strălucirea Stelei Polare poate fi format din particule de mărimea granulelor de nisip.

Examinarea atentă a meteoriţilor descoperiţi a arătat că aceştia au forme neregulate. Cu toate acestea, mulţi meteoriţi, la intrarea în straturile dense ale atmosferei, capătă o formă conică.

Mulţi dintre meteoriţi au formă sferică sau de disc cu coadă incandescentă ce poate fi luată drept un jet. Nu este neobişnuit faptul că meteoriţii sub formă de sfere incandescente au o culoare care variază de la roşu închis pînă la verde strălucitor, se deplasează în şir, dând impresia de obiecte zburătoare în formaţie.

Meteoriţii mari au traiectorii lungi, traversând câmpul

de vedere de la un orizont la celălalt. Aceşti meteoriţi se deplasează în sensul mişcării de revoluţie a Terrei, iar viteza lor la intrare în atmosferă variază.

Meteoriţii care depăşesc Terra au viteze foarte mici de 7 mile pe secundă, pe câtă vreme meteoriţii care se deplasează în jurul Terrei au viteze mari de 40 de mile pe secundă. Aceste feluri de apariţii şi comportamente amplificate de condiţiile meteorologice măresc posibilitatea confundării lor cu OZN-uri. Un fenomen ce poate fi observat în legătură cu Soarele şi Luna este fenomenul cunoscut sub denumirea de *Soare fals şi lună falsă. Soarele fals* apare în partea opusă Soarelui real, la o distanţă de 22° şi are o culoare roşiatică.

Acest fenomen este imaginea Soarelui produsă de refracţia luminii în cristalele de gheaţă şi este deseori observat când aureola este bine dezvoltată. Fenomene secundare pot apare şi faţă de Soare. Fenomenul în legătură cu Soarele poartă denumirea de *Parhetia.* Fenomenul în legătură cu Luna se numeşte *Paraselene.*

O altă apariţie ciudată este aşa-numitul fenomen *subsoare* rezultat din reflexia Soarelui de un strat plat de cristale de gheaţă şi sub Soarele real apare încă un Soare a cărui strălucire este la fel de mare ca cea a Soarelui însuşi.

Acest fenomen poate dezvolta la rândul său alţi nori falşi şi aureole, iluzia luând proporţii fantastice. Noaptea Luna va da naştere în condiţiile respective la aceleaşi fenomene. Formaţiile de nori *Cirus* sunt nişte adevărate ecrane pe care se observă iluziile rezultate din refracţia şi reflexia luminii, fiindcă aceşti nori conţin cristale de gheaţă.

Norii respectivi se află în straturile superioare ale atmosferei, ceea ce face ca fenomenele de *Soare fals* sau *Lună*

falsă să apară în tot cursul anului. Cu toate acestea, fenomenele respective pot avea loc şi în straturile mai joase ale atmosferei, în zonele temperate pe timp de iarnă.

Aurora Boreală dă naştere la fenomene care au fost confundate cu O.Z.N. Fenomenul de *Auroră Boreală* este generat de magnetismul terestru, exploziile de pe suprafaţa Soarelui și alte fenomene solare. *Aurora Boreală* se răspândeşte pe un sector de 23° faţă de polul magnetic. În Europa *Aurora Boreală* este foarte rar observată de la latitudini mai mici de 50°.

Aurora Boreală nu se poate observa în plină zi. Câteodată strălucirea *Aurorei* depăşeşte strălucirea Lunii. Cea mai frecventă formă sub care apare *Aurora Boreala* este cortina sau banda unduitoare.

Deşi capătul inferior al *Aurorei* este aproape orizontal, *Aurora Boreală* observată din Europa apare sub forma unui arc din cauza distanţei mari de observare. *Aurora Boreală* poate fi formată din mai multe cortine, care pot apare şi dispare foarte repede, pot fi persistente sau se pot deplasa de-a lungul orizontului. Uneori *Aurora Boreală* apare fără formă, ca o lumină difuză pe cer. *Aurorele* slabe nu au culoare.

Deşi strălucitoare intens au o culoare galben-verzuie, dar poate fi şi roşie, albastră, violetă sau cenuşie. O cortina galben-verzuie este colorată la extremităţi în roşu. în funcţie de distanţa de la observator *aurorele* pot apare fie mult deasupra orizontului, fie pe orizont. *Aurora Boreală* poate fi ea însăşi confundată cu un O.Z.N.

Se presupune că o serie de alte fenomene asociate cu *Aurora Boreală* pot da impresia că ar fi vorba de O.Z.N. Asemenea fenomene apar în timpul furtunilor magnetice şi

probabil că sunt rezultatul gazelor degajate în urma exploziilor ce au loc pe Soare, precum şi în urma altor activităţi solare.

Un astfel de fenomen observat în Nord-vestul Europei avea aspectul unui disc luminos foarte mare, care a apărut la orizont în partea de est-nord-est şi care se deplasa încet pe cer, luând forma unei elipse alungite, apoi, înainte de a dispare în partea opusă, a luat din nou forma de disc.

Acest fenomen a fost observat de mulţi oameni de ştiinţă, în acelaşi timp cu furtunile magnetice. S-a presupus că acest fenomen se datora gazelor care se deplasau prin straturile superioare ale atmosferei din zona boreală. Culorile variau de la alb, alb-perlat, alb-verzui şi alb-gălbui.

Din calculele bazate pe observaţiile asupra fenomenului a reieşit că lungimea era de 70 mile şi diametrul de 10 mile. Fenomenul respectiv de o mărime şi strălucire foarte mare putea fi observat din aer la sute de mile distantă, putând căpăta diferite forme din cele mai fantastice. înregistrările astronomice oficiale au relevat că astfel de fenomene pot da naştere la iluzii fantastice.

Atmosfera terestră este guvernată de o serie de legi naturale foarte complexe. în cele relatate mai sus nu s-a intenţionat să se explice cauzele astronomice şi meteorologice ale fenomenelor, ci s-a căutat să se rezume aspectele mai importante care ar putea contribui la crearea iluziilor de farfurii zburătoare.

în unele cazuri obiectele zburătoare semnalate au fost detectate şi de staţiile radar terestre şi de bord. în general, aceste detectări radar sunt cauzate de fenomene meteorologice. Undele electromagnetice sunt reflectate de o serie de obiecte, multe dintre ele nefiind vizibile cu ochiul

liber.

Multe obiecte solide care reflectă energia electromagnetică sunt uşor de recunoscut pe ecranele staţiilor de radar. Obiectele zburătoare, cum ar fi avioanele, păsările, baloanele meteorologice, sunt uşor de recunoscut datorită mărimii şi suprafeţei lor de reflexie.

Totuşi, unele baloane, cum ar fi de exemplu baloanele ionosferice, se ridică la altitudini mai mari decât avioanele obişnuite şi se deplasează sub acţiunea curenţilor de aer, care pot avea o viteză de peste 150 mile pe oră. Impulsurile de la aceste baloane pe ecranele staţiilor de radar ar putea fi interpretate ca impulsuri venite de la O.Z.N.

In unele condiţii astronomice şi meteorologice, pe ecranele staţiilor de radar pot să apară impulsuri neobişnuite. Undele electromagnetice se propagă în atmosferă în linie dreaptă, însă pot fi deviate datorită unor condiţii de temperatură şi umiditate neobişnuite.

Undele electromagnetice pot fi deci reflectatate şi refractate în atmosferă. în asemenea condiţii undele electromagnetice deviate pot nimeri la obiectele de la sol care le reflectă şi pe ecranele staţiilor apar impulsuri ca de la obiecte zburătoare. Datorită mişcărilor păturilor de aer impulsurile rezultate pe ecran din reflexia undelor electromagnetice de la obiectele terestre se deplasează dând imaginea unui obiect mişcător.

Inversiile de temperatură pot mări distanţa de la care se recepţionează în mod normal undele electromagnetice reflectate. Astfel obiectele pot apare la distanţă mai mică, iar impulsurile reflectate de la obiectele situate la mare distanţă, apărând pe ecran creează un tablou confuz.

Undele electromagnetice sunt reflectate şi de vapori de

apă condensaţi sub forma picăturilor de ploaie, fulgilor de zăpadă sau cristale de gheaţă. Reflexiile radar pot acoperi o mare parte a ecranelor, având aspectul unor spoturi luminoase difuze şi fluctuante.

Deplasarea vaporilor de apă poate fi provocată de curenţi de aer la mari altitudini având o viteză de 100 de mile pe oră. în mod normal aceste formaţiuni se pot identifica uşor după intensitatea şi mărimea spoturilor luminoase de pe ecranele staţiilor radar. Meteoriţii care intră în atmosfera terestră şi nimeresc într-o zonă radar pot produce reflexii care sunt greu de identificat. Meteoriţii care trec prin straturile superioare ale atmosferei cu o viteză de 100.000 mile pe oră sunt foarte rar detectaţi de staţiile radar. Aceia care sunt detectaţi se apropie de Terra cu o viteză de 25.000 mile pe oră sub orice unghi. Impulsurile reflectate de aceşti meteoriţi apar la orice altitudine şi distanţă, depinzând de posibilităţile staţiei de radar.

Rapoartele *radar* referitoare la acest tip de fenomen se pot verifica printr-un studiu asupra traiectoriilor meteoriţilor în timpul observării. Pe lângă aceasta, există posibilitatea ca o staţie radar, care are caracteristci asemănătoare cu cele ale unei alte staţii de radar pe aceeaşi lungime de undă, poate cauza pe ecran impulsuri neobişnuite care generează confuzii.

Deşi acest fel de reflexii (bruiaj) poate cauza apariţia pe ecran a uneia sau a două ţinte, fenomenul în sine nu este greu de recunoscut.

Un studiu minuţios asupra unor asemenea impulsuri neobişnuite vine în sprijinul afirmaţiei că asemenea fenomene sunt explicabile relativ uşor. Experienţa unui operator la staţia radar are un rol important în identificarea

fenomenelor neobişnuite apărute pe ecran.

Cu tqate acestea însă verificarea datelor astronomice şi meteorologice este necesară pentru a se constata cu certitudine dacă obiectul observat este sau nu un obiect zburător.

Factorii psihologici afectează spiritul de observaţie şi de interpretare al individului. Una din cele mai mari piedici în interpretarea intelectuală corectă o constituie faptul că simţurile te pot înşela. Văzul este un proces psihologic, iar percepţia şi interpretarea provocate de imaginile vizuale sunt determinate de experienţa acumulată şi de familiarizarea cu obiectele înconjurătoare.

Această relaţie dintre experienţa acumulată şi interpretarea imaginilor vizuale poate da naştere la multe erori. Echipajele care zboară cu avioane de mari performanţe, în condiţii meteorologice neobişnuite, fiind în stare de încadrare psihică şi de extenuare, pot face asemenea interpretări eronate.

Obiectele aflate în raza vizuală pot apare a fi situate la mare distanţă. Obiectele respective pot căpăta diverse forme. De exemplu nişte pete de nori pot apărea sub aspectul unor globuri de lumină plutitoare şi dacă o astfel de pată mai este iluminată şi de o sursă exterioară de lumină se creează impresia unei surse luminoase sferice.

Văzută pe fundalul unui cer întunecos, efectele unei asemenea pete sunt spectaculoase. Atunci când aceste pete trec prin faţa ochiului se creează impresia de mişcare. Un alt fenomen fiziologic îl constituie imaginea remanentă. O scânteiere bruscă de lumini impresionează retina ochiului şi face ca imaginea percepută să persiste chiar după dispariţia sursei care a provocat-o.

Lumina scânteietoare, meteoriţii, cometele pot produce acest efect de imagine remanentă şi interpretate ca O.Z.N. *Hipoxia* (insuficienţă de oxigen) influenţează capacitatea de observare şi de reacţie, efectele *hipoxiei* fiind asemănătoare cu cele ale unei intoxicaţii alcoolice.

De obicei, în asemenea cazuri vederea este afectată, reacţiile sunt întârziate şi imaginile apar distorsionate. O fisură în masca de oxigen poate cauza stări alternative de *hipoxie şi* stări normale, individul nefiind conştient de aceste schimbări.

O serie de teste, efectuate de şcoala de medicină aerospaţiala pentru determinarea efectelor oboselii, au arătat că extenuarea îl poate face pe individ să aibă stări halucinate, având iluzia că vede obiecte neobişnuite. Chiar şi în cazurile de oboseală mai puţin pronunţată, are loc o reducere a capacităţii de observare şi de interpretare a fenomenelor.

Două fenomene destul de frecvente sunt acelea *de autohipnoză şi autochinezie.* Ambele fenomene provoacă reacţii asemănătoare, de exemplu, o lumina staţionară apare ca un corp luminos în mişcare. În *autohipnoză* această reacţie este cauzată de concentrarea atenţiei asupra unei surse luminoase exterioare.

Autochinezia este rezultatul observării unei lumini staţionare în condiţiile lipsei legăturii cu obiectele din jur. Multe fenomene optice, atât pe plan fizic, cât şi cel fiziologic, sunt rezultatul direct al zborurilor la mari altitudini. Când zborul decurge la înălţime mică vizibilitatea ţintelor la mare distanţă este redusă de transparenţa scăzută a atmosferei din cauza cetii, pâclei etc.

Aceasta se explică prin faptul că lumina reflectată de

obiect este redusă prin absorbţie şi prin împrăştiere primară şi secundară pe traiectorie.

Odată cu variaţiile de contrast datorită interferenţelor atmosferice apar nişte contururi imaginare. Acest lucru a fost dovedit de experimentele efectuate de şcoala de medicină aerospaţială a Forţelor Aeriene ale U.S.A.

în studiile respective a reieşit că mărimea unghiulara şi distanţa aparentă a obiectelor depind de transparenţa atmosferică. Pe măsura creşterii altitudinii diferenţa dintre luminozitatea aparentă şi luminozitatea reală a unui obiect are ca efect faptul că obiectul respectiv apare mult mai strălucitor decât în realitate. Aceasta poate da o interpretare greşită a unui obiect destul de cunoscut.

Efectele fiziologice enumerate mai sus sunt doar câteva din manifestările ce rezultă din reacţii diferite. Multe efecte fiziologice cauzate de zborurile la altitudini mari sunt încă necunoscute. însă aceşti factori influenţează capacitatea individului de a interpreta acţiunile senzoriale. Dacă asemenea factori ar fi bine cunoscuţi de către echipajele de zbor, acestea ar putea identifica corect obiectele obişnuite observate în zbor.

Capacitatea de înţelegere, gradul de susceptibilitate, care poate merge până la sugestie, precum şi nivelul intelectual al omului sunt factori vitali în identificarea obiectelor zburătoare. Greşeala de a nu nota detaliile cu exactitate duce la interpretări eronate. O imaginaţie prea mare, asociată cu un sâmbure fiziologic, poate transforma fenomenele astronomice şi meteorologice necunoscute în obiecte zburătoare neidentificate.

Percepţia şi senzaţia sunt foarte strâns legate între ele şi au un mare efect asupra reflectării. în cele mai multe

cazuri, motivaţia determină modul în care interpretăm ceea ce vedem, iar presupunerea poate duce la manifestări ce nu sunt legate direct de fenomenele fizice.

Discernământul dintre ceea ce percepem prin intermediul simţirilor şi ceea ce cunoaştem sau intuim este foarte dificil, cu atât mai mult, cu cât capacitatea de înţelegere este un rezultat al percepţiei prin simţuri şi prin intuiţie. Având în vedere cele arătate, se impune o atitudine obiectivă, care să permită o interpretare corectă a fenomenului, ceea ce îl va ajuta pe observator mai mult decât emiterea unor supoziţii sau teorii.

S-a sugerat că lumea pe care o cunoaşte fiecare dintre noi este rezultatul experienţei noastre de viaţă şi al condiţiilor de mediu. Când într-o cameră obscură sunt proiectate două pete de lumină de intensităţi diferite la aceeaşi distanţă faţă de observator, la închiderea unui ochi şi staţionarea observatorului, pata de lumină mai intensă pare a fi mai aproape decât cea de intensitate mai mică.

Diferenţa de strălucire are drept consecinţă deosebirea aparentă dintre distanţe. Dacă aceste două pete luminoase de intensitate egală vor fi proiectate una la nivelul duşumelei şi alta la un picior mai sus, pata superioară pare a fi la o distanţă mai mare faţă de observator decât cea interioară.

Dacă petele respective vor fi proiectate una la nivelul plafonului iar cealaltă mai jos, pata inferioară pare a fi la distanţă mai mare decât cea superioară.

în cazul când două baloane umflate şi iluminate indicate sunt situate la un interval de un picior unul faţă de celălalt, observatorul va avea o varietate de reacţii la ceea ce vede.

Dacă strălucirea şi mărimea celor două baloane

rămâne aceeaşi iar observatorul le priveşte cu un singur ochi de la o distanţă de aproximativ 10 picioare, el va vedea două obiecte strălucitoare situate la aceeaşi distanţă. La modificarea mărimii, când strălucirea rămâne aceeaşi, balonul mai mare pare a fi mai aproape.

Când mărimea se modifică continuu, baloanele luminate se prezintă sub forma unor sfere luminoase ce evoluează în spaţiu, într-un chip ciudat Acelaşi lucru se vede şi cu ambii ochi. Dacă strălucirea se modifică, iar mărimea rămâne aceeaşi, efectul este similar. În cazul modificării mărimii şi a strălucirii, cei mai mulţi dintre observatori sunt înclinaţi să aprecieze distanţa după mărime şi după strălucire.

Efectul acestor teste cu observatorul are ca premiză experienţa anterioară a observatorului în aprecierea distanţei. El afirmă că deoarece cele două puncte sunt egale ca mărime ele sunt egale și ca strălucire. Prin urmare obiectul mai strălucitor trebuie să fie mai aproape.

în cazul când două puncte de lumină se află unul deasupra celuilalt, experienţa anterioară îl face pe observator să afirme că, proiectată mai jos, lumina inferioară pare mai aproape, iar când sunt proiectate sus, lumina superioară pare a fi mai aproape, iar când este proiectată mai sus, lumina superioară pare a fi mai aproape.

De obicei, orice schimbare de mărime a obiectului este o urmare a schimbării poziţiei obiectului faţă de observator. Pe măsura ce obiectul se apropie, el devine mai mare, iar pe măsura îndepărtării se micşorează.

Prin urmare, în cazul celor două baloane, observatorul afirmă că orice schimbare de mărime a celor două baloane este o consecinţă a schimbării de distanţă faţă de el.

Aceste experienţe au arătat modul în care pot apare confuziile din relaţia dintre percepţia vizuală şi experienţa anterioară în efortul de înţelegere şi interpretare a obiectelor observate.

în cazul când vedem un obiect sesizăm nu numai poziţia acestuia în spaţiu, ci şi existenţa lui ca obiect cu trăsăturile respective. Obiectele observate prin ceaţă sau la lumina reflectată prezintă caracteristici pe care în realitate nu le au, însă percepute vizual sub aspectul în care se prezintă observatorul tinde să le accepte ca reale.

Astfel, psihologic, el creează un obiect ale cărui caracteristici nu există în realitate. Prin urmare se impune ca observatorul să analizeze cele observate, ţinând seama de condiţiile meteorologice şi de iluminare neobişnuită şi să nu accepte caracteristicile aparente, care se pot explica prin condiţiile deosebite.

Atunci când observăm un obiect necunoscut, în încercarea de a-l identifica, ne bazăm pe experienţa noastră anterioară.

În cazul în care caracteristicile obiectului necunoscut nu-şi găsesc punctul de referinţă, oglindirea în experienţa noastră anterioară, încercăm un sentiment de nesiguranţă şi apelăm la imaginaţie pentru a corela percepţia vizuală cu reflexia, imaginaţia este colorată de sugestie şi tocmai aici ia naştere pericolul interpretării greşite.

Sugestia este un element care intervine în viaţa noastră cotidiană. Reclamele, publicitatea, concepţiile oamenilor de artă, povestirile ştiinţifico-fantastice, propaganda, închipuirile fanatice toate acestea acţionează asupra subconştientului sub forma sugestiei.

De pildă, atunci când căutăm o explicaţie a unui lucru

neobişnuit, necunoscut apelăm la imaginaţie, în loc să apelăm la raţiune, sugestia intervine, influenţând modul nostru de a gândi.

Modificările fiziologice, cauzate de oboseală, măresc susceptibilitatea la sugestie, iar ca urmare apar manifestări psihologice pe care raţiunea le respinge. Observatorul trebuie să încerce să-şi interpreteze observaţiile.

O analiza obiectivă a caracteristicilor pe care le-a observat, analiza făcută ţinând seama de condiţiile în care s-au făcut observaţiile, va contribui la o identificare cât mai exactă a obiectului necunoscut.

Ar fi greşit să credem că ochiul înregistrează tot ce se află în câmpul său vizual. Iată, de exemplu, alegeţi-vă un cuvânt din această frază, apoi mutaţi-vă privirea pe cuvântul următor, şi mai departe pe cuvântul succesiv şi veţi constata că nu mai puteţi citi primul cuvânt ales după ce raza vizuală s-a deplasat cu cinci cuvinte.

Pe timpul zilei se vede cel mai bine, însă ochiul nu-şi deplasează progresiv raza vizuală, ci în salturi. Acest lucru prezintă o mare importanţă pentru un pilot pe un avion de luptă. Din experienţă s-a constatat că ochiul nu sesizează detaliile atunci când se mişcă.

Detaliile sunt sesizate numai când ochiul şi-a concentrat raza vizuală asupra unui obiect. în cazul supravegherii spaţiului aerian, să nu credeţi că observaţi totul dintr-o privire. Modul corect de a observa spaţiul aerian este acela de a mişca progresiv ochii la intervale egale (pe porţiuni).

Aprecierea distanţei se face instinctiv datorită vederii binoculare. în cazul zborului, când distanţele sunt mari, noi apreciem distanţa în mod monocular. Pentru a localiza clar

un obiect ochiul îşi modifică focarul, ceea ce favorizează aprecierea mai exacta când este vorba de distanţe mici. La distanţe mari, modificarea focarului este neglijabilă.

Vederea poate să inducă uşor în eroare când observaţi pe timp de noapte luminile unui automobil sau ale unui avion. Fenomenul ce are loc poartă denumirea de fenomen *autochinetic.*

Atunci când lumina este staţionară, la concentrarea privirii, ea pare a se mişca descriind arcuri de cerc. în cazul în care lumina este în mişcare, se pare că obiectul se deplasează înainte. Singurul remediu al acestui fenomen iluzoriu este de a nu privi fix obiectul respectiv.

Un alt fenomen iluzoriu ce se poate vedea noaptea este acela care apare sub forma unei lumini care se dilată şi se contractă la o distanţă fixă, când de fapt este o lumină care se apropie sau se îndepărtează de observator.

Praful, picăturile de ploaie, zgârieturile de pe parbriz, deformează imaginea şi noaptea şi ziua. O pată de pe parbriz poate după câteva ore să se prezinte sub aspectul unui obiect zburător.

în legătură cu culorile perceptibile noaptea, culorile bleu şi verde sunt cele care se observă mult mai uşor. Roşul şi portocaliul se observă mai greu.

Mai există încă multe surse de interpretare eronată la observarea unui obiect care duc la confundarea lui cu O.Z.N. Acest lucru este firesc şi se poate întâmpla oricui.

După cum se ştie, printr-un act al Congresului semnat de generalul Thomas Whit, şeful de Stat Major al Forţelor Aeriene ale U.S.A., s-a stabilit că programul de investigaţie şi analiza a O.Z.N. constituie una din sarcinile principale a apărării antiaeriene a U.S.A.

Datorită faptului că identificarea rapidă constituie cea de-a doua din cele 4 faze ale apărării antiaeriene, şi anume detectarea, identificarea, interceptarea şi distrugerea, Forţele Aeriene menţin programul de identificare a obiectelor zburătoare.

Statisticile din ultimii 13 ani arată următoarele:

Numărul de obiecte observate şi raportate Forţelor Aeriene ale U.S.A.:

A
NUL
1
947 79
1
948 143
1
949 186
1
950 169
1
951 121
1 1.50
952 1
1
953 425
1
954 429
1
955 404
1
956 778
1 1.17

957 8
1
958 573
1
959 364
1
960 173
T =
OTAL 6.523

Din analiza cifrelor de mai sus, se poate observa că anii de vârf au fost 1952 si 1957. Analiza ulterioară a arătat că au existat împrejurări propice apariţiei unor asemenea ani de vârf. În anul 1952, apariţiile deasupra oraşului Washington, tratate în capitolul III, s-au adăugat la apariţiile în alte părţi, crescând astfel numărul de cazuri de obiecte zburătoare neidentificate observate, în anul 1957, în octombrie s-a lansat de către ruși satelitul *Sputnik-1.* Ca urmare, în ultimele 3 luni ale anului au fost înregistrate tot felul de obiecte zburătoare.

Corespondenţa primită în toţi aceşti 13 ani de Forţele Aeriene conţin o serie de învinuiri la adresa Forţelor Aeriene în problema O.Z.N. învinuirile acestea au fost repetate şi trebuie să dăm un răspuns la această chestiune. Prima învinuire vizează existenţa unui document, datat 23 septembrie 1947, care ar conţine o concluzie secretă la care a ajuns Centrul de Investigaţii Aérospatiale, potrivit căreia farfuriile zburătoare ar exista în realitate.

În cea de-a doua învinuire se afirmă că în 1948 s-ar fi elaborat un document secret care atestă că obiectele zburătoare neidentificate (O.Z.N.) ar fi nave extraterestre.

A treia învinuire constă în aceea că Serviciul de

investigaţii secrete al Forţelor Aeriene ar fi ajuns Ia concluzia că obiectele în cauză sunt interplanetare.

Cea de-a patra învinuire se referă la existenţa unui raport secret prezentat de oameni de ştiinţă cei mai de seamă, ce s-au întrunit la *Pentagon* în ianuarie 1953, prin care Forţele Aeriene sunt îndemnate să dea publicităţii toate informaţiile asupra O.Z.N., concluziile secrete ale Forţelor Aeriene, precum şi fotografiile nesoluţionate prin interpretare.

în ce priveşte prima învinuire, răspunsul este că nu există niciun document care să conţină concluzia ce ar atesta existenţa farfuriilor zburătoare. Autorul rândurilor de faţă nu se îndoieşte de faptul că în primele zile ale programului de investigaţie. O.Z.N, a existat şi această ipoteză, care a fost inclusă cu scopul de a elabora un program mai vast de apreciere şi investigaţie pentru Forţele Aeriene.

De asemenea, nu este exclus ca una sau mai multe persoane care au participat la elaborarea acestui program să fi fost convinse de faptul că farfuriile zburătoare ar reprezenta nave spaţiale.

Cu privire la cea de-a doua învinuire, nu există niciun document care să ateste că farfuriile zburătoare ar fi nave spaţiale. Şi aici nu este exclus ca unii, dintre participanţi la elaborarea programului să fi fost de părere că e vorba de nave extraterestre, însă nu există niciun document care să ateste acest lucru.

Răspunsul la cea de-a treia învinuire este că nu există documente care să conţină concluzia că este vorba de obiecte interplanetare.

La cea de-a patra învinuire răspunsul este simplu. în perioada de 14, 15 şi 16 ianuarie 1953, la cererea Forţelor

Aeriene ale U.S.A. s-a format o comisie de oameni de ştiinţă care să elaboreze un program de cercetare a O.Z.N. şi care să facă recomandări în această problemă. Recomandările comisiei respective nu sunt nicidecum nişte concluzii secrete aşa cum se afirmă în cea de-a patra învinuire. Concluzia finală la care a ajuns această comisie cuprinde următoarele:

a) O.Z.N. nu reprezintă un pericol fizic direct;

b) O.Z.N. nu sunt o creaţie a unor puteri străine ostile U.S.A.;

c) O.Z.N. nu sunt nişte fenomene necunoscute, care să necesite o revizuire a concepţiilor ştiinţifice actuale;

d) în cazul în care nu se vor lua măsuri de a spulbera misterul O.Z.N., acest lucru va putea constitui un pericol pentru securitatea naţională, în sensul că o înregistrare maximă de asemenea apariţii poate să provoace o panică pe scară naţională, ce ar putea fi speculată de propaganda ostilă.

Comisia întrunită în 1953 a făcut următoarele recomandări:

a) să se ia măsuri urgente pentru a se înlătura misterul O Z N;

b) publicul să fie asigurat că nu există nicio dovadă că în spatele acestui fenomen ar exista forţe inamice;

c) personalul din Serviciul de investigaţii al Forţelor Aeriene trebuie să fie în aşa fel instruit, încât să depisteze şi să respingă informaţiile eronate.

în afară de învinuirile arătate mai sus, mai există încă o învinuire şi anume aceea că Forţele Aeriene le e frică să spună adevărul cu privire la O.Z.N. fiindcă acestea ar provoca o panică pe scară naţională.

Aceasta este o învinuire ridicolă, deoarece Forţele

Aeriene continuă să informeze publicul asupra rezultatelor cercetărilor, fapt care nu demoralizează cu nimic populaţia. Adevărul adevărat în această chestiune este că publicul are încredere în Guvernul şi Forţele Aeriene ale U.S.A. şi mi crede că fiinţe raţionale extraterestre ne vizitează planeta.

Procedeele de raportare, investigaţie, analiză şi interpretare s-au îmbunătăţit considerabil de când Kenneth Arnold a observat pentru prima oară farfurii zburătoare la 27 iunie 1947. Studiul şi analiza apariţiilor O.Z.N. continuă şî astăzi de către un personal tehnic selecţionat sub conducerea Forţelor Aeriene, precum şi de ingineri şi de oameni de ştiinţă din afara Forţelor Aeriene, pe baza unui contract.

Doctorul J. Allen Hynek, profesor de astrofizică şi director al observatorului astronomic din Cambridge, a fost consultantul principal al Forţelor Aeriene în problema O.Z.N. în această calitate, dr. Hynek a prezidat o adunare a comitetului ţinută la *Pentagon,* la 17 februarie 1959, în scopul dezbaterii filozofiei şi a politicii pe care trebuie s-o adopte Forţele Aeriene în programul de investigaţie a O.Z.N.

Recomandările făcute în urma acestor dezbateri sunt următoarele: Forţele Aeriene trebuie să continue desfăşurarea programului O.Z.N.; Investigaţiile Forţelor Aeriene asupra apariţiilor raportate trebuie făcute în mod ştiinţific şi cu luarea în consideraţie a tuturor posibilităţilor; Toate resursele Centrului de Investigaţii Aerospaţiale trebuie să fie disponibile pentru a contribui la realizarea programului de analiză şi interpretare a O.Z.N., iar publicul trebuie ţinut la curent cu poziţia Forţelor Aeriene în problema O.Z.N.

Aceste recomandări sunt aplicate şi, în fiecare lună, un

comitet special al Forţelor Aeriene se întruneşte cu scopul de a constata dacă aceste recomandări sunt îndeplinite.

Poziţia oficială a Forţelor Aeriene poate fi rezumată în câteva cuvinte, în cadrul eforturilor de a da o explicaţie ştiinţifică fenomenului respectiv, Forţele Aeriene nu-şi pot asuma rolul unui scriitor de povestiri ştiinţifico-fantastice numai pentru a satisface plăcerea acelei părţi din public care crede în existenţa navelor extraterestre.

Forţele Aeriene cred că de investigaţia fenomenului O.Z.N. răspund oameni competenţi care se conduc după un program ştiinţific amplu. O mică parte din populaţia ţării noastre trăieşte cu impresia greşită că Forţele Aeriene nu au găsit oameni de ştiinţă competenţi care să ajute la soluţionarea problemei O.Z.N. şi că nu publică informaţiile importante despre O.Z.N.

După cum se ştie, în numeroasele ocazii Forţele Aeriene şi-au publicat concluziile privitoare la O.Z.N. şi au căutat să dea o explicaţie ştiinţifică acestui fenomen. în pofida acestui fapt, acest grup de populaţ

Interesul acestor oameni este lesne de înţeles, deoarece obiectul este atât de nou şi de fascinant încât a dus la crearea unor organizaţii întregi. Multe din aceste organizaţii editează reviste şi cer ca Forţele Aeriene să le acorde sprijin. Nu este necesar să arătăm că Forţele Aeriene nu au resurse prevăzute pentru acest lucru.

Pe lângă aceasta, Forţele Aeriene nu şi-ar face datoria faţă de poporul american, dacă, prin sprijinul lor, ar încuraja aceste organizaţii.

Aceste organizaţii susţin că informaţiile furnizate presei de către Forţele Aeriene sunt cenzurate de guvern. Forţele Aeriene sunt nevoite să filtreze informaţiile date

presei, deoarece în trecut, când unor scriitori la cererea lor li s-au dat toate informaţiile, faptul a fost interpretat cu o aprobare a existenţei O.Z.N.

Dacă Forţele Aeriene nu dau o serie de date, cum ar fi numele celor care au văzut obiecte zburătoare, aceasta nu se face pentru a lipsi publicul de informaţii importante necesare pentru o apreciere justă, acest lucru nu se face pentru că ar exista o putere extraterestră şi nici din motivul că ar dori să alarmeze poporul american, acest lucru se face, în majoritatea cazurilor, pentru a nu alimenta imginaţia oamenilor cu o curiozitate bolnăvicioasă în căutare de senzaţii.

în puţine cazuri, se procedează în acest fel pentru a nu compromite procesul de investigaţie ştiinţifică. în afară de aceasta, de anumite informaţii s-ar putea folosi potenţialul inamic, în sprijinul acestei informaţii s-ar putea da următorul exemplu: dacă s-ar da publicităţii că s-a detectat un O.Z.N. de către staţiile de radar într-o anumită zonă, dar care s-a dovedit a fi reflexia undelor electromagnetice de fenomenul de inversie de temperatură sau alt fenomen meteorologic, inamicul ar putea pătrunde în condiţii specifice în zona respectivă.

în această privinţă, trebuie să menţionăm din nou că nu există niciun material al Forţelor Aeriene care să ateste că ar exista nave extraterestre aerospaţiale.

Forţele Aeriene au o sarcină foarte mare în apărarea antiaeriană împotriva sistemului de armament pe care îl ştim că îl posedă inamicul. Transferarea de oameni şi bani de la această importantă misiune pentru un program de investigaţii asupra O.Z.N., despre care până la ora actuală nu există nicio dovadă ştiinţifică palpabilă, înseamnă

periclitarea securităţii ţării.

Forţele Aeriene nu neagă faptul că obiectele zburătoare necunoscute au fost observate de oameni pe deplin conştienţi şi responsabili. Din investigaţiile efectuate în ultimii 13 ani nu a reieşit că aceste apariţii sunt nişte obiecte care au la bază ceva ştiinţific, nici că ele ar fi nave aerospaţiale şi că ar prezenta un pericol pentru securitatea U.S.A.

Ca să fim sinceri, O.Z.N. ar putea fi considerate că sunt nişte nave aerospaţiale extraterestre dirijate sau nedirijate. Dar, după cum se ştie, nu există nicio dovadă ştiinţifică care să vină în sprijinul acestei ipoteze.

Atunci când călătoria spaţială va fi realizată, Forţele Aeriene ale U.S.A. vor vedea dacă asemenea nave spaţiale există sau nu şi vor informa de urgenţa Ministerul Apărării al U.S.A.

Aceasta este tot ce se poate spune până în prezent (anii 60) despre farfuriile zburătoare. încă nu există nave spaţiale extraterestre. Se află însă în exploatare aşa-numitele farfurii zburătoare, dar acestea sunt avioane care zboară în atmosferă la altitudinea de 10.000 de picioare şi deci nu sunt nave spaţiale extraterestre.

Firmele care construiesc asemenea avioane sunt: compania *Novercraft,* din Anglia, compania *AERO,* din Canada, şi companiile *Curtis – Wright şi Nord Motor,* din Statele Unite.

ANEXA II

RAPOARTE OZN RADAR VIZUALE

după J. Allen Hynek

La aproximativ ora 10 şi 40 minute, operatorul nr. 2 a

raportat că a prins două semnale la poziţiile de 40° şi respective 70°. în acelaşi timp comandantul avionului şi copilotul au văzut aceste două obiecte de culoare roşie. Comandantul avionului a primit autorizaţia de a neglija planul de zbor şi de a urmări obiectul. El a anunţat Centrul de Apărare Aeriană Utah… care a confirmat imediat prezenţa obiectelor pe ecranele sale.

(Din raportul oficial al ofiţerului din Serviciul de informaţii al aviaţiei).

La prima vedere, s-ar părea că exemplele care implică observaţii atât radar, cât şi vizuale ale unui OZN ar trebui să ofere informaţii de calitate superioară. Din nefericire, nu aşa stau lucrurile. Lipsa anchetelor ulterioare şi aplicarea „teoremei Blue Book" asta nu poate fi, deci asta nu există a împiedicat, după părerea mea, prelucrarea şi prezentarea unor astfel de informaţii aşa cum se cuvine.

Observaţiile radar ale OZN-urilor ar putea să apară, la prima vedere, ca o sursă de informaţii de calitate, dar numeroasele capricii ale propagării undelor radar sunt de aşa natură, încât îţi îngăduie aproape întotdeauna să atribui o observaţie OZN radar unor astfel de capricii, dacă vrei asta cu tot dinadinsul.

Totuşi, în dosarele Proiectului Blue Book există exemple de observaţii radar care sunt clasate ca „neidentificate" (deşi un şef al Proiectului Blue Book a depus mărturie în faţa

Congresului, dar nu sub jurământ, că în dosarele Blue Book nu există nici un caz OZN radar care să nu fi fost explicat satisfăcător[21]).

21 „Obiecte Zburătoare Neidentificate", audiere în cadrul Comitetului pentru serviciile armatei al Camerei Reprezentanţilor, al 89-lea Congres, sesiunea a 2-a (la 5

Cazuri radar neidentificate din dosarele Blue Book sunt, de exemplu, observaţiile din 18 septembrie 1951 de la Goose Bay, Labrador, din 13 august 1956 de la Lakenheath, Anglia, din a cărei relatare am extras citatul de la începutul capitolului; 3 iunie 1957 de la Shreveport, Louisiana şi 6 decembrie 1952, în Golful Mexic.

S-a susţinut adesea că OZN-urile nu sunt reperate de radar. Este foarte adevărat că, potrivit declaraţiilor oficiale, puternicul sistem de protecţie radar a ţării nu pare să producă o recoltă bogată de observaţii OZN. UCT-urile" *Targets*" sunt observate pe ecranele radar ale Apărării Radar Nord-Americane (NORAD), dar, pentru că ele nu satisfac condiţiile unei traiectorii balistice, sunt repinse în mod automat fără a mai fi examinate.

Ar fi fost uşor să se introducă un subprogram de rutină în computerul NORAD, care să izoleze UCT-urile fără să le asocieze cu misiunea de bază a NORAD-ului; în ciuda sugestiei mele, Blue Book n-a adoptat niciodată această idée, în consecinţă, nu este posibil să afirm că rapoartele în care este implicat radarul sunt rare în mod intrinsesc. Nu înseamnă că, dacă nu sunt raportate oficial, ele ar fi prea rare.

în orice caz, există observaţii radar raportate. Când observaţia visuală însoţeşte o observaţie OZN radar şi când, desigur, se poate stabili că observaţiile vizuale şi radar se referă în mod précis la acelaşi obiect sau incident, există

---

aprilie 1966), prezidată de deputatul L. Mandel Rivers (preşedintele Comitetului), pag. 6073:

DL. SCHWEIKÈR:... unele din obiectele neexplicate au fost văzute pe ecranele radar. Mi se pare că aţi dat un răspuns negativ chiar acum câteva minute.

MAIORUL QUINTANILLA: E adevărat. Nu avem cazuri radar neexplicate.

I inte neconlirmaie

marea speranţă a unui „profit ştiinţific”, dacă investigaţiile sunt făcute cu seriozitate.

Ca şi mai înainte, am ales o duzină de cazuri représentative, pentru a ilustra această categorie şi a construi un prototip care să constituie modelul observaţiilor, folosind, ca şi mai înainte, declaraţiile martorilor. Am adăugat „experienţei umane” şi o „experienţă instrumentală”, care dă un suport solid celei dintâi.

Raportorii începem, ca şi până acum, cu tipurile de raportori implicaţi în această categorie de cazuri.’’

în niciunul dintre cazurile selectate nu sunt mai puţin de doi observatori pentru fiecare observaţie raportată. Numărul

*** Observatori ai cazurilor radar-vizuale selectat STATISTICĂ**

Ocupaţia	***Numărul***
Operatori radar	**15**
Operatori de control ai aeroportului	**7**
Membri ai echipajului unei nave	**6**
Piloţi militari	**6**
Piloţi comerciali	**5**
Aviatori militari	**3**
Membri ai personalului de pe puntea unei nave	**3**
Piloţi particulari	**3**
Pasageri ai unui avion particular	**2**
Aviatori (clasa a II-a)	**2**
Aviatori (clasa a III-a)	**2**
Aviatori (clasa I)	**1**

Căpitan de vas	**1**
Matelot (clasa a 13-a)	**1**
Matelot de punte	**1**
Al treilea locotenent	**1**
Ofiţer commandant (de navă)	**1**
Director operaţiuni avioane de bombardament	**i**

mediu de martori este 5,0; numărul median de 4,5. Zece dintre aceste cazuri sunt din fişierul Blue Book, numai două dintre ele fiind înregistrate în mod oficial ca „neidentificate”.

Un caz considerat de Blue Book drept „propagare anormală” este socotit de Raportul Condon ca „neidentificat”. Blue Book a evaluat celelalte şapte cazuri astfel: probabil avioane (4); posibil avion (1); avion, miraj şi inversiune radar (1); probabil balon şi probabil avion (1). Niciuna dintre identificările Blue Book nu a fost confirmată de vreo dovadă pozitivă, în mare măsură, poate, pentru că nici unul dintre cazuri nu a fost cercetat cum se cuvine.

Reacţiile diverşilor observatori faţă de experienţa lor sunt interesante. Un pilot şi elevul său au fost informaţi de tumul de control că, potrivit radarului, sunt urmăriţi de cinci minute de un OZN.

Pilotul a confirmat raportul, declarând că obiectul nu era un avion obişnuit. Pilotul a spus: „Surpriza era atât de mare, încât am rămas împietriţi. Poate avea de gând să ne doboare, după toate câte le ştiam”

Rapoartele

Următoarele extrase dintr-o transcriere a unei convorbiri între pilotul unui avion cu reacţie Lear, tumul de control din Albuquerque şi un pilot al companiei Naţional

Airlines sunt revelatoare în privinţa reacţiilor şi atitudinilor.

înaintea schimbului de replici pe care-1 voi reproduce a avut loc o convorbire între tumul de control din Albuquerque şi pilotul unui avion cu reacţie Lear care se afla lângă Winslow, Arizona. Pilotul semnalase o lumină roşie, iniţial la poziţia lui de la ora 10, care se aprindea şi se stingea şi apoi se transforma în patru lumini dispuse vertical. Radarul de la Albuquerque „prindea” un obiect numai când lumina era aprinsă şi niciunul când era stinsă.

Lumina s-a multiplicat de mai multe ori, părând că „retrage în sine însăşi luminile situate dedesubtul luminii initiale”: apoi. când tumul de control înştiinţa avionul că obiectul se apropie, acesta din urmă se juca parcă de-a pisică şi șoarecele, accelerând rapid de câteva ori.

După circa 25 de minute şi cu o acceleraţie uluitoare, potrivit afirmaţiei pilotului, pe care l-am interogat îndelung, dar care a insistat să i se păstreze anonimatul, obiectul s-a înălţat sub un unghi de 30° şi a dispărut în mai puţin de 10 secunde.

Potrivit pilotului, radarul de la Albuquerque a „prins” obiectul până în momentul acceleraţiei finale şi al dispariţiei. Un scurt fragment din convorbirea radio între pilotul avionului Lear (L), tumul de la Albuquerque (A) şi pilotul companiei National Airlines (N) este revelatoare în ceea ce priveşte atât reacţiile, cât şi atitudinile:

„A către N: Vedeţi ceva la poziţia voastră de la ora 11?

N către A: Nu vedem nimic.

A către N: Sunteţi sigur că nu e nimic la poziţia voastră de la ora 11?

A către N: Aţi auzit convorbirea noastră cu avionul lear?

N către A: Da, vedem acum obiectul îl supraveghem.
A către N: Ce pare să facă obiectul?
N către A: Exact ce-a spus avionul Lear.
A către n: Vreţi să raportaţi un OZN?
N către A: Nu.
A către L: Vreţi să raportaţi un OZN?
L către A: Nu. Nu vrem să raportăm."

Un alt caz radar-vizual reprezentativ nu numai pentru cazurile radar-vizuale în general, dar şi pentru modul de aplicare a „teoremei Blue Book", a avut drept martori doi piloţi ai aviaţiei comerciale şi un operator de la un centru de control al traficului aerian. întemeindu-se pe declaraţia unui pilot şovăielnic al companiei American Airlines, care nu voia să fie implicat în această afacere, Blue book a clasat cazul, cu eticheta „lumini de aterizare". Cerând informaţii suplimentare de la controlorul traficului aerian, am primit ulilidtOdTCd aCriSudl^.

„Am reflectat mult dacă să răspund sau nu la scrisoarea dv... Totuşi, cu cât mă gândesc mai mult la explicaţia pe care au dat-o Forţele Aeriene incidentului, cu atât sunt mai tulburat... Sunt controlor al traficului aerian de 13 ani, 3 ani în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi 10 ani în cadrul F.A.A.[22] Iată ce s-a întâmplat la 4 mai 1966: mă aflam în schimbul de noapte în sectorul radar pentru mare altitudine, la Charleston, West Virginia...

La aproximativ 4 şi 30, zborul 42 al companiei Braniff Airlines m-a chemat pe o frecvenţă VHF[23] de 134,75 şi m-a întrebat dacă există vreun avion pe culoarul său de zbor. Fusesem momentan distras de o convorbire cu solul şi, când

22 Federal Aviation Administration
23very High Frequency. frecvenţă foarte înaltă

am isprăvit (10-15 secunde), am privit ecranul radar şi am observat la stânga lui Braniff 42 o ţintă care se îndrepta spre est pe culoarul aerian 6, rezervat avioanelor cu reacţie, cam la 5 mile de poziţia lui de la ora 11.

L-am informat pe Braniff 42 că nu aveam niciun zbor prevăzut în vecinătatea lui, dar că radarul a detectat o ţintă neclară dincolo de poziţia lui de la ora 10; totuşi, ţinta nu reacţiona la transponder şi se afla, probabil, în zona de joasă altitudine (24.000 picioare sau mai puţin). Braniff 42 m-a informat că obiectul nu putea fi la o altitudine joasă, pentru că se afla mai sus ca el şi cobora spre altitudinea lui, care era de 33.000 de picioare…

Nu ştiam deloc ce explicaţie să dau faptului şi l-am informat, la rândul meu, că în momentul acela aveam numai două avioane sub control zborul lui şi un zbor American Airlines, cam la 20 de mile în urma lui. L-am întrebat pe Braniff 42 dacă ar putea să-mi descrie obiectul, socotind că ar putea fi un avion experimental al aviaţiei militare, sau poate un aparat de tip U-2. Braniff 42 m-a informat că, orice ar fi fost, nu era un avion, că obiectul emitea o lumină strălucitoare de culoare alternativ albă, verde şi roşie, şi că tocmai în acel moment se îndepărta. în acelaşit timp, zborul American Airlines din spatele lui Braniff, care transmitea pe aceeaşi frecvenţă, l-a întrebat pe Braniff dacă avea luminile de aterizare aprinse. Braniff a răspuns negativ.

Chiar dacă Braniff 42 ar fi avut luminile de aterizare aprinse, avionul care-1 urma n-ar fi văzut decât o licărire slabă, pentru că se aflau la o distanţă de 20 de mile unul de altul şi mergeau în aceeaşi direcţie! Ceea ce după mine înseamnă că avionul lui American Airlines a văzut acelaţi obiect strălucitor. Când l-am întrebat dacă ar putea să-mi dea

detalii în plus, s-a eschivat politicos. Majoritatea piloţilor ştiu că în cazul unei observaţii OZN oficiale ei trebuie (sau se presupune că trebuie) să prezinte un raport complet, când ajung pe sol. Iar raportul, după câte înţeleg, este ceva destul de „plicticos”.

Am luat legătura cu Braniff 42 şi i-am spus că am văzut ţinta venind spre el de la o distanţă de opt-zece mile, din direcţia poziţiei lui de la ora 10 şi că, ajungând cam la trei mile, a virat spre stânga şi s-a întors către nord-vest, de unde venise, Braniff 42 a confirmat şi a adăugat că obiectul efectua o manevră de coborâre, cam la 20ş deasupra orizontului.

Aşa cum am declarat, cred că experienţa mea trecută este grăitoare prin ea însăşi şi ştiu ce am văzut; şi sunt sigur că pilotul lui Braniff 42 nu a avut halucinaţii, ţinta se deplasa cam cu 1000 de mile pe oră şi a efectuat un viraj de 180ş într-o zonă de cinci mile, ceea ce n-ar putea să facă niciunul dintre avioanele pe care le-am urmărit pe ecranul radar şi am urmărit aparate B-58 zburând cu o viteză supersonică, toate tipurile de avioane civile cu reacţie zburând cu viteză maximă și chiar avioane SR-71, a căror vitexă normală este de peste 1500 de mile pe oră.

Doctore, astfel se încheie declaraţia mea. Alătur o diagramă cu localizarea geografică a avioanelor și a obiectului.”

O interpretare cu totul diferită a fost dată de căpitanul avionului companiei American Airlines, într-o scrisoare adresată Proiectului Blue Book:

„N-am dat nici o importantţă incidentului; mi s-a părut că a fost doar un aeroplan aflat la oarecare distanţă șase sau opt mile care şi-a aprins luminile de aterizare şi le-a atins după 3 sau 4 minute.

L-am întrebat pe operatorul radar dacă detectase vreo ţintă la poziţia mea de la ora 9 sau 10 şi mi-a răspuns că nu, iar eu am spus: «Ei bine, este totuşi una acolo». Nu mi-am închipuit că avea s-o transforme într-un raport OZN.

Nu m-am mai gândit la asta. Presupun că era o misiune de aprovizionare în zbor cu combustibil, a Forţelor Aeriene. Continui să cred că a fost doar un avion cu luminile de aterizare aprinse."

Mărturia controlorului traficului aerian combinată cu cea a căpitanului avionului Braniff este *verosimilă,* în timp ce declaraţia superficială a pilotului de la American Airlines nu este. E de neconceput ca o misiune de aprovizionare în zbor cu combustibil a Forţelor Aeriene, care implică cel puţin două avioane, să se fi desfăşurat la 6 sau 8 mile în faţa unui avion de linie, într-un culoar aerian rezervat avioanelor cu reacţie comerciale. O misiune de aprovizionare în zbor necesită întotdeauna multe lumini. De ce l-ar fi întrebat pilotul de la American Airlines pe cel al avionului Braniff dacă avea luminile de aterizare aprinse, mai ales că acesta din urmă se afla la multe mile în faţa lui şi se îndrepta în direcţia opusă? apoi, atât Braniff cât şi controlorul au situat obiectul la poziţia de la ora 10 a avionului Braniff şi, astfel, în faţa lui Braniff, care el însuşi se afla la o distanţă de 20 de mile în faţa avionului companiei American Airlines.

Totuşi, pilotul de la American Airlines a spus că a văzut ceva la poziţia lui de la ora 10 şi, dacă luminozitatea l-a împiedicat să aprecieze just distanţa şi l-a făcut să plaseze obiectul mult mai **aproape de eldeci** aparent **în** spatele avionului Braniff, aceasta nu ar explica totuşi poziţia de la ora 10. Si încă o dată, dacă obiectul se afla la câteva zeci de mile în *spatele* avionului Braniff, de ce l-a întrebat pe acesta

dacă avea luminile de aterizare aprinse?

Deoarece proiectul Blue Book s-a întemeiat pe mărturia pilotului de la American Airlines şi n-a făcut nimic ca să lămurească lucrurile prin obţinerea unor depoziţii din partea controlorului de traffic aerian, din partea piloţilor avioanelor Braniff şi American Airlines, acest caz şi multe asemenea lui nu oferă suficiente date ştiinţifice şi nu constituie dovezi convingătoare.

Tot ce se poate spune de fapt despre cazurile radar-vizuale este că, frecvent, persoane demne de încredere de la posturile radar şi de la posturile de observaţie vizuală (controlori ai traficului aerian, piloţi etc.), posturi care cer calităţi deosebite, sunt de acord că întâmplări extrem de bizarre au fost detectate simultan, atât visual, cât şi cu ajutorul radarului. Dar care au fost ordinea şi durata exactă a evenimentelor, traiectoriilor exacte, acceleraţiile, natura precisă a impulsurilor luminoase radar şi în ce măsură concordă declaraţiile diferiţilor observatori în ceea ce priveşte detaliile.

Toţi aceşti factori rămân, din păcate, necunoscuţi şi vor continua să rămână astfel în viitoarele cazuri radar-vizuale (şi în alte categorii), dacă fenomenul OZN nu se va bucura de o consideraţie ştiinţifică şi dacă nu vor fi efectuate investigaţii minuţioase, într-o manieră responsabilă.

în ceea ce priveşte prototipul cazului radar-vizual, se poate spune că operatorul radar observă pe ecranul său un impuls luminos care, afirmă el, este bine definit, asemănător tipului de impuls dat de un avion de mari dimensiuni, nu este rezultatul unei funcţionări defectuoase şi nu aminteşte de „fenomenele meteorologice”. O observaţie vizuală se referă în mod obişnuit la o lumină, sau poate la o formaţie de

lumini, cu totul nefamiliare observatorului, care în general numai sugerează (dacă este cazul) un obiect vag conturat de strălucirea luminilor.

Vitezele sunt invariabil mari, dar combinaţiile de viteză mare, într-un moment, şi de planare în altul nu sunt rare. Inversarea direcţiei mişcării şi virajele strânse, fără să ajungă la 90° sunt caracteristice cazurilor radar-vizuale.

Virtual, toate cazurile radar-vizuale au loc în timpul nopţii, un lucru care ar putea fi considerat ca o dovadă incontestabilă împotriva existenţei reale a ţintelor. Dar noi examinăm datele şi dovezile aşa cum au fost raportate de observatori, nu cum presupunem că ar trebui să fie văzute, în categoriile întâlnirilor de aproape, observaţiile diurne au loc cu o frecvenţă considerabilă.

Un exemplu interesant de caz radar-vizual, care contribuie de conturarea prototipului şi care ilustrează indiferenţa dispreţuitoare a Proiectului Blue Book faţă de principiile cercetării ştiinţifice, s-a petrecut în New Mexico, la 4 noiembrie 1957, chiar înaintea celebrului caz de întâlnire de aproape de la Levelland, Texas. Ofiţerul care a redactat raportul, un locotenent-colonel al forţelor aeriene, a spus despre acest caz:

„Opinia ofiţerului care a redactat raportul este că acest obiect ar fi putut fi un avion neidentificat, înşelându-se poate în alegerea pistei de aterizare de la baza Forţelor Aeriene din Kirtland. Temerile acestei opinii sunt:

1. Observatorii sunt socotiţi competenţi şi demni de încredere, iar investigatorul consideră că au văzut cu adevărat un obiect pe care n-au putut să-l identifice.
2. Obiectul a fost detectat pe un ecran radar de un operator competent.

3. Obiectul nu corespunde criteriilor de identificare valabile pentru orice alt fenomen."

Aşadar, observatorii erau demni de încredere, operatorul radar competent şi obiectul n-a putut fi identificat: deci era un *avion!* In faţa unor astfel de raţionamente, ne putem întreba dacă ar fi vreodată posibil să descoperim existenţa unor noi fenomene empirice în vreun domeniu de experienţă umană

Raportul asupra acestui incident sună astfel în fişierul Blue Book:

„DESCRIEREA OBSERVAŢIEI DE CĂTRE MARTORI. La 4 noiembrie, 10 h 45 [timpul local] ambii martori erau de serviciu, singuri, în tumul de control de la baza Forţelor Aeriene din Kirtland, New Mexico; acest turn are o înălţime de peste 100 de picioare. Unul dintre controlori a privit în sus ca să verifice condiţiile de nebulozitate şi a observat o lumină albă deplasându-se către est cu 150-200 mile pe oră, la o înălţime de aproximativ 1500 de picioare, pe Victor 12 [un culoar aerian de joasă înălţime].

Martorul a telefonat atunci staţiei radar şi i-a cerut să identifice obiectul. Operatorul radar a raportat că obiectul se afla la aproximativ 90° azimut faţă de observator; el a dispărut la 180° azimut faţă de observatorul din turn.

Obiectul a trecut oblic pe deasupra capătului estic al pistei 26, în direcţia sud-vest, şi a intrat într-un picaj abrupt. Unul dintre martori a încercat să intre în legătură radio cu ceea ce credea că este un avion necunoscut, care nu ştia pe ce pistă să aterizeze. Un Logair C-46 tocmai ceruse instrucţiuni pentru aterizare. Obiectul a fost observat apoi cu binoclul şi părea să aibă «forma unui automobil în poziţie verticală». înălţimea lui a fost apreciată la 15-18 picioare.

în partea de jos a obiectului se vedea o lumină albă. Obiectul şi-a micşorat viteza cam la 50 de mile pe oră şi a dispărut după un gard în «Drumheat», o zonă interzisă, puternic luminată de reflectoare, care se află cam la o jumătate de milă de tumul de control. Apoi a reapărut, îndreptându-se către est, şi unul dintre martori i-a trimis o lumină verde din turn, socotind că ar putea fi un elicopter în pericol. în acel moment, obiectul era la o înălţime de 200-300 picioare; a virat în direcţia sud-est, s-a înălţat brusc cu o viteză ascensională evaluată la 4500 picioare pe minut şi a dispărut. Martorul a declarat că obiectul se înălţa ca un «avion cu reacţie», mai rapid decât orice elicopter. (Viteza ascensională este cea estimată de martorV

Deşi la o înălţime destul de mare erau nori răzleţi, vizibilitatea era bună. Viteza vânturilor la sol varia de la 10 la 30 de noduri. Martorii au observat obiectul timp de 5 sau 6 minute, cam jumătate din acest timp cu ajutorul binoclurilor.”

Ofiţerul Forţelor Aeriene care a redactat raportul a declarat:

„Ambii martori, interogaţi simultan, au dat răspunuri identice la toate întrebările şi au făcut o descriere identică a observaţiei. Ambii păreau să fie oameni serioşi şi echilibraţi, cu o inteligenţă mult deasupra celei medii şi cu un temperament perfect adaptat cerinţelor meseriei de operator în tumul de control.

Deşi întru totul dispuşi să coopereze şi gata să răspundă la orice întrebare, ambii martori păreau uşor stânjeniţi de faptul că nu puteau să identifice, sau să ofere o explicaţie asupra obiectului pe care erau ferm convinşi că l-au văzut. După părerea celui care i-a interogat, ambii martori

sunt cu totul competenţi şi demni de încredere.”

Ce a declarat operatorul radar separat din punct de vedere fizic de observatorii vizuali că a văzut pe ecran? Următoarea comunicare teleimprimată arată că declaraţia lui concordă întru totul cu observaţia vizuală, cu excepţia felului în care a dispărut obiectul. Observatorii vizuali au declarat că el a urcat brusc spre sud-est; raportul radar arată că obiectul a dispărut spre nord-vest, cam la zece mile de staţia radar. Este poate o contradicţie, dar e posibil şi ca radarul să fi păstrat obiectul pe ecranul său mult mai mult timp decât l-au urmărit observatorii vizuali. Raportul radar afirmă:

„Observatorului i s-a cerut de către operatorul din turn să identifice obiectul aflat lângă capătul de est al pistei estvest. Obiectul era la un azimut aproximativ de 90° [est] faţă de observatori. Obiectul a dispărut la un azimut de 180° [sud] faţă de observatori. Obiectul a fost mai întâi văzut aproape de limita de est a bazei Forţelor Aeriene din Kirtland. având direcţia de zbor est sud-est, apoi s-a întors, zburând în direcţia opusă, spre vest, şi s-a îndreptat către staţia de frecvenţe joase [să fie aceasta totuna cu «Drumhead»?], unde obiectul a început să se rotească. De la staţie, obiectul a luat-o către nord-vest cu mare viteză şi a dispărut la aproximativ 10 mile de observatori.”

Raportul radar adaugă ceva nesemnalat de observatorii vizuali:

„Cam la 20 de minute de la dispariţie [a obiectului necunoscut] un avion C-46 nr. 4718 N al Air Force a decolat în direcţia vest, efectuând un viraj spre stânga; în momentul acela, observatorul a îndreptat antena radar spre sud şi a văzut obiectul [probabil acelaşi obiect necunoscut] deasupra

reperului exterior, cam la 4 mile sud de pista nord-sud.

Obiectul s-a îndreptat spre nord cu mare viteză; cam la o milă sud de pista est-vest a virat brusc spre vest şi a început sa-i urmărească pe C-46. Obiectul a păstrat o distanţă de aproximativ o jumătate de milă de C-46, zburând spre sud aproximativ 14 mile. Apoi obiectul s-a îndreptat spre nord şi a planat deasupra reperului exterior aproximativ un minut şi jumătate şi a dispărut apoi de pe ecran. Durata totală a observaţiei radar: 20 de minute [faţă de cele 4 sau 5 minute de observaţie vizuală]".

Ce se poate spune despre un caz radar-vizual ca acesta? Concordanţa fundamentala dintre raportul radar şi cele vizuale şi competenţa celor trei observatori înlătura, după părerea mea, orice suspiciune de miraj, false ecouri radar etc. *Ceva* s-a aflat cu siguranţă acolo. Dacă a fost un avion obişnuit, ne putem întreba cum se face că cei doi observatori vizuali, având un total de 23 de ani de experienţă în tumul de control, nu au fost în stare, *împreuna,* să-l recunoască, în condiţii de buna vizibilitate.

Chiar daca n-ar exista confirmarea radar asupra mişcării încete si rat)ide a obiectului, **sau doar a prezenţei unui obiect** necunoscut, ar trebui să se răspundă acestei întrebări. Descrierea aspectului pe care-1 avea obiectul văzut prin binoclu „ca un automobil în poziţie verticală" ar cere de asemenea o explicaţie.

Lipsa unei anchete aprofundate aparentele nepotriviri între radar şi observatorii vizuali, în ceea ce priveşte dispariţia obiectului, ar fi trebuit verificate şi ar fi trebuit de asemeni întreprinsă o documentare mult mai amănunţită asupra întregului incident conjugată cu aplicarea teoremei Blue Book a dus inevitabil la concluzia că era vorba de un

avion rătăcit; singura soluţie posibila pentru Proiectul Blue Book.

Deşi se pretează mai bine la investigaţie decît rapoartele OZN din primele două categorii examinate de noi, rapoartele radar-vizuale reprezintă o anumita sfidare pentru cercetător. Două cazuri clasice, cercetate atât de amănunţit pe cât e posibil după trecerea mai multor ani de către regretatul Dr. James McDonald, au fost înfăţişate în „Flying Saucer Review"[24] şi, respectiv, în „Astronautics and Aeronautics"[25]. Nu e nevoie, deci, să fie prezentate aici în amănunt. Unul a avut loc la 17 iulie 1957, la Lakenheath, Anglia.

Cazul Lakenheath a implicat doi operatori independenţi unul de altul, de la două posturi radar terestre, un pilot militar şi un operator de la un tum de control. El a constituit obiectul unor investigaţii cu totul superficiale, atât din partea Proiectului Blue Book, cât şi a Comitetului Condon, ale cărui concluzii merita totuşi să fie citate:

„În rezumat, acesta este cazul cel mai bizar şi mai neobişnuit din dosarele cazurilor radar-vizuale. Comportarea aparent raţională, inteligentă a OZN-ului sugerează o invenţie mecanică de origine necunoscută drept cea mai probabilă explicaţie a observaţiei". Dar apoi „bunul simţ" vine îa ajutor: „Totuşi, având în vedere inevitabila putinţă de a greşi a martorilor, nu pot fi cu totul excluse

24 Voi. 16, Nr. 2, martie/aprilie 1970, pag. 9-17

25Numerele din iulie şi sepembrie 1971. Suncomitetul OZN al A.I. A.A. (American Institue of Aeronautics and Astronautics), după ce a publicat *Aprecieri asupra problemei OZN* (noiembrie 1970), în care conchidea că fenomenul OZN merită să fie studiat ştiinţific, a anunţat că, din când în când, va publica în revista institutului cazuri OZN, asfel încât cicitorii să-şi poată forma singuri o opinie. Cazul Lakenheath, studiat de Or. McDonald, u lös! unui dintre acetica.

explicaţii mai convenţionale ale acestui raport”.

Raportul nu sugerează ce explicaţii convenţionale ar putea lămuri cazul. într-o altă secţiune a Raportului Condon, cazul este discutat din nou, făcându-se această afirmaţie nesatisfăcătoare: „în concluzie, deşi explicaţiile convenţionale sau naturale nu pot fi, desigur, excluse, probabilitatea lor pare mică în acest caz şi probabilitatea ca măcar un OZN autentic să fi fost implicat pare să fie foarte mare”.

Raportul Condon nu adaugă nimic şi nu propune nici o explicaţie despre ceea ce ar putea fi acest „OZN autentic”.

Fireşte, probabilităţile nu înseamnă dovezi. Totuşi, când în cursul cercetărilor OZN se întâlnesc *multe* cazuri, fiecare oferind o mare probabilitate ca „o observaţie empirică întradevăr nouă” să fi fost implicată, probabilitatea ca un fenomen nou să *nu* fi fost observat devine foarte mică şi se micşorează şi mai mult când numărul cazurilor creşte. Atunci, şansele de a fi fost vorba de ceva cu adevărat nou sunt foarte mari şi orice jucător n-ar ezita nicio clipă să parieze pe ele o sumă frumoasă.

Acest aspect merită o atenţie deosebită. Orice caz OZN luat în sine, fără a se ţine seama de datele acumulate în întreaga lume (presupunând că acestea au fost trecute prin „filtrul OZN”), poate fi respins aproape întotdeauna pe considerentul că, în acel caz particular, au existat un număr neobişnuit de împrejurări de o probabilitate redusă (dar lucruri stranii şi coincidenţe de o probabilitate extrem de redusă au loc uneori). însă când astfel de cazuri se acumulează într-un număr mare, nu mai este corect din punct de vedere ştiinţific să aplici raţionamentul care se apiică unui caz izolat.

Şansa ca un caz OZN investigat amănunţit, cu martori excelenţi, să se datoreze unei percepţii greşite este neîndoielnic foarte mică, dar nu inexistentă. Totuşi, nu este logic să aplici aceeaşi argumentare unei colecţii impozante de cazuri similare, deoarece probabilitatea combinată ca ele, *toate* să fi fost percepţii greşite este comparabilă cu probabilitatea ca, dacă o monedă aruncată în sus cade o dată pe muchie, să cadă pe muchie ori de câte ori va fi aruncată.'
Al doilea caz clasic este rezumat în introducerea articolului din „Astronautics and Aeronautics”:

„Un avion RB-47 al forţelor aeriene, înzestrat cu aparatură electronică de contramăsuri (ECM) şi având un echipaj format din şase ofiţeri, a fost urmărit de un obiect neidentificat pe o distanţă de mai bine de 700 mile, timp de o oră şi jumătate, pe când zbura din Mississippi prin Louisiana şi Texas, până în Oklahoma.

Obiectul a fost văzut de mai multe ori de echipajul din cabina de comandă ca o lumină strălucitoare, urmărit de radarul de la sol şi detectat de aparatele de control ECM de la bordul lui RB-47. De un interes deosebit sunt momentele de apariţie şi dispariţie simultană a obiectului pe toate cele 3 «canale», precum şi rapiditatea manevrelor, care depăşea experienţa anterioară a echipajului.”

Un caz radar-vizual pe care Comitetul Condon nu l-a examinat şi de care probabil nu avea cunoştinţă respins de Blue Book pe motivul că nu conţine „date suficiente” (deşi nu s-a făcut nici o încercare de a se obţine date suplimentare)[26]

26 Se poate obiecta, pe drept cuvânt, că argumentul de mai sus este suspicios, în măsura în care nu putem atribui o valoare numerică de probabilităţi şanselor ca un raport dat să nu fie rezultatul unei percepţii greşite. Analogia este justificată numai în măsura în care cineva se simte îndreptăţit să spună, aşa cum o face Raportul Condon explicit pentru un caz particular şi implicit pentru mai multe altele, că există o mare

şi considerat „avion” a fost raportat de pe o navă militară din Filipine. Observaţia a avut loc la 5 mai 1965. Citez din raportul oficial:

„La ora 9 şi 10 minute în punctul aflat Ia 20°22’ latitudine nordică şi 135° 50’ longitudine estică, ruta 265, viteza 15 noduri, timonierul de la prova a raportat despre ceea ce credea el că este un avion relevment 000, poziţie unghiulară 21. Prin binoclu au fost observate trei obiecte foarte apropiate unul de altul; unul era de mărimea întâi, celelalte de mărimea a doua. Obiectele se deplasau cu o viteză extrem de mare, înaintând spre navă la o altitudine nedeterminată. La ora 9 şi 14 minute, patru ţinte mobile au fost delectate de radarul de detecţie aeriană SPS-6C la distanţa de peste 22 de mile și urmărite timp de 6 minute. Când au ajuns deasupra navei, obiectele au alcătuit o formaţie circulară chiar la verticala ei și au rămas acolo aproximativ 3 minute. Această manevră a fost observată atât vizual, cât şi pe ecranul radar.

Obiectul strălucitor care a planat deasupra postului de la tribord a provocat un ecou mai puternic pe ecranul radar. Obiectele și-au schimbat de mai multe ori direcţia de zbor în timpul observaţiei, lucru confirmat atât vizual, cât și prin radar, şi au fost urmărite la viteze mai mari de 3000 (trei mii) de noduri. Au fost chemate prin IFF[27] dar nu s-a primit răspuns. După manevra de planare, care a durat trei minute, obiectele au pornit spre sud-est cu o viteză extrem de mare. Evoluţiile descrise mai sus au fost observate de CO [ofiţerul

---

probabilitate ca măcar un OZN să fi fost autentic şi, deci, că probabilitatea ca această observaţie să se fi datorat unei percepţii greşite era foarte mică, din punct de vedere numeric.

27 Identification Friend or Foe: dispozitiv radar de identificare a avioan elor proprii sau inamice în sistemul NATO.Similar există sistemul rusesc NRZ

comandant], de tot echipajul de pe pasarelă şi de o mare parte a personalului de pe puntea superioară.”

Nava din Filipine a adăugat următoarele, pentru a demonstra capacitatea de observaţie a echipajului său:

„în perioada 5-7 mai, între orele 18 şi 20, au fost observate mai multe obiecte. Toate aceste obiecte au caracteristicile unui satelit, inclusiv viteza și aspectul. Aceste observaţii sunt raportate pentru a arăta că a fost o diferenţă notabilă ca viteză şi manevrare între aceşti sateliţi neîndoielnici și obiectele descrise mai sus.”

Raportul se poate cu greu numi ştiinţific. Am vrea să ştim ce înseamnă aceste „viteze extrem de mari” şi, fiind vorba de viteze atît de mari, cum a putut radarul să le urmărească un timp atât de îndelungat, de șase minute. Cele șase minute includ şi cele trei minute de planare, sau nu? Ce fel de ecouri au fost observate pe ecranul radar? Ce schimbări de direcţie au fost efectuate şi cu ce acceleraţie unghiulară? Iar când obiectele „au alcătuit o formaţie circulară chiar la verticala navei”, au rămas staţionare? Oscilau, se deplasau înainte și înapoi? Blue Book ar fi trebuit să cerceteze astfel de probleme.

Martorii cazurilor radar-vizuale se numără printre observatorii cu cea mai bună pregătire tehnică dintre cei care au raportat o experienţa OZN, dar cuvintele lor trădează adesea aceeaşi exasperare şi neputinţă de a înţelege care-i cuprind pe cei mai puţin pregătiţi. în cazul Lakenheath, operatorul radar i-a cerut pilotului interceptorului Venom să confirme că OZN-ul a început să-l urmărească îndeaproape, ca și cum ar fi simțit nevoia să-și confrunte cu cineva uluitoarele sale observaţii. Pilotul a confirmat şi a precizat că era „incapabil să scape de ţinta care-1 urmărea”, a cerut

ajutor şi a remarcat: „Cea mai clară ţintă pe care am văzut-o vreodată pe un ecran radar”.

O relatare a unei observaţii radar-vizuale făcută de căpitanul unui avion de linie Trans-Texas ilustrează nu numai prototipul acestor cazuri, dar şi, încă o dată, reticenţa mereu prezentă, mai ales a persoanelor cu pregătire tehnică, în raportarea unui OZN. Membrul Escadronului de Informaţii nr. 4602 al Forţelor Aeriene, care a interogat pilotul în acest caz şi a redactar raportul pentru Blue Book, scria:

„Martorul ezita sa vorbească despre obiect, părând oarecum neliniştit că este anchetat în legătură cu observaţia. El considera ca n-a contribuit la naşterea raportului preliminar decât prin întrebarea pusă staţiei (radar) AC & W, dacă e însoţit de ceva în zborul său. După explicaţia pe care i-a dat-o investigatorul, el s-a arătat gata să colaboreze şi trebuie considerat demn de încredere.”

Iată raportul original Blue Book:

„Descrierea observaţiei făcută de martor: un obiect a fost văzut în cursul unei decolări de pe aeroportul Shreveport, din Louisiana, la aproximativ 20.30 CST[28], la 3 iunie 1957. Altitudinea obiectului era de aproximativ 400 de picioare, când a fost văzut prima dată. Martorul a declarat că tumul de control i-a atras atenţia asupra obiectului, care avea aspectul unei lumini mici. Luminile de aterizare ale avionului martorului au fost aprinse şi stinse, iar obiectul a răspuns cu o lumină foarte strălucitoare îndreptată asupra avionului.

Apoi obiectul a început să urce, cu mare viteză, pornind dintr-o poziţie aparentă de planare. în acest timp, a

28 Central standard ti me - *ora* centrala standard

fost observat şi un alt obiect, la aproape aceeaşi înălţime şi având înfăţişarea primului obiect. Martorul a declarat că a luat atunci legătura cu tumul de control, ca să întrebe dacă le vedea pe amândouă. Tumul le vedea pe amândouă, prin binocluri. Apoi obiectele s-au deplasat paralel cu avionul martorului, cam cu aceeaşi viteză de 110 noduri, dar la o înălţime mai mare. La Converse, Louisiana, obiectele îi însoţeau încă, astfel că martorul s-a decis să cheme GOATEE [staţia radar] ca să se informeze dacă şi ei prinseseră obiectul cu arma lor [sic]. S-a primit un răspuns afirmativ.

Martorul a comparat dimensiunea şi aspectul obiectelor cu acelea ale unei stele; totuşi, el a menţionat că, la un moment dat, a putut să vadă silueta obiectelor, dar n-a putut să facă o declaraţie precisă în acest sens.”

Când a fost interogat, copilotul a confirmat întru totul declaraţia pilotului, dar a declarat că obiectul se afla la 1000 de picioare înălţime şi la o jumătate de milă distanţă, când a fost văzut prima dată.

El a spus că lumina se deplasa sub un unghi de 170°, în timp ce se ridica la o înălţime de aproximativ 10.000 de picioare, cu o viteză considerabilă, după care a părut că-şi menţine relativ aceeaşi poziţie, timp de o oră, faţă de avionul martorului. El a declarat, de asemeni, că staţia radar a raportat că a detectat două obiecte la 9700 picioare înălţime.

Scurtele declaraţii ale celor doi piloţi şi răspunsul staţiei radar ne decepţionează, fiind nesatisfăcătoare şi incomplete. Proiectul Blue Book înregistrează cazul ca „neidentificat”, dar, ca de atâtea ori înainte şi după acest incident, natura necunoscută a cauzei lui n-a constituit un îndemn pentru cercetare şi pentru o anchetă serioasă. OZN-ul a fost identificat în mod satisfăcător ca *neidentificat.*

Obiectul fiind observat timp de aproximativ o oră, dacă raportul este corect, o investigaţie amănunţită şi conştiincioasă ar fi putut stabili, fără îndoială, dacă putea fi vorba despre perceperea greșită a unor obiecte naturale de către pilot, copilot, observatorii din turn şi, probabil, de către operatorul radar, deși niciodată au s-a stabilit cu certitudine dacă radarul a detectat într-adevăr obiectele observate vizual. Fireşte, dacă radarul nu a reperat obiectele observate vizual, ne putem întreba ce anume a apărut pe ecran.

Cazurile descrise până acum servesc în mod adecvat la stabilirea prototipului categoriei radar-vizuale. Cazurile *bvne* radar-vizuale, investigate cum se cuvine, sunt rare. Totuşi cele care există nu pot fi înlăturate cu uşurinţă. Cazul la care m-am referit, implicând un RB-47 şi descris pe larg în „Astronautics and Aeronautics" din iulie 1971, se numără, fără îndoială, printre cele care trebuie privite cu seriozitate, ca ilustrând un fenomen incontestabil straniu. Este imposibil să-l consideri drept rezultat al unei percepţii greşite, sau al unei funcţionări defectuoase a radarului, sau efect al unei propagări anormale.

Această întâlnire radar-vizuală a avut loc la 17 iulie 1957, în timpul zborului unui avion special, electronic, prin Mississippi, Louisiana, Texas şi Oklahoma. N-a fost în niciun caz un eveniment localizat și de scurtă durată; el a implicat echipaje terestre şi aeriene, şi mai multe instalaţii radar.

Mai devreme, în acelaşi an, la 13 februarie 1957, un caz radar-vizual a avut loc la baza Forţelor Aeriene din Lincoln, în Nebraska. Rezumatul Blue Book arată:

„Obiectele au fost observate vizual de trei operatori de control aerian şi de directorul operaţiunilor, care se afla în oraş ca să supravegheze o misiune de zbor. Obiectele au fost

de asemeni observate pe ecranele radar de NCOIC şi GCA (două staţii radar distincte). Obiectele au fost observate timp de trei, cinci minute… Obiectele se aflau cam la 5 sau 6 mile în spatele unui avion de linie şi se deplasaau de două ori mai repede… Unul dintre obiecte s-a scindat în două şi altul a făcut un viraj de 180 de grade. Interogarea prin IFF n-a dat niciun rezultat.

Estimarea vizuală a dimensiunilor obiectelor era imposibilă, dar operatorul radar a declarat că ecoul de pe ecranul său avea cam aceeaşi mărime cu acela al unui avion B-47. Obiectele păreau că staţionează, apoi au pornit brusc cu mare viteză şi au dispărut.”

Aplicând teorema sa standard, Blue Book a etichetat observaţia: „probabil balon” şi „probabil avion”.

ANEXA III

CUM SĂ NE COMPORTĂM LA O „ÎNTÎLNIRE”

1. Mai întâi căutaţi un martor sau, mai mulţi, care să confirme şi să descrie fenomenul.
2. Dacă dispuneţi de un aparat fotografic, faceţi cât mai multe fotografii posibile, menţionând dacă obiectul era la mare altitudine sau mai aproape de sol. Să nu vă faceţi probleme dacă imaginile fotografiate sunt perfect clare sau nu, întrucât oricum ar fi, sunt utile.
3. Imediat după ce aţi văzut obiectul, scrieţi note cât mai complete despre cele văzute şi despre ce vă reamintiţi. Descrieţi forma, culoarea, sensul de deplasare, dacă se auzea vreun zgomot sau nu. Scrieţi numele şi adresele unor eventuali martori.
4. Dacă O.Z.N.-ul a aterizat, fotografiaţi-1 de la distanţă şi descrieţi-1 în scris. Dacă, după aterizare, a decolat ulterior, cercetaţi urmele eventual rămase şi fotografiaţi-le, sau

descrieţi-le în scris. Nu deranjaţi aceste urme.

5. Pentru descriere folosiţi Chestionarul din ANEXA III
6. Evitaţi pe cît posibil conractul direct
7. Trimiteţi Chestionarul (un exemplu de opţiune) la adresa indicată în această carte.

ANEXA IV CHESTIONAR O.Z.N.

1. Nume şi prenume:
2. Adresa:
3. Profesia:
4. Calitatea vederii (normală, miop, presbit, alt eventual defect):
5. Data și durata observaţiei (ziua, luna, anul, începută la, sfârşită la, în ore, minute, secunde):
6. Locul (ţară, zonă, localitate, în apropiere de):
7. Poziţia martorului (nelimitat decât de orizont sau de accidentele de teren, limitat de):
8. Cu ce a fost efectuată observaţia (cu ochiul liber sau cu ochelari, cu binoclu, lunetă, teodolit etc.):
9. Condiţiile atmosferice (senin, înnorat total sau parţial felul și altitudinea norilor, ceaţa, ploaie, vizibilitate până la distanţa de, temperatură cald, potrivit, răcoare etc):
10. Tăria şi direcţia vântului:
11. Unde a apărut obiectul (direcţia şi înălţimea faţă de orizontală pot fi luate ca puncte de reper Soarele, Luna, diferite forme de relief sau construcţii):
12. Forma (de precizat dacă s-a schimbat în timpul observaţiei): Culoarea (de precizat dacă s-a schimbat în timpul observaţiei și în ce moment anume obiectul era staţionar sau în mişcare):

13. Luminozitate (intensitatea şi caracterui ei totală sau parţială, proprie sau reflectată etc):

14. Zgomotul (cu ce se aseamănă motor de avion, şuierat, zumzet etc):

15. Efecte (asupra motorului senzaţie de căldură sau de frig etc; asupra animalelor prezente în zona de observaţie; asupra aparatelor electrice paraziţi, scoaterea parţială sau totală din funcţiune; orice alte efecte care pot fi puse în legătura cu O.Z.N.-ul):

16. Cum a evoluat obiectul (direcţia şi viteza mişcării sau mişcărilor staţionări, accelerări):

17. Cum a dispărut (îndepărtându-se, intrând în nori, ascuns de o formă de relief, stingându-şi lumina sau luminile, volatilizându-se în văzduh etc.):

18. Dovezi materiale (urme pe sol în caz de aterizare sau apropiere de suprafaţa pământului, crengi rupte sau arse, fragmente, filme, fotografii):

19. Lucruri neprevăzute în chestionar:

20. Schiţa obiectului și schiţa mişcării sale (indicaţi punctele de reper)

21. Dacă au fost mai multe obiecte încercaţi să le descrieţi pe toate, potrivit chestionarului.

22. Dacă au fost mai mulţi martori, fiecare este rugat să răspundă fără a se lăsa influenţat de opiniile celor din jur.

23. Precizaţi dacă sunteţi sau nu de acord ca numele dumneavostră să fie citat în legătură cu observaţia.

24. Nu e deloc obligatoriu să completaţi toate rubricile. Lăsaţi locul liber sau menţionaţi *„Nu-mi amintesc”* acolo unde este cazul.

NOTĂ: Chestionarul cît și alte observaţii ce vi se par

interesante le puteţi trimite la adresa:

FAN **CLUB** OZN **Căsuţa Poştală 79 32 Oficiul Poştal 79 Sector 2**

Bucureşti